

СЮЗЪН УИГС ОФИЦЕРСКИ СЪПРУГИ

Част 1 от „Офицерски съпруги“

Превод от английски: Мария Борисова, 2006

chitanka.info

*На приятелката ми Гери Кротов и нейното семейство
с любов и най-дълбоко уважение.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Специални благодарности на моите приятели от спортното студио Айлънд Фитнес и от гимнастическия салон в Павилиън. Както винаги, държа да благодаря на първите си читатели: Джойс, Роуз Мари, Луи, Сюзан, Анжели, Кейт и Шийла. Задължена съм на Ли Джей и Алис за проникателните коментари и забележки. Благодарна съм на МИРА Букс и, както винаги, на неукротимата Мег Рули и на нейните талантиливи сътрудници от агенцията Джейн Ротросен. Благодаря и на Майк Хоули, шериф в Айлънд Каунти, които ми осигури цялата необходима ми информация.

Позволих си драматични волности с моя измислен самолетносащ, с ескадрилите и военната база, преследвайки неотменно главната си цел — да представя едно честно и неразкрасено описание на този уникален начин на живот. За да предам автентичност на историята, разчитах на щедростта на капитан Джо Брадли, на военния лекар трети ранг Оуен Кийфър и на офицера за връзки с обществеността Нанси Макмулън. Освен това съм дълбоко задължена на военните и техните семейства от Военноморската база на остров Уидбей, особено на Гери Кротов и на капитан Стив Кротов. Написала съм много книги и знам, че изследователската работа е неразделна част от процеса, но проучването на основната информация, необходима ми за тази книга, ме изправи пред сериозни предизвикателства. Благодаря ви, че разкрихте пред мен вашия много специален свят. Благодаря ви за жертвите, които правите, и за задълженията, които изпълнявате, за да осигурите нашата безопасност. Всички ние свеждаме смирено глави пред вашата смелост както у дома, така и в океана. Желая ви мир и радост. През всеки един ден от живота ви.

ЧАСТ ПЪРВА ЗЛОПОЛУКА

„Злополука: Непланирано или неочаквано събитие, причинило нараняване, професионално заболяване, смърт, материални загуби или повреди, или някаква експлозия, независимо от вида ѝ и от наличието или отсъствието на щети.

*(Програма за
безопасност на морската
авиация)“*

1.

Самолетоносач „Доминиън“

0037 С 17820 З

Скорост 33

22:15 часа (Времева зона YANKEE)

Стив Бенет погледна часовника на компютърния екран. Отдавна вече трябваше да е в леглото и да спи дълбоко. Вместо това седеше, подпрял крака на плота на работното си място и скръстил ръце зад главата си. Зяпаше неவிждащо календара с пейзажи от щата Вашингтон и си мислеше за Грейс.

Намираше се на самолетоносач на десет хиляди мили от дома, измъчван от неофициалното комуникационно затъмнение, предизвикано от самата Грейс. Неговата съпруга. И майка на децата му. Жената, която не му бе проговорила по своя воля от началото на това пътуване.

Грейс поддържаше радиотишина като шпионин във военна окупационна зона. Общуването им бе сведено единствено до официалните комюникета за децата им, които Стив получаваше, и които, от време на време, го караха да съжالياва за решението си да ѝ даде пълен картбланш по отношение на живота им.

Пътуването беше към края си и за пръв път през кариерата си на военен Стив очакваше с тревога момента на завръщане у дома. Нямаше никаква представа дали двамата с Грейс ще съумеят да закърпят брака си.

— Капитан Бенет? — Един офицер от администрацията застана на вратата. В едната си ръка държеше папка, а в другата електронен органайзер.

— Какво има, лейтенант?

— Госпожа Франсин Атуотър е тук, за да се срещне с вас, сър.

Бенет прикри гримасата си. Почти беше забравил за срещата им. В търбуха на самолетоносача денонощията се сливаха едно с друго. Нямаше ден и нощ, а само убийствено ярка флуоресцентна светлина, застоял рециклиран въздух и постоянния грохот от кацащите и

излитащи самолети, който отекваше по стоманената конструкция на кораба.

— Покани я да влезе. — Той разгъна дългото си тяло и се изправи, възприемайки скованата и бдителна поза, насадена му по време на двадесет и шестте години служба във флота. Излезе и само миг по-късно се върна с репортерката. Стив би предпочел да проведе срещата в залата за връзки с обществеността на палуба 01, но госпожа Атуотър очевидно бе твърдо решена да проучи живота на самолетоносача във всичките му аспекти. В края на краищата живееха в ерата на разследващата журналистика.

Франсин Атуотър. Франсин. Представителка на *новите медии*, изгаряща от нетърпение да се възползва от наскоро демократизираната информационна политика на армията. От информацията, която бе получил по време на брифинга, ставаше ясно, че тя бе пристигнала на борда на кораба с намерението да прекара следващите две седмици в този плаващ град, разполагащ със собствено летище. Беше посрещната лично както от капитана на „Доминиън“, така и от капитан Мейсън Краудър, командир на авиационния отряд. И двамата обаче побързаха да я предадат на подчинените си и сега беше ред на Стив да разговаря с нея.

— Госпожо Атуотър, аз съм капитан Стив Бенет, заместник-командир на авиационния отряд. — Опитва се да не я зяпа, макар тя да беше първата цивилна жена, която виждаше от няколко месеца насам. Която, като капак на всичко, беше облечена с пола. Стив безмълвно отдаде дължимото на гения, измислил найлоновите чорапи и червилото с цвят на зряла череша.

— Благодаря, капитан Бенет. — Блестящите ѝ устни се разтегнаха в усмивка.

Беше истинска чаровница. Говореше, леко навела главата си на една страна, и го наблюдаваше през дългите си мигли. Той обаче веднага забеляза следите от умора, които не можеха да бъдат прикрити дори и от умело положения грим. Новодошлите на борда на самолетоносача обикновено страдаха от морска болест. И от безсъние заради никога несекващия шум.

— Добре дошла на борда, мадам.

— Виждам, че вече разполагате с информация за мен — отбеляза тя, сочейки справката, която Бенет бе получил от офицера, занимаващ

се с планиране и анализ на дейността.

— Да, мадам.

— Каква изненада! Оказва се, че това важи за всички на този кораб. Кълна се, че американският флот знае за мен повече и от собствената ми майка. Известни са ви кръвната ми група, номера обувки, който нося, диоптрите на очилата ми, оценката ми по биология във втори курс...

— Стандартна процедура, мадам. — Дори и с червило и лъскави чорапогачи, представителите на медиите не бяха сред любимците на армията. Въпреки това Бенет се изпълни с уважение към тази жена, твърдо решена да отстоява позицията си до край. И то облечена с пола и с обувки на висок ток. Още със стъпването си на борда цивилните лица получаваха съвет да си облекат нещо практично и удобно, но в случая колегите му очевидно бяха предпочели Франсин да продължи да се разхожда с високите си и неудобни обувки.

Чу се пронизителен рев на двигател, а последвалият силен тласък разлюля целия кораб. Тя залитна и Бенет се присегна и я хвана за ръката.

— Кажете ми, че ще свикна с това — рече тя.

— Във ваш интерес е да го направите. Самолетите кацат и излитат през цялото денонощие. И денем, и нощем. — Стив отвори чекмеджето на бюрото си и извади от там прозрачно запечатано пликче. — Вземете ги. Аз имам предостатъчно.

— Тапи за уши? — Пъхна пакетчето в куфарчето си. — Благодаря.

Бенет ѝ посочи един стол. Тя седна и остави чантата си настрана. Извади цифров касетофон, голям колкото дланта ѝ, и огледа помещението. Погледът ѝ обхвана като радар малкото му лични вещи.

— Имате красиво семейство.

— Благодаря, мадам. И аз така смятам.

— Колко големи са децата?

— Брайън и Ема са близнаци. Тази година завършват гимназия. Кейти е в девети клас. А това е Грейс, съпругата ми. — Надяваше се репортерката да не долови болката и надеждата, с които бяха изречени последните му думи. Всеки ден се взираше в тази снимка и се опитваше да измисли как би могъл да поправи стореното. Никога преди не бе мамил жена си и просто не знаеше какво да направи, за да

заличи щетите, които бе причинил. Всеки друг съпруг сигурно щеше да се прибере у дома, да я изведе на вечеря и да каже: „Виж, скъпа, истината е, че...“. Само че Бенет не би могъл да го стори, защото се намираше на сред океана.

А имаше и моменти, в които се питаше дали наистина иска да го направи. Беше направил и невъзможното, за да не я нарани, но тя като че ли не оценяваше усилията му.

Въпросната снимка бе направена на остров Мустанг. По онова време живееха в Корпус Кристи^[1]. Четиримата се взираха в обектива, а загорелите им, засмени лица искряха от щастие.

— Страхотна снимка — отбеляза госпожа Атуотър. — Изглеждат като хора, на които никога не се е случвало нищо лошо.

Интересна забележка. Преди да тръгне на това последно пътуване с радост щеше да се съгласи с нея. Грейс и децата бяха като слезли от реклама на типичното американско семейство — от онези, които излъчваха по време на летния шампионат по бейзбол.

— И как се чувствате, когато ви се налага да живеете далеч от тях месеци наред?

А тя как си мисли, че би могъл да се чувства, по дяволите? Като на шибан празник?

— Трудно е. Сигурен съм, че ще чуete същите думи от повечето моряци на борда. Мъчително е да наблюдаваш първите стъпки на детето си на видео или пък да получиш снимка от победния му гол по електронната поща. — На Стив му се искаше да се бе подготвил по-добре за тази среща. Трябваше да предвиди нейното любопитство и да изгради стена около личния си живот. Предполагаше се, че за толкова години трябва да се е научил да прикрива дълбоко личните си преживявания. Ако се вярваше на Грейс, той беше истински шампион в това отношение.

Атуотър насочи поглед към друга снимка, поставена в леко изкривена рамка, издържала почти двадесет години.

— Завръщанията у дома обаче са вълшебни — промърмори тя, загледала в избелялата снимка.

Стив не си спомняше кой точно ги бе снимал, но самият миг бе отпечатан в съзнанието му с болезнена яснота. Това беше краят на първото му плаване непосредствено след сватбата им. На заден план се виждаше сивият стоманен корпус на самолетоносача. Моряци, военни

и цивилни се бяха омесили и се прегръщаха с отчаяната радост, която само семействата на военните можеха да разберат. В центъра на снимката стояха те двамата с Грейс, преплели тела в прегръдка, която му се струваше, че може да почувства и след всичките тези години. Притискаше я толкова силно към себе си, че тя буквално висеше във въздуха, а едната ѝ елегантна обувка изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се изхлузи от крака ѝ. Стив все още си спомняше аромата на косата ѝ.

След това първо завръщане последваха още десетки раздели и радостни посрещания. Стив си спомняше всяко завръщане у дома в строга последователност. Грейс, бременна с близнаците — този път без високи обувки, а с гуменки, които не можеше да завърже около отеклите си глезени. Грейс, бутаща двойната детска количка, която не можеше да мине през нито една врата. По онова време парфюмът ѝ беше някаква смесица от бебешки пелени и сироп за кашлица. През последвалите години децата напълно запълваха времето ѝ и тя по цял ден хвърчеше между уроци по музика, тренировки и сбирки на скаутите. Винаги обаче намираше време да го посрещне. Никога не го остави да стърчи самотен като някой неудачник, зарязан от съпругата си по време на рейса. Стив бе виждал не един такъв моряк да си тръгва, праметнал чантата си през рамо, да си свирука през зъби и да хлътва в първия бар, изпречил се на пътя му.

Вчера Грейс бе станала на четиридесет години. Стив позвъни у дома, но попадна на телефонния секретар. Спомни си, че напоследък бе станала твърде докачлива на тема възраст. И си помисли, че едва ли ще му благодари загдето ѝ бе напомнил за хода на времето.

Атуотър започна да му задава въпроси за произхода му, за кариерата му във флота, за функциите му на този самолетносащ. Беше добър слушател. Не го прекъсваше, само от време на време си отбелязваше нещо в някакъв малък жълт бележник, който държеше разтворен пред себе си. Очевидно само записът не ѝ бе достатъчен. В един момент Стив погледна часовника си и се изуми, когато видя колко много време бе изтекло. Репортерката го бе разпитвала за семейството му почти цял час. Запита се дали не ѝ бе казал твърде много. Съмняваше се, че американската общественост би искала да узнае, че семейният му живот се разплита като хлабав възел. Той леко се изкашля.

— Според заповедите, които получих, тази вечер трябва да съм ваш придружител по време на нощните полети. — Беше изненадан, че бе получила разрешение да се качи на палубата, от която излитаха самолетите, и то през нощта, но очевидно от нея се очакваше да напише материал, който е от изключително значение за главното командване.

— С нетърпение го очаквам, сър. — Лицето ѝ мигновено се оживи. Приличаше на човек, влюбен в летенето. И то в най-опасните му варианти. А по-опасно излитане и кацане от това, което извършваха самолетите на един самолетоносач, просто нямаше.

Стив беше уморен до смърт, но побърза да залепи една широка усмивка на лицето си, защото, въпреки всичко, той споделяше нейния ентузиазъм и любовта ѝ към летенето.

— В един момент от живота си обсъждах възможността да постъпя в армията и да се науча да летя — сподели тя с блеснали от възхищение очи. — Само че просто не можах да приема ограниченията, които би ми наложил начинът на живот в армията.

— Не сте единствената. — Каза го без сянка на гордост. Това си беше самата истина. Американският флот изискваше да му посветиш половината си живот. Точно и ясно. Той самият бе постъпил във флота на осемнадесет години. Служеше вече двадесет и шест години, половината от които бе прекарал в океана. Такова пълно отдаване на работата си имаше своите предимства. Но и цената, която плащаха, не беше никак малка. Факт, който Стив постепенно започваше да осъзнава.

Той тръгна към вратата. Иконката на пощата му премигна върху екрана на компютъра, но той не се върна, за да провери полученото съобщение. Можеше да се окаже лично, а никак не му се искаше репортерката да наднича през рамото му, докато го чете.

Поведе я по тесния коридор, боядисан в синьо, като пътъом ѝ обясняваше къде отиват и откъде ще минат, и я предупреждаваше да внимава да не се удари в някоя от вратичките, край които минаваха. От двете страни на коридора имаше десетки шкафчета, пълни с противопожарно оборудване и защитни костюми. И най-малката неволно възникнала искра би могла да изпепели половината кораб, ако се случи да попадне на взривоопасно място.

Стив вървеше отпред и ѝ говореше през рамо, но не беше сигурен каква част от думите му стигат до нея. Безспирният шум на провежданите нощни полети — ревящите самолетни двигатели, съскането и стърженето на генератора и на механизмите за намаляване скоростта на самолетите при кацането, грохотът на кацащите самолети, които люлееха целия кораб — заглушаваше думите му и правеше нормалния разговор невъзможен. Влязоха в столовата на състава, където предизвикаха истинско вълнение. Моряците, които се бяха отбили, за да излапат нощните си закуски — предназначени за дежурния през нощта персонал — замръзнаха неподвижно в мига, в който зърнаха Франсин Атуотър. Приковаха погледи в нея и зяпнаха от изумление. Дори и жените в помещението я зяпнаха — не с копнежа и желанието, припламнало в очите на колегите им, но с недоумение и едва доловимо презрение. Това бяха жени, които служеха на страната си и които се бяха научили да живеят без червило и грим, без лак за косата и без капчица суета.

Тръгнаха нагоре по стоманената стълба. Атуотър я изкачи без проблеми, но вероятно през цялото време ѝ се искаше да бе облечена с панталон и ботуши с дебела и стабилна подметка. Прекосиха хангара, в който стояха самолетите с прибрани криле и приличаха на хартиени жерави, измайсторени от някой любител на оригами.

В коридора, непосредствено под палубата за контрол на полетите, грохотът на самолетите, кацащи върху стоманената платформа, беше още по-оглушителен.

— Трябва да облечем задължителната екипировка — заяви Стив и ѝ подаде авиационен костюм и ботуши.

— Вече бях запозната с мерките за безопасност. — Тя седна и изхлузи елегантните си обувки. Стив зърна ходилата на елегантните ѝ крака. — Инструктажът ми продължи часове наред.

— Флотът си пада по дългите инструктажи — призна Стив, помислил си за безкрайните и монотонно еднообразни инструктажи, които бе понасял през годините. — В този случай обаче се надявам, че сте слушала внимателно — додаде той. А след това, решил, че не го е направила, изрецитира набързо опасностите, които я грозяха на летателната палуба. Едно малко невнимание и можеше да се окаже засмукана от самолетния двигател. Струята отработени газове на реактивните самолети бе толкова силна, че можеше да я подметне в

другия край на палубата и дори да я запрати в ледените води на океана. Стив бе виждал мъже да прелитат през цялата палуба и да подскочат като баскетболни топки до самия ѝ край. Не бе изключение да се скъса и някое от възжетата на механизмите за намаляване скоростта на самолетите, които бяха достатъчно здрави и тежки, че да прережат краката на озовал се на пътя им човек. Рулиращи самолети, пъплещи напред-назад жълти тракторчета, механизми за катапултиране на самолетите — все опасности, които можеха да се случат във всеки един момент и да застрашат живота на хората на палубата.

Неволно вдигна ръка към гърлото си и потърси медальона си с лика на Свети Кристофър. После си спомни, че го бе загубил. Загубил бе талисмана, който носеше със себе си от деня, в който за пръв път стъпи на борда на самолетоносач. Никога не тръгваше на плаване без него. Дявол да го вземе! Е, този път поне нямаше да лети.

За да се разсее насочи поглед към дъската за обяви на една от ескадрилите. В закачените обяви се изреждаха стоки и предмети, които се продаваха и купуваха, имаше програма на филмите, които се прожектираха в киносалона, и покана за предстоящия пикник, на който щяха да свирят дузина местни момчета. Войниците на борда на самолетоносача отчаяно се опитваха да водят що-годе нормален живот в една крайно неестествена обстановка.

Само че това невинаги се получава, помисли си Стив.

Франсин Атуотър изглеждаше коренно променена с униформата, задължителна за всички, които присъстваха на летателната палуба. Ботушите със стоманена обшивка на пръстите, искрящият сиво-зелен гащеризон и бялото на цвят поло прикриваха напълно прелестите ѝ. Виждаха се единствено големите ѝ кафяви очи.

Стив, който не можеше да се избави от чувството, че му е отредена ролята на стюард по време на полет, ѝ показва принципа, на който работи спасителната ѝ жилетка. Жилетката бе снабдена със сигнален маяк, с пакетче химическа боя, с която да оцвети водата, ако внезапно се окаже напред океана, със свирка и сигнална ракета.

— А това е вашият СП — заяви Стив. Устройството представляваше малък предавател с размерите на клетъчен телефон с антена.

— Чакай да позная. Спасителен предавател за човек зад борда на кораба.

— Написала сте домашното си.

— Както вече ви казах, бях подробно инструктирана. Вие обаче пропускате нещо.

— И какво е то?

— Ами... държа да ви кажа, че нямам никакво намерение да се къпя в океана посред нощ.

— Значи намеренията ни съвпадат. — Той пъкна устройството до пакетчето с боя и затвори джоба на спасителната ѝ жилетка. — За всеки случай обаче ще ви напомня, че предавателят има уникален идентификационен код. По този начин мигновено става ясна самоличността на човека зад борда, а локализирането му е незабавно.

— Значи този СП носи моето име?

— Не, само номера на спасителната жилетка. Искате ли да ви покажа как да я закопчеете.

— Мисля, че ще се справя и сама.

Стив ѝ показа таблото, на което се отразяваше провежданото нощно учение. Списъкът включваше самолетите, които трябваше да излетят и да кацнат отново на палубата, списъка на екипажите и целта на всеки отделен екипаж.

— Две от имената са написани с червено — забеляза Атуотър. — Какво означава това?

— Става думи за млади пилоти. Новаци на борда. Това е първото им плаване.

— Младши лейтенант Джошуа Ламонт — прочете тя. — Позивна Лам^[2].

Лицето на Стив остана напълно безизразно, макар името на Ламонт да му подежда като силен юмрук в корема. За кой ли път се запита дали някога ще свикне с факта, че Ламонт е под негово командване. Един транспортен самолет „С-2 Грейхаунд“ бе докарал младия пилот на борда на самолетоносача. Ламонт беше член на ескадрилата на Ястребите — авиационния отряд, който летеше на самолети „Праулър ЕА-6В“. Репортерката вероятно възприемаше позивната му като мила закачка, но Стив знаеше, че тя води началото си от един инцидент от периода на обучението му в Невада.

— Той лети на „Праулър 623“^[3] — отбеляза тя. — Моят оператор засне този екипаж докато подготвяха самолета за предстоящите тази нощ полети.

— Вие заснемате и филм? — Хората от отдела за връзки с обществеността не си бяха дали труда да му съобщят тази подробност.

— Разбира се.

Това всъщност не би трябвало да го изненадва. Днешните списания вече по нищо не приличаха на онези от младостта му. В съвременния свят всяка публикация се нуждаеше от мултимедийно присъствие в мрежата. Шефовете от главното командване бяха дали благословията си за тази статия. Живееха във време на патриотичен подем, а ако трябваше да бъде напълно откровен, Стив не можеше да не признае, че медиите напоследък се държаха доста благосклонно към армията. Подобно сътрудничество му изглеждаше доста странно, но пък човек никога не знае каква всъщност е цялата истина.

— Ламонт е във въздуха вече един час и четиридесет и осем минути — отбеляза той. — Изглежда, че скоро им предстои да кацнат.

— А какво ще ми кажете за другото име, изписано с червено? Шон Корн?

— Според разписанието лейтенант Корн трябва да кацне веднага след Ламонт. Той пилотира „Томкет Ф-14“.

— И двамата ли за пръв път ще извършат нощно кацане на борда на самолетоносач?

— Да, мадам, но те и двамата са преминали продължително и качествено обучение. — Стив мигновено превключи на тона, използван от служителите на отдела за връзки с обществеността. — Кацането на борда на самолетоносач по своята същност представлява аварийно кацане на писта, дълга приблизително сто и двадесет метра. Допустимата грешка при заход за кацане е по-малка от четиридесет и пет сантиметра — информира я той. — Куката на опашката на самолета трябва да се закачи за въжетата на механизма за намаляване на скоростта му. Ако това не стане, самолетът трябва незабавно да се вдигне във въздуха и да заходи отново. Успехът зависи от целия екип. Всеки негов член трябва да изпълнява задълженията си прецизно в точно определения момент и да изпълнява безпрекословно заповедите, които получава. Така че въпросът, който нормално би трябвало да се задава, е не защо се случват толкова много инциденти, а защо те са толкова малко.

— Но инциденти все пак се случват.

Стив се запита дали тя тайничко не се надява да стане свидетел на такъв инцидент.

— Да, мадам.

— Летите ли често, капитан Бенет?

— Достатъчно често, за да не загубя квалификацията си.

— Липсва ли ви летенето?

— Летенето беше смисъл на живота ми, но след почти хиляда осъществени полета от борда на самолетоносач трябва да си призная, че вече мога да живея и без него. — Опита се да не се засмее на изуменото ѝ изражение. — Вижте, госпожо, ако се надявате на някакви драматични признания и откровения, разговаряте не с когото трябва.

— И защо така?

— Аз не съм добър обект за журналистическа статия. Вече не. На времето бях истински каубой във въздуха и съревнованието в небето беше всичко за мен. Гледах останалите пилоти в очите, наричах ги свои най-добри приятели, но там, горе, им разказвах играта.

— Само че вече не го правите?

Той се поколеба.

— Ако желаете, мога да ви запозная с някои момчета, за които летенето е смисълът на живота им.

Сложиха си слушалки, предпазни очила и малки шлемове с предпазители за уши, маркирани с лента в сигнален цвят. След това Стив се отдръпна и я огледа от главата до петите.

Двамата изкачиха още няколко стоманени стълби. Стив отвори поредната врата и двамата минаха край голям знак, който гласеше: „Пазете се от въздушната струя и перките на самолетите“. Прекосиха платформата, изкачиха още няколко стъпала и най-накрая се озоваха на летателната палуба с площ от четири акра и половина.

Силният и студен вятър ги блъсна в лицата, обгърна ги миризмата на самолетно гориво и хидравлично масло. По лицата им полепнаха сажди, надигнали се от повърхността на палубата. Очите на Франсин, скрити зад предпазните очила, се разшириха от изумление. Това тук беше един нов и напълно непознат свят. Палубата вибрираше под краката им, членовете на персонала, облечени с различни по цвят дрехи и с шлемове на главите, комуникираха помежду си посредством знаци и жестове, кацаха и излитаха самолети, малки тракторчета бързаха насам-натам. Шумът беше оглушителен, нормалното

общуване — невъзможно. Стив я погледна и широко разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Добре дошла в царството на птиците“. Тя леко се олюля под напора на вятъра, но се усмихна и вдигна палци в отговор.

Минаха по покрива към кулата в центъра на палубата и се изкачиха по още няколко стълби, минавайки по пътя си покрай различни центрове за контрол. От центъра за контрол на палубата един дребен на ръст офицер непрекъснато следеше различните самолети и положението им върху таблото, което съответстваше на летателната палуба в силно умален мащаб. След като поиска разрешение да се качат на мостика, Стив я поведе към най-горната част на кулата, където в своята кабинка от предпазно стъкло ръководителят на полетите ръководеше нощното учение. В центъра за контрол на полетите светещите контролни панели и монитори осветяваха напрегнатите лица на заетите членове на екипа. На един екран се виждаше разположението на цялата бойна единица и разположението на другите кораби в района. Стив ѝ посочи разрушителите, кръстосвачите, танкера и продоволствения кораб.

— А това какво е? — попита тя и посочи някаква точка на екрана.

— Вероятно японски рибарски кораб — отвърна Стив.

В кабината от оцветено стъкло капитан трети ранг Шеп Хардин, който ръководеше провежданото нощно учение, изстрелваше командите си една след друга. Спря за миг, колкото да ги поздрави.

— Ама вие сте истинска късметлийка — рече на Атуотър той. — Ваш гид в тази първа обиколка на самолетоносача е не кой да е, а самият Сив вълк.

— Е, много ти благодаря, друже — възкликна Стив и се обърна към репортерката. — Хардин и без друго не е особено забавен. Искате ли да наблюдавате учението от най-високата точка на мостика?

— Вече започвах да се притеснявам, че никога няма да ме попитате.

Двамата тръгнаха към балкончето за наблюдение, от което се разкриваше цялата летателна палуба. Тя се извърна и го попита:

— Защо той ви нарече Сив вълк?

Искаше му се да не бе чувала това.

— Екипажът на един самолетоносач е съставен от млади мъже и жени, повечето от които нямат и двадесет и пет години. На четиридесет и четири години аз вече съм стар. — Не му се искаше да се разпростира върху политиката на флота и катеренето му нагоре по йерархичната стълбица. Посочи ѝ с ръка три самолета „Праулър“, завързани с вериги към палубата.

— Трите самолета, паркирани там долу, са праулъри. Използват се за електронно разузнаване и заглушаване.

Франсин притисна ръце от двете страни на главата си и залепи лице за стъклото, за да разгледа летателната палуба.

— Самолетите изглеждат някак си... ами поостарели.

Имаше право. Самолетите на борда на самолетоносача нямаха нищо общо с лъскавите машини, заснети на рекламните материали на флота. Тези тук изглеждаха очукани и овехтели — като че ли бяха закрепени с тиксо и тел и всеки момент щяха да се разпаднат пред очите ѝ.

— Мадам, единствената причина за съществуването на този самолетоносач са летателните операции и поради това за нас е от изключително значение да поддържаме тези самолети в добро състояние. Екипажите работят по двадесет и четири часа в денонощието, за да се сигурни, че машините са безопасни и надеждни — увери я той. Надяваше се тя да не обърне внимание на петната от хидравлично масло, с които бе нашарена летателната палуба. — В тази ескадрила летят само четири праулъра и поради това те са непрекъснато във въздуха. Плаването ни вече е към края си и машините не изглеждат толкова лъскави. Но пък работят безотказно.

— И Ламонт, новакът, лети на един от тези самолети?

— Да, мадам.

Тя си подложи наръчника за безопасност на летателните операции и надраска нещо в жълтия си бележник.

— Готова ли сте да видите няколко приземявания? — попита той.

— Само след секунда — отвърна тя и продължи трескаво да записва нещо.

Стив я изчака да свърши, след което я инструктира да сложи предпазните си очила, отвори вратата и излезе отвън. Високо над носа на кораба две падащи звезди проблеснаха за миг в черното небе, след което очертаха две успоредни блестящи линии и изчезнаха в мрака.

Стив се опита да привлече вниманието на репортерката към тях, но те изгаснаха толкова бързо, че тя не успя да ги види. Нищо. Не беше голяма загуба. Падащите звезди не бяха главната атракция тази вечер. От небето сякаш валяха самолети и се стоварваха един след друг върху палубата, огласена от триенето на гума и скърцането на метал. Задържащите приспособления на опашките им се закачаха за механизмите за намаляване на скоростта и от съприкосновението на двете метални повърхности изригваше гейзер от ярки искри.

Стив подаде един бинокъл на репортерката и ѝ посочи Уайти Лав, който, редом с другите офицери, контролиращи кацането на самолетите, стоеше на една брулена от вятъра платформа, разположена на левия борд. От наблюдателницата си, разположена под самия ръб на летателната палуба и в непосредствена близост до механизмите за намаляване на скоростта, офицерът се взираше в небето през инфрачервените си очила и поддържаше непрекъснатата връзка с пилотите във въздуха. Той беше човекът, който направляваше двадесет и пет тонните самолети, носещи се със скорост от сто и тридесет мили в час, и ги напътстваше докато кацаха върху тясната писта, дълга едва сто и двадесет метра.

В самия край на палубата, опасан с редица зелени лампи, проблесна яркожълта светлина — сигнал, че захождащият самолет се намира на необходимата височина, за да осъществи безопасно кацане. Задържащото приспособление на опашката на самолета трябваше непременно да се закачи на един от петте механизма за намаляване на скоростта. Всеки кабел можеше да се използва само за определен брой кацания. Те се амортизираха твърде бързо, износени от усилието да удържат върху палубата тежките самолети. Един ненадежден и износен кабел би могъл да причини загубата на самолет за шестдесет милиона долара и по всяка вероятност би станал причина за смъртта на пилота и другите членове на екипажа.

Стив забеляза някакъв човек с бяла риза и още трима други цивилни, натоварени с всевъзможно оборудване. Атуотър проследи погледа му и му даде знак да влязат вътре.

— Това са фотографът, операторът и техните асистенти — поясни тя.

Стив се надяваше, че те също са били инструктирани по отношение мерките за безопасност на палубата. Точно в този момент

обаче операторът заснемаше един рулиращ самолет и като че ли и през ум не му минаваше, че струята на отработените газове можеше да го засмуче и да го вдигне на пет-шест метра във въздуха. За щастие техният придружител се намеси веднага, дръпна го настрани от рулиращия самолет и всички заедно се насочиха към островчето.

Срещнаха се на нивото на палубата, която цялата се тресеше под краката им, а един охладител за вода, поставен непосредствено до асансьора, вибрираше застрашително. Докато Франсин го запознаваше с екипа си, вътре при тях нахълта един артилерист с мръсна червена униформа, който удряше в бедрото си димящата си ръкавица.

Стив разпозна матроса от военноморската артилерия Майкъл Ривера. Морякът мигновено отдаде чест. Репортерите начаса насочиха камерите си към него.

— Наред ли е всичко? — попита Стив.

— Да, сър. Малък проблем със сигналните ракети. Нищо сериозно — обясни Ривера, свали предпазните си очила и надраскания си червен шлем. — Но вече всичко е наред.

— Слез долу в медицинския пункт, за да прегледат ръката ти.

— Не е необходимо, сър. Исках само да се скрия от вятъра за минутка.

Ривера беше от любимите матроси на Стив — истински професионалист, отдаден на работата си и уверен в себе си. За нищо на света не би позволил на някой самонадеян и нахакан пилот да го действа по палубата. Освен това Ривера притежаваше завладяваща усмивка и излъчваше сърдечност и топлота — качества, които не бяха останали незабелязани и които бяха станали причина ликът му да грее от рекламните плакати за набиране на доброволци в армията. В момента лицето му бе покрито с мръсотия, напластена по време на дългата му смяна на летателната палуба, но от това зъбите му изглеждаха още по-бели.

Атуотър го хареса начаса. Стив го разбра по мекото изражение, изписало се на лицето ѝ. Реши да ѝ достави удоволствие и побърза да я запознае с матроса. Ривера се усмихна топло, вероятно благодарен на възможността да си отдъхне за миг след хаоса и напрежението на палубата.

— И с какво точно се занимавате? — попита го Атуотър и допря химикалката си до листа, готова да записва.

— Отговарям за артилерийските мунициии, мадам. Артилерийският отсек се намира между острова за наблюдение и релинга. Там се съхраняват бомбите и ракетите по време на въздушни операции и се товарят на самолетите преди излитане.

— И там преди малко е възникнал проблем с някаква сигнална ракета?

Ривера кимна.

— Сигналните ракети се използват от самолетите „F-14 Томкет“^[4] като примамки за ракети с топлинно насочване. Всяка сигнална ракета се състои от осем елемента, като всеки един от тях гори с температура от 1600 градуса, поради което сме особено предпазливи, когато боравим с тях. — Той се ухили и цялото му лице засия от щастие. — А днес съм внимателен повече от всякога. Тази сутрин получих мейл от съпругата си. Докторът е установил пола на бъдещото ни дете. Ще си имаме момченце. — Приличаше на човек, готов всеки момент да се пръсне от гордост. — Това ще е първото ни дете.

— Ще си бъдете ли у дома за раждането? — попита госпожа Атуотър.

— Не, мадам. Но у дома съпругата ми има достатъчно приятели, на които може да разчита.

— И къде е това „у дома“?

— Военновъздушната база Уидбей Айлънд в щата Вашингтон. Съпругата на капитан Бенет е много добра приятелка на Патриша — додаде той и погледна с благодарност към Стив.

Не гледай мен, помисли си Стив. Нямахше представа какво е намислила Грейс, но изобщо не се изненада да разбере, че си е поставила за цел да помага на съпругата на младия матрос. Смутено отмести очи и се загледа през стъклото. Офицерът, който придружаваше операторите по време на обиколката им, се включи в разговора с Ривера.

Стив изведнъж забеляза... нещо. Беше прекарал твърде много часове на летателната палуба на самолетоносача и веднага можеше да разбере кога нещата не вървяха както трябва. С наземния екипаж, очакващ приземяването на следващия самолет, бе настъпила едва доловима промяна. Беше толкова незабележима — като слаб повей на вятъра или невидим прилив на адреналин — че бе останала

незабелязана от репортерката, както и от повечето от матросите на палубата.

Стив се извини и се отдалечи от малката групичка. Бъд Фостър, началникът на звеното за контрол на полетите, който се намесваше в операциите по кацането само в случай че възникне извънредна ситуация, забързано говореше нещо в слушалката си.

— „Праулър“ шест-две-три... — повтаряше той със застинало каменно лице.

Стив познаваше това изражение.

Освен това знаеше кой беше пилотът, на когото Фостър говореше в момента. Ламонт пилотираше този „Праулър“ и, каквото и да ставаше там горе, то не бе планирано при подготовката на провеждащата се нощна операция. По всичко личеше обаче, че Фостър ще се справи със ситуацията и Стив нямаше никакво намерение да се намесва и да прекъсва работата му. Щеше му се да поостане още малко, за да проследи развитието на нещата, но когато отново насочи поглед към палубата, забеляза Франсин Атуотър и останалите членове от екипа ѝ, които вървяха след Ривера към бомбения отсек. Съпровождащият ги офицер не се виждаше никакъв.

Обърна се и ги последва. Даваше си сметка, че никой от намиращите се на борда цивилни не би могъл да долови непрекъснатото покачващото се напрежение. Стив обаче го усещаше подобно на електрически ток, който разтърсваше цялото му тяло. Мамка му! Още имаш жълто около устата си, Ривера, помисли си Стив. А пък аз съм Джон Диър^[5].

Недоволството му мигом отшумя, когато си припомни, че той беше човекът, който трябваше да се погрижи за Франсин Атуотър и хората ѝ. Обърна се и забързано тръгна след тях. Стори му се, че вижда искри и тънка струйка дим, която се виеше над сигналните ракети, натрупани на палубата зад Ривера и цивилните лица.

Премигна няколко пъти, избърса стъклата на предпазните си очила и погледна отново. И пак ги видя. Групичката беше твърде далеч от него, за да го чуят, но той, въпреки това извика, за да ги предупреди. В същото време даде знак на дежурния в центъра за контрол на палубата, инструктирайки го да включи алармата, предупреждаваща за възникнал пожар. По време на летателни операции на палубата

задължително имаше пожарна кола и екип огнеборци, които дежуреха с маркучи в ръце, готови да залееят огнището на пожара с вода и пяна.

Ривера, който се намираше най-близо до цилиндъра, изстрелващ сигналните ракети, рязко се обърна. Огледа се, опитвайки се да открие източника на пожара, и за част от секундата на Стив му се стори, че той може и да не забележи дима. В следващия миг обаче Ривера грабна горящия цилиндър и го понесе към края на летателната палуба. Последва трясък, наподобяващ изстрел от пушка. Нощното небе се освети от безброй светлини и припламващи искри. Ривера падна на земята. Едната му ръка пламтеше като факла.

Стив се затича към него. Стигна до горящия моряк, отпусна се на колене до него и съблече спасителната си жилетка. С нея се опита да потуши пламъците, обхванали ръката и гърба на Ривера, като през цялото време крещеше, че му трябва лекар, макар да съзнаваше, че думите му се давят във воя на сирената. Всъщност това беше без значение. Знаеше, че всички на палубата вече са забелязали инцидента и скоро ще им се притекат на помощ. Искаше му се да остане при Ривера, да го прегърне и да се опита да го успокои, но виждаше, че над цилиндъра продължаваше да се вие дим. Вътрешните му елементи горяха и излъчваха температура, която Стив усещаше дори и на разстоянието, на което се намираше.

Щом продължава да дими, отърви се от него. Това беше основното и най-важно правило за противопожарен контрол.

Стив сграбчи дръжката на цилиндъра. Ръкавицата му се запали. Той изрева от непоносимата болка, но не го пусна. Струваше му се, че проклетият цилиндър тежи цял тон, но все пак успя да го вдигне и да се затича към края на палубата заедно с него.

В следващия миг го обгърна облак от силна топлина и ярка светлина. Изгуби почва под краката си. Имаше чувството, че е засмукан от мощно торнадо. Къде, по дяволите, бяха предпазните мрежи? Това беше единствената разумна мисъл, мярнала се в главата му, докато тялото му се премятеше във въздуха. При все това продължи да чува един-единствен звук — гърленият и безумно натрапчив рев, разнесъл се от навигационния мостик, който заглушаваше рева на двигателите и силния вой на вятъра.

Това беше специалната аларма, която се задействаше при възникване на най-страшния инцидент по време на плаване — човек

зад борда.

[1] Град в южен Тексас на залива Корпус Кристи. — Б.пр. ↑

[2] От английската дума Lamb — агне. — Б.пр. ↑

[3] EA-6B Prowler — самолет, чиято основна цел е да заглушава вражеските радари и комуникации. — Б.пр. ↑

[4] F-14 Tomcat — свръхзвуков, двуместен самолет, предназначен да унищожава вражески самолети през нощта и при всякакви атмосферни условия. — Б.пр. ↑

[5] Джон Диър (1804–1886) — американски пионер, изобретател и предприемач. — Б.пр. ↑

2.

„Праулър“ 623/№163530

00:15 часа

Да кацнеш в тъмната като катран нощ върху палубата на движещ се самолетоносач беше неописуем кошмар. А Джош Ламонт обичаше риска и породения от него страх с трескава всеотдайност и понякога плашеше до смърт останалите членове на екипажа, с който летеше. Когато по-рано през деня видя името си в графика за нощните полети, изпита познатото вълнение и трескаво очакване. Нощни полети, много на брой самолети, излитащи и кацащи един след друг, изпълнени с напрежение секунди, през които се намираще на косъм от смъртта... Истинска красота!

Инструктажът преди полета беше рутинен като сутрешното миене на зъбите. Нощта беше за милиони — ясно, осеяно със звезди небе, което осигуряваше превъзходна видимост. Високо над прозрачната кабина на самолета виждаше носещите се около него звезди и планети. За миг зърна право пред себе си две падащи звезди, които се плъзнаха надолу по небосклона и изчезнаха.

Джон се ухили зад маската. Знаеше, че бе станал свидетел на нещо изключително рядко. Еуфорията от летенето му позволяваше да се абстрахира от факта, че от два часа е привързан към готовата за катапултиране пилотска седалка и че му предстои да осъществи нощно кацане на палубата на самолетоносача. Той превключи радиочестотата и се заслуша във фалшивото пеене на Рон Хетч, един от офицерите за електронно заглушаване, който седеше вдясно от него и припяваше третия куплет на Мери Ли Барнс.

*„Тя умее да изстрелва зелени грахчета
от най-важното си отверстие,
да направи двойно салто
и да ги лови между циците си...“*

Нюман и Търнбул, другите двама офицери за електронно заглушаване, които седяха зад тях, му пригласяха с пълно гърло. И тримата бяха по-възрастни и по-опитни от Джош. Нюман, заел мястото зад Хетч, изглеждаше на годините на Бенет и беше ветеран от проблематичното плаване с „Кенеди“ през 1983 година.

Джош, като най-младши член на екипажа, побърза да се включи в колективното пеене. Песента за „Кралицата на акробатите“ се знаеше от всеки пилот във флота и се предаваше като тайно ръкостискане сред курсантите във военните училища и тренировъчните програми. Гласовете им, леко изкривени от шлемофоните, преливаха от веселие и добро настроение. Да плаваш на самолетоносач беше като да си затворен в Алкатраз^[1] — нито можеш да избягаш, нито има къде да се скриеш. Възможността да се издигнат високо в небето и почти да докоснат звездите беше за тях време за отдих. Два часа, през които да се отърват от монотонното еднообразие на борда.

Джош плъзна поглед по тъмното небе, разпростряло се около него. В нощ като тази то не изглеждаше черно, а наситенолилаво, осеяно от безброй звезди. През целия си живот бе мечтал за това. Летенето беше неговата единствена страст още от момчешките му години. Искаше да стане пилот. Но не какъв да е пилот! Откакто се помнеше бе мечтал за военноморската авиация. Повел бе истинска битка с родителите си, преследвал бе целта си с постоянство и неотстъпчивост. Израснал бе в заможно семейство в Атланта и никой не бе очаквал от него да стане пилот. Детството му се състоеше от мъчително тихи вечери в къща, в която всички стъпваха на пръсти. В ония години завиждаше на големите семейства с много деца и на изпълненото им с шум и веселие ежедневиe, което бе в пълен контраст с неговото напрегнато и самотно съществуване. Обучението във военноморската академия беше като освобождение от невидимите окови на мъчителното му и безрадостно детство.

И ето че най-после бе успял да постигне мечтите си и да реализира бъдещето, което си бе начертал. Но съдбата отново се бе намесила със странното си чувство за хумор и го бе принудила да си припомни отдавна погребаното си минало. Изправила го бе лице в лице със Стив Бенет. Един мъж, когото не бе очаквал да срещне някога.

Освен това съществуваше и Лорън — жена, за каквато не се бе и осмелявал да си мечтае. Лорън беше много повече от краткотрайна

авантюра. Той я носеше дълбоко в душата си. Тя беше част от въздуха, който дишаше, част от мечтите, които лелееше. Единственото нещо, което обичаше повече от летенето.

Представи си я как се събужда с мисълта за него и препрочита кратките и забавни имейли, които ѝ изпращаше от борда на кораба. Беше проверил пощата си непосредствено преди инструктажа и бе намерил кратко съобщение от нея, което гласеше: „Моля те, обади ми се веднага. Трябва да разговарям с теб“. Не му остана време да ѝ се обади преди мисията. Но щеше да го направи веднага щом кацне. Просто не можеше да чака повече. Искаше да я чуе да изрича единственото нещо, което искаше да чуе от нея: „Да“.

Палецът му потрепери и потърси лоста за управление. Плъзна го по бутона, за да е сигурен, че когато моментът настъпи, самолетът ще се плъзне надолу и ще заходи за кацане под необходимия ъгъл. Независимо от пълната си концентрация, той се улови, че умът му отново се насочва към Лорън. Припомни си местата, по които обичаше да бъде докосвана, сякаш чу звука на гласа ѝ, почувства вкуса на устните ѝ.

Трябваше да я принуди да му даде отговор, преди да тръгне за това плаване. Но пък самият той не бе съвсем сигурен дали наистина иска да чуе отговора ѝ. Управлението на самолета беше фасулска работа в сравнение с любовта му към тази жена. Въпреки всичките си съмнения, Джош все пак ѝ бе купил пръстен от Патая, Тайланд.

Настъпи моментът за последния им заход и отзад Хетч и компания станаха отново сериозни.

— Не мисли сега за нас — рече му Хетч. — Направи онова, което се очаква от теб. По-добре е да си майстор, отколкото късметлия.

— Да — съгласи се Джош. — Но пък ако си късметлия, няма защо да се мъчиш да ставаш майстор.

— Е, предлагам ти да се правиш на късметлия, когато летиш с някой друг екипаж.

Корабът беше някъде там долу, скрит в тъмнината. Бяха твърде далеч и все още не го виждаха. Той провери вертикалните и хоризонтални индикатори, за да се увери, че самолетът лети хоризонтално. Намираха се на височина от две хиляди и петстотин метра и летяха със скорост от четиристотин и тридесет възела. Джош извърши поредица от други тестове и проверки. Провери закопчалката

на един от джобовете на летателния си костюм — там държеше пръстена, който бе купил за Лорън. За късмет. Джобът трябваше да е здраво закопчан, защото всеки предмет, полетял свободно из кабината в момента на кацане, се превръщаше в смъртоносно оръжие.

Устройството, контролиращо захода, му даде данни за новите му координати. Самолетът се спускаше надолу с оглушителен рев и вече се намираше на височина от деветстотин метра. Погледът на Джош пробяга по контролното табло. Системата за тактическа военновъздушна навигация отчиташе, че корабът им се носи на северозапад със скорост от тридесет възела. Джош намали оборотите и самолетът сякаш увисна за миг, обгърнат от неестествена тишина. Веднага след това той рязко зави наляво и насочи самолета по посока на кораба. Беше твърде тъмно, за да види килватера на самолетоносача, но безотказните уреди в кабината сочеха, че самолетът се намира на една линия с палубата. Изминаха няколко минути.

— Давай — разнесе се гласът на офицера, контролиращ захода.

Джош дръпна дросела, наведе надолу един лост, премести друг и свали задкрилките и елероните. Чу оглушителното свирене на въздуха, преминаващ между елероните. Веднага след това Джош освободи задържащото приспособление на опашката и за последен път плъзна поглед по уредите на контролното табло.

Вече се намираше в състояние на пълна готовност. Дишаше тежко, възприятията му се отличаваха с неестествена яснота и отчетливост. Усещаше найлоновите ремъци, които го привързваха към катапултиращата седалка, чувстваше дунапренените подплънки на шлемофона и ръба на кислородната маска, която покриваше носа и устата му. Отново плъзна поглед по таблото, за да провери за пореден път показанията на уредите.

— „Праулър“ шест-две-три, намирате се на пет мили. Извършете последна проверка.

Джош сравни показанията на неговите уреди с тези на офицера по захода. Ръцете му се плъзнаха по лоста и дроселите. Малкото самолетче на жироскопа беше леко отместено вдясно. Той веднага направи необходимата корекция.

— Проверката преди кацане извършена — докладва Джош.

Тялото му сякаш кипеше от мощния прилив на адреналин. Можеше да лети и по-добре. Моментът не беше особено подходящ за такива упреци и съмнения, но той просто не можеше да се отърве от тях.

За миг отмести поглед от контролното табло. Самолетоносачът под него представляваше едно неясно осветено петно. Нищо повече. Намираше се на три-четвърти мили от него и трябваше да премести поглед от кристално точните и напълно разбираеми показания на контролните уреди в кабината и да фокусира вниманието си върху блестящата светлина ниско долу, опитвайки се да различи централната линия на палубата и да установи ъгъла на заход. Това беше като да сложи очила на почти сляп човек.

— Всичко е наред. Фасулска работа. Все едно да прекараш камила през иглено ухо. Хайде, направи го!

— Разбрано, шест-две-три „Праулър“. Захождам. 5.5 Ламонт — отвърна той, информирайки по този начин офицера, контролиращ кацането, че е видял вертикалната линия, указваща пътеката на снижаване и че в самолета има 5,500 паунда гориво.

За да успее да кацне на движещата се палуба той трябваше стриктно да контролира наклона и скоростта на спускане и да не се отклонява от централната линия. Плаващият град с население от пет хиляди души, осветен като детска играчка на сред тъмния океан, изглеждаше невъобразимо малък. А фактът, че самолетоносачът се отдалечава от него със скорост от тридесет възела, правеше предстоящата задача още по-интересна.

Почувства тънката струйка пот, която се стече по гърба му, и се запита дали опитните пилоти изобщо свикват с това напрежение. Ако се окажеше твърде високо, щеше да пропусне механизма за намаляване на скоростта на самолета му и щеше да му се наложи да се издигне отново в тъмното небе, макар да не разполагаше с достатъчно гориво за още един заход. И най-минималното отклонение встрани можеше да доведе до сблъсък с друг самолет, паркиран на палубата. Отклонение в другата посока пък означаваше непредвидено къпане в океана и унищожаване на самолет за петдесет и два милиона долара. Офицерът, контролиращ кацането, можеше да му даде знак да се издигне отново само две секунди преди кацането. Ако в този момент самолетът се

окажеше твърде ниско, той щеше да се удари в рампата и да избухне в кълбо от пламъци.

Това е направо страхотно, помисли си Джош.

Краката му върху кормилните педали започнаха да треперят неудържимо. Снижаваше се добре. Или поне той смяташе така, преди да чуе в слушалките си безизразния глас на офицера, контролиращ кацането:

— Слезе твърде ниско, шест-две-три. Дай мощност.

Джош рязко плъзна ръката си напред. Неповратливият нос на самолета му напомни за пореден път, че е новак, извършил по-малко от петдесет кацания на самолетоносач, от които само десетина през нощта.

— Спокойно! — прозвуча безизразният глас в слушалката му.

И тогава се чу аларменият сигнал. Следващата заповед на офицера, контролиращ кацането, изобщо не бе изречена спокойно:

— Код червено! Код червено! Издигни се! — Вертикалните светлини, забраняващи кацането, заблестяха като коледна елха.

Джош с все сила блъсна дроселите, за да форсира двигателя. Код червено означаваше, че никой самолет не може да се приземи на палубата. Дори и тези, на които им оставаха броени секунди до кацането. Джош рязко се издигна нагоре в нощта. Самолетът потрепери като жив звяр.

— Внимавай с вибрациите, момче.

— Разбрано. — Джош се концентрира изцяло върху издигането, прекъсвайки процедурата по кацането. Самолетът се разтресе отново. — Проява се — отбеляза той и плъзна поглед по контролното табло.

— Компютърът ще коригира отклонението — обади се Хетч.

— Какво, по дяволите, стана там долу?

— Затворена палуба. Изчакайте по-нататъшни инструкции.

Затворена палуба. Това би могло да означава няколко неща — злополука с някой от самолетите, оборудване, забравено на полосата за кацане, или пък наличието на хора в зоната за кацане. Джош обаче не можеше да се тревожи и за това. Достатъчно му беше, че трябва да заходи отново, изпълнявайки всички процедури за кацане, като следи внимателно количеството гориво, което му е останало.

— Провери хоризонталното положение на машината.

Докато изпълняваше заповедта, Джош видя светлините на *ангела* — спасителния хеликоптер на самолетоносача, който се полюляваше като ангел-пазител над кораба. Веднага след това хеликоптерът се гмурна надолу и започна да кръжи над самата повърхност на океана. Човек ли спасяваха?

— Опитай се да овладееш вибрациите — предупреди го отново Хетч. След това заговори на офицера в контролната кула: — База, тук имаме малък проблем. Защо не ни изпратите и на нас един спасителен хеликоптер? За всеки случай. Току-виж се оказало, че новакът не успее да ни свали.

— Не съм виновен аз — възкликна Джош. — Исусе, този самолет е повреден. — И това не беше опит да се защити или оправдае. Компютърът не правеше правилните корекции. „Праулър“-ът рязко се отклони надясно. Джош никога преди не бе изпадал в подобна ситуация. Самолетът отказваше да му се подчини. Носеше се неконтролируемо напред, отклоняваше се от курса си и се тресеше неудържимо.

Джош рязко повдигна лоста и самолетът се люшна наляво. Ето това е, помисли си той, отново прекъсна процедурата по кацането и се опита да издигне самолета.

— Вертикалният индикатор за скоростта току-що рязко падна — докладва Хетч.

Джош вече го знаеше. Вертикалният индикатор за скорост спадаше към задълженията на офицера за електронно заглушаване, но Джош пилотираше този самолет. Негово беше задължението да следи показанията на всички уреди и индикатори.

Отрицателно падане. Един от критериите за необходимост от катапултиране. В ушите му отекна сигнала за самолет в беда.

Заслушан в сигнала „Мейдей“, който се носеше от слушалките му, Джош направи още три последователни опита да стабилизира самолета.

— Не мога да контролирам кормилото — с леденоспокоен глас докладва той. Самолетът продължаваше да се изкачва и макар никой от членовете на екипажа да не желаше да го изрече на глас, всички разбираха защо го правят. Щяха да имат нужда от височина, ако се наложи да катапултират.

Джош почувства нов прилив на адреналин. Рязкото падане на вертикалната скорост беше само част от проблема. Във всеки един момент носът можеше рязко да се вирне нагоре. Целият самолет би могъл да се преобърне и тогава решението вече нямаше да е негово. Намираха се на косъм от непредвидено катапултиране. И докато се носеха с парашутите си към земята, щяха да наблюдават от птичи поглед едно изключително скъпо огнено кълбо.

Мамка му! Шибаният самолет все още летеше. Беше успял да го издигне на три хиляди метра. Не беше изгубил контрол над машината. Но, въпреки това, не можеше да я контролира. Ускори с надеждата да увеличи още малко скоростта и височината.

Чуваше Хетч, който спокойно информираше контролиращия офицер за положението. По линията отново прозвуча гласът на капитан Бъд Фостър, началник на звеното за контрол на полетите. Само след няколко минути целият авиоотряд щеше да узнае за случващото се с тях.

Самолетът се издигна над три хиляди метра и носът му рязко се вирна нагоре. Джош отчаяно се опитваше да се пребори с него, но безуспешно. Опитваше се да обърне кормилото в противоположната посока, но самолетът беше напълно неконтролируем.

Никой не се осмеляваше да изрече мислите си на глас, но всички разбираха, че този самолет не би могъл да извърши безопасно кацане.

Офицерите за електронно проследяване трескаво преглеждаха списъците с евентуални повреди — отказ на кормилото, повреда на контролните устройства, предложения за алтернативни подходи — с надеждата да открият магическия изход от трудното положение.

— Нищо. Не намирам нищо, което да е приложимо за нашия случай — заключи Нюман. — Изчакайте така. Ще трябва да изключваме бушоните един по един докато изолираме проблема. Господи, правя нещо подобно в сутерена на къщата си всеки път щом откаже съдомиялната машина.

Издърпаха първите два бушона и отклонението намалю.

— Продължавайте — нареди Джош. Третият бушон не предизвика видима промяна. Когато обаче издърпаха четвъртия, контролните уреди полудяха. — Върнете го обратно! — изкрещя Джош. — Върнете го обратно!

Твърде късно. Носът рязко се вирна нагоре. Аз съм причина за това, помисли си Джош, продължавайки да се бори с контролните уреди. Аз съм пилотът и грешката е изцяло моя. Компютърът за въздушна навигация сякаш обезумя. Джош отчаяно се опитваше да си припомни дали го бе изключил, когато се наложи да прекрати процедурата по кацането. Може би компютърът се бе задействал автоматично и сега отхвърляше всички негови нареждания. Само че това вече беше без значение. „Праулър“-ът беше напълно неконтролируем.

Всички в кабината го знаеха. Четири чифта облечени с ръкавици ръце се обвиха около дръжките за задействане на катапулта. Всяка катапултираща седалка тежеше по 60 килограма и бе оборудвана с десеткилограмов ракетен катапулт. Процентът на успешните приземявания беше над деветдесет, но Джош, който знае защо, не изпитваше увереност в благополучния изход от ситуацията.

Погледна към ярките звезди. Помисли си, че щеше да бъде по-добре, ако се бе сетил да си облече по-топли дрехи под авиаторския костюм. В същото време мислеше и действаше възможно най-бързо — по-бързо, отколкото си бе представял, че е възможно — но всичко около него сякаш протичаше на забавени обороти. Разширяване на времето. Това беше концепция, която бе изучавал в курса по физика. Статичният наблюдател възприема времето в движеща се система като протичащо с по-бавна скорост...

Той беше статичен наблюдател; самолетът беше движеща се система. Пътникът измерва собственото си време, тъй като той се намира в началото и в края на този времеви интервал.

В притъмнялата кабина светлините на контролното табло хвърляха призрачни сенки по лицата на екипажа. Четиримата мъже се подготвяха да посрещнат най-лошото. Бяха съвсем сами тук горе, но не мислеха единствено за себе си. Четири живота. Четири семейства, съдбата на които щеше да се реши от повредената метална птица, увиснала високо в небето.

Лорън, помисли си Джош. Само преди минута бе размишлявал за нея със смесени чувства. Но сега, със същата кристална яснота, с която виждаше тъмното небе около себе си, той разбра какво точно иска. *Лорън*. Началото и краят на неговия времеви интервал.

Пое дълбоко въздух, опитвайки се да се овладее. След това изрече заповедта, която знаеше, че трябва да издаде.

— Катапултирай! Катапултирай! Катапултирай!

[1] Най-страховитото място за изтърпяване на наказания в САЩ. Затвор с максимална степен на сигурност, разположен на скалист остров в залива на Сан Франциско. — Б.пр. ↑

3.

Остров Уидбей, Вашингтон

7:30 часа сутринта

Лорън Стантън се събуди с мисълта, с която бе заспала. Мисълта за Джош. Беше заминал само преди няколко седмици, но ѝ се струваше, че го няма от векове.

Сграбчи възглавницата му и я прегърна, затвори очи. Сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне от мъка.

— Джош... — промълви тя, заровила лице в меката тъкан. Може би си въобразяваше, но ѝ се струваше, че все още долавя аромата му.

Трябваше вече да си е научила урока. По-добре от всеки друг знаеше какво означава да е влюбена в мъж от военноморските сили.

Изръмжа в знак на протест, измъкна се изпод завивките и стана от леглото. Изгряващият ден беше един от онези свършени пролетни дни на Пъджит Саунд^[1], през които зимата изглежда като далечен и неприятен спомен. Плъзгащата се стъклена врата на спалнята очертаваше като в рамка гледката към сапфиренозелената вода и извисяващите се в далечината Каскейдс^[2]. Огнените отблясъци на изгрева оцветяваха в розово връх Бейкър, покрит с бял като ванилов сладолед сняг.

Лорън навлече робата си, поспря до прозореца и се загледа в една синя чапла, която се разхождаше важно по брега. В човката си стискаше стиска трева; настъпил бе сезонът на гнездене.

Тя оправи леглото си — действието, което не ѝ отне кой знае колко време. Спеше много кротко и спокойно и почти не разбъркваше завивките. Когато Джош оставаше да преспи при нея, леглото на следващата сутрин изглеждаше като битпазар мигове преди затварянето му — влажни от потта му измъкнати и намачкани чаршафи, разхвърляни навсякъде възглавници. Джош се любеше и спеше по начина, по който правеше и всичко останало — с трескава и безгранична енергия, с пълно себеотдаване и самозабрава.

Въпреки болката, породена от отсъствието му, тя изпита трепетно вълнение при спомена за споделената интимност и

любовните им ласки. Имаше чувството, че той бе протегнал ръка от другия край на Тихия океан и я бе погалил с неизразима нежност и топлота.

— Ти си болна — промърмори Лорън и се запъти към банята.

Четката за зъби на Джош продължаваше да стои на поставката. Той лично я бе оставил там, след като се любиха за пръв път в леглото ѝ. Абсолютно невъобразимата му самоувереност я подразни, но и развълнува в същото време.

— Просто да си знаеш, че ще се върна — беше ѝ заявил той.

Подготвяйки се за предстоящото занятие — щеше да си вземе душ едва след това — Лорън бързо облече черни еластични шорти и тюркоазнозелено горнище. После погледна в чантата си, за да се увери, че е сложила вътре музика, спортни обувки, хавлиена кърпа и бутилка с вода. Всичко беше наред. След смъртта на Джил бе станала извънредно предпазлива и внимателна. С болезнена педантичност и предвидимост вършеше абсолютно всичко — като се започне с навика ѝ да спи, без да разхвърля завивките и се стигне до органичните гранули с кисело мляко, които ядеше за закуска всяка сутрин. Ако Джош беше тук, със сигурност щеше да започне да я дразни заради педантично установените ѝ навици, щеше да я заплаши, че ще ѝ пригответи пържени яйца с бекон и тя щеше да започне деня, присмивайки се на самата себе си.

А да, Джош. Той доминираше живота ѝ, независимо дали лежеше до нея в леглото, дали се намираше върху нея, вътре в нея или пък на хиляди мили разстояние. Тя беше Луната, а той нейното блестящо Слънце. Дори и когато Луната се преместваше в положение да го затъмни, той си оставаше все така голям и продължаваше да блести с неотразимата си светлина.

Лорън сипа храна на бездомната котка, която започваше да се превръща в постоянен обитател на дома ѝ. След това изми съдовете от закуската — една купа, една лъжица и една чаша от плодов сок — замислена за това колко дребен изглеждаше животът ѝ без Джош. Когато той беше тук, закуската се превръщаше в цяло събитие, изпълнено с творчески хрумвания и веселие. Понякога Джош хващаше половин пъпеш и се опитваше да издялка от него фигура на бомбардировач, друг път забъркваше огромно количество тесто за

палачинки, присмивайки се на манията ѝ да брои всяка погълната калория.

Лорън избърса кухненския плот и внезапно избухна в сълзи.

Не трябваше да допуска това да ѝ се случи отново. След като в продължение на три години се бе борила с депресията, причинена от смъртта на Джил, тя най-сетне бе успяла да вкара живота си в релси и да сложи емоциите си под контрол. А ето че сега в живота ѝ се появи Джош с неукротимите си амбиции, възвишените си мечти и огромния си, незадоволим апетит за приятните неща от живота. И най-вече за нея.

— Идиотка! — изръмжа тя и издърпа две книжни кърпички, за да избърше лицето си. — Престани да превръщаш всичко в трагедия! — Бързо излезе отвън и пое дълбоко въздух, изпълвайки дробовете си с неповторимите аромати, които този остров предлагаше през пролетта — едва доловим мирис на сол, току-що поникнала трева и леко, уханно обещание за напъпили люляци.

Знаеше, че по-късно през деня ще завали. Прогнозата вещаеше промяна на времето, а облаците вече се насочваха към блесналото слънце.

Лорън взе вестника, хвърлен пред вратата, изтръска го от утринната роса и махна с ръка на господин Карудърс — съседът ѝ от другата страна на улицата, който всяка сутрин, едновременно с нея, излизаше да прибере вестника си. Според Джош го правеше, защото иска да я позяпа по трико.

Вечерта, преди да тръгне на плаване, той я бе помолил да се омъжи за него. И от този момент нататък тя не можеше да мисли за нищо друго. Споменът за предложението му я изгаряше като силна треска. Лорън не бе отговорила на предложението. Този въпрос изобщо не беше толкова прост, колкото би ѝ се искало.

Джош не беше мъж, който би се задоволил с половинчати решения. Той я искаше. *Цялата*. По всякакъв начин. Лорън изобщо не беше сигурна, че би могла да живее с неговата напориста енергичност и безграничните му амбиции. Не знаеше дали неговите мечти имаха някакви допирни точки с нейните.

Преживяла огромна загуба и попаднала в лапите на почти непоносима скръб, тя бе успяла да си изгради нов живот тук. Спретнат, педантичен и еднообразен. Живот, който тя много харесваше. Лорън не

притежаваше страстта на Джош към приключенията, не споделяше жаждата, с която той се впускаше във всяко едно начинание. Понякога се питаше на какво се дължи това — дали на факта, че не би могла да се справи със сбъднатите си мечти, или на страха да пожелае нещо прекалено силно. Не можеше да реши кое я плаши повече — възможността да се омъжи за Джош или перспективата да го изгуби завинаги.

Той беше всичко онова, което тя не би трябвало да желае — офицер от военноморските сили, който прекарваше половината си живот в океана, а през останало време се местеше като циганин от място на място. Той беше човек, който със сигурност щеше да разбие сърцето ѝ — оставаше ѝ само да чака кога.

Отвън весело пропя велосипеден звънец. Лорън надникна към улицата и видя Патриша Ривера, която въртеше педалите по посока на къщата ѝ. Сигурно именно Патриша имаха предвид хората, които често повтаряха, че бременните жени разцъфват от здраве и щастие. Бузите ѝ розовееха. Лъскавата ѝ черна коса блестеше на слънцето. Дългите ѝ, мускулести крака енергично въртяха педалите. Тя зави по алеята пред къщата на Лорън и натисна ръчната спирачка. Дори и синеещите разширени вени в свивката на коленете ѝ изглеждаха напълно на мястото си. Също като изпъкналия ѝ корем.

Лорън отдръпна настрани от себе си обвития в найлонов плик вестник, опитвайки се да изтръска росата от него.

— Тази сутрин просто сияеш.

Патриша се усмихна и плъзна ръка по изпъкналия си корем, скрит под полиестерно трико, което очевидно бе купено от Уол Март^[3], но въпреки това успяваше да подчертае крехката ѝ хубост.

— Имам новини.

— Остави ме да позная. Бременна си. — Лорън говореше сърдечно и се опитваше да се шегува, но дълбоко в душата ѝ клокочеше ужасна завист.

— Много смешно. — Патриша развинти капачката на бутилката с вода и отпи глътка. — Можеш да ме поздравяш. Ще си имам момченце. При последния ултразвук бебето най-после се обърна в нужната посока, за да може лекарят да определи пола му.

Сякаш остър нож проряза душата ѝ. Въпреки това Лорън успя да се усмихне, преизпълнена с искрена радост за приятелката си.

— Поздравления, Патриша! Наистина страхотна новина.

— Благодаря. — Патриша сложи шишето с вода на мястото му. — Докторът ми каза, че мога да продължа да посещавам твоите часове по фитнес, но ме предупреди да не се преуморявам. Не ми наложи никакви ограничения, но ме предупреди да не правя нищо, което противоречи на здравия разум.

Лорън отново я поздрави. Патриша обърна колелото и се отдалечи надолу по улицата. Лорън я изпрати с поглед. Патриша имаше съпруг, когото обожаваше, а съвсем скоро щеше да си има и бебе. Изглеждаше като Катрин Зита Джоунс, но човек просто не можеше да не я хареса. Беше сърдечна и умна и от мига, в който пред миналата есен прекрачи прага на фитнес залата, се превърна в една от любимите приятелки на Лорън. Но и тя си имаше своите тревоги и стракове. Съпругът ѝ се намирал на другия край на света — плуваше на един и същ самолетоносач с Джош — а тя просто изгаряше от нетърпение да сподели с него новината за тяхното бебе.

Лорън сведе поглед и с изненада установи, че е положила и двете си ръце върху корема си. Рязко тръсна глава и се прибра в къщата. Тъкмо влизаше в кухнята, когато телефонът иззвъня.

Лорън хвърли поглед към часовника над готварската печка. В онази част на света, в която се намирал Джош, тъкмо минаваше полунощ. Тя вдигна на четвъртото позвъняване.

— Госпожа Стантън? — Смътно познатият женски глас се обърна към нея с името ѝ по мъж. Напоследък го чуваше толкова рядко, че чак се стресна.

— Аз съм.

— Изчакайте така, за да говорите с доктор Хендлър.

Ръката ѝ внезапно плувна в пот и навлажни телефонната слушалка. Едва не я изпусна на пода. Това бе обаждането, което очакваше с неописуема надежда и мрачен ужас.

Сетивата ѝ сякаш рязко се изостриха и тя започна да възприема света около себе си с кристална яснота — назъбеният профил на планините, очертан на фона на ясното утринно небе; съвършеният полет на чайките, които сякаш патрулираха по плажа; музиката, която долиташе от радиото в спалнята ѝ.

— Да? — Сама не позна собствения си глас.

— Върнаха се резултатите от теста ти — информира я докторът.

Лорън отчаяно се опитваше да отгатне по гласа му какво ѝ предстои да чуе. Добра ли беше новината или лоша? Буквално спря да диша. Искаше ѝ се да може да спре целия свят.

— Да?

— Боя се, че резултатът не е такъв, какъвто се надявахме — рече той. Говореше внимателно и много сериозно. — Лорън, толкова съжалявам...

[1] Дълбок залив на Тихия океан в западната част на щата Вашингтон. — Б.пр. ↑

[2] Планинска верига в северозападната част на САЩ, простираща се в щатите Вашингтон, Орегон и Северна Калифорния. — Б.пр. ↑

[3] Верига магазини за стоки на ниски цени. — Б.пр. ↑

4.

Остров Уидбей, Вашингтон

2:30 часа след обяд

Грейс Бенет, която пътуваше от ферибота от Сиатъл, се включи в магистралата, оформяща дългия и криволичещ гръбнак на остров Уидбей. Едри дъждовни капки се стичаха по стъклата на колата подобно на сълзи, потекли по брулено от вятъра лице. Грейс имаше чувството, че бурята я тласка към дома ѝ.

Подкара бързо по главния път, а вятърът и дъждът постепенно утихнаха. Когато най-сетне спря на банкета и протегна ръка да извади пощата от пощенската кутия, първите слънчеви лъчи вече колебливо надничаха иззад облаците. Грейс зави по алеята и остана известно време в колата, загледана към къщата си. Беше съпруга на офицер от флота и през изминалите години бе живяла къде ли не. Това тук обаче бе единственото място, което бе обичала. Домът ѝ представляваше малко бунгало, обвито от диви рози, от което се разкриваше прелестна гледка към залива. Някои биха го нарекли старо и опърпано. Но на Грейс не ѝ пукаше. То беше *нейно*.

Все още не можеше да повярва, че го бе купила без Стив. Напоследък обаче бе направила доста изненадващи неща. Неща, които бяха изненадали най-много нея самата.

Особено пък днес. Обхваната от приятно чувство, тя взе чантата си и купчината поща, която бе оставила на седалката до себе си, и слезе от колата. Наведе глава, за да се предпази от дъждовните капки, които се ръсеха от листата на вековния кедър, разперил клони над алеята, тръгна по пътеката като заобикаляше локвите, за да не съсипе новите си обувки, и си отвори входната врата. Току-що си бе купила една твърде скъпа пола и блейзър, както и чифт обувки с високи токове. Тоалет, който ѝ бе струвал повече от булчинската ѝ рокля.

Спря се на верандата и се зае да прегледа пощата. Сметки, писма до децата ѝ от евентуалните бъдещи колежи, които щяха да посещават... обикновеното количество реклами и всякакви други боклуци.

В миналото Грейс преглеждаше пощата с трескаво нетърпение, търсейки измежду пликовете скъпоценните писъмца на Стив. Напоследък той вече не ѝ пишеше писма; изпращаше ѝ само имейли. Живееха в ерата на интернет комуникациите, при които скоростта и честотата на общуването бяха изместили и пожертвали неизразимата интимност и нежност на собственоръчно написаното писмо.

Във всяко получено писмо Грейс винаги бе усещала присъствието на Стив. На времето той имаше очарователния навик да допълва мислите си с набързо нахвърляни рисунки, които най-точно изразяваха същността на енергичната му личност. Използваше пунктуационни знаци, непознати за никой друг на света, но тя сякаш чуваше гласа му, когато четеше написаното от него послание: „Аз те ? 1000 x повече от летенето, момиче!“.

На времето спеше, пъхнала тези писма под възглавницата си.

Освен това прекарваше по един час всяка сутрин в писане на послания, като внимателно изписваше всяка буквичка върху бледосиния лист хартия. Писането на писма за нея беше нещо като ръкоделие, начин да вплете любовта си във всяка излязла изпод перото ѝ дума. С имейлите беше различно. По-бързо наистина, но по-различно. И напълно неподходящо за изглаждане на недоразуменията между нея и Стив. След днешния ден обаче, Грейс най-сетне бе решила как да постъпи. Оставаше ѝ само да сподели решението си с него.

Като подрънкваше с пощата, чантата и ключовете, тя влезе в къщата. Дейзи се размърда, задраска с лапи и се изправи, като душеше и въртеше пухкавата си опашка с такава радост, все едно Грейс бе отсъствала от къщи цяло десетилетие. Розите, поставени в кристална ваза на масичката в антрето, изпълваха цялата къща с нежния си омаен аромат. Цветята бяха доставени предишния ден за четиридесетия ѝ рожден ден. Този букет трябваше да ѝ бъде изпратен от Стив.

Но не беше.

Кожената подметка на обувките ѝ потропваше отчетливо по дървения под. Грейс чу сигнала на телефонния секретар. Очевидно се бяха получили няколко съобщения за нея. Щеше да ги провери след малко.

Влезе в кухнята и пусна кучето навън. Докато затваряше след него, за миг зърна отражението си в стъклото на вратата.

В първия миг чак се стресна от новия си вид. Вече беше различен човек, а след днешния ден ѝ престояха и други промени. Срещата ѝ с Рос Камерън напълно оправда очакванията ѝ. И страховете, и опасенията ѝ.

Все още не можеше да повярва, че го бе направила. На нея самата ѝ бе трудно да проумее, че Грейс Макалън Бенет би могла да извърши нещо подобно. При все това не можеше да не признае, че животът ѝ пое в най-неочаквана посока, когато един напълно непознат на име Джош Ламонт се стовари най-неочаквано на главите им и сякаш пусна бомба, разбила на безброй парчета безметежното им съществуване. Появата му сякаш я разбуди от дълбок сън и сложи край на живота ѝ, такъв, какъвто го познаваше и обичаше, запрати я в напълно нови, непознати територии. И тъй като Стив отново бе насред океана, Грейс бе поела по свой собствен път.

Тя пусна купчината поща на масата, свали шлифера си, остави ключовете си на кухненския плот и се поспря за миг, загледана в малката сребърна котва, която Стив ѝ бе подарил преди цяла вечност. Котвата висеше, окачена на верижката с ключовете ѝ. Макар че къщата бе притихнала и смълчана, нахвърляните вещи на децата очертаваха отчетлива пътека, водеща от задната врата до кабинета. Когато бяха по-малки, тази пътека бе оформена от малки колички и пластмасови войници. А сега се състоеше от спортни принадлежности и учебници.

Грейс погледна към часовника. Децата скоро щяха да се приберат. Зачуди се дали щяха да обърнат внимание на новата ѝ рокля, прическата и умело положения грим. Кати сигурно щеше да забележи и това щеше да я притесни. Такава си беше Кати. Вечно се тревожеше за нещо. Промените в живота я разстройваха дълбоко. Твърде зловеща страна от характера на дете, което бе принудено да се мести постоянно и да сменя адреса си на всеки три години. Момичето вероятно щеше веднага да забележи промяната у Грейс и да реши, че майка ѝ е била обладана от демони.

Брайън, естествено, изобщо нямаше да обърне внимание. На осемнадесетгодишна възраст той се интересуваше единствено от бейзбол и рисуване — двете неща, които съставляваха центъра на живота му. За щастие, това се оказаха и двете му основания да постъпи в колеж, така че Грейс нямаше от какво толкова да се оплаква. Когато Брайън за пръв път сподели с нея плановете си за колежа, Грейс се

притесни от начина, по който би могъл да реагира Стив. Постепенно обаче, развивайки и утвърждавайки новото си аз, тя престана да се опитва да превърне това семейство в придатък към кариерата на Стив.

А Ема? Имаше дни, в които на Грейс ѝ се струваше, че по-голямата ѝ дъщеря се е скрила някъде, оставяйки на мястото си някаква потайна непозната. Тя и нейният брат-близнак скоро щяха да напуснат дома, но Грейс все не можеше да се освободи от усещането, че Ема вече не е сред тях. Сякаш ги бе напуснала веднага след като бракът на Грейс и Стив най-неочаквано експлодира.

Заля я неописуемо гореща вълна и за миг ѝ се стори, че не може да диша. Дори и сега, помисли си тя, изумена от начина, по който сърцето ѝ продължаваше да реагира на мисълта за него. *Дори и сега.* Изпълнена с ентузиазъм и надежди след срещата с Рос, Грейс си бе помислила, че най-сетне е разбрала сърцето си. Въпреки това продължаваха да я измъчват съмнения, изпъззели от пукнатините, появили се в основата на живота ѝ.

Нищо нямаше да се реши докато Стив не се върне у дома, за да могат двамата заедно да се опитат да проумеят случилото се с тях. Тя изпусна дълбока и накъсана въздишка.

Дишай, напомни си Грейс. Лорън, треньорката ѝ, ѝ бе показала как да достигне до дълбините на дихателния си апарат — до най-малките, едноклетъчни капилярчета, способни да изпратят глътка свеж кислород до всяко задъхващо се местенце в белия ѝ дроб. Дишането било цяло изкуство, което човек трябва да овладее. Така твърдеше Лорън.

Грейс тръгна към кабинета, за да прослуша съобщенията. На екранчето на телефонния секретар премигваше застрашителното число 13. Беше напуснала острова само за ден, за да свърши работата си в града и изведнъж всички бяха решили, че имат нужда от нея. Електронната ѝ поща сигурно също бе претърпена.

Грейс се настани зад дъбовото бюро, което използваше за служебната си дейност, натисна бутона за прослушване на съобщенията и взе химикалка, готова да записва.

Първите няколко съобщения бяха по служба. В момента се занимаваше с преместването на три семейства и уточняваше сроковете за доставка, приблизителното тегло на контейнерите, договорите за превоз. След това прозвуча гласът на Кати:

— Мамо, тази вечер ще отида у Мелани. Нали може?

— Всъщност, не може. — Грейс имаше цял списък със задачи за Кати.

— Добре — продължи момичето. — Ще се отбия вкъщи след училище. Чао.

Мелани. Момичето на семейство Корпуз. Тя имаше маса за пинг-понг у дома и по-голям брат, когото Кати смяташе за *готин*. Кати отчаяно искаше да си хване гадже. Грейс предполагаше, че това е една от трудностите, пред които е изправена по-умната малка сестра на най-красивото момиче в училище.

— Момче е! — От секретаря се разнесе вибриращият от радост глас на Патриша Ривера. — Току-що се връщам от кабинета на лекаря. Моля те, обади ми се и се опитай да ме накараш да се откажа от ужасните имена, които съм избрала до момента...

След това се чу далечно пропукване и в стаята отекна гласът на Стив.

— Здравейте, всички.

Грейс с все сила стисна химикалката. Независимо от всичко случило се между тях, гласът му все още я вълнуваше дълбоко. *Вбесяваше я*. Изпълваше ума и душата ѝ със спомени.

— Обажда се вашият старец от другия край на света. И знаете ли какво правя в момента? Развеждам из кораба една репортерка от „Нюзуик“...

Репортерка, помисли си Грейс. Това пък какво означава?

— Брайън — продължаваше да говори Стив, — предполагам, че съвсем скоро трябва да получиш съобщение за интервю във Военноморската академия. Стискам ти палци, приятел. Ема, момичето ми, провери си електронната поща. Изпратих ти няколко снимки на стадо китове, които зърнахме в океана. Кати, какво стана с научния ти проект? Обзалагам се, че си получила шест плюс. И Грейс... съжалявам, че не можах да разговарям с теб на рождения ти ден. Опитах се да ти се обадя, но вкъщи никой не вдигна. Надявам се, че си прекарала празника си добре. Добре, деца, прегърнете мама от мен. А след това се прегърнете един друг, чувате ли? Много ми липсвате. Край.

Грейс масажираше здраво стиснатите си челюсти, опитвайки се да се успокои и отпусне.

Следващото съобщение също беше служебно. Поредната криза с превозвана през океана пратка. Един цял запечатан контейнер бе паднал зад борда в Сиатъл. Покъщнината на някой от клиентите ѝ се бе накусила във водата.

Нищо работа в сравнение с бъркотията, която цареше в собственото ѝ семейство.

После чу гласа на Лорън Стантън. Като че беше хремава. А може би бе плакала.

— Грейс, здрасти. Лорън е. Аз... ами, виж, отложих днешното занятие, но не можах да намеря човек, който да ме замести. Извинявай за неудобството.

Грейс премигна, поразена от острата емоционална болка, която долови в гласа на Лорън. Джош бе заминал едва преди няколко седмици, а Лорън вече бе започнала да се срива психически.

Грейс изпитваше огромно състрадание към Лорън. Не можеше да отрече, че отношенията им невинаги се развиваха по мед и масло, но необичайно стеклите се обстоятелства ги бяха сближили и двете бяха изградили помежду си нелесно приятелство, почиващо на общите им надежди и страхове.

Взе телефонната слушалка, за да отговори на съобщенията, когато прозвуча последното съобщение.

— Здравей, Грейс. Обажда се Пеги от адвокатската кантора „Бъскърк“. Искам само да те информирам, че изпратих пакета по куриер. — Жената отсреща замълча за момент. Сякаш изведнъж бе почувствала сериозността на онова, което се канеше да каже. — Документите са готови за подпис. Желая ти късмет, Грейс.

Желая ти късмет. Грейс бе обхваната от неописуем ужас. Какво си мислеше, че прави? Какво правеше наистина?

Остави телефонната слушалка на мястото ѝ. Не беше готова да говори нито с Лорън, нито с когото и да било друг.

Остана неподвижно на мястото си, опитвайки се да проумее чувствата, бушуващи в душата ѝ, и да обмисли огромната стъпка, която се канеше да направи. Чу приглушения звук от затваряне на автомобилна врата. После още веднъж. Намръщи се леко, тъй като не очакваше посетители. Изправи се и излезе в антрето, за да види кой е. Докато минаваше край голямото огледало отново зърна отражението си. Поспря за миг и опъна надолу новата си, малиновочервена пола.

Надникна през старинното дантелено перде, с което бе закрила прозорчето на входната врата, и зърна лъщящия от дъжда военен автомобил. Тези коли се срещаха на всяка крачка във военноморската база, но не и *извън* нея.

Някой отвори малката портичка. Двама мъже се появиха сред градинския плет и избуялите нависоко рози.

В момента, в който ги видя, Грейс почувства как всяка фибра в тялото ѝ застава нащрек. Различи отчетливия шум на развален кран, който капеше някъде в другия край на къщата, чу Дейзи да драска по задната врата. Долови аромата на рози и на препарат за почистване на мебели. Дантеленото перде на предния прозорец замъгляваше и разкривяваше чертите на посетителите, но Грейс мигновено осъзна какво вижда. Кошмарът на всяка съпруга на военен.

По алеята към къщата ѝ вървяха флотският капелан и офицерът, чиято задача бе да информира семействата в случай на нещастие с техен близък.

ЧАСТ ВТОРА

ДА СЕ КАЧИШ НА КОРАБА

„Да се качиш на кораба: (прен.) да започнеш отново, да се впуснеш, ангажираш или инвестираш в ново начинание.“

1.

Девет месеца по-рано

В тясната и прекалено отоплена пробна на моден бутик, наречен с нахалното име „Уайлд гърл“^[1], Кати Бенет надяна през главата си зеления вълнен пуловер.

— Какво ще кажеш за този, мамо?

Грейс ѝ помогна да изпълне пуловера по тялото си и плъзна ръка по мекия мохер. По средата на лятото се бяха преместили от Тексас в щата Вашингтон, а това означаваше, че децата изведнъж се оказаха без достатъчно пуловери и якета. Обърна Кати към огледалото и крадешком погледна етикета, който висеше от ръкава. *66.99 долара. Страхотно!*

— Цветът ти отива — изрече на глас тя. — Жалко, че не покрива дори пъпчето ти.

Кати започна да се върти насам-натам. Вдигна нагоре правата си кафява коса и се огледа критично със свръхпретенциозното и неуверено око на четиринадесетгодишно момиче. На Грейс ѝ се искаше да каже на дъщеря си, че ще изглежда прекрасно и под чул от зебло, но знаеше, че Кати няма да ѝ повярва и веднага ще започне да спори с нея. Кати спореше за всичко. И обикновено печелеше.

Грейс се зае да прегледа останалите дрехи, които бяха избрали, и за миг зърна отражението си във всевиждащото тройно огледало в пробната. Занемарена коса, твърде дебел задник, отпуснати ръце. Грейс поизправи гръб и вдигна ръка над главата си.

Дебеланата от огледалото направи същото.

Грейс пусна ръка.

Онази веднага я последва.

Разлюля бедра насам-натам.

Другата...

— Мамо, какво правиш? — попита Кати.

— Обмислям възможността за самоубийство. — Грейс се разсмя. Искаше да е сигурна, че Кати е разбрала, че майка ѝ се шегува.

Потрепери, погледнала отново отражението си, осветено от силното флуоресцентно осветление. Не би трябвало да е чак толкова изненадана и шокирана. Отдавна си даваше сметка, че е започнала да понаедрява, но някак си все успяваше да избегне изпитателния поглед в огледалото. Чии бяха тези бедра отсреща и защо бяха толкова огромни? Как изобщо бе успяла да се докара до това положение? В даден момент — а тя нямаше ни най-малка представа кога точно се бе случило — земното притегляне очевидно бе започнало да си казва думата. Без каквото и да било предупреждение Грейс се бе превърнала в една не твърде привлекателна непозната. И ето че сега от огледалото я гледаше една тантуреста домакиня от предградията на средна възраст. Жена, каквато Грейс не бе и помисляла, че може да стане.

— Нещо не е наред ли, мамо? — настоя Кати.

Грейс въздъхна и взе чантата си.

— Не, миличка, всичко е наред. Само дето не зная как съм могла да се нацеда в тези шорти.

— Изглеждаш чудесно — заяви Кати.

В очите на децата тя винаги щеше да изглежда просто като тяхната майка, а Грейс очевидно се справяше изключително добре в това отношение. Когато Стив се справяше добре със задълженията си, той получаваше медал или някаква значка. Докато тя... Запита се защо никой не се бе сетил да раздава на жените медали за майчинство.

— Аз съм тази, която има проблем, мамо. Нищо не ми става. — Кати въздъхна многострадално, съблече зеления пуловер и го подаде на Грейс.

— А какво ще кажеш за ластичните дънки? — предложи Грейс.
— Мисля, че ти стоят много добре.

Кати навлече една тениска.

— За да може едно момиче да си позволи ластични дънки, то трябва все пак да има някакви бедра.

Грейс я потупа по ръката.

— Повярвай ми, и ти ще имаш. Господ ще се погрижи за това. — Кати продължи да се облича, а Грейс се постара да не гледа към отражението си в огледалото.

Кати като че ли изобщо не забеляза необичайното ѝ мълчание, когато двете тръгнаха да потърсят Ема. Тя беше заела друга проба, в която бе натрупала цял куп дрешки, които искаше да покаже на майка

си. Русокоса и изящна като примабалерина, осемнадесетгодишната Ема никога не бе изпитвала неувереността, която измъчваше по-малката ѝ сестра. Завариха я да пробва някакъв спортен екип с пола. Изключителният ѝ външен вид сякаш магически въздействаше на простата дрешка, която се продаваше с намаление, и я правеше да изглежда като оригинал на Марк Джейкъбс.

Грейс се усмихна на по-голямата си дъщеря.

— Виждам, че си стеснила избора си до колко? Няколко дюзини?

— Две поли и три блузи, но ще се съглася и на половината — отвърна Ема. Тя работеше като спасител в аквапарка на острова. Работата ѝ предлагаше прекрасната възможност да се запознае с много хора. Живееха тук едва от два месеца, а тя вече имаше купища приятели.

— Споразумяхме се — съгласи се Грейс.

Можеха да си позволят малко разточителство, реши тя. Основните неща купуваха от магазина в базата, но за началото на учебната година, и то в съвсем нов град, децата имаха нужда от терапията на модните дрешки. Грейс обичаше да пазарува с децата си преди началото на всяка учебна година. Изпитваше странно успокоение от познатите ритуали, свързани с края на лятото, с регистрацията за новата учебна година, с участието ѝ в заседанията на Асоциацията на родители и учители, в подписването на всевъзможни бланки и формуляри, с които даваше съгласието си децата ѝ да се включат в някой спортен отбор или в други извънкласни занимания. Обичаше да подрежда раниците и помагалата им, тетрадките и папките им. Обичаше да поставя всяко нещо на мястото му. Зареждане на децата с нужните им амуниции. Така гледаше на работата ѝ Стив.

Преметна през рамо издутата си до пръсване чанта, излезе от кабината и за момент сякаш забрави къде се намира. Почувства се изгубена и дезориентирана. Беше започвала живота си отначало толкова много пъти и на толкова различни места, че наистина ѝ трябваша секунда-две докато си спомни в кой точно град се намира.

Излязоха от магазина и Ема седна зад волана на поочуканото и поостаряло комби. После подкара към големия универсален магазин. Този път по молба на Кати. Независимо че в базата се предлагаша всички необходими учебни пособия, дъщеря ѝ копнееше за разнообразието, предлагано в този магазин. Редиците между

щандовете с учебни пособия бяха претърпени с изтормозени майки и неспокойни деца. Ема се отдалечи към щанда с козметика и остави на Грейс да ѝ избере нужните тетрадки и химикалки. Никой от двамата близнаци не беше особено придирчив в това отношение.

От друга страна, Кати се отнасяше изключително сериозно към тази задача и в момента задълбочено се опитваше да прецени плюсовете и минусите на химикалките за еднократна употреба в сравнение с тази, при които може да се смени пълнителят. Грейс чакаше търпеливо в края на пътеката. Опитваше се да държи езика си зад зъбите и да не се препира дъщеря си. Кати обаче имаше развито шесто чувство; извърна глава и погледна Грейс:

— Трябват ми само още няколко неща.

— Няма проблем. — Грейс измести количката встрани от пътеката и взе от рафта опаковка с четири лепила. Поднесе пакетчето към лицето си, затвори очи и вдъхна аромата му. — Обожавам аромата на лепило рано сутрин.

— Много смешно, мамо! — В крайна сметка Кати се спря на химикалките със сменяеми пълнители и ги подхвърли в количката. От трите деца на Грейс Кати беше единствената, която би опазила химикалката си достатъчно дълго, че да се наложи смяна на пълнителя. Тя избра един цветен маркер, пакетче със самозалепващи листчета и едно тиксо и ги пусна в количката. — Това е. Готова съм.

Кати беше пълно отрицание на правилата, които уж определяха характерите на децата в едно семейство. Беше свръхчувствителна като първородно дете, безпокоеше се като средното дете в семейството, и, когато беше сигурна, че никой не я наблюдава, все още се държеше като глезен изтърсак. И тъй като наистина беше изтърсакът в семейството, беше обожавана от всички. Но не и от самата себе си.

Двете се запътиха към касата. Ема стоеше до щендер със списания и разлистваше последния брой на „Козмо“. Кати изкриви глава на една страна, за да прочете кресящите заглавия. „Девет начина да го побъркаш в леглото“, прочете на глас тя.

— Обзалагам се, че ако тези неща наистина действаха, отдавна да сме постигнали световен мир.

— Хайде да вървим — подкани ги Грейс, измъкна списанието от ръцете на Ема и го върна на мястото му.

Грейс не беше пуританка. Нито пък беше чак толкова наивна, че да се залъгва, че един родител би могъл да се опълчи срещу природните закони. Въпреки това изпита смътно недоволство, когато видя дъщеря си да чете това женско списание и да попива лъскавите и съблазнителни обещания, които изпълваха страниците му.

Кой знае как цената на евтините химикалки, които уж се продаваха по два за седемдесет и пет цента и на също толкова евтините комплекти от многоцветни моливи и химикалки, в края на краищата се умножи и достигна почти сто долара, изръсени за учебни пособия. Грейс подаде на касиерката кредитната си карта с ясното съзнание, че ще премигне от изненада, когато балансът по сметката ѝ пристигне в края на месеца.

Погледна към съседната каса и забеляза една млада майка, която внимателно броеше рестото си, докато двете ѝ малки деца се въртяха около автомата за дъвки до изхода на магазина. Беше съпруга на офицер от флота, разбира се. След деветнадесет години брак Грейс се бе научила мигновено да разпознава сестрите си по съдба. Всички те притежаваха изключително търпение, въздържание и вътрешна сила. Тези жени бяха от специална порода. И живееха в едно затворено общество от постоянно странстващи домакинства.

Жената вдигна глава и погледите им се срещнаха за миг. Грейс се усмихна. Жената се усмихна в отговор и продължи да брой дребните пари в ръката си.

Грейс изпрати Ема и Кати към колата, а тя се спря до банкомата на входа на магазина. Докато чакаше машината да ѝ отпусне исканата сума, плъзна поглед към таблото за обяви, поставено точно над чешмата за пиене. Написани на ръка жълти бележчици и напечатани брошури предлагаха всякакви услуги — от разхождане на кучета до изолиране на сгради. Преобладаваха обявите за гаражни разпродажби — нещо, типично за всяка военноморска база. Когато настъпеше време за поредното преместване, всяко семейство гледаше да се освободи от ненужния багаж.

Някаква лъскава, сгъната на три брошура привлече погледа ѝ. Най-вече защото беше безплатна. Грейс си взе една от поставката. Един месец безплатни неограничени фитнес занимания.

Брошурата рекламираше ново фитнес студио. Намираше се на „Уотър стрийт“ и беше собственост на Лорън Стантън, която имаше

диплом на лицензиран фитнес инструктор.

Грейс прибра диплянката в чантата си и тя мигновено потъна сред натъпканите вътре брошури с разписанието на ферибота, рецепти за лекарства, формуляри за смяна на адреса и здравните картони на децата. С далеч по-голямо внимание сгъна и скъта в портфейла си банкнотите и разписката, които бе получила от банкомата. Прибра ги, без да се осмели да погледне най-долния ред на разписката.

Една сиво-бяла чайка изграчи високо и се извиси в небесата, привлякла погледа на Грейс. Неестествено синьото небе сякаш беше увиснало над назъбените планински върхове, покрити със сняг дори и през август. Безбрежно сините води на залива Пъджит заобикаляха от всички страни обвитите с мъгла и залесени с гъсти гори острови, които носеха интересни имена от рода на Камано и Оркас. И Уидбей, разбира се. Това се оказа най-красивото място, на което бяха живели до сега. Притежаваше драматична хубост, която беше далеч по-изразителна от вулканичния пейзаж на Сигонела в Сицилия. Времето по тия места беше по-скоро студено. Необичайно студено, твърдяха местните. Толкова студено, че вечер задължително трябваше да се носи пуловер или леко сако.

Грейс отново насочи поглед към ослепително синьото небе. Беше толкова по-различно от останалите места, които познаваше. Беше посещавала и други малки, сгушени край самата ивица островчета, свързани с континента посредством тесни, криволичещи шосета — Галвестон, Коронадо, Падре край Корпус Кристи. Сигонела беше просто един безлюден и пуст каменлив остров. Уидбей Айлънд обаче притежаваше някакво магично очарование. Четиридесет и пет мили хълмове, заобиколени от студена синя вода. Уидбей сам по себе си представляваше един цял свят, който излъчваше спокойствие и неостаряваща красота. Разположен в самото сърце на залива Пъджит, той бе отделен от сушата и до него се достигаше единствено с ферибот или по стръмно извития стоманен мост в северния му край.

Грейс започваше да си дава сметка, че животът тук ще ѝ хареса. Не, съзнаваше, че започва да се влюбва в това място. В което нямаше нищо лошо. След няколко години обаче щеше да ѝ се наложи да си тръгне. А това вече бе проблем.

Ядосана на собствените си мисли, тя потърси ключовете си, които висяха на сребърна верижка с котва на края, която Стив ѝ бе

подарил преди първото си плаване преди толкова много години.

Запъти се към колата и завари момичетата да разговарят с яко момче с широки рамене и дебел врат. По-скоро Ема говореше, а момчето попиваше всяка нейна дума. Кати стоеше малко по-встрани, подпираше се на пазарската количка и демонстрираше престорена незаинтересованост. Младежът беше облечен с лилав футболен екип. На едното му ухо проблясваше златна обеца. Изглеждаше като въплъщение на фантазиите на повечето гимназистки. Освен това ѝ се струваше познат.

— Мамо, това е Кори Краудър — представи го Кати.

Грейс се усмихна.

— Здравсти, Кори. Спомням си, че те видях на церемонията по встъпването в длъжност на баща ти. — По-рано през лятото бащата на Кори, Мейсън Краудър, бе поел командването на Ескадрила 22. В йерархичната стълбица Мейсън се намираше едно стъпало над Стив, който се явяваше негов заместник. След една година Стив би могъл да поеме командването на ескадрилата.

— Да, мадам. И аз ви помня.

— Но ти след това сякаш изчезна някъде. Не сме те виждали от тогава.

Момчето я дари с широка усмивка. Белите му зъби бяха достойни за реклама на паста за зъби.

— Бях на спортен лагер, мадам.

— Сигурна съм, че майка ти е тъгувала за теб — отбеляза Грейс. Алисън Краудър, като съпруга на командващия офицер, играеше ключова, макар и не особено ясна роля, в затворената им общност. Грейс изведнъж си даде сметка, че Кори се смути от забележката ѝ и побърза да се обърне към дъщерите си. — Готови ли сте? — Хвана количката и я избута до багажника на колата. Може би момчето щеше да им предложи помощта си.

— Беше ми приятно да ви видя отново, мадам. Но сега вече трябва да вървя. Закъснявам за тренировка — заяви той.

Е, толкова за галантността на днешната младеж, помисли си Грейс. Но не каза нищо. Непрекъснатите им местения от град в град се отразяваха тежко на децата и на нея не ѝ се искаше да критикува така трудно спечелените им приятели.

Кори пхна ръце в джобовете си и заотстъпва назад, неспособен да откъсне поглед от Ема.

— Е, до скоро.

— До скоро — отвърна Ема.

— Довиждане, Кори — извика и Кати с искреност, която се стори очарователна на Грейс, но остана неоценена от момчето. — Приятна тренировка.

Той се усмихна отново, обърна се и се отдалечи по посока на един блестящ додж. Тъмносин, естествено. Задното стъкло и бронята бяха украсени с отличителните знаци и емблеми на ескадрилата.

Кати отчаяно се подпря на очуканото им комби.

— *Приятна тренировка* — изимитира сама себе си. — Господи, аз съм безнадеждна глупачка.

Ема нежно разроши косата ѝ.

— Това е, защото още не си свикнала да си общуваш с футболните звезди.

— Недей и да свикваш — предупреди я Грейс. — Тези момчета носят само неприятности.

— Татко беше ли футболен бог?

— Той не е играл футбол — отвърна Грейс. — Но въпреки това беше бог.

— А какво е тренирал? — попита Кати.

— Нищо. Когато се запознахме, той вече беше офицер.

Грейс отвори багажника на колата и трите заедно натовариха торбите. За миг се изкуши от пакетче вафли, показало се от една от торбите, но веднага си припомни кошмарното си отражение в огледалото. Щеше да ѝ се наложи да понамали вафличките и бисквитките.

— Аз ще карам — заяви Ема и намести стройното си тяло зад волана.

— Все ти караш — недоволно промърмори Кати, която все още беше разстроена от срещата с Кори.

— И твоят ред ще дойде, преди да се усетиш — увери я Ема. — Хайде сядай и си закопчей колана. Ще минем по панорамния път.

Минаха през Оук Харбър — едно градче, сгушено сред невероятно красива природа. Пътят минаваше през центъра на града, застроен от двете страни с унили циментови общински центрове и

нагъчкани една в друга сглобяеми къщички. Но гледката, която се разкриваше над покривите на скупчените една в друга постройки, беше създадена от ръката на самия господ бог — наситеносините води на океана, изпъстрени с белите платна на яхти, с товарни кораби с наредени по палубите им контейнери, с фериботи, които превозваха граждани и туристи напред-назад между островите Сан Хуан и континента. Малко назад се извисяваха заснежените планински върхове, а в подножието им се виждаха горички със стройни, вечнозелени дървета.

Когато се преместиха тук, Ема и Кати често припяваха хорово „Звукът на музиката“, впечатлени от красотата на природата. Нейните две искрени и забавни момиченца. Грейс се загледа в двете си дъщери и изпита остра болка.

Те и двете вече бяха големи, независимо дали тя бе готова за това или не. Когато се вглеждаше в лицето на Ема ѝ се струваше, че разглежда някоя от онези стари илюстрации, проследяващи разцъфването на едно цвете. Виждаше как момиченцето ѝ се променя от бебе с нежно личице в млада жена, притежаваща изключителна красота, сила и напористост. Междувременно Каси растеше висока и слаба и с всяка изминала година ставаше все по-умна и по-любопытна. Грейс просто не можеше да повярва, че всичките тези години се бяха изнизали толкова бързо и приближаваше мигът, в който момиченцата ѝ щяха да я напуснат.

— Тук е много красиво, нали? — подхвърли тя.

— На мен ми се иска да можем да живеем по-близо до водата — заяви Кати, която просто не можеше да допусне да бъде на едно и също мнение с майка си. — А и базата изобщо не е красива.

— От военноморските бази не се очаква да бъдат красиви — възрази Грейс.

— Когато напусна нашия дом, ще се установя някъде и никога, ама никога, няма да мръдна от там — обяви Кати.

— Не и аз — веднага възрази Ема. — Аз ще живея навсякъде по света.

— Само не забравяй да ни пишеш — подхвърли Грейс. Изкушаваше се да подхване темата за колежа, но реши да не прибързва. Въпреки това установи, че ѝ е трудно да не се намесва. Ема

почти не бе докоснала купчината лъскави каталози и брошури, които пълнеха пощенската им кутия през цялото лято.

— А аз искам да живея тук. — Грейс изрече думите преди още ясно да е формулирала цялата мисъл в главата си. Посочи една къща край пътя с избуяла градина и боядисана в жълто-кафяв цвят фасада. Зад нея се виждаше безбрежната синева на океана. Приличаше на величествен кораб, от който се разкриваше гледка към океана и към далечните планини. Къщата беше реставрирана викторианска постройка — от онези, построени от рибарите от Мейн, преместили се на острова преди стотина години.

— А какво ще кажеш за тази? — попита Ема и без да изчака отговора на майка си намали и спря на засипания с чакъл банкет под дебелата сянка на огромно кедрово дърво. На алеята пред къщата бе поставен знак с името на агенцията за продажба на недвижими имоти. На табелата бяха закачени няколко разноцветни балони, на всеки от който пишеше, че къщата е отворена за посещения.

Грейс механично погледна часовника си. По природа беше много точен и подреден човек, който стриктно спазва дневното си разписание. Днес обаче беше събота и не бързаше за никъде.

Разглеждането на къщи, обявени за продан, бе хоби, което Грейс бе развила преди години. Ема и Кейт споделяха интереса ѝ. И трите изпитваха някакво необяснимо удоволствие от възможността да надникнат в нечий чужд свят. Изпитваха вълнение, примесено с чувство на вина. Докато се разхождаше из чуждите домове Грейс изпитваше чувството, че посещава чужда страна с непознати и неразбираеми за нея нрави и обичаи. Обичаше да разглежда градините, засадени с многогодишни растения, да се спира пред семейните фотографии, показващи няколко поколения, израснали на едно и също място. Интригуваше я постоянната и неизменчива природа на начина им на живот и я изучаваше с прилежанието на антрополог, изследващ чужда и непозната култура.

Винаги се бе питала как протича животът на хора, които живееха на едно и също място. Хора, които имаха време да си засадят градина и да живеят в дома си достатъчно дълго, за да я наблюдават как расте и се развива.

Това хоби си беше определено женско увлечение. Стив и Брайън не можеха да понасят къщите, отворени за посещения. За Грейс и

дъщерите ѝ обаче очарованието започна в мига, в който стъпиха на алеята, застлана с чакъл и натрошени мидени черупки.

Къщата обаче се оказа пълно разочарование. Грозна доведена сестра на прекрасната викторианска сграда надолу по пътя. Въпреки красивата беседка, обрасла цялата с диви рози, градината бе проектирана без всякакво вдъхновение и представляваше неугледна смесица от многогодишни цветя, рододендрони и ниски, буйно растящи храсталаци. За да влоши положението още повече, някой се бе опитал да придаде на градината морски привкус, струпвайки изхвърлени от океана отломки и парчета дърво, за да оформи нещо като ограда. Дървена чайка се кипреше на стълба до предната портичка. Над портата висеше надпис, изписан върху изхвърлено от океана парче дърво: „Добре дошли на борда“.

Момичетата влязоха през отворената входна врата и се насочиха право към масата в антрето, отрупана с печени сладкиши. Имаше още каничка с кафе, кана с лимонада и цяла купчина рекламни материали на агенцията за продажба на недвижими имоти.

Грейс се поколеба, преди да влезе в къщата. Най-неочаквано изпита странно вълнение дълбоко в душата си. Днес преживях един доста странен ден, помисли си тя. Изненадите започнаха в онази пробна с огледалото, в която бе зърнала наедриялото си и непривлекателно тяло.

Почувства върху лицето си свежия морски ветрец, който люлееше върховете на дърветата. От отворените врати на къщата се чуваха приглушените разговори на хората, дошли да разгледат неестествено чистите и подредени стаи. Сетивата на Грейс се изостриха и поради някаква необяснима причина тя съдържа дъха си, така, както правеше всяка неделна сутрин, преди да коленичи пред църковния олтар.

Мигът бързо отлетя. Грейс пристъпи през прага на непознатата къща. Сивият килим под краката ѝ бе виждал и по-добри дни, а стените бяха боядисани в потискащо сивкав цвят. В тази къща в продължение на години бе живял пушач. Купите с розови листа не успяваха да прогонят тежкия мирис на опушена хотелска стая. Въпреки това тази толкова обикновена къща ѝ въздействаше по много странен и хипнотизиращ начин.

Грейс се усмихна и поздрави представителката на агенцията, която побърза да ѝ пъкне в ръката диплянка с информация за къщата. Грейс беше дошла тук само за да гледа и изобщо не се преструваше на заинтересован купувач. Всяка опитна служителка, занимаваща се с продажба на недвижими имоти, разбираше това само като я погледнеше.

Грейс мина през старомодната кухня, обзаведена с жълтеникави домакински уреди. Огромни зеленчуци я гледаха от тапетите на стената. Подът бе застлан с линолеум, който имитираше тухлена настилка. Кухненските плотове бяха с огнеупорно покритие, избеляло на места от прекомерно търкане. Доколкото можеше да прецени, кабинетът беше единственото модерно помещение в тази къща. Вътре имаше съвременен и удобно работно бюро и компютър последен модел, заобиколен със скенери, принтери и други, непознати за Грейс устройства. Тази стая очевидно се обитаваше от някакъв компютърен гений.

Част от посетителите се бяха скупчили в един ъгъл и разглеждаха някакъв колаж, изработен от мидени черупки. Грейс мина край тях, за да влезе в предната стая, и мигновено осъзна откъде идва очарованието на този дом. Всекидневната беше проектирана като нос на кораб. Имаше големи, плъзгащи се врати, през които се излизаше на широка веранда. От двете страни на прозорците висяха тежки завеси. Гледката, ширнала се пред очите ѝ, накара Грейс да забрави за всичките недостатъци на малката къща. От прозорците на всекидневната се виждаше целият залив Пъджит — от назъбените зъбери на заснежените Каскейдс до синеещия се в далечината връх Бейкър. Заливът беше неописуемо красив — сякаш всяка шхуна и ферибот, всяка баржа и развлекателно корабче бяха излезли в открити води само за да доставят удоволствие на наблюдателите.

Момичета бяха излезли на верандата и похапваха сладки. Грейс произнесе само с устни още пет минути и тръгна към стълбището. Двете спални на горния етаж бяха тесни и безлични. От третата обаче се разкриваше същата гледка, която се виждаше от всекидневната на долния етаж.

Грейс влезе в стаята и сърцето ѝ се сви от мъчителна болка. И от неприятното усещане, че силно желае нещо, което не би могла да има никога през живота си.

Вече се канеше да си върви, когато чу нечий тих глас.

— Но аз си мислех, че превозвачът няма да ме включи в графиците си докато не продам къщата — напрегнато изрече женски глас. — Няма начин да стана готова преди това. — Пауза. — Разбирам, но... — Още една пауза. — И колко ще ми струва това? Разбирам. Е, тази цена не ми е по джоба. Не зная...

Грейс изчака докато чу свободния сигнал на телефона, последван от накъсана въздишка. След това се приближи до жената и видя гипсирания ѝ десен крак. Жената беше вече на възраст, а приятното ѝ лице бе помрачено от тревога. В очите ѝ блестяха сълзи на безсилие.

— Неволно подслушах разговора ви. Доколкото разбирам, вашият превозвач не желае да промени датата за преместването ви.

Жената кимна мрачно.

— Точно така. Ужасно е. Допреди няколко дни имах купувачи за къщата, но те не получиха заем от банката и сега къщата отново е на пазара. И ето че превозвачът иска да спазя предварителната ни уговорка. В противен случай ще ми начисли огромна допълнителна такса. — Тя поклати глава. — Знаете ли, мога да проектирам и създам уебсайт, но по никакъв начин не мога да се справя с тази компания за превоз. Казвам се Марша Дънмайър — додаде тя. — И съм компютърен инженер.

— Грейс Бенет. Аз съм съпруга на офицер от флота.

— О! В такъв случай знаете как се организира подобно преместване.

— Не бих искала да си пъхам носа в делата ви, но може би ще мога да ви помогна. Имате ли копие от договора с превозвача?

— Ето го. — Лицето на Марша видимо се отпусна. — Ще ви бъда благодарна, ако го прегледате. Никога преди не съм прибъгвала до услугите на превозваческа компания. — Подаде на Грейс копие от договора. Напълно стандартен договор за превоз.

— Някои превозвачи се опитват да променят уговорените предварително дати, ако се окаже, че имат свободно място във вече натоварените си камиони. За съжаление повечето от тях обременяват клиентите си с допълнителни разходи и убийствено високи такси. — Грейс набързо прегледа цифрите. Приблизителното тегло на товара беше силно надуто — 40 000 паунда. Всъщност вещите в тази къща едва ли тежаха повече от 20 000 паунда. Грейс не беше особено

изненадана от това несъответствие, но въпреки това изпита прилив на гняв.

Прегледа останалите клаузи на договора и най-накрая откри онова, което търсеше.

— Няма защо да се притеснявате — рече тя. — Не могат да ви наложат допълнителни такси за промяната на датите, в случай че се преместите в срок от шестдесет дни след първоначалната дата. От години работя като омбудсман-превозвач за флота. Мога да се обадя от ваше име, ако желаете.

Марша веднага ѝ подаде телефона.

— Заповядайте. Няма да откажа малко помощ.

Грейс натисна бутона за повторно избиране на последния номер. Двете с Марша се отдръпнаха настрани, когато едно младо семейство влезе в спалнята. И те, също като Грейс, бяха мигновено привлечени от високия панорамен прозорец. Вървете си, искаше ѝ се да им каже. Това е *моята* къща. Мисълта се оформи с кристална яснота в главата ѝ и Грейс буквално се стресна от абсурдността ѝ.

— Ало? — заговори тя, когато най-сетне успя да преодолее секретарката и да се свърже с нужния ѝ човек. — Вие сте Тери, нали? Обажда се Грейс Бенет от... „Екзекютив релокейтърс“. — С лекота произнесе името на измислената компания, представи Марша като своя клиентка и се залови за работа. Това не ѝ костваше никакви усилия. Когато говореше по работа, Грейс придобиваше определена увереност. Сякаш ставаше по-висока, а гласът ѝ започваше да звучи някак властно и авторитетно.

— Много ти благодаря за информацията, Тери — рече тя. — Но изглежда, че не разбирам нещо. Според договора на госпожа Дънмайър, тя разполага с шестдесет дни, през които би могла да промени датата на превоза. Да, да, разбира се. — С периферното си зрение зърна момичетата, които влязоха в стаята. Когато я видяха да говори по телефона, стиснала в ръка договора на възрастната дама, която я наблюдаваше, преизпълнена с надежда, двете изразително завъртяха очи, обърнаха се и излязоха. Бяха свикнали да наблюдават майка си в ролята ѝ на омбудсман.

— Позволи ми да поговоря с клиентката си, Тери. — Грейс натисна бутона и се обърна към Марша. — Той твърди, че не сте му казали, че възнамерявате да се преместите в рамките на шестдесет дни.

Марша подсмръкна нещастно.

— Той не ми даде възможност да кажа каквото и да било. Но ако ми отпусне малко допълнително време, всичките ми проблеми ще се разрешат. Сигурна съм.

Грейс отново се върна към разговора с Тери.

— Освен това съм малко обезпокоена от несъответствието в теглото, което забелязах в договора. Може би ще трябва да изпратиш друг служител, който да внесе корекции в изчисленията. — Тази работа наистина ѝ допаднаше. Обичаше да се бори за правата на хората.

Няколко минути по-късно затвори телефона.

— Е, струва ми се, че това ще помогне малко — рече тя.

Марша бавно се придвижи към вратата, като се опираше на проходилката.

— Вие дори не можете да си представите колко ми помогнахте. Мили боже, аз съм като малко дете, изгубило се в гората. Откакто съпругът ми почина, непрекъснато се сблъсквам със собствената си некомпетентност.

— Не — възрази Грейс. — Сблъсквате се с нови предизвикателства. И научавате нови неща за себе си.

— Вие сте млада жена, а притежавате такава мъдрост...

— Господ да ви благослови загдето смятате, че съм млада — възкликна Грейс, припомнила си трътлестата домакиня, която бе зърнала в огледалото по-рано през деня. — А също и *мъдра*. Прекрасно разбирам колко ви е трудно като вдовица и не мога и да си помисля да сравнявам моето положение с вашето. Само че всеки път щом съпругът ми заmine на плаване, аз се изправям пред необходимостта да се справям с живота сам-сама. А преместването се е превърнало в моя специалност.

— Вие наистина ли работите във фирма, която се занимава с премествания?

— Не, измислих името на компанията в момента. Искане запитването ми да прозвучи по-официално. Но от години неофициално се занимавам точно с такава дейност.

— И очевидно сте много добра. Би трябвало да вземате някакво възнаграждение за труда си.

— И други са ми го казвали. Но всичките ми клиенти са семейства на военни от флота. Затова работя безплатно. Въпреки това

и на мен понякога ми е хрумвала мисълта да се заловя с тази работа професионално. Но...

— Идеята е страхотна. Особено за този район. „Боинг“, „Майкрософт“, „Старбъкс“, „Амазон“... Тук са съсредоточени много високотехнологични мултинационални компании.

Възможността да започне собствен бизнес все повече и повече допадна на Грейс, но тя побърза да отклони мислите си от нея.

— Имате ли нужда от помощ, за да слезете по стълбите?

— Не, благодаря — отвърна Марша. — На долния етаж имам друга проходилка. Проклетият ми глезен... Счупих го по време на волейболен мач.

Грейс зърна двете си дъщери, които нетърпеливо се разхождаха по моравата.

— Е, аз трябва вече да тръгна. Момичетата като че ли губят търпение.

— Разбира се. Съжалявам, че ви забавих.

— За мен беше удоволствие. Освен това съм влюбена в тази къща.

— Наистина ли? Купихме я през шейсетте, когато не можехме да си позволим нищо по-скъпо. Зная, че се нуждае от ремонт и обновяване, но знаех, че ще я продавам и не ми се занимаваше с това. Вие имате ли намерение да си купувате къща?

— Някой ден — призна Грейс. — Но все още не знаем какво ни очаква за в бъдеще. Стив и аз винаги сме си повтаряли, че ако някога се установим на място, което ни харесва повече от всички останали, може да се замислим върху възможността да си купим собствен дом. — Макар че повечето семейства на офицери от флота притежаваха собствени жилища, Стив и Грейс още преди много години бяха стигнали до извода, че постоянен дом с огромна ипотека никак си не съответства на начина им на живот. От известно време насам обаче тя бе започнала да изпитва съмнения в тази посока.

— Чувала съм, че военните се пенсионират млади, а това им позволява да започнат коренно различен живот на друго място.

Грейс се усмихна, давайки си за пореден път сметка за огромното несъответствие между фантазии и реалност.

— И аз съм го чувала. Но не и от съпруга си.

— Е, бихте могли да създадете постоянния си дом и на по-лошо място от това. Тук е красиво и спокойно. Фериботът от Сиатъл е бърз и надежден, но островът е достатъчно далеч от града и животът тук е значително по-усамотен и безопасен.

— Мястото е идеално — призна Грейс.

— Вижте какво ще ви предложи — изведнъж рече Марша. — Тъй като не желаете да вземете пари за помощта, която ми оказахте, позволете ми, на свой ред, да направя нещо за вас. Нещо, което наистина умея добре.

— Не е нужно...

— Онова, което мога да направя — прекъсна я Марша, без да обърне внимание на възраженията ѝ, — е да създам ваш собствен уебсайт. Това е професията ми. За мен ще е огромно удоволствие да го направя.

— Но това е изключително щедро предложение — възкликна Грейс. — Само че нямам и най-малка представа какво би могъл да включва този сайт.

— Можем да включим всякаква информация. За семейството ви, за децата и съпруга ви.

— Съпругът ми вече си има сайт. И той се казва „Военноморски флот, точка, мейл“.

— О! Е, не бих могъл да се конкурирам на такова ниво. Но мога да създам нещо само за вас. Мога да създам сайт за вашите хобита — плетене, градинарство, писане на стихове... каквото кажете.

— Моите хобита ли? — Грейс се усмихна. — През повечето дни се занимавам с разкарване на децата и оправяне на семейните финанси.

— Е, помислете си върху предложението ми. — Марша ѝ подаде визитна картичка. — И ми си обадете. Ще бъде забавно, обещавам. Аз наистина съм ви длъжница и искам да направя нещо за вас.

Грейс мълча през обратния път до дома. На седалката до нея лежаха различните рекламни брошури и диплянки, които бе насъбрала. Две неща бяха запълнили днешния ден. Две невъзможни мечти. За съвършено тяло и за собствен дом.

[1] Диво момиче. — Б.пр. ↑

2.

След последния брифинг за деня, който се оказа всичко друго, но не и кратък^[1], Стив Бенет вече знаеше точната дата и часа, в който ще трябва отново да напусне семейството си. Той, естествено, беше патриот и бе прекарал по-голямата част от живота си в служба на родината. Въпреки това не можеше да не се чувства ту притеснен, ту изцяло погълнат, ту докаран до лудост от безбройните си задължения. Част от него изпитваше непреодолим копнеж по славните дни, в които летеше високо в небесата. Липсваше му усещането за постоянна опасност, опиянението от възможността да надхитри за пореден път смъртта. При все това си даваше сметка, че той вече е семеен човек, достигнал до етап в кариерата си, в който трябваше да поеме по-високи отговорности.

А това, естествено, бе съпътствано от безброй компромиси. И от необходимостта да се примирява с буквоядството и педантичността на хора като Мейсън Краудър, неговия непосредствен ръководител.

Когато влезе през входната врата, Стив се постара да се отърси от тревогите на изминалия ден. Затвори очи и вдъхна дълбоко миризмата на печено пиле. И, като по чудо, ароматите и звуците, изпълнили дома му, изведнъж рязко повдигнаха настроението му. Стив свали шапката си и я подхвърли като фризби към стоящата в ъгъла закачалка — един номер, който бе усвоил до съвършенство и който винаги побъркваше Краудър и му даваше основание да му напомня, че ако повреди шапката си, ще трябва да се бръкне с 200 долара, за да възстанови щетите.

Почувствал се значително по-добре, Стив се огледа за жена си.

Грейс стоеше пред кухненския плот и бъркаше салатата. Той леко я целуна по бузата.

— Ухае прекрасно. Имаш ли нужда от помощ?

— Не, благодаря. Ще вечеряме веднага щом се съблечеш и измиеш ръцете си. Децата смятат да излизат тази вечер.

Стив насочи поглед към Ема, която подреждаше масата.

— Значи ще ни зарежете сам-сами?

— Това е последната съботна вечер преди началото на учебната година. Последната ни вечер на свобода.

Стив изми ръцете си на мивката в кухнята.

— Сериозно? И какво смятате да правите?

Ема само сви рамене и той едва не скръцна със зъби от безсилие. Не можеше да се каже, че по-голямата му дъщеря не е общителна, но тя определено си служеше с нейни си, собствени жестове и мимики.

— Би ли превела, ако обичаш? — настоя той, опитвайки се гласът да му да прозвучи спокойно. Съзнаваше, че това бе особено неприятно преместване — непосредствено преди последната им година в училище бяха изтръгнали децата от познатото им обкръжение, за да ги потопят в поредната *враждебна среда*. Определението беше тяхно.

Стив знаеше, че вината не е негова. Но пък в никакъв случай не беше и на семейството му.

— Някои от децата, които познаваме, смятат да отидат на плажа на Мюлърс Пойнт.

— Ще палим огньове и фойерверки — додаде Брайън, който точно в този момент се появи в кухнята. Без да чака покана се зае да пълни чашите с изстудена вода от каната.

— Чудесно — провикна се от другата стая Кати. — Това означава, че и аз мога да отида, нали?

Ема и Брайън мигновено застанаха нащрек.

— Само в мечтите си, дечко — заяви Брайън. — Не стига, че трябва да влача и Ема със себе си, ами...

— Да *влачиш* Ема със себе си? — Тя го изгледа, вдигнала изразително вежди. — Ей, ако не бях аз, ти нямаше да имаш никакви приятели.

— Ако не бях аз — намеси се Грейс, почуквайки по ръката си с шпатула за сервиране, — вие изобщо нямаше да имате какво да вечеряте.

Всички седнаха около масата. Стив каза молитвата, а след това мислено се запита защо си прави този труд. Семейството му му даваше всичко, от което се нуждаеше. Че и отгоре. Заради това живееше. Заради простички мигове като този, когато всички се събираха, за да споделят вечерята си. Понякога се питаше дали другите наистина знаеха колко много означават за него.

— Е? — попита Грейс и им поднесе панерчето с хляб. — Как беше...

— Денят ти, скъпи — довърши вместо нея Кати. — Винаги казваш едно и също, мамо.

— Това е, защото ме интересува. Ти не искаш ли да знаеш как е минал денят на баща ти?

— Но аз вече зная. Попълвал е формуляри, отговорил е на безброй имейли, присъствал е на оперативка с командването и е свършил всички онези неща, с които капитан Краудър не желае да се занимава, и които, поради тази причина, влизат в задълженията на неговия заместник. — Кати побутна очилата си нагоре. — Нали, тате?

— Почти позна, Умницо. — Той срещна погледа на Грейс. Тази вечер му се струваше разсеяна. А може би дори малко преуморена. — Благодаря, че попита.

Моментът беше подходящ да ги информира за предстоящото му пътуване до Пентагона и за отплаването през ноември. Не сега, реши Стив. Щеше да им съобщи новината друг път. Сега всички бяха твърде заети с мисълта за започващата в понеделник учебна година.

Имаше ли обаче подходящо време, в което да съобщи на семейството си, че ще ги напусне отново? Беше го правил толкова много пъти, но от това не му ставаше по-лесно.

Обходи с поглед масата и сърцето му се изпълни с радост. Макар да командваше цяла въздушна ескадрила, той беше абсолютно безпомощен, когато нещата опираха до семейството му. Никога не можеше да прецени дали се справя добре у дома. Детството му, прекарано в толкова много приемни семейства, че накрая буквално им бе изгубил края, изобщо не го бе подготвило за огромното щастие, което му носеше семейният живот. Инстинктите на Стив му помагаша да приземи самолет върху палубата на движещ се самолетonosач в бурна нощ, но не можеха да му подскажат как да разговаря с дъщерите си.

Ема беше толкова красива, че можеше да разбие всяко сърце само с едно премигване на изключителните си сини очи. Стив нямаше как да не го знае — дъщеря му неведнъж бе разбивала собственото му сърце. Всеки път, когато ѝ казваше довиждане — още от мига, в който тя порасна достатъчно, за да разбира какво означава тази дума, раздялата с нея разбиваше сърцето му. И въпреки това, колкото и да е

странно, от трите им деца Ема като че ли се адаптираше най-бързо след всяко преместване. Тя обичаше да се среща с непознати хора и да завързва нови приятелства, а това ѝ помагаше да намери мястото си във всяко ново училище без особени усилия и драми.

Брайън беше единственият му син и той достойно изпълняваше отредената му роля — носеше у дома купи по лека атлетика и бейзбол, справеше се прилично в училище. Беше се ориентирал вече към няколко колежа, а военноморската академия заемаше първото място в списъка му.

А после идваше мъничката му дъщеричка. Кати беше толкова бърза и енергична, че човек трябваше постоянно да я държи под око. Четеше непрекъснато и беше толкова умна, че принуждаваше учителите си непрекъснато да търсят допълнителни материали и информация, за да могат да са поне на една крачка пред нея.

И накрая Грейс. Архитектът на тяхното семейство. Тя го бе изградила тухла по тухла, ръководейки се от представата, която — Стив искрено се надяваше в това — те и двамата споделяха. След цялата суматоха по преместването им през лятото и непрекъснатата работа, свързана с новите му задължения, той така и не бе намерил време да спре за миг, за да си поговори с нея.

В миналото тя винаги намираще време за него. Всеки ден успяваше да му осигури поне половин час, през който двамата да обсъдят на спокойствие нещата, които ги занимаваха. Никога не ѝ бе казал колко ѝ е благодарен за това. Предполагаше, че тя и сама си го знае. Напоследък обаче, повлечена от главоломната скорост на забързаното им ежедневие, тя като че ли не успяваше вече да му отдели така необходимото му време. Стив изпитваше болезнен копнеж по миговете им заедно, но просто не знаеше как да ѝ го каже.

Вината не беше негова. Сигурен беше, че не беше и нейна, но не можеше да не забележи едва доловимата пукнатина, появила се изневиделица в брака им. А може би само така му се струваше. Почти се боеше да заговори на тази тема. Опасяваше се, че, обличайки страховете си с думи, ще ги направи истински и реални. Трябваше да продължи да вярва, че всичко в живота им е наред. Иначе нищо друго не би имало смисъл. Грейс не беше от жените, които изоставяха съпрузите си докато са в океана. Тя не би го подвела.

Набоде с вилицата си допълнителната порция пилешко, която току-що бе получил.

— Следващата неделя сме поканени на барбекю в дома на семейство Краудър — рече той.

— Заета съм — заяви Кати.

— Аз имам тренировка — обади се и Брайън.

Стив забеляза, че само Ема нямаше възражения. Момчето на Краудър беше на нейните години и вече бе идвал няколко пъти до тук, за да я търси.

— Поканено е цялото семейство — повтори той. — Той е мой началник и държи всички да се забавляваме.

— В такъв случай трябва да знае, че това, което организира, не ни е забавно — възрази Кати.

— Щом иска да се забавляваме, да ни купи билети за мача на „Маринърс“ — предложи Брайън. — Тогава със сигурност ще се забавляваме.

— Не е нужно да стоите дълго — спокойно се намеси Грейс. Но този път дори и тя изглеждаше затормозена от многобройните му обществени ангажименти. Навремето Грейс обичаше поводите, които ѝ даваха възможност да се облече официално, за да присъства на поредното светско събитие или събиране в по-тесен кръг. — Ще се появите за малко, колкото да се запознаете с останалите поканени и да хапнете малко. Трябва да го направите, защото...

— Защото догодина татко ще заеме поста на Краудър — изпревари я Кати.

— Ето едно невероятно умно дете — отбеляза Грейс и весело намигна.

— Чух, че госпожа Краудър била първокласна снобка — с клюкарски тон додаде Кати. — Брук Мадър ми каза, че тя постоянно организира някакви ужасни сбирки на чай за съпругите и се вбесява, ако някоя отклони поканата. А пък приятелката ми Роуз Мари твърди, че през зимата никоя жена не може да носи кожено палто, защото госпожа Краудър не притежава такова.

— Дори и ако палтото е ужасно грозно? — попита Брайън.

— Достатъчно — прекъсна ги Грейс, опитвайки се да прикрие веселието си. — Всички ще отидем на барбекюто и ще се държим ужасно учтиво и очарователно. Искам всички да останат с

впечатлението, че семейство Бенет е най-приятното семейство във флота.

Стив, който през целия ден си бе общувал с Краудър, копнееше да смени темата. Той се обърна към сина си.

— Брайън, успя ли вече да разгледаш документите за кандидатстване, които получи от военноморската академия?

— Разбира се — отвърна Брайън. — Вече изгарям от нетърпение да запретна ръкави и да се захвана с попълването на формулярите със задължителния за целта молив номер две.

Стив се засмя, опитвайки се да прикрие раздражението си, породено от сарказма, който бе доловил в гласа на сина си. Брайън беше впечатляващ спортист с блестящо бъдеще, но, въпреки това, прекарваше всяка свободна минута в рисуването на заплетени, почти свръхреалистични рисунки, изобразяващи някакъв нереален и фантастичен свят. Твърдеше, че работи върху създаването на графичен роман — нещо, което Стив просто не можеше да проумее. При все това Брайън мечтаеше за успехи и себеизява и Стив се надяваше, че синът му ще предпочете да направи това във военноморската академия.

— Все още е твърде рано за попълване на документите — изтъкна той.

— Аз също прегледах получените материали — обади се Ема. — Формулярите не са много по-различни от стандартните документи за кой да е друг колеж.

— С изключение на кръвния тест, изследването на урината, прегледа на стоматологичния статус, изпита по физическа подготовка... — възрази Брайън, свивайки един по един пръстите на ръката си. — О, освен това никак няма да одобрят татуировката и пиърсинга по тялото ми.

— Каква татуировка и какъв пиърсинг? — веднага попита Кати и изпружи врат, за да огледа внимателно по-големия си брат.

— Тези, които може да реша да си направя — отвърна той. — Сега, когато вече съм на осемнадесет, всичко зависи само от мен.

Очевидно отегчена от брат си, Кати се обърна към Стив.

— Може ли да си вземем куче?

Цяло лято му бе задавала този въпрос. Всъщност, задаваше го всяко лято.

— Вече сме разговаряли на тази тема. Домашният любимец е...

— ... още едно нещо, за което да се притесняваме — прекъсна го Кати, имитирайки успешно тексаския му акцент.

— И още едно нещо, което да обичаме — додаде Ема.

Стив и Грейс се спогледаха. И двамата бяха достатъчно умни и не се хванаха на въдицата ѝ. Разговорът заплашваше да се превърне в остра размяна на реплики, които не водеха до нищо. С присъщата си дипломатичност и такт Грейс насочи разговора към други теми и семейството завърши вечерята си без излишни спорове. Тя го прави непрекъснато, осъзна Стив, докато я наблюдаваше да разпитва Кати за екскурзията, която дъщеря му бе предприела с двете си нови приятелки. Грейс винаги успяваше да предугади задаващите се неприятности и да ги предотврати.

— Много се гордея с теб. Това лято успя бързо да си намериш нови приятели — рече на Кати тя.

— Като че ли имам някакъв избор.

— Така е, нямаш — съгласи се Грейс и стана от масата. — Никой от нас няма.

Може би си въобразяваше, но на Стив му се стори, че долавя някакво напрежение, което сякаш витаеше във въздуха. Само така ми се струва, помисли си той, загледан в Грейс, която сервираше десерт с ягоди в малки стъклени купички.

Понякога бе толкова благодарен за щастливото си семейство, че сърцето му чак се свиваше от болка. Обичаше работата си, но заради непрекъснатите си отсъствия, бе пропуснал толкова много важни мигове от живота на децата си. А и моментите на дълбоко удовлетворение и всепоглъщащо щастие никога не продължаваха дълго. От друга страна пък може би именно работата и отсъствията му го караха да цени още по-високо онова, което има. Грейс често му го повтаряше на времето. Но не и напоследък.

Вечерята приключи и децата се приготвиха да излизат. Стив долови гласовете на Брайън и Ема, които спореха за нещо на горния етаж. Двамата имаха една кола и ако се случеше плановете им за вечерта да не съвпаднат, в къщата избухваше поредния им ожесточен спор. Стив се питаше защо продължават да се джавкат след всичките

тези години. Споровете им му приличаха малко на боксов мач, но без удари.

Близнаците много си приличаха. Бяха руси, атлетични, с еднакви сини очи. Бяха изключително красиви деца и по-възрастните жени в магазина понякога се обръщаха след тях. Когато бяха малки, Грейс ги взеше навсякъде с двойната им бебешка количка. Когато се роди Кати, количката вече бе навъртяла твърде много мили, но успяха да сместят и нея в задния ѝ край. Кати беше изключително тихо и неназрачно малко същество. Веднъж — Грейс се кълнеше, че наистина го бе направила само веднъж — по невнимание бе оставила чантата с памперси върху бебето и бе забравила напълно за нея, докато не бе чула плахия, едва доловим стон на малката си дъщеря.

Както и очакваше, спорът горе скоро утихна и Стив въздъхна с облекчение. Близнаците бяха навлезли в етап от живота си, в който сякаш се харесваха само от време на време. С всеки изминал ден перспективата да напуснат дома си и да заживеят сами ставаше все по-реална, а това може би ги подтикваше да изследват по-задълбочено сърцето и характера на своя близък. Каквато и да беше причината, Стив нямаше основание да се оплаква. Особено пък откакто Кати, неговата затворена и непохватна дъщеря, започваше от време на време да въстава срещу определени порядки, опитвайки се да наложи мнението си по уникален за нея начин.

Точно в този момент Кати четеше книга, излегнала се на дивана. Дългите ѝ, кокалести крака — тя все се оплакваше, че краката ѝ са като Олив Ойл — бяха провесени през страничната облегалка, а главата ѝ бе обърната на една страна под почти невъзможен ъгъл. Беше изцяло погълната от книгата си и сякаш попиваше всяка прочетена буква. Стив се приближи до нея и с обич разроши косата ѝ, спечелвайки си един сърдит поглед от нейна страна. Наведе се надолу да прочете заглавието на книгата ѝ. „Отвъд кормилото“ от Херман Хесе. Книгата на годината.

— С книга в ръка животът не е чак толкова депресиращ — заяви тя.

— И откога животът ти стана депресиращ?

— Откакто Брайън и Ема решиха да излизат тази вечер. Те вече имат цял куп приятели, които дори не знаят за съществуването ми...

Телефонът иззвъня.

— Аз ще вдигна — извика тя, захвърли книгата на една страна и само с едно движение прескочи масичката за кафе.

— Това момиче трябва да се запише в отбора по лека атлетика. Струва ми се, че ще е много добра на бягане с препятствия. — Стив изпрати с поглед дъщеря си, която излезе на бегом от стаята. — Какво беше това за депресирания ѝ живот?

Грейс се усмихна и продължи да забърсва масата.

— Изчакай само пет минути и ще видиш, че настроението ѝ ще се промени.

Стана след по-малко от пет минути. Стиснала слушалката на безжичния телефон в ръка, Кати влетя отново в стаята. На лицето ѝ грееше широка усмивка.

— Отивам на кино с Брук Мадър — обяви тя. След това срещна погледа на Стив и лекичко се изкашля. — Може ли да отида на кино с Брук Мадър? На прожекцията в осем часа?

Всяко лято кинозалонът в базата се пълнеше предимно с тийнейджъри и така беше от десетилетия. Стив се запита лениво как ли би се почувствал ако можеше да проследи всичките тези десетилетия.

— Кой ще ви закара? — попита Грейс.

— Ще отидем с велосипедите си.

Грейс хвърли гъбата в мивката.

— Добър опит, детенце.

— Можем да го направим.

— Естествено, че можете. Но няма да го позволим. Знаеш правилата, скъпа. Базата е...

— Зная, зная. Пълна с небрежни шофьори, които нямат навика да се оглеждат за велосипедисти. Особено пък по тъмно.

— И претъпкана с млади матроси, в главите на които се върти едно-единствено нещо — включи се в разговора и Ема, която тъкмо слизаше по стълбите от горния етаж.

— Да, татко — отново се обади Кати, — какво ще кажеш за всичките тези матроси, които не могат да мислят за нищо друго? Старшите офицери като теб не са ли длъжни да ги държат под контрол?

— Не — отвърна той. — От нас се очаква да им подхвърляме девствените си дъщери като форма на жертвоприношение. Хайде,

давай! Тръгвай с велосипеда си. Така ще умилостивиш боговете.

Изражението на Кати мигом се промени, бузите ѝ пламнаха от смущение. Стив твърде късно си даде сметка, че сарказмът му беше твърде жесток. Напоследък като че ли бе развил ужасното умение да говори неща, които карат умната му дъщеря да се чувства като глупачка.

— Аз ще я закарам — рече Ема и погледна към Кати, която продължаваше смутено да се взира в пода.

— Къде ще я закараш? — поиска да узнае Брайън, който точно в този момент се появи в стаята. Облечен беше с шорти в цвят каки, спортна риза и маратонки, и изглеждаше по-скоро като пехотинец, отколкото като матрос от флота на Съединените щати. Стив обаче не каза нищо.

— Ще ме закарате до дома на Брук, а след това ще ни откарате двете до киното. — Кати бързо се окопоти и се обърна към брат си със заповеднически тон.

— А след филма, ще я върнете у дома — додаде Грейс. — Моля ви.

Това беше система, която бяха отработили през лятото. Близнаците винаги се бяха грижили за по-малката си сестра. Това беше цената, която плащаха за привилегията да имат собствена кола. Кати пък се възползваше напълно от властта, която подобна уговорка ѝ даваше, и злоупотребяваше най-безсрамно. Особено по отношение на Брайън. Когато някоя от приятелките ѝ беше наблизо, тя се настаняваше удобно на задната седалка и се обръщаше към него с царствено презрение:

— Можеш да тръгваш, Джеймс.

Последва обичайната суетня преди излизане. Децата за пореден път споделиха къде смятат да се забавляват, провериха мобилните си телефони и изслушаха инструкциите на родителите си по отношение на вечерния час. Стив ги изчака да излязат и веднага тръгна към кабинета, за да провери електронната си поща. Върху бюрото намери купчина бележки, изписани с почерка на Грейс. Стив разпозна имената на превозвачески компании и местни агенции. Имаше и няколко женски имена, придружени от телефонни номера. Грейс вършеше огромна работа в помощ на семействата и Стив си помисли, че флотът би трябвало да започне да ѝ плаща. Такава си беше Грейс —

всеотдайна и винаги готова да се притече на помощ. Понякога беше толкова заета да помага на другите, че животът на собственото ѝ семейство протичаше на автопилот.

По време на вечерята му се бе сторила по-мълчалива от обикновено. Понякога Грейс му напомняше за спокойните и бистри води над опасен риф. Гладки на повърхността, но бурни и опасни в дълбочина. Само че той беше летец, а не гмуркач. И определено не беше човек, който да умее да чете хорските мисли.

[1] Игра на думи — думата брифинг има за корен глагола brief, който означава инструктирам; същата дума означава и кратък. — Б.пр.

↑

3.

След като децата излязоха къщата сякаш притихна в очакване отново да си поеме дъх. Странно, но къщите сякаш притежават собствено излъчване, помисли си Грейс. Тази, в която живееха в момента, беше с прозорци в баварски стил и бе боядисана в не особено привлекателен жълтокафеникав цвят. Беше от къщите, които Грейс най-малко харесваше — с множество пресичащи се коридори на всеки етаж, с огромни стаи и отворени антрета, в които всяка изречена дума отекваше многократно. Най-важното съображение при настаняването на офицерите от флота беше размерът на жилището.

Грейс излезе на верандата, за да изпрати децата. Уидбей Айлънд се намираше толкова на север, че през лятото слънцето залязваше късно и оцветяваше небето в наситенорозови и златисти отблясъци, каквито не се срещаха никъде другаде. Прекрасната гледка кой знае защо я натъжи.

Долови нечии стъпки зад себе си и се стресна за миг. После се обърна и видя Стив да стои зад нея.

— Здравей, моряко — рече тя, преодоляла мигновено изненадата си. От време на време Грейс просто забравяше, че той е наблизо. Една истинска флотска съпруга не познаваше средно положение — съпругът беше или при нея, или на хиляди мили разстояние.

Задните стопове на колата проблеснаха на близкото кръстовище и в следващия миг се скриха от погледа ѝ. Мисълта за децата ѝ я изпълни със сладко-горчивото чувство, предизвикано от неизбежното им съзряване. Дечицата ѝ изглеждаха толкова независими и самоуверени, когато излизаха да се забавляват сами. Обърна се към Стив с препълнено от мъка сърце.

— Мразя да ги изпрацам.

— Брайън е добър шофьор.

— Не става дума за това. Мразя мисълта, че си отиват от нас.

— Лятото все още не е свършило — изтъкна Стив, неспособен да схване смисъла на думите ѝ.

— Нямах предвид училището. Те просто ни напускат.

— А ти какво? Да не би да искаш да останат тук завинаги?

Господи! Той наистина не разбираше. Тя му обърна гръб, подпря лакти на парапета на верандата и се загледа към двора — малък правоъгълник, в който растеше рехава тревица, изпомачкана и изпотъпкана от многобройните семейства, живели тук преди тях. Далеч в далечината се извисяваха планините, обгърнати с недостижимата си златиста мантия.

— Не си го изкарвай на мен, Грейси. Тези правила съществуват откакто свят светува. Не съм ги измислил аз. Всеки родител трябва да се погрижи да възпита децата си в независимост, за да могат те един ден да си тръгнат и да заживеят собствения си живот.

Точно в този момент не ѝ беше до логични разсъждения. Имаше нужда от... просто не знаеше как да го опише с думи.

— Не си го изкарвам на теб — рече Грейс.

— Какво има тогава? — попита я Стив. Докосна челото ѝ с пръсти, а след това я целуна. И раздражението ѝ мигновено изчезна. — Защо се мръщиш?

Тя вдигна очи и му се усмихна.

— Вече не се мръщя.

— Добре.

Останаха един до друг на верандата. Обгърналата ги тишина се нарушаваше единствено от крясъците на чайките и от виковете на децата, които играеха по-надолу по улицата.

Кварталът бе населен с неособено красиви, но спретнати къщи, предназначени за семействата на офицерите от флота. Тази част от града беше известна под името „офицерския квартал“. Тук живееха командири на ескадрили, наземен офицерски персонал, флотски офицери и капитани. Улиците носеха имена на летци или астронавти. Някои от къщите разполагаха с прекрасна гледка към планините на запад, но домът на семейство Бенет гледаше към съседната къща, която изглеждаше точно като тяхната.

Двамата се прибраха вътре. Грейс забеляза светлината, осветила прозорците на отсрещната къща. Необяснимото безпокойство и смътната тъга, които я бяха измъчвали през целия ден, с нова сила сграбчиха сърцето ѝ. Испита силна неудовлетвореност, в живота ѝ нахлу неизпитвано преди недоволство. Целият свят около нея се променяше и тя почувства необходимост да се промени заедно с него.

Изпитваше необходимост да си поговори със Стив. *Истински*. Така, както не си бяха говорили от много време насам. Искаше ѝ се той да забележи настроението ѝ, да я попита какво ѝ тежи. Днес е денят, в който трябва да си поговорим, помисли си Грейс. Леко се прокашля.

— Стив?

— Да?

— Днес, докато пазарувах с момичета за новата учебна година, най-ненадейно се погледнах в едно огледало и установих, че съм се превърнала в дебела лелка — на един дъх изля тя. Изречени на глас, страховете и притесненията ѝ изглеждаха нелепи и напълно лишени от смисъл.

— Какво?

— Дебела, четиридесетгодишна лелка.

— О, Грейс! Никога не си била *дебела* и не си... — замълча за момент и Грейс осъзна, че мислено пресмята възрастта ѝ — не си на четиридесет.

— Добре де, значи дебела тридесет и девет годишна лелка.

Той се засмя, привлече я към себе си, зарови лице в косата ѝ и вдиша дълбоко, сякаш се опитваше да си припомни аромата ѝ. А може и наистина да го е забравил, помисли си тя и обвини ръце около така познатото ѝ, мускулесто тяло. Когато плаваше по шест месеца по океаните, той може би наистина забравяше уханието на косите ѝ, допира на кожата ѝ, вкуса ѝ. Странно, но никога не ѝ бе хрумвало да го попита.

Макар да го познаваше от толкова много години, имаше цели периоди от живота му, които си оставаха загадка за Грейс. Представяше си самолетоносача като извънземен космически кораб, който поглъщаше до пет хиляди земяни и ги отнасяше надалеч за дълги периоди от време, за да си прави с тях експерименти, замаскирани под формата на военни учения. След това земяните се връщаха на родната си планета уж същите, но променени по някакъв неуловим начин.

Понякога косата на Стив ѝ изглеждаше различна, когато той се прибереше у дома след дълго плаване. Друг път забелязваше белези по тялото му, останали след зараснали рани и порязвания. Имаше и случаи, в които съпругът ѝ се връщаше с мустак. По време на първата война в Залива, когато Стив се върна у дома след плаване, продължило

с три месеца повече от предвиденото, Грейс дори изпита странното усещане, че се е променил цялостният химичен състав на тялото му. Спомняше си как тогава изучаваше косата му с пръсти толкова задълбочено, че той я попита какво прави.

— Търся белези от извънземни изследвания — беше му отговорила тя.

И макар че имаше случаи, в които тя за миг забравяше за присъствието му в къщата, Грейс никога, ама никога, не би могла да забрави аромата или вкуса му, нито пък ударите на сърцето му, отекващи в ухото ѝ, когато положи глава на гърдите му.

— И откъде се взе пък това?

— Кое?

— Това самобичуване.

В устата му страховете ѝ звучаха толкова глупаво. Изобщо не трябваше да повдига този въпрос. Той не можеше да ѝ помогне. Не можеше да поправи нещо, което в неговите представи дори не изглеждаше случено. Да не говорим, че и тя самата не знаеше кое точно е това случено нещо.

— Нали ти казах — отвърна тя и отново се опита да му обясни. — Видях се в едно огледало в пробната на магазина. Нали се сещаш — изведнъж се виждаш как изглеждаш отзад и си даваш сметка, че си заприличал на нещо като самосвал. И изобщо не се самобичувам. Макар че ако въпросът опираше само до отслабване, предполагам, че бих се опитала да сваля някой килограм. — Вгледа се в лицето му на слабата светлина, проникваща през прозорците. Стив имаше силна квадратна челюст и типичното изражение на офицер от кариерата, устремил се по пътя си нагоре. Тялото му беше стройно и жилаво. Като на истински воин. А усмивката му караше всички жени наоколо да зарежат работата си и да си потърсят някаква причина да се приближат към него и да го погледнат по-отблизо.

— Не мисля, че можеш да ме разбереш — заключи Грейс. — Та ти все още носиш същия номер дънки, в който влизаше и преди двадесет години.

Той плъзна ръка надолу по тялото ѝ, сякаш се опитваше да прецени несъвършената му топография.

— Просто не разбирам как е възможно да се погледнеш в огледалото и да не харесаш онова, което виждаш.

За пръв път от началото на брака им Грейс потръпна при допира му.

— Не си прося комплименти. Кълна се, не става дума за това.

— А пък аз не ти правя комплименти. Това, което казах, е самата истина. Ти си майката на децата ми, Грейси — промълви той и се наведе да я целуне. — За мен си изключително красива.

Грейс усети, че всичките ѝ страхове и притеснения се изпаряват. Просто ей така. Освен красивата си външност, Стив притежаваше някаква убедителна момчешка искреност, която Грейс винаги бе намирала за неустоима. Притисна се към него, завладяна от обгърналата ги атмосфера на интимност. Бавно затвори очи. Потопи се изцяло в прегръдката му и в прекрасното обещание, дадено ѝ от нежния му език. Вече знаеше, че тази вечер ще се любят и изживяването ще бъде прекрасно. Това бе едно от нещата, на които знаеше, че може винаги да разчита.

— По-добре ли си? — шепнешком я попита той.

Тя кимна, защото така ѝ беше по-лесно. Съзнаваше, че ще ѝ е далеч по-трудно да го накара да разбере.

Стив я целуна по върха на главата и се отдръпна назад.

— Винаги правиш така — рече тя.

— Какво правя?

— Винаги се отдръпваш пръв, когато се прегръщаме. — Съпругът ѝ изглеждаше искрено озадачен, затова тя продължи: — Винаги ставаш пръв от леглото, след като сме се любили.

Той се усмихна.

— Хайде да поработим върху този проблем. Нямах никаква представа, че това те притеснява, Грейс. Ще остана в прегръдките ти колкото пожелаеш.

Протегна ръка към нея, но тя се отдръпна.

— Не ме притеснява — увери го тя, питайки се дали изобщо би могла да го накара да разбере.

Не ставаше дума за нещо очевидно, но това беше един аспект от тяхната връзка, който тя бе осъзнавала бавно през изминалите години. Не че съпругът ѝ проявяваше грубост. Не, той вероятно дори не си даваше сметка, че го прави. Той просто беше един много зает мъж, който имаше важни и отговорни задължения.

— Само че понякога се чувствам като поредната точка от списъка с нещата, които трябва да свършиш: да кажа на жена си да престане да се тормози с тази глупава мисъл, че е дебела, да изнеса на децата поредната бащинска лекция, преди да ги принудя да сменят за пореден път училището си, да поема командването на въздушната ескадрила на самолетоносача, да направя така, че светът да стане по-безопасно и демократично място...

— За бога, Грейс, откъде изведнъж се взе този твой цинизъм?

— Не е изведнъж. — Тя се вгледа в лицето му. В красивото му, типично американско лице. Забеляза искреното объркване, появило се в очите му. Той беше мъж, който обичаше да поправя разни неща. Само че не би могъл да поправи нещо, което просто не може да види. — Няма значение. Сигурно съм преуморена и стресирана. Искаш ли да си вземем една видеокасета и да изгледаме някой хубав филм?

— Имам по-добра идея. — Сложи един диск на сиди-плейъра. В стаята се разнесоха звуците на нежна джазова музика. Стив я прегърна, притисна я към себе си и я завъртя в чувствен танц.

— Така ли? — Грейс затвори отново очи, почувствала желанието, зародило се дълбоко в душата ѝ. Дори и след всичките тези години той все още я караше да го желае до полуда.

— Да-а... — Притисна бедра към нейните. Беше чудесен танцьор. Беше се научил да танцува във военното училище, следвайки нечий разумен съвет. Всъщност, той вършеше добре всичко, което би могло по някакъв начин да се отрази благоприятно на кариерата му, помисли си Грейс. И веднага се почувства като предателка. Стив беше добър съпруг и баща — две неща, които флотът не изискваше от него.

Изминаха пътя до спалнята танцувайки. Грейс се приближи до прозореца и спусна пердетата. Той застана зад нея, плъзна ръце по копчетата на блузата, разкопча ги бавно, едно по едно, и смъкна дрехата надолу по ръцете ѝ. За миг в съзнанието ѝ проблесна образът, който бе зърнала по-рано през деня в огледалото на пробната. После, впрегнала цялата си воля, си спомни какво ѝ беше казал преди малко Стив... „За мен си изключително красива.“ Не само ѝ го бе казал, ами с ласките и целувките си я бе накарал да се почувства такава. Съблече я напълно и я положи на леглото. След това побърза да захвърли собствените си дрехи. А когато се отпусна до нея, Грейс вече отдавна бе престанала да мисли за каквото и да било.

Онова, което последва, беше по-различен танц — тяхно собствено изобретение с движения и стъпки, доведени до съвършенство през годините. Интимността им беше изключително чувствена, искрена и дълбока. Подобни мигове бяха истинско блаженство за Грейс. В прегръдките на Стив тя се чувстваше завършена и... ами, да, чувстваше се *красива*. Загуби представа за времето. После с изумление видя през пролуката между пердетата, че денят бавно бе угаснал. Стив лежеше отгоре ѝ и дишаше тежко, изпълнен със задоволство.

— Би трябвало по-често да те каня на танц — прошепна той.

Тя се усмихна и го притисна към себе си. Телата им продължаваха да са свързани. Дори и в моменти като този Грейс не успяваше да се приближи достатъчно близо, все не можеше да го опознае напълно и съзнанието за това я изпълваше с безсилие, но и с вълнение и трескаво нетърпение и очакване. Съпругът ѝ беше сложна и объркана личност. Беше преживял ужасно детство и независимо че Грейс го обичаше с цялото си сърце и душа, част от него си оставаше загадка за нея.

И тук не ставаше дума само за другата част от живота му. Онази, която преминаваше на борда на самолетносача. Същата вътрешна сила, позволила му да преживее жестоката му младост, го бе превърнала в суров воин. И в моменти като този, когато го държеше в прегръдките си, Грейс разбираше, че ѝ е трудно да повярва, че мъжът до нея всъщност беше машина, обучена да убива. Във флота, естествено, никога не биха използвали точно това определение, но голата истина бе точно такава. Работата му беше да убива. И да обучава и тренира други да вършат същото. Това беше неговата потайна страна. Онази част от Стив, която си оставаше загадка за нея. Нейният Стив я любеше и я прегръщаше с нежността и всеотдайността на младоженец. Същият този Стив обаче, ако получи заповед, без да се замисля би повел хората си и би им заповядал да заспят с бомби набелязаната цел.

Стив потрепери още веднъж, след това се отдръпна от нея и придърпа хладния чаршаф отгоре им.

— Знаеш ли... — промърмори той. — Струва ми се, че вече разбирам защо децата напускат дома си като пораснат.

— Така ли? — Грейс се отпусна на възглавницата. — И защо?

Той пъкна ръце под главата си.

— За да могат родителите им да се любят, когато си пожелаят.

— Иска ти се. — Разсмях се, премести се по-близо до него и положи глава на гърдите му. Обхвана я приятна сънливост. Почувства как мускулите на тялото му се отпускат.

— Тук ми харесва — промълви Грейс и мислите ѝ се насочиха към къщата, която бе видяла по-рано през деня.

Долу компактдискът се смени и из къщата се поносеха звуците на стара песен на „Роулинг Стоунс“. Стив плъзна ръка под чаршафа и я погали.

— И на мен тук ми харесва.

— Много смешно!

— Говоря сериозно. Ще ми липсваш, Грейс.

Познаваше този тон.

— Заминаваш ли?

— Аз... ами, да. Във вторник заминавам за Вашингтон. На брифинг в Пентагона. Ще отсъствам една седмица.

Грейс се опита да потуши познатото негодувание, надигнало се в душата ѝ. Разбира се, че заминава. Не се случваше за пръв път. А и предстоящото едноседмично отсъствие не беше чак толкова дълго. Но тя въпреки това негодуваше. И може би причината за това се криеше във факта, че той ѝ сервираше новината именно сега — когато беше отпусната и полузаспала след изживяната сладостна наслада. Добре, рече си Грейс. Флотът и службата в него си бяха неговата мечта. Може би бе дошло времето да сподели с него и своята.

— Ами, добре — изрече на глас тя. — Това са си твоите планове. А моите са тук.

— Къде?

Грейс грабна робата си и бързо я навлече. Независимо от романтичното му изказване по-рано вечерта, никак не ѝ се искаше да парадира пред него с голото си и вече не особено привлекателно тяло. Включи осветлението и взе от нощното шкафче рекламните материали на агенцията за недвижими имоти.

— Днес заедно с момичетата посетихме една отворена за посещения къща — рече тя. Подаде му диплянката и сложи очилата си за четене. Стив все още четеше без очила. Че как иначе?

Той въздъхна като истински мъченик, понадигна се в леглото и намръщено се вгледа в диплянката.

— Така ли? — промърмори той. — И?

Грейс се улови, че сдържа дъха си от напрежение. Брошурата бе пълна с прекалено лъскави снимки на къщата на Марша на фона на ясното небе и на кристалночистите води на океана. На Грейс обаче ѝ се искаше да може да го накара да я види през *нейните* очи — една къща, кацнала на малко възвишение, заобиколена от високи дървета, със смарагдовозелена трева в малкото дворче и прекрасна гледка към океана. Искеше съпругът ѝ да види дома, който би могъл да стане *техен* — дом, в който двамата, преплели ръце, ще могат да седят на верандата и да наблюдават звездите нощем. Грейс прехапа устни, почувствала се изведнъж сантиментална до глупост. Това беше само една проклетата къща. Съвсем обикновена къща, притежавана от вдовица, която бе прекарала в нея целия си семеен живот.

Стив бързо и съсредоточено изчете информацията, включена в брошурата. Това се дължеше на пилота в него — пълната му съсредоточеност и способността му да възприема и запомня многобройни факти за кратко време. На брифинга непосредствено преди полет всеки пилот получава всевъзможни карти и разписания. Само в продължение на няколко секунди от него се очаква да запомни кодовете за деня и спецификата на всяка мисия, отразена на кодираната разноцветна карта.

Въпреки това, когато най-сетне вдигна очи и я погледна, лицето му изразяваше абсолютно недоумение. Очевидно се нуждаеше от допълнителни разяснения.

Грейс измъкна рекламната брошура от ръцете му и я остави настрана. Така и не успяваше да си обясни въздействието, което съпругът ѝ продължаваше да ѝ оказва — ядосваше я и я възбуждаше едновременно.

— Е? — прошепна тя, обърна се и лекичко ухапа ухото му. — Харесва ли ти?

— Оставам с впечатлението, че на този въпрос може да се даде само един правилен отговор. — Стив пхна ръка под робата ѝ.

— Искам я — промълви Грейс.

— Аз също — съгласи се той.

Тя изблъска ръката му.

— Не, говоря сериозно, Стив. Искам да купим тази къща.

Той сякаш застина.

— Грейси, ще останем тук само няколко години. Максимум три. После ще трябва да се местим отново и ще се окажем зависими от тази къща.

— Човек не става зависим от дома си. Той просто го притежава. И живее в него. Това е мястото, в което се прибира в края на деня...

— Не и ако получи преместване в Пентагона.

Отново кариерата му. Преди години животът им ѝ се струваше безкрайно вълнуващ и тя очакваше с нетърпение всяко ново назначение. Напоследък обаче нагласата ѝ започна да се променя. Искаше постоянство в живота си. Искаше да има свой дом.

— Време е, Стив. Децата скоро ще ни напуснат. И когато това стане, искам да имам нещо свое. Място, на което те винаги да се връщат. Пристан, който да ги очаква.

— Ами ако се наложи да я продадем и се окаже, че няма купувачи за нея? Как да поемем такъв риск?

Грейс просто не можа да се сдържи и се разсмя.

— И това да го каже един пилот от военноморския флот, който рискува ежечасно? Кой би повярвал?

— Когато изпълнявам служебните си задължения, аз рискувам само собствения си живот. Но твоите намерения биха могли да засегнат цялото семейство. Децата ще постъпят в колеж. Вярно, Брайън се е ориентирал към военноморската академия и неговото обучение ще бъде безплатно, но...

Грейс реши, че моментът не е подходящ да повдигне въпроса за Брайън и за истинските му намерения по отношение на академията, затова просто прехапа език и си премълча.

— Ами момичетата? — продължи той. — Дори и със спестяванията, които имаме, ще ни бъде трудно да плащаме таксите им в колежа. Моментът изобщо не е подходящ да се обвързваме с убийствена ипотека.

— Така е, не е подходящ. Трябваше да го направим преди години. Въпреки това, мисля, че можем да се справим с наследството, което получих от баба. Освен това можем да кандидатстваме и да получим заем.

Той въздъхна многострадално.

— Ако наистина чак толкова искаш да имаш собствена къща, нека поне да намерим нещо, което да ни е по джоба. Тази къща се намира на самия бряг на океана. И е два пъти по-скъпа от дома, който можем да си позволим.

— Но нали спестяваме от години?

— Виж, двамата с теб си изработихме план и го следваме вече толкова години. Ще трябва да почакаме.

— Но аз промених решението си. И искам тази къща, Стив. Повечето хора използват парите си за покупки като тази. Заради това спестяват. — Въздържа се да изтъкне, че повечето хора на тяхната възраст притежават собствен дом. А много от тях имат по две, или дори три къщи.

Той намръщено се втренчи в цената.

— Зная, че се справяш гениално със семейния бюджет, Грейс. Но купуването на къща... — Той избута листовката настрани. — Това е нещо, за което винаги сме казвали, че ще мислим... по-късно. На всичкото отгоре тази тук е твърде скъпа за нас.

— Ами ако направя така, че да можем да си я позволим? — попита тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Бих могла да започна работа. — Идеята се бе появила в главата ѝ още преди срещата с Марша. Но след днешния ден тя се бе превърнала от мечта в реална възможност. Може би трябваше да се подготви по-добре за този разговор със Стив и да подходи по-иначе, но, както вече бе казал, той заминаваше отново. А в момента я гледаше така, сякаш тя изведнъж се бе превърнала в най-големия му враг.

— Не съм предателка — заяви тя. — И не става дума за някаква неясна и необмислена идея, хрумнала ми току-така. Не ти говоря за почасова секретарска работа някъде в базата. Осъзнах го едва днес. Има нещо, с което се справям наистина добре и съм убедена, че мога да изградя добра кариера в тази област. Смятам да се занимавам с премествания и релокации.

— Какво?

— Ще се занимавам с премествания и релокации — ще помагам на хората да сменят домовете си и да се местят. В цивилния живот за тези неща се плаща.

— На мен ми звучи като празна работа.

— Не си позволявай да се държиш покровителствено с мен.

— Не, просто разсъждавам реално. Не е възможно толкова бързо да изградиш свой собствен бизнес. Това е процес, който отнема много време.

— В днешно време е напълно възможно да ръководиш целия си бизнес чрез интернет. — Грейс седна на ръба на леглото, сгъна крака и притисна колене към гърдите си. — Няма да имам нужда от офис. Достатъчни са виртуалното ми присъствие в мрежата и гласът ми по телефона. И без друго го правя от години в ролята си на омбудсман.

— Зная, че е така, Грейс. Наистина притежаваш невероятен талант. По дяволите, виждал съм те да уреждаш графици и да планираш премествания с бързина и умение, за които би ти завидял всеки въздушен диспечер. Бил съм свидетел как намираш училища за деца с по-специални нужди, как осигуряваш клетки за превоз на домашни кучета и папагали и как дискретно настаняваш в рехабилитационни центрове членове от военния персонал. Семействата от въздушната ескадрила имат нужда от помощта ти. Ти си прекалено заета, за да се заловиш с постоянна работа.

— Чуваш ли се какво говориш? — невярващо възкликна тя.

— Грейс, скъпа, не искам да работиш, за да изкарваш прехраната ни. Това е моя работа. Искам да си тук у дома, за да се грижиш за децата.

— Докато теб все те нямаше, те пораснаха, Стив. И вече не се нуждаят от мен по двадесет и четири часа в денонощието.

— А може би аз имам нужда да знам, че си тук, Грейс. Не си ли си помисляла за това?

— Мили боже, не! Честно ти казвам, никога не ми е минавало през ума. Това е най-нелепото нещо, което съм чувала някога.

Стив нахлузи чифт гащета и започна да кръстосва из стаята. Ставаше неспокоен винаги когато го измъчваше някакъв проблем.

Грейс се загледа в гърдите му. Видя медальона с лика на свети Кристофър, който никога не сваляше от врата си. Веднъж го бе попитала откъде го има. Тогава Стив ѝ отговори, че някой му го подарил преди първото му плаване в океана. Забеляза, че тъмните косъмчета по гърдите му бяха започнали да се прошарват и, кой знае защо, това ѝ се стори много секси. Как така той ставаше все по-привлекателен с възрастта, а тя постепенно се превръщаше в запусната

и безлична лелка? Не беше честно! Той нямаше нужда от прекрасния си външен вид. Защото имаше всичко останало.

— Въпросът не е в това, че не можем да си позволим тази къща — заяви той. — Можем, ако сме по-предпазливи със спестяванията си. Преди много години обаче двамата с теб решихме, че притежаването на собствен дом не се вписва в начина ни живот. След като се пенсионирам, съм готов да отида където пожелаеш. Такъв е планът ни.

— Плановете подлежат на промяна. — Преди много години тя наистина се бе съгласила с него, че, предвид начина им на живот, една къща би представлявала излишно бреме. Но това беше много отдавна.

— И кога точно промени правилата? — Грейс понечи да отговори, но той не й даде възможност. — Собствената къща е излишно бреме. Финансов удар. Какъв е смисълът да си купуваме дом, щом ще се местим след няколко години?

— Какъв е смисълът ли? Ами какво ще кажеш за нашето бъдеще? Защо, за разнообразие, не вземеш да направиш нещо за нас, а не за флота?

— Винаги съм смятал, че дългосрочните ни планове те задоволяват напълно. Ти отгледа и възпита трите най-прекрасни деца на света. Моята кариера се развива добре. Какво повече би желала? И как евентуалната ти бъдеща кариера ще допринесе към начина ни на живот?

— Не мога да повярвам, че ми задаваш този въпрос.

— А аз не мога да повярвам, че наистина ме молиш да си купим къща. — Той отвори чекмеджето на нощното шкафче и започна да рови из него. — Защо точно сега? И защо точно тази къща?

— В нея има нещо, Стив. Тя е специална. Ела поне да я разгледаме заедно.

— Безсмислено е, Грейс. Излишна загуба на време.

— Нямам нужда от разрешението ти, за да си купя къща — заяви тя.

Той замръзна неподвижно.

— Не би го направила.

Грейс нямаше представа дали наистина би го направила. Той изглеждаше далеч по-сигурен в нея.

— И двамата се съгласихме, че ще си купим къща едва след като се пенсионирам — повтори той.

— Ами пенсионирай се тогава. За да можем да си купим къщата.

— Много смешно, Грейс!

— Може би изобщо не се шегувам.

Стив навлече една тениска през главата си.

— Напротив — убедено заяви той. — Шегуваш се.

4.

— Това е последната нощ от лятото — рече Ема, след като оставиха Кати и Брук пред киното.

— Как така? — попита Брайън, потупа коляното си и даде мигач, за да се включи отново в движението. Дори и когато шофираше, той не оставаше неподвижен нито за миг. Непрекъснато барабанеше с пръсти, потропваше с крака или местеше разни неща насам-натам. Понякога докарваше учителите си до лудост, но треньорите му високо ценяха неизчерпаемата му енергия.

— Ами в понеделник започваме училище — поясни тя.

— Ура!

— Така че това е не само последната ни лятна нощ, но и последната събота вечер преди последната ни година в училище. — Последният ден, в който бе пазарувала за училище заедно с майка си и Кати. Последният ден, в който излизаше заедно с Брайън, за да отпразнуват по подобаващ начин края на лятото, след което всеки един от двамата щеше да поеме по собствения си път.

Брайън се включи в движението.

— И какво от това?

— Нищо — отвърна Ема, опитвайки се да прикрие раздразнението си. — Това беше просто една констатация. — Понякога ѝ се искаше да бе имала близначка, а не близнак. Брайън беше типичен мъжкар. Задръстен и без въображение.

— Ами дай тогава да се възползваме по възможно най-добрия начин от тази последна събота вечер — миг по-късно заяви той, изненадвайки я за пореден път. — Къде ще е веселбата?

— На Мюълърс Пойнт — отвърна тя. — Както обикновено. — Познаваха всички места, на които се забавляваха местните тийнейджъри, защото бяха разполагали с цялото лято, за да проучат социалния живот в района. Където и да отидеха, двамата близнаци завързваха нови приятелства с изумителна лекота. Само че това не беше вродена дарба, а начин на оцеляване. Когато на човек му се налага да се мести през няколко години, той или се научава да се

приспособява бързо и лесно, или умира бавно и мъчително, превърнал се в парий и аутсайдер.

Животът на децата на офицерите от флота не беше за хленчещи и нерешителни слабаци. Двамата с Брайън бяха едва на шест години, когато се научиха как да разузнават и опознават новата среда, за да могат за кратко време да проникнат в нея и да си извоюват достойно място. Системата им не беше безпогрешна, но даваше добри резултати. И до ден-днешен Ема поддържаше връзка с неколцина деца, разпръснати по света — деца, които бе срещнала и обикнала, станала бе тяхна приятелка, само за да се раздели с тях не след дълго. Понякога изпитваше безпомощно раздражение, защото от време на време наистина срещаше хора, с които би искала да сподели живота си, но не можеше, защото трябваше да се премести отново. Всяко преместване бе съпътствано от безброй искрени обещания: „Никога няма да те забравя“; „Ще ти пиша всеки ден“; „Ще ти идвам на гости всяка година“. Макар и произнесени с абсолютна искреност и убеденост, тези клетви така си и оставаха неизпълнени. Ема предполагаше, че такава е била орисията ѝ — да изживее живота се сред несекваща поредица от сбогувания и лъжливи обещания.

— Толкова е странно — промърмори Брайън и подкара по посока на парка, който се намираще на самия бряг на океана. Имаше рампа за лодки, пристан и място за палене на огън на самия плаж. През изминалото лято двамата бяха научили, че паркът е любимото място за развлечения на голяма група техни връстници. — Имам предвид мисълта, че след тази година никога повече няма да ходя на училище.

— Ами колежа? — напомни му тя.

— Да бе, вярно. — Гласът му прозвуча мрачно.

— Престани да се цупиш — заяви Ема. — Ще играеш бейзбол и ще се състезаваш като лекоатлет. Не може да е чак толкова лошо.

— Татко иска да се запиша във военноморската академия.

Брат ѝ, естествено, щеше да получи назначение във флота. Но това беше само първото препятствие. Онова, което следваше, беше далеч по-трудно. За разлика от Брайън, Ема винаги бе изпитвала страхопочитание и уважение към професията на баща им. Тя изискваше човек да ѝ се отдаде напълно. Че и повече. Изискваше готовност да се откажеш от целия си живот, да жертваш всичко, което притежаваш. Да превърнеш себе си в онова, което флотът иска от теб.

Воин със стоманена твърдост и издръжливост. И с диплома на инженер.

— Идеята не е чак толкова лоша, Брайън.

— Моля те, не започвай и ти.

— Сделката си я бива, Брайън. Флотът ти гарантира както обучението, така и работата. Страхотна работа при това.

— А татко сбъдва мечтата си да изпрати сина си във военноморската академия — допълни Брайън. — Това е най-важното и ти прекрасно го знаеш, Ема. Не се преструвай, че не е така.

— Добре де, така е. Но какво от това?

— Той го иска за *себе си*, не за мен. Той самият нямал възможност да се обучава в академията и сега смята, че ще поправи нещата като ме изпрати там.

— А ти имаш ли по-добра идея?

— Мога да избягам от къщи и да се присъединя към някой пътуващ цирк.

— Да бе, вярно. И ще изпълняваш ролята на *Най-тъпия брат* на света.

— По дяволите, Ема! Аз съм на осемнадесет години и...

— Сериозно? Никога не бих се сетила.

— Много смешно. Онова, което искам да знам, е кога най-сетне този живот ще стане наистина *мой*! Кога ще мога да осъществя на практика онази мисъл на Гюте и да започна уверено да преследвам мечтите си?

Макар че едва сподави желанието си да се разсмее, Ема бе дълбоко впечатлена от думите му.

— Би трябвало да го правиш в момента.

Той се умълча за известно време. Нощта бавно настъпваше и първите звезди се появиха над върховете на дърветата. Най-накрая Брайън проговори.

— И го правя.

— И как по-точно?

— Като сбъдвам своите мечти, а не тези на татко.

— Искаш да кажеш, че ще кандидатстваш в художествената академия. — Ема, макар и неохотно, се възхити от брат си. Откакто се помнеха, той мечтаеше за това.

— Трябва да се пробвам.

— Зная. Но татко ще ти каже, че желанието ти не е практично. Ще заяви, че никога няма да можеш да изкарваш прехраната си с изкуство. И може би няма да е далеч от истината, Брайън. — Ема се замисли за магическите рисунки на брат си. Той създаваше нови светове, цели нови вселени, пресъздадени с такава убедителност и сила на внушението, че понякога ѝ се струваше, че те наистина съществуват. — Но пък от друга страна — додаде тя, — той може би просто не би искал да се превърнеш в гладуващ художник.

— Изборът е мой, а не на татко. Освен това перспективата да бъда беден художник ме привлича много повече от мисълта за флота.

Ема не каза нищо, макар да знаеше, че Брайън никога няма да постъпи във военноморската академия. Негов герой беше Робърт Кръм, а не Джон Пол Джоунс.

— И каза ли вече на татко? — попита го тя.

— Идиотка! Разбира се, че не съм.

— Смяташ ли да му кажеш, преди да замине на плаване?

— Ей, защо просто не се тревожиш за твоите си планове? — попита Брайън и паркира колата.

— Аз нямам никакви планове, така че няма за какво да се тревожа.

Той поклати глава.

— Ами в такъв случай може ми трябва да започнеш да играеш на тото. — Брайън грабна една торба с пакетчета снакс със сирене — неговия принос към онова, което обикновено описваха с широкото определение купон — и се запъти към плажа, без да изчака Ема. Тя лично нямаше нищо против. Братята и сестрите обикновено не ходеха заедно по купони.

През целия си живот тя и Брайън се бяха борили срещу съвместните им прояви. На петия си рождения ден двамата се счепкаха жестоко и кавгата им, породена от ревност, беше прекратена едва след като Ема заби зъбите си в ръката на Брайън и го ухапа до кръв. От този момент нататък им организираха отделни празненства — на едното присъстваше майка им, а на другото баща им. Освен ако не беше на плаване, разбира се. В този случай прибягваха до услугите на друг човек — обикновено на някоя съпруга на флотски офицер.

Ако можеше да се вярва на специалистите, ревността, която изпитваха помежду си, беше характерна за повечето близнаци. Ема

знаеше това, защото майка им бе изчела всички книги, посветени на близнаците. *Как да отгледате близнаци. Как да обучавате близнаци. Как да отгледате близнаците като индивидуални личности.* По всичко личеше, че бяха изписани доста книги с едничката цел да накарат близнаците да се чувстват нормални.

Беше глупаво да се преструват, че близнаците са като всички останали хора, реши Ема докато поставяше гланц на устните си и се оглеждаше в огледалото за обратно виждане. Да си близнак не беше нормално, но това не би трябвало да се превръща в проблем, стига отделният индивид да не е склонен да драматизира нещата. Сега, когато им оставаше съвсем малко до завършване на училище, проблемът вече не изглеждаше толкова сериозен. Кое то изобщо не означаваше, че е готова да се появи на купона, придружавана от брат си.

А самият купон вече беше във вихъра си. Около буйния огън седяха голяма група младежи, а от стереокасетофона на нечия кола се разнасяше оглушителна музика. От време на време изстрелваха фойерверки, останали от Четвърти юли. Няколкото кафяви амбалажни плика и хладилните чанти бяха доказателство, че опитите да се снабдят с бира се бяха увенчали с успех. Тъмнината около тях бързо се сгъстяваше. Последните отблясъци светлина проблясваха, отразени в пенливата водна повърхност.

Настроението ѝ се подобри в мига, в който зърна приятелите си да се забавляват около огъня на плажа. От горящите пънове се разнасяше упойващ аромат, а високите пламъци осветяваха лицата на десетина младежи, повечето от които тази година трябваше да завършат гимназия. Представляваха весела смесица от деца на флотски офицери и местни младежи.

Изхвърлените от океана големи пънове, гладки и избелели от многобройните бури, лежаха по плажа и осигуряваха места за сядане около огъня. Брайън вече се бе смесил с останалите и се бе настанил между две клакьорки. Момичетата бяха луди по брат ѝ. Всички си падаха по привлекателната външност, очарованието и вродената му доброта.

Ема пристъпи в кръга, осветен от пламъците на огъня, и Кори Краудър се изправи, за да я посрещне. Това ѝ хареса. Той също беше спортист и хубавец. Имаше силни рамене, широка усмивка и вероятно

също толкова голямо его, но по всичко личеше, че искрено я харесва. Макар че бе отсъствал почти през цялото лято, той се ползваше с широка известност. Всички го познаваха. А и как иначе? Кори беше капитан на отбора по футбол и син на командира на въздушната ескадрила на самолетоносача.

— Здравсти, Ема — провлечено и леко завалено поздрави той. Бирата очевидно си казваше думата. Потупа с ръка мястото до себе си. — Ела седни при нас. Познаваш Дарлийн Купър, нали?

— Здравсти, Дарлийн. — Ема се усмихна на момичето, седнало до Кори.

— Здравсти. — Дарлийн беше набито момиче с прилепнала тениска, многобройни обеци и коса, боядисана в няколко цвята. Ема си помисли, че момичето изглежда изключително яко.

Дарлийн побутна към нея една от хладилните чанти.

— Бира?

— Благодаря. — Ема си взе кутийка „Рейниър“, макар че не си падаше много по бирата. Щеше да отпие няколко глътки и щеше да продължи да разнася кутийката със себе си през цялата вечер. Не искаше другите да я помислят за задръстена.

— Притесняваш ли се, че ти предстои да започнеш учебната година в ново училище? — попита я Кори.

Ема поклати отрицателно глава.

— Ако се плаших от местенията и новите училища, трябваше да се застрелям още в трети клас.

— Радвам се, че не си го направила. — Леко премести крак — може би неволно, а може би съвсем преднамерено — и го допря до нейния. На Ема ѝ хареса да усеща толкова близо топлия му и силен крак и не се отдръпна. Макар и прекалено влюбен в себе си, Кори беше един от ключовите играчи по тия места. Той беше важна фигура в малкия, затворен и понякога жесток до бруталност свят на гимназията и Ема разбираше, че няма да е зле да го спечели за свой съюзник.

— Откъде си? — попита я Дарлийн.

— От много места. Но тук дойдохме от Корпус. Намира се в Тексас. Ами ти?

Дарлийн отпи голяма глътка бира.

— И аз като теб. Откъде ли не. Местим се след всяко ново назначение на татко. Живеем само двамата.

— Майка ти не е ли с вас?

— Не. Тя изчезна, когато бях съвсем малка и оттогава не съм я виждала.

Ема почувства обидата и болката, спотаени зад привидно безгрижните думи на Дарлийн.

— И как се оправяш, когато баща ти замине на плаване?

— Ами зависи. Понякога оставам при приятели, или пък отивам при някое близко семейство. Веднъж дори се наложи да отида в приемно семейство, защото нямаше кой да се грижи за мен. — Отметна назад косата си с цвят на разноцветни бонбони и отново отпи от бирата си. — Но тази година ще бъде много яко. Вече съм на осемнадесет и имам право на самостоятелен апартамент докато татко е на плаване. В комплекса, в който живеем, има джакузи и басейн в задния двор.

— Това е върховно — възкликна Шиа Хенсън, която седеше от другата страна на огъня. — Нямам търпение да заживея сама.

Шиа имаше дълги и загорели крака. Облечена беше с прилепнал ластичен клин като на бегачите. Баща ѝ беше пастор в лютеранската църква в Оук Харбър, а Шиа преподаваше в местното неделно училище. Ема съзнаваше, че цялата общност ще бъде дълбоко шокирана, ако видеше Шиа да пие бира, седнала край буйния огън на плажа. Възрастните имаха склонността да виждат само онова, което искаха да видят. За тях Шиа беше едно добро местно момиче, което не би могло да извърши нищо лошо.

Ема посочи значките от финалите и щатските финали по футбол, закачени на ревера на коженото яке на Кори.

— Очевидно си изкарал цели четири години в една и съща гимназия — отбеляза тя. — Как така?

Той протегна крака към огъня.

— Преместихме се тук преди пет години и мама реши, че това е мястото, на което иска да живее.

— И какво стана, когато баща ти получи следващото си назначение?

— Мама и аз останахме тук. По време на последните си две назначения баща ми живя в общежитието за ергени. Сигурно е бил най-старият там. Сега се върна при нас и се учи отново как да бъде семеен. Не че някога е бил особено добър в това отношение.

Ема подпря ръка на пъна, на който седеше, и се обърна, за да погледне мастиленочерните води на океана, в които се отразяваха ярките звезди, осеяли небето. Изобщо не можеше да си представи собствения си баща в общежитието за несемейни офицери от флота. Сигурна беше, че той щеше да повехне и да умре там. Но очевидно всяко семейство е различно. Радваше се, че родителите ѝ вярват, че трябва да останат заедно, независимо дали следващото назначение на баща ѝ ще бъде във Фалън, Невада или пък някъде из пустошта на Аляска.

— След като откри къщата на мечтите си в Пен Коув, майка ми заяви, че няма сила, която да я накара да се премести отново — обясни Кори.

— Това място като че ли въздейства по този начин на много хора — отбеляза Ема, припомнила си изражението на майка ѝ докато разглеждаха онази къща на хълма.

— Сигурно е много яко да можеш да останеш на едно място в продължение на цели пет години — рече Дарлийн и си отвори друга бира.

— Не, твоето е яко — възрази Кори. — Имаш си собствен апартамент. Веднага щом бащите ни заминат на следващото си плаване, домът ти ще стане много известен.

Дарлийн подхвърли една клечка в огъня.

— Можеш да си сигурен в това.

Ема не можеше да не изпитва състрадание към Дарлийн, която живееше само с баща си и бе пораснала без майка. Момичето пиеше прекалено много и невинаги успяваше да прикрие тъгата и самотата в погледа си.

— А на теб Тексас липсва ли ти много? — попита я Шиа. — Имаше ли приятел там?

— Не на първия и да на втория въпрос. — Ема се ухили. — Времето в Тексас е прекалено горещо за мен. А там наистина си имах приятел. — Беше излизала с Гарет в продължение на шест месеца. Той беше най-своятното гадже на света. Беше учтив, възпитан и изключително популярен. Баща му беше професионален състезател по голф и семейството му бе живяло само в Корпус. Когато Ема си тръгваше от Тексас, и двамата плакаха. Той ѝ обеща да пише, да се обажда по телефона и да ѝ изпраща имейли всеки ден. Тя не му обеща

нищо подобно. След толкова много преживени раздели знаеше, че подобни обещания са безсмислени. Сърцето ѝ обаче не го знаеше. И винаги биваше наранено, независимо от опитите ѝ да го предпази.

— Но вече нямаш, нали? — отбеляза Кори.

— Точно така.

Той отново допря крак до нейния.

— Може пък да ти излезе късмета.

Силен вик, прозвучал като индиански боен рев, разцепи въздуха. Чу се тропотът на боси крака по дървените дъски на кея, последван от силен плясък във водата. Веселбата започваше. Скоковете в ледените води на залива се възприемаха като високо почитан местен спорт с неясен произход и съмнителни достойнства. В най-ниската точка на отлива дървеният кей беше достатъчно висок, за да придаде на скоковете привкус на дръзко и опасно начинание, но водата все пак беше достатъчно дълбока, за да бъдат скачачите в относителна безопасност.

Първият смелчага, един слаб и кокалест хлапак на име Тео, изплува на повърхността и лунните лъчи заблестяха по мократа му коса.

— Хайде, идвайте — изрева той. — Не ме оставяйте да мръзна тук съвсем сам.

— Идвам — изрева в отговор Дарлийн, изхлузи набързо ризата и шортите си и остана по бански. Само след миг се чу силен плисък във водата. Ясната и спокойна нощ се огласи от силни писъци и несдържани викове. Очевидно всички подсъзнателно си мислят, че понеделник приближава, реши Ема. А вероятно и другите не можеха да прогонят от съзнанието си една мисъл, която напоследък не даваше мира на Ема — мисълта, че съвсем скоро всички те ще трябва да поемат по широкия свят. *Сами*. Перспективата за това беше едновременно вълнуваща и плашеща. И неизбежна.

Ши се разсмя, скочи от мястото си и тръгна да се присъедини към смелчаците. Движеше се подобно на кораб в силна буря и на Ема ѝ се стори, че долавя шума от бирата, която се плиска в стомаха на момичето.

— Шиа може да плува, нали? — попита тя и погледна Кори.

— По дяволите, в състоянието, в което се намира, вероятно ще може и да полети.

— Колко бира е изпила?

Той се ухили.

— По-важният въпрос е колко от тези е взела? — Той ѝ показа малко пакетче, в което имаше шест малки хапченца. Кори изсипа едно в дланта ѝ. — Твой ред е, момиченце.

Ема мразеше да се озовава в такова положение. Не смяташе, че е разумно да отказва на най-влиятелното момче в училище. Но още по-лоша ѝ се виждаше перспективата да вземе екстази.

— Не, благодаря. Предпочитам да остана на бира — заяви тя и надигна кутийката, за да подчертае думите си.

— Бъз ли те е? — попита той.

Ема се огледа и осъзна, че двамата с Кори са останали съвсем сами около огъня. Всички останали се бяха струпали на кея и тъмната нощ извън светлината на огъня придаваше определена интимност на разговора им.

— Не — през смях отвърна Ема и тръсна глава. — Но смятам, че ти също би трябвало да се въздържиш. Не смяташ ли да кандидатстваш във военноморската академия?

— Да, по дяволите. Това е традиция за мъжете от семейство Краудър.

— Така ли? Ами, доколкото зная, приемната комисия в академията не се отнася особено благосклонно към тези нещица.

Той прибра торбичката.

— Смятам да се пречистя преди изпита по физическа подготовка.

— Не, искам да кажа, че щом смяташ да ставаш професионален военен... — Тя рязко млъкна и махна с ръка. — Виж, смятам, че всеки е свободен да постъпва с живота си както иска, но ще бъда далеч по-спокойна, ако мога да съм сигурна, че хората в армията не злоупотребяват с алкохол и наркотици.

— Искат ти се, момиченце! Най-добрите наркотици на пазара идват чрез военните канали.

Ема изостави темата. И сама знаеше за проблемите с наркотиците във флота. Много мъже и жени, подчинени на баща ѝ, се бореха с тази зависимост; някои от тях бяха само с няколко години по-големи от нея. На баща ѝ вероятно му се налагаше да изпраща моряци

в центрове за лечение на наркомани и алкохолици много по-често, отколкото тя предполагаше.

— Ами ти какво смяташ да правиш? — попита я Кори. — Ще кандидатстваш ли в колеж?

Обзе я познатата тревожна нерешителност, която я измъчваше постоянно като досаден кожен обрив. Все си мислеше, че е нещо сбъркана. Повечето деца на нейната възраст имаха някаква, макар и смътна представа за онова, с което искат да се занимават, след като завършат гимназия. Ема също мислеше за бъдещето си, но така и не можеше да стигне до някакво ясно и смислено решение.

Хвърли бегъл, преценяващ поглед към Кори. Той беше може би най-красивото момче, което бе срещала през живота си. Тя обаче бе достатъчно умна и знаеше, че никой с малко мозък в главата си, не би доверил най-съкровени тайни на футболен бог като него. А той дори не забеляза, че не е отговорила на въпроса му.

— Защо ме гледаш така, момиченце?

— Защо все ме наричаш *момиченце*?

— А ти да не би да предпочиташ да ти викам лелка?

— Бих предпочела да ме наричаш Ема.

— Ема. Хубаво име.

Гледаше я така, сякаш тя наистина имаше някакво значение за него. Ема не можеше да прецени дали това се дължи на вродения му чар, или това бе просто начинът му да флиртува с момичетата. Интимността, породена от усамотението им, се подсилваше от тъмната нощ и ярките пламъци на огъня. Ема не виждаше другите, излезли извън осветения кръг, макар че продължаваше да чува веселите им смехове, писъците и плясъците им във водата.

— Защо си нямаш приятелка, Кори? — попита го тя.

— А откъде знаеш, че нямам?

— Ами седиш си тук с мен през последната вечер от лятото. Ако имаше приятелка, сега щеше да си с нея.

Той се обърна и я погледна, а лекият ветреца разроши лъскавата му тъмна коса. Вдигна ръка и леко я плъзна по гърба ѝ.

— А може и да съм — рече той. Очите му се проясниха, а типичната му американска усмивка заблестя в мрака. — *Може и да съм.*

Ема тихичко се изсмя. Не можеше обаче да отрече привличането, което изпита.

— Толкова си самонадеян!

Въпреки това му позволи да я целуне. *Искаше* Кори да я целуне. А той беше наистина добър. Знаеше точно как да докосне устните ѝ, как да обвие около нея силните си ръце, за да я накара да почувства топлото му тяло. Ема харесваше момчетата, които си даваха сметка за многобройните и сложно преплетени компоненти на истинската целувка и не губеха време в излишно суетене и глупаво натискане. През цялото лято бе изпитвала копнеж по това усещане. Мечтала бе да почувства отново силни момчешки ръце около тялото си, да опита вкуса на чужди устни върху своите.

Езикът му проникна в устата ѝ. Ема беше шокирана. Но и очарована. Част от нея — онази част, която си спомняше уроците на Грейс Бенет за добро поведение — я подтикваше веднага да се отдръпне. Не беше прилично да се целува по този начин с момче, което почти не познава.

Тя неохотно постави длани върху мускулестите му, твърди като камък ръце и понечи да се отдръпне. Той обаче я притисна още по-силно и другата част от нея — непокорната ѝ страна — се потопи в сладостната наслада от целувката и остави чувственото удоволствие да вземе връх над здравия разум. Изобщо не ѝ пукаше кой ще я види и какво ще си помисли за нея. Беше краят на лятото и ѝ предстоеше да бъде новото момиче в училище за последен път. Животът беше просто страхотен.

Докато не се появи Брайън. Тичаше към огъня и крещеше като маниак.

— Хайде, идвайте — подкани ги той и ги опръска с капки ледена вода. — Водата е чудесна.

Ема и Кори се отдръпнаха като опарени. Тя пооправи блузата си и гневно изгледа брат си. Брайън беше само по шорти и целият трепереше, застанал до огъня. Кожата на тялото му беше настръхнала от студа. Мократа му коса буквално бе залепнала за главата му, а миглите му бяха станали остри и бодливи от солената вода. Дарлийн и още едно момиче, което Ема познаваше отпреди, дотичаха веднага след него. Момичето се казваше Линди, но Ема и Кати ѝ викаха

„Преследвачката“. Линди беше луда по Брайън и го преследваше неуморно през цялото лято.

— Не ми обръщайте внимание — рече Брайън. — Искам само да се постопя малко преди отново да скоча във водата.

— И ние само се топлехме — през смях отвърна Кори, но не успя да прикрие раздражението си.

— Направи ми една услуга, Краудър — не му остана дължен Брайън. — Следващия път, когато решиш да опипваш сестра ми, не го прави пред мен. Гледката ме отвращава. — Той пресилено потрепери.

— А ти що не се опиташ да си гледаш своята работа? — рязко отвърна Кори, грабна една пръчка, разрови огъня и около тях се разхвърчаха рой искри.

— Ей, вече зная защо всяка година се записваш в отбора по футбол — продължи да се заяжда Брайън.

— Естествено. Та аз съм най-добрият в отбора.

— Нищо подобно. Просто си прекалено дебел и бавен, за да те включат в отбора по бягане — възрази Брайън и още докато говореше зае позицията за бягане.

Кори изръмжа сърдито и се спусна към Брайън. Големите му ръце обаче сграбчиха само въздух. Брайън се понесе напред като Роуд Рънър от едноименното анимационно филмче. Дори и бос успяваше да бяга по-бързо от Кори. Остави го да го преследва из целия парк. Бягаше напред, криеше се зад кошчетата за боклук и масичките за пикник, финтираше и маневрираше около тях, спотаяваше се в сенките.

Ема ги наблюдаваше развеселено, макар да изпитваше силно раздражение. Брайън от край време си беше истинска досада. Но и най-сигурният ѝ защитник. Искаше ѝ се да се възползва от възможността да опознае Кори Краудър, но съзнаваше, че не би могла да вини Брайън за загрижеността му и стремежа да я предпази. И на нея ѝ се искаше да направи същото, когато видеше някое неособено приятно момиче да му се натиска.

— Кори ще го убие — рече Линди.

— Но преди това ще трябва да го хване — отвърне Ема.

— Брайън е много бърз, нали? — отбеляза Линди и въздъхна замечтано.

— Никой не е успявал да го надбягва откакто бяхме в пети клас. — Когато тичаше, брат й сякаш се носеше като вятъра. Но през тази удивителна година преди зрелостта им Ема бе израснала по-висока от него и вече успяваше да го надбяга, предизвиквайки необуздани пристъпи на завист от негова страна.

Продължи да наблюдава силуетите им, които все още се гонеха из района. Децата, струпали се на пристана, започнаха да скандират имената им. В крайна сметка Брайън успя да вбеси Кори до крайност, който се спусна по петите му като побеснял бик. Брайън, по-дребничък и далеч по-бърз от Кори, пробяга по дължината на пристана и не се спря дори когато дъските свършиха и той изгуби почва под краката си.

Кори твърде късно осъзна накъде точно тича. Ема се изсмя на глас, представила си изражението му в мига, в който разбере, че просто не може да спре навреме. Кори се олюля на самия край на пристана, размаха ръце като обезумял и в следващия миг загуби равновесие. Чу се силен плясък във водата, който сложи край на представлението.

Ема се приближи до пристана като продължаваше да се смее.

— Шоуто свърши — извика тя и се наведе, за да погледне отблизо двете момчета, които плюеха вода и бавно плуваха към брега.

— Кучи син такъв! — изръмжа Кори по посока на Брайън, който се заливаше от смях. — Заради теб съсипах якето си. И намокрих портфейла си.

— Голяма грешка — едва чуто промърмори Линди. — Трябва да накараш Брайън да се извини.

— Но той само се забавляваше — възрази Ема.

— Да, но ако се заяждаш с Краудър, той може да направи живота ти истински ад — предупреди я Линди.

— Кори ли? — Ема само поклати глава. — На мен ми се струва страхотно момче.

— Но не обича да се гаврят с него.

Ема се огледа, за да види дали някой наблизо не държи суха хавлия. Точно тогава забеляза тениската на Шиа, която лежеше на купчина в краката й. Странно. Не беше видяла Шиа сред групата, струпала се на пристана. А единствените хора във водата бяха Брайън и Кори.

— Къде е Шиа? — попита тя.

В продължение на няколко секунди не последва отговор.

— Не я виждам — обади се някой.

— Тя беше ли във водата?

— Видях я да скача преди около десет минути.

Никой не би прекарал десет минути във вода с температура не повече от дванадесет градуса.

— Някой има ли фенерче? — попита Ема.

— Да не би да смяташ, че още е във водата?

— Мисля, че просто трябва да се уверим, че не е.

— Ще отида да погледна в жабката на колата — рече Линди. — Татко държи там най-различни неща.

Онези от младежите, които все още не бяха прекалено пияни, се вгледаха във водата и извикаха високо името на Шиа. Някой включи фаровете на колата си и ги насочи към океана. В този момент дотича и Линди с фенерче в ръка. Ема видя Брайън и Кори, които тъкмо излизаха от водата. Брайън благоразумно стоеше далеч от Кори, макар че вече и двамата се заливаха от смях. Никой не можеше да се сърди дълго на Брайън.

Шиа обаче все още я нямаше.

Вълните продължаваха да се плискат в брега и да изхвърлят плаващи дървета или туфи водорасли. Но Шиа я нямаше. Ема бе обхваната от напрежение. Може би нямаше място за тревога, но тя просто не можеше да се успокои.

— Ето там! — Линди насочи фенерчето към някакъв предмет.

— Виждаш ли я? — попита Ема.

Светлинният лъч освети една шамандура на около петдесет метра от брега.

— Не е тя. — Линди продължи да осветява водната повърхност.

— Изработи си определен план — инструктира я Ема. — Няма смисъл просто да местиш фенерчето напосоки. — Независимо от изпълнените с тревога и страх възклицания на приятелите ѝ, тя изпитваше хладнокръвно спокойствие и се опитваше да действа организирано и съсредоточено. Някой от младежите предположи, че Шиа може да е заспала в някоя от колите, или пък по-надолу по плажа, но Ема продължи да я търси във водата. Не отделяше очи от лъча на фенерчето, който методично претърсваше района. Приковала поглед върху водата, Ема изхлузи сандалите си и, без да разкопчава ризата си, я изхлузи през главата си.

— Какво си намислила? Да не смяташ да скочиш във водата, за да я търсиш? — попита Линди.

— Не. Ако искаме да я намерим, трябва да продължим да я търсим от тук — обясни Ема и продължи съсредоточено да се взира пред себе си. — След като я забележим, ще... — Тя рязко сграбчи ръката на Линди. — Върни се малко назад — нареди ѝ с глас, който самата тя едва разпозна. Насочи светлинния лъч вляво. Там наистина имаше нещо.

— Това тя ли е? — попита Дарлийн.

— Не мога да преценя. — От разстоянието, на което се намираха, им се струваше, че виждат туфа водорасли или някакви носещи се по повърхността боклуци. — Продължавай да осветяваш в тази посока — рече тя. — Аз ще отида да проверя.

— Струва ми се, че е тя — промърмори Линди. — Господи, изобщо не мърда.

Ема скочи от пристана. Водата беше толкова студена, че в първия момент не почувства нищо. В следващия миг обаче студът я сграбчи и с бързината на горски пожар я вледени от главата до пръстите на краката. Тя се обърна и заплува по посока на предмета. Солта дразнеше очите ѝ, но тя ги държеше широко отворени. Светлината на фенерчето подскачаше нагоре-надолу, но оставаше фокусирана върху неясните очертания.

В курса по оказване на първа помощ я бяха учили, че трябва да изпразни главата си от всички излишни мисли и да се съсредоточи единствено върху спасителната операция. Ема насочи цялото си внимание и усилия върху задачата да открие Шиа. Водата беше толкова студена, че съвсем скоро престана да усеща пръстите на ръцете и краката си. Искрено се надяваше предмета, към който плуваше, да не се окаже Шиа.

Силите ѝ отслабваха, но Ема продължи да плува. Заобиколи един поклащащ се пън и се притесни, че може би се е заблудила. В следващия миг обаче забеляза дългата тъмна коса на момичето, която се носеше по повърхността на океана и издутите ѝ като балон найлонови шорти — благодарение на тях вероятно тялото продължаваше да плава на повърхността.

Доброто ѝ обучение и подготовка си казаха думата. Ема стигна до Шиа и я обърна по гръб. Повика я по име, макар че в

действителност не очакваше да получи отговор. Тялото на Шиа беше леденостудено и безжизнено. Ема я хвана по начина, по който я бяха учили в курса за спасители, и бързо заплува към брега.

Беше изкарала курса в Тексас под ръководството на един инструктор по плуване от флота и силният му глас сякаш все още отекваше в главата ѝ. Инструкторът беше толкова строг и взискателен, че половината от курсистите отпаднаха още на първия модул. Но не и Ема, естествено. Неговата строгост, непрестанните упражнения и повторения и изискването му да зазубрят и повтарят на глас всички правила, не бяха случайно хрумване или опит от негова страна да издевателства над тях. Ема съзнаваше, че за да е в състояние да спаси нечий живот, всеки един от тях трябва да се научи да действа под напрежение. Освен това трябваше да наизустят процедурата до последната дребна подробност, защото и най-малката грешка можеше да се окаже смъртоносна. Ема разбираше всичко това и бе издържала успешно всичките дванадесет интензивни модула.

Плуването с удавник приличаше на плуването в лош сън — беше бавно, тежко и мъчително. Водата ѝ заприлича на гъста и лепкава кал — задържаше напредването ѝ, дърпаше жертвата надолу. Единствено приливът на адреналин ѝ даваше сили да продължи. Чуваше накъсаното си дишане и въздуха, който излизаше със свистене от устата ѝ. Продължи да се движи напред — замах с едната ръка, а след това и с другата. Болезнено вдишване, накъсано издишване. Нито за миг обаче не си позволи да си помисли, че може да не успее. Въпреки това не можеше да не си представя тъмните дълбини под нея — прекалено тъмни, за да може някой да намери нея или Шиа, ако потънат.

Дишането ѝ стана още по-забързано и накъсано. Насили се да продължи да плува, защото знаеше, че всеки замах на ръцете ѝ я приближава към брега. Звездите блестяха над главата ѝ, а луната светеше ярко право в очите ѝ. Светеше толкова силно, че ѝ причиняваше болка. След миг обаче осъзна, че силната светлина идва от запалените фарове на нечия кола.

Краката ѝ докоснаха дъното. Слава богу, помисли си Ема. *Слава богу!*

Брайън и Кори нагазиха във водата, грабнаха Шиа и я задърпаха към брега. Тялото ѝ безжизнено се люшкеше между двамата. Ема с

олюляване запристъпва след тях като дишаше жадно с широко отворена уста.

— Сложете я да легне — разпореди се тя. — Обърнете я по гръб.

Положиха Шиа на мокрия пясък. Всички младежи, скупчили се на пристана, се затичаха към тях. Всички те обаче рязко се заковаха на няколко метра от безжизненото тяло на Шиа, сякаш възпрени от някаква невидима сила. Ема се отпусна на колене и възседна удавницата.

На слабата светлина на фенерчето, което подскачаше нагоре-надолу в нечия трепереща ръка, Шиа приличаше на каменна статуя. Кожата ѝ бе придобила сивкав оттенък, устните ѝ, останали без кръв, неестествено белееха. Беше подбелила очи под полузатворените си клепачи. Не се виждаха зеници. Ръцете ѝ бяха подпухнали и приличаха на напоени с вода дунапренени гъби.

— Мамка му! — възкликна Кори. — Тя не диша.

— Мъртва ли е? — попита някой.

— Не диша — обади се трети. — Това означава, че е мъртва, глупак такъв.

— Някой има ли телефон? Трябва да се обадим на 911 — разпореди се Брайън. — Хайде, побързайте.

Ема знаеше, че времето, за което трябваше да пристигне линейката, беше в рамките на тринадесет минути и то при положение, че парамедиците успеят веднага да намерят отдалеченото място на плажа. Шиа можеше и да не ги дочака жива.

Тя напрегна мозъка си, опитвайки се да си припомни задължителната спасителна процедура, която бе усвоила по време на курса за спасители. Първа стъпка — да се освободят дихателните пътища. Стъпка втора — да се осигури достъп на кислород. Стъпка трета... Коя беше третата стъпка. Толкова време бяха тъпкали тази стъпки в главата ѝ. Тя знаеше процедурата с най-малките подробности. Знаеше я, но паникьосаният ѝ мозък отказваше да функционира нормално. Защо никой не я бе предупредил за това по време на курса? Защо никой не ѝ бе казал, че някой ден наистина ще ѝ се наложи да съживява полумъртъв удавник?

Ръцете ѝ сякаш сами се задвижиха. Можеше да го направи. Трябваше. Едно нещастно момиче лежеше безпомощно на пясъка.

— Трябва да приложи спасителния метод на Хеймлич — отбеляза тя.

— Той не се ли използва при хора, които са погълнали нещо? — попита някой от присъстващите.

— Тя изкара курс за спасители — поясни Брайън.

Пренебрегнала напълно скептичните коментари и възкличания на приятелите си, Ема се залови за работа. Господи, искаше ѝ се очите на Шиа да не бяха наполовина отворени. Гледката беше просто зловеща. Удавниците имат петдесет процента шанс да оживеят, ако дихателните им пътища не бъдат освободени от погълнатата вода, преди да се пристъпи към изкуствено дишане. Веднага щом дихателните пътища се освободят, шансовете на жертвата се повишават на деветдесет и седем процента. Процент, който ѝ се струваше далеч по-приемлив. Обърна Шиа на една страна и от устата ѝ потече струйка вода. Обви с две ръце тялото ѝ и силно я стисна под диафрагмата. Между устните ѝ изблизна силна водна струя. Ема я стисна още няколко пъти. Спря едва когато се увери, че от устата ѝ не се излива повече вода.

— Добре — промърмори тя. — Дихателните пътища са чисти. А сега започни да я обдишваш. — Само че непосредствено зад нея вълните на океана с трясък се разбиваха в брега, а приятелите ѝ разтревожено разговаряха около нея и Ема изобщо не можеше да чуе дали Шиа диша. Наведе се над нея и пхна пръст в устата ѝ, за да се увери, че дихателните пътища наистина са свободни. По-бързо! По-бързо! Сърцето ѝ биеше учестено, мозъкът ѝ вече функционираше както трябва, а ръцете ѝ сръчно изпълняваха нужните манипулации. Ема бе цялата мокра — от водата и от пот. Шиа не дишаше. Ема знаеше, че трябва да започне изкуствено дишане уста в уста, за да помогне на дробовете ѝ да започнат да функционират отново.

Опитваше се да не поглежда към изцъклените ѝ, полупритворени очи. Стараеше се да се абстрахира от студената кожа на момичето, което лежеше на пясъка. Наложил си да пропъди всички излишни мисли от главата си и да се съсредоточи изцяло върху предстоящата задача.

Първото вдишване беше извършено непохватно и не постигна никакъв резултат. Ема почувства в устата си вкуса на бира и морска

сол. Удари зъби в зъбите на Шиа и не успя да прилепи устните си към нейните.

— Отврат! — процеди някой зад гърба ѝ, но Ема не мислеше, че онова, което прави, е отвратително. Всъщност, тя изобщо не мислеше. Просто правеше онова, което трябва.

— Уха! — нервно възкликна някой друг. — Ама че гадост.

— Млъквай — рязко се обади Брайън. — Някой да отиде да донесе одеяло или хавлия. Каквото и да е.

Ема се наведе, за да провери дали гръдният кош на Шиа се повдига между вдишванията. Беше ѝ трудно да прецени в тъмнината. Хайде, давай, мислено изрече тя. Можеш и по-добре. Следващото вдишване стана като по учебник. Въздухът попадна точно там, където трябваше. Ема имаше чувството, че се опитва да надуе воден дюшек.

Шиа продължаваше да лежи безжизнено, но Ема не се отказваше. Едно, две, три, вдишване... Едно, две, три, вдишване... Обръщане да погледне дали гръдният кош на Шиа се повдига и пак отначало. Светът около нея сякаш се отдръпна назад. Едва различаваше звуците, които я заобикаляха — момичетата плачеха, момчетата уплашено пристъпваха от крак на крак и ругаеха, вълните се разбиваха в брега, заливаха пясъка и бързо се отдръпваха назад в мрака.

Ема продължаваше с изкуственото дишане в установения ритъм — вдишване, едно, две, три, вдишване... Крайниците ѝ изтръпнаха, главата ѝ олекна и започна да ѝ се вие свят. Погледът ѝ се разфокусира, но тя нито за миг не наруши ритъма. Знаеше, че няма да спре. Не можеше да спре. Сякаш някаква по-висша сила бе поела контрол и ѝ помагаше да издържи. Отново. И отново, и отново. Имаше чувството, че е била създадена на този свят точно заради моменти като този. За да спасява хора.

Веднага разпозна мига, в който настъпи обратът. И тогава всичко се промени. Отчаянието отстъпи, за да даде път на надеждата — колеблива, плаха. Промяната беше едва доловима. Не като във филмите, при които полумъртвата жертва изведнъж отваря очи и рязко си поема дъх. Ема почувства леко потреперване, почти недоловимо повдигане на гръдния кош — толкова слабо, че в първия момент реши, че си въобразява. Но не! Шиа наистина помръдна. Ема бързо я обърна на една страна. И започна драмата.

Тялото на Шиа се сгърчи конвулсивно и сякаш се прероди за нов живот. Някой изпищя, но останалите пристъпиха по-близо, за да видят чудото, станало на плажа.

Шиа рязко си пое дъх, подпря се с ръце на пясъка и седна, като не спираше да кашля, да се дави и да ридае. Ема се стовари до нея — останала без дъх и замаяна. Обзета от благоговение и страхопочитание.

— Здравсти, Шиа — рече тя и потупа момичето по гърба. — Помниш ли какво се случи? Знаеш ли къде се намираш?

Погледът на Шиа постепенно се избистри, но тя продължи да се взира в океана.

— Страх ме е. Имам нужда от мама — прошепна тя и подпря брадичка на сгънатите си колене. Цялото ѝ тяло неудържимо трепереше.

— Мисля, че трябва да легнеш отново, за да сведеш до минимум шока, който изживява тялото ти — рече ѝ Ема. После вдигна поглед към останалите. — Някой повика ли помощ?

— Аз се обадох на 911 — рече Линди.

— Няма да ги чакам. — Шиа затрепери още по-силно. В очите ѝ се четеше неподправен ужас, породен от прозрението, че едва не бе загинала. — Искам да си ида у дома. Веднага — заяви тя.

— Мисля, че ще е по-разумно да изчакаш — посъветва я Ема.

— Казах ти вече, че няма да чакам никого.

Брайън протегна ръка и помогна на Шиа да се изправи. Някой наметна една суха хавлия около раменете ѝ.

— Можеш ли да вървиш? — попита Брайън и я прегърна през кръста. — Спокойно. Само спокойно.

— Заведи я до моя джип — обади се Кори. — Аз ще я закарам до тях.

Ема знаеше, че е длъжна да се погрижи Шиа да получи професионална помощ, но момичето изглеждаше толкова отчаяно и нещастно, че тя се отказа да спори с нея.

— Искам само да си ида у дома — продължи да повтаря Шиа. Някой ѝ подаде сухи дрехи и тя ги притисна към гърдите си. Продължаваше да трепери силно, почти конвулсивно. — Аз наистина трябва да се прибера у дома.

— Ще се оправяш — увери я Ема. Тя самата също трепереше. — Трябва обаче да разкажеш на родителите си за случилото се и да отидеш на лекар.

— Няма начин! За нищо на света — възрази Шиа. Очите ѝ приличаха на бездънни черни дупки. — Ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се — отвърна Ема, почувствала, че Шиа се намира на ръба на истерията.

— Чувствам се толкова странно. Толкова... глупаво.

— Всички много се радваме, че си добре — увери я Ема. — Иди да се качиш в джипа на Кори. Аз ще дойда след секунда.

Шиа обгърна тялото си с ръце и тръгна нагоре по пътя.

В продължение на един дълъг миг Ема остана съвършено неподвижна. Нощта бе придобила сюрреалистични измерения. В главата ѝ хаотично преминаваха несвързани мисли — през следващата седмица трябваше да участва в подготовката на вечерта на колежанското образование, което си беше направо смешно, тъй като тя самата дори не бе решила какво би искала да учи. Освен това имаше час при зъболекаря на базата. Все още не бе ясно дали ще може да работи по удобен за нея график на плувния басейн.

И тогава изведнъж всички мисли изчезнаха от главата ѝ. Адреналинът се отдръпна и силна тръпка разтърси тялото ѝ.

Кори я прегърна.

— Свърши страхотна работа — рече ѝ той. — Ти спаси живота ѝ.

— Благодаря — отвърна Ема, макар че не беше сигурна за какво точно му благодарни.

Останалите набързо загасиха огъня и събраха нахвърляните наоколо хавлии. След това бързо изчезнаха в нощта, запътили се към колите си.

— Колко е часът? — попита Ема.

— Десет и нещо.

— Брайън, иди да вземеш Кати и приятелката ѝ. Аз ще се прибера у дома, след като оставим Шиа.

Той кимна и се затича към колата, като обличаше ризата си в движение. Имаше моменти, в които Ема изпитваше искрена благодарност, че има брат като Брайън. Той притежаваше рядката дарба да прави точно онова, което трябва.

Тя погледна към Кори.

— Хм... а ти в състояние ли си да шофираш?

— Да, по дяволите. Вече съм напълно трезвен. Особено пък след къпането в океана. — Той се запъти към джипа. — Ей, би ли взела торбата с бирата? — през рамо подвикна той.

Ема взе амбалажната торба и тръгна към пътя. Някъде в далечината се виждаха светлините на самолет, който се снижаваше за кацане. Ема го разпозна по бръмченето — „П-3 Орион“. Шпионски самолет, от борда на който можеше да се види всеки предмет на земята, колкото и малък да е. За миг се запита дали пилотите я бяха видели да спасява Шиа Хенсън.

Наближаваше джипа на Кори, когато една кола спря край пътя и я освети със силните си фарове. Тя примижа и заслони очи с ръка. Едва не изпусна голямата амбалажна торба.

После чу как се затръшва вратата на колата и някакъв мъж, облечен в ужасяващо познатата ѝ униформа в цвят каки, стъпи на пътя.

— Мамка му! — тихичко изруга Ема. Торбата, пълна с кутийки бира, изведнъж ѝ се стори много тежка.

— Можете да я оставите на земята, госпожице — рече заместник-шерифът с нетърпящ възражения глас. — Купонът свърши.

5.

Под звуците на оглушителната музика, която се лееше от стереоуредбата, Джош Ламонт с трясък стовари чашата си върху масата. Роджър Бел, пилот от военновъздушните сили, седнал точно срещу него, направи същото. Масата бе заобиколена от неговите приятели и колеги от ескадрилата, които, заедно с приятелките си, се тълпяха наоколо и следяха развитието на драмата. Марти Търнбул напълни отново чашите им със заучената прецизност на лабораторен техник.

— Идиоти! — обади се Рейчъл Уилис, съпругата на командващия офицер. — Защо не престанете вече? Не ви ли е ясно, че вече не сте голобради момченца, членуващи в някакво колежанско братство?

— Ама ние никога не сме били такива — заяви в отговор Роджър, когото пилотите от флота бяха кръстили „Тинкър“. Гостуващият пилот от военновъздушните сили на САЩ беше брат на Рейчъл и това беше единствената причина, поради която летците от ескадрилата на Джош търпяха присъствието му. — Нашият Ламонт тук така и не стигна по-далеч от „Ромпър Рум“^[1].

— Уха-а! — възкликнаха зяпачите и се посбутаха с лакти.

— Чу ли това, Лам?

— Не чувам — заяви Джош, който в този момент ненавиждаше позивната си повече от всякога. Маверик и Айсман^[2] не съществуваха в реалния свят. Тях ги имаше само по филмите. — Госпожо Уилис, съветвам ви да повикате такси, защото старият Тинкър съвсем скоро ще има отчайваща нужда от транспорт.

Роджър здраво стисна чашата си.

— Искат ти се — заяви той и едва не удави околните във вонящия си на текила дъх. — До дъно!

Джош беше прекалено пиян, за да си спомня как се бе стигнало до този двубой по надпиване с играещия голф пилот от военновъздушните сили — порода, която флотските летци ненавиждаха. Знаеше единствено, че като най-млад пилот в тяхната ескадрила, беше длъжен да защити честта си. Трябваше да напие

пилота от военновъздушните сили до безсъзнание. Иначе колегите му от ескадрилата щяха да го спукат от подигравки.

Макар Роджър да си седеше неподвижно, Джош кой знае защо го виждаше леко изкривен на една страна. Чувстваше се като по време на нощен полет, по време на който му се налага да намери хоризонта без помощта на уредите от контролното табло. А това беше просто невъзможно. Той обаче беше пилот от Флота на САЩ, а това означаваше, че принадлежи към най-елитната група пилоти, извършващи най-рискованите полети в света. Щом беше в състояние да приземи самолет върху палубата на движещ се в океана самолетоносач, той със сигурност щеше да успее да изпие още една чаша текила.

Вдигна чашата, преизпълнен с благодарност, че е в състояние да намери устата си, и гаврътна текилата наведнъж. Още преди половин час се бе лишил напълно от вкусовите си рецептори и сега поглъщаше парещия алкохол като вода.

Двамата с Роджър стовариха чашите си върху масата и преплетоха пламналите си погледи. Образът на Роджър отново се килна на една страна. Опитвайки се да се съсредоточи, Джош пое дълбоко въздух и запя „Мери Ан Барнс, кралицата на всички акробати“ с ясният си и чист глас, който му беше спечелил мястото на солист в хора на Военноморската академия. Не че би признал този факт от биографията си пред когото и да било от тук присъстващите.

Роджър, за да не остане по-назад, запя с ужасния си, но твърде висок тенор, песента на военновъздушните сили за *необятното синьо небе*.

Колегите на Джош запяха заедно с него „Мери Ан Барнс“, но Роджър не се предаде, а зарева още по-силно.

Рейчъл вдигна ръце от тях и, преизпълнена с отвращение, се отдалечи от масата им.

Образът на Роджър се килна под още по-остър ъгъл и Джош си помисли, че е започнал бавно да се плъзга надолу към палубата. И тогава изведнъж осъзна, че се движеше не той, а Роджър. По средата на втория куплет на лицето на Тинкър се изписа замаяно изражение, той подбели очи към тавана и припадна. Захлупи се напред, удари чело в масата и събори на земята празните чаши. Слава богу, помисли си Джош.

Пилотите дружно заръкопляскаха и се струпаха около масата. Всички до един се наведоха, за да го потупат сърдечно по гърба. Щеше му се да не го блъскаха толкова силно, защото се опасяваше, че всеки момент ще повърне. Джош обаче бе твърде горд и за нищо на света не би позволил на новите си колеги да го гледат как излива обратно погълнатия алкохол. Затова само се ухили и стисна зъби.

— Хайде да довършим този тук — предложи Джош.

— Добра идея. — Лейтенант Беки Кент-Добиас, офицер за електронно заглушаване от Самамиш, Вашингтон, издърпа тениската на Бел с логото на Военновъздушните сили на САЩ през главата му. Той само измърмори някаква ругатня, но не се събуди. Съпругът на Беки, Том, облечен с цивилни дрехи, измъкна отнякъде крем за бръснене и самобръсначка и ги подаде на Джош.

— На теб се падна честта — заяви той.

— Благодаря, сър. — Джош се надяваше, че не е чак толкова пиян, че да нарани сериозно един пилот от военновъздушните сили. Внимателно огледа Бел, който сега се бе излегнал назад на стола и лицето му сочеше към тавана. Какво толкова, по дяволите!

Джош бавно обиколи жертвата си. След това намаза с крем за бръснене лявата вежда на Роджър и, само с едно точно и прецизно движение, я обръсна.

Последваха нови аплодисменти и одобрителни възгласи.

— Идеално! — заяви Джош, приковал поглед върху лицето на жертвата си.

— Почти. — Беки пристъпи напред. В ръката си държеше черен маркер. С големи печатни букви изписа „Запиши се във флота“ върху голите му гърди. — Е, сега вече е идеално — заключи тя.

Някой от колегите му направи няколко снимки на Роджър за албума на ескадрилата. След това го натовариха, полузаспал, в чакащото такси.

— Съжалявам за брат ви, мадам — рече Джош и погледна госпожа Уилис. Надяваше се жената да прояви разбиране. Все пак беше омъжена за човек, който пилотира „Праулър“. И друг път е ставала свидетел на подобни забавления. Дари я с най-лъчезарната си усмивка, макар да бе наясно, че усмивката му може и да е леко изместена от центъра. Отдавна бе престанал да чувства лицевите си мускули.

Тя потвърди подозренията му като килна глава на една страна и избухна в смях.

— Ти кога пристигна тук, Лам?

— Едва преди няколко дни, мадам. — Артикулираше внимателно всяка дума, опитвайки се да не звучи чак толкова пиян. — Много съм благодарен, че мога да летя заедно с „Ястребите“. Най-добрата ескадрила във флота на Съединените щати.

Тя присви очи и го изгледа изпитателно.

— Срещали ли сме се преди?

Охо, мислено възкликна Джош. Беше очаквал този въпрос, но не чак толкова скоро.

— Защо питате?

— Напомняте ми за някого.

Не думай, помисли си той.

— Имаш ли момиче, което да те очаква някъде? — продължи да разпитва тя.

— Не, мадам. Точно в момента най-интимната ми връзка е с лоста на моя изстребител.

— Много добре — намеси се Марти Търнбул. — И така трябва да си остане. Мадам, мисля, че е време да си вървим. За наш късмет дойдохме пеша и аз зная обратния път.

Рейчъл накара Джош да ѝ обещае, че през някой свободен уикенд ще покара водни ски с децата. Тя се опитваше да се държи като майка с летците от ескадрилата и особено с новаци като Джош. А той, който беше луд по децата, веднага прие предложението.

— Благодаря за поканата, мадам. Непременно ще дойда.

— Но при едно условие — да си напълно трезвен.

— Да, мадам.

Сбогуваха се с домакините си и излязоха навън. Джош вдиша дълбоко хладния нощен въздух с надеждата, че може да му помогне да изтрезнее. В другия край на базата се появи самолет и започна да се снижава за кацане. Самолетът беше огромен и Джош си помисли, че сигурно е „П-3“, който извършва нощни полети.

— Сигурен ли си, че знаеш пътя до ергенското общежитие? — Той се обърна към Търнбул, известен повече с позивната си Бул^[3].

— Можеш да се обзаложиш на това. Но трябва да те предупредя, че до там има много път.

Все едно че трябва да изкача Еверест, помисли си Джош, насочил разфокусирания си поглед към отдалечената сграда.

— Няма нищо. И без друго никой не ме очаква у дома. — Джош произнесе последните думи без капка самосъжаление. Беше доволен, че прекарва много часове във въздуха. А той бе дошъл тук точно за това.

— Умно момче — отбеляза Бул. — Стой надалеч от брачните окови.

— Защо си толкова негативно настроен към брака, Бул? — попита Джош.

— Когато човек е сам, животът му е простичък и ясен. Няма кой да разбива сърцето му. Пък и единствения човек, когото може да нарани, е самият себе си. Съпругата, която те очаква у дома, те разяжда жив. Трудно е да изпълняваш рисковани полети, когато съзнанието ти е заето с онова, което се случва у дома.

— Ти това от опит ли го знаеш?

— Да, имах съпруга и по време на плаване мислех единствено за нея. Преди да отплавам ѝ подписах генерално пълномощно, за да може да се грижи за бизнеса докато ме няма. Оказа се обаче, че тя използвала пълномощното, за да изпразни банковата ми сметка и да избяга с най-добрия ми приятел.

Джош безуспешно се опита да измисли нещо в отговор.

— По дяволите, Бул. — Нищо друго не му дойде на ум. Дори и трезвен като краставица не би могъл да измисли нещо по-умно. Подобно предателство му се струваше ужасно. Най-страшния кошмар на всеки мъж.

— Ола-ла! — възкликна Бул, загледан в някаква кола, която се появи иззад ъгъла и тръгна бавно по улицата. — Тези са от военна полиция.

— Но ние не правим нищо нередно... — Джош рязко замълча, когато фаровете на патрулната кола осветиха някаква пощенска кутия, върху която със светлоотразителни букви бе изписано името „Бенет“.

Джош изведнъж изтрезня, отърсил се мигновено от приятната еуфория, предизвикана от погълнатата текила. Напрегна се като флотски юнкер, очакващ проверка.

Значи това била къщата на Стив Бенет. Сега, когато вече знаеше къде живее, този човек изведнъж му се стори много по-реален и

истински.

Двамата с Бул забавиха крачка. Тъмната кола спря на алеята пред къщата на Бенет.

— Чудя се какво ли означава това — промърмори Бул.

Прекосиха улицата в момента, в който военните полицаи излязоха от колата и отвориха задната врата. Джош прикова поглед върху тийнейджърката, която се измъкна от там. Момичето се държеше спокойно и уверено, независимо от факта, че военните полицаи я ескортираха до входната врата на къщата.

Лампите на верандата светнаха и един висок силует се появи на вратата. Беше бос, облечен с долнище на пижама и тениска. Като всеки друг мъж.

Мили боже, помисли си Джош, когато за пръв път го видя на живо. *Това е той*. Почувства, че му се гади неудържимо и реши на часа, че ще отложи неизбежното колкото е възможно по-дълго. Изобщо не очакваше с нетърпение срещата с Бенет.

— Виж ти, виж ти... Кой би предположил? — промърмори Бул, който изобщо не бе забелязал вълнението на Джош. — Заместник-командирът на авиационния отряд на самолетоносача си има неприятности.

Бул просто не можеше да си представи колко е прав!

Сега, когато видя Бенет на прага на къщата му, Джош започна да го възприема по нов начин. До този момент за него Бенет беше като икона. По-голям от самия живот. Точно в този момент обаче, той му изглеждаше просто човек. Като всички останали.

[1] Ромпър Рум — телевизионно шоу за деца от предучилищна възраст, излъчвало се от 1954 година до началото на осемдесетте години на миналия век. — Б.пр. ↑

[2] Герои от филма „Топ Гън“ — 1986 година. Ролята на Маверик се изпълнява от Том Круз, а тази на Айсман — от Вал Килмър — Б.пр.

↑

[3] От английската дума bull — бик. — Б.пр. ↑

6.

Стив обикновено нямаше проблеми със съня. Не го смущаваше дори шумът на кацащите и излитащи самолети, но тази нощ беше различно. По принцип винаги бе знаел как да постъпва с притесненията и тревожните мисли. Опитваше се да се абстрахира от тях и ги изпращаше в отделно кътче от съзнанието си, където ги държеше до момента, в който преценеше, че е настъпило време да се занимае с тях. Флотът го бе научил на тази тактика. Беше го научил да разделя ума си, сърцето и живота си на отделни части и да се справя с нещата едно по едно. Сегашният проблем обаче беше по-различен. Той излизаше извън рамките на всичко преживяно досега и заплашваше да обърка целия му живот.

Извърна глава и погледна спящата си съпруга. Тя лежеше на една страна, с гръб към него, извадила голата си ръка върху завивките. Във всеки друг случай той щеше да протегне ръка, да я придърпа към себе си, да обгърне тялото ѝ със своето и да се остави в прегръдките на съня.

Тази вечер обаче беше по-различна. Остана загледан в нея, опитвайки се в полумрака да открие някакъв видим признак за недоволството ѝ. Стори му се непроменена. Беше си все същата Грейс. Неговата съпруга. Човекът, който сплотяваше семейството им. Без нея нищо като че ли нямаше смисъл. Но въпреки това, ето че бе изживял половината си живот именно по този начин. Далеч от нея.

Но това не би трябвало да се превръща в проблем. Семействата на офицерите от флота трябваше да проявяват твърдост и сила. Трябваше да правят жертви. И всички членове на семейство Бенет разбираха това. Но ето че сега, съвсем неочаквано, Грейс бе започнала да недоволства от начина на живот, който бяха изградили с нейната помощ и активно участие. И да копнее за дом с огромна ипотека и за собствена кариера. Искаше да *инвестира* в скъп имот на самия бряг на океана.

Стомахът му се сви от тревога. Може би Грейс просто не искаше да се мести повече. Може би при следващото му назначение щеше да

откаже да тръгне заедно с него.

Но това е нелепо, рече си той. В продължение на деветнадесет години тя го бе следвала по целия свят, организирайки преместването на семейството с лекотата и обиграността на летовник, излязъл на летен пикник. Събираше багажа и тръгваха. Така живееха от години. И този начин на живот бе станал неразделна част от самите тях.

Желанието да пуснат корени на едно определено място щеше да промени всичко. Подобно решение можеше да обърка хода на живота им, да промени дългосрочните цели, които преследваха от години. Стив просто не знаеше как да тълкува промяната, настъпила в нея. Която може и да не беше чак толкова внезапна. Може би Грейс просто бе избягвала да говори за това.

Надигна се от леглото като внимаваше да не я събуди и навлече долнището на пижамата си. Излезе в тъмното антре и тръгна надолу по стълбите. Влезе в кухнята и погледна през прозореца към алеята. Добре. Колата на децата беше отпред, което означаваше, че те вече са си у дома.

Отвори хладилника, извади кутия портокалов сок и отпи направо от нея. Грейс, разбира се, недоволстваше, когато го видеше да прави така, но в момента тя беше в спалнята им на горния етаж и спеше. Всъщност, напоследък Грейс недоволстваше и от много други неща.

Върна кутията в хладилника и остана за момент в тъмната кухня, заслушан в бръмченето на хладилника и в далечния грохот на самолет, извършващ нощен полет. Пилотите от флота никога не спяха.

Тревогата обаче продължаваше да разяжда душата му. Той сви безсилно юмруци и ги положи върху кухненския плот. Не му трябваша неприятности у дома. Не и в този момент. Кариерата му се развиваше добре и следващото му назначение вероятно щеше да бъде като командир на авиационен отряд. Това бе целта, която бе преследвал през всичките тези години. А ето че Грейс бе избрала точно този момент, за да се отклони от курса, който двамата бяха начертали, и очакваше от него да приеме решението ѝ и да се подчини.

Отдръпна се от плота и въздъхна дълбоко. Канеше се да се върне горе и да си легне, когато силни фарове осветиха прозореца на кухнята. Някаква кола тъкмо спираше на алеята пред къщата им.

От другата страна на улицата се клатушкаха двама мъже, облечени в цивилни дрехи.

Какво ставаше, по дяволите? Грабна една тениска и бързо я нахлузи през главата си.

Подобни посещения по средата на нощта не вещаеха нищо добро. Умът му трескаво изреждаше вероятните причини. Някой сигурно е бил наранен; вероятно някой от новите пилоти в ескадрилата. Или пък някой военен се е забъркал в неприятности. Негов колега, офицер. Или...

Пристъпи напред и отвори вратата.

— Сър, извинете, че ви безпокоим. — Военният полицаи отдаде чест. — Но трябва да разговарям с вас относно дъщеря ви.

Стив неохотно насочи поглед към Ема, неспособен да проумее случващото се. Коя беше тази млада жена, която го гледаше право в очите и изглеждаше толкова спокойна и овладяна? Стоеше на прага на къщата им и му се струваше напълно непозната. Русата ѝ коса беше неестествено разрошена и мръсна. Дрехите ѝ бяха мокри и висяха като дрипи около тялото ѝ.

Военните полицаи обясниха, че Ема им е била предадена от местните власти. Докарал я лично помощник-шерифът, който я прибрал от плажа в местния парк. После, като в сбъднат кошмар, изредиха нарушенията ѝ: алкохол, рисковано поведение, плуване в неохранявана зона.

Шокиран до краен предел, Стив механично изпълни онова, което се очакваше от него в момента — благодари на военните полицаи за помощта, накара Ема да им се извини за причиненото неудобство и да обещае, че това няма да се повтори. Тя се подчини, но изрече думите с ясен и безизразен глас. Не личеше да се страхува. Или разкайва. Военните полицаи обаче очевидно решиха, че това е напълно достатъчно, отдадоха чест на Стив, показвайки уважението си към високия му ранг и си тръгнаха, за да се заемат отново със задълженията си.

Стив изчака задните светлини на колата им да изчезнат зад ъгъла и едва тогава се обърна към Ема.

— Добре, млада госпожице...

— Недей да будиш мама — прекъсна го тя.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш в своя защита? Да не будя майка ти? — строго попита Стив. Не можеше обаче да отрече, че и той самият би предпочел да не буди Грейс.

Когато Ема не каза нищо в отговор, той започна неспокойно да кръстосва из антрето.

— Мокра си до кости.

— Може ли да отида да си легна?

— Не и преди да ми обясниш какво точно се е случило. — Стив целият се изпоти от напрежение. Никога не бе знаел как да разговаря с децата си в мигове като този. Прекрасно знаеше как да разговаря и да постъпва с провинилите се моряци. Просто преценяваше нарушението и раздаваше справедливост — честно, но твърдо. Със собствените си деца обаче просто не можеше да се справи.

Ема леко прегърби рамене.

— Ами, ето какво се случи...

— Брайън и Кати у дома ли са?

— Да. А сега ще ме изслушаш ли?

Дълбоко в себе си не можеше да не се възхити на самообладанието ѝ. Кати, или кое да е друго момиче на нейно място, досега да е проляла море от сълзи, но Ема стоеше с изправена глава и спокойно го гледаше право в очите.

— Слушам те.

— Тази вечер се събрахме, за да отбележим края на лятото — започна тя. — Запалихме огън на плажа. Няколко човека започнаха да скачат от пристана във водата...

— В залива Пъджит? В тъмното?

— Не е кой знае колко опасно. Това е нещо като традиция на този остров. Децата разказват, че и техните родители са го правили на времето. А вероятно и родителите на родителите им. Както и да е. Едно от момичетата обаче не можа да се справи и аз влязох във водата, за да я извадя. Когато стигнах до нея, тя се носеше на повърхността на водата, обърната по очи, и не дишаше.

— И ти влезе в океана, за да я спасиш?

— Точно това ти казах току-що.

— И защо точно ти?

— Защото съм правоспособен спасител. И зная как да извадя удавник и да му окажа първа помощ.

— Значи момичето е добре?

— Да. Белият ѝ дроб бе пълен с вода и се наложи да ѝ направя... изкуствено дишане уста в уста. — Самообладанието на Ема се пропуска

за пръв път. Долната ѝ устна започна да трепери. — Бях толкова уплашена, татко. В началото тя изобщо не дишаше. Беше леденостудена. Все едно че беше мъртва. Толкова се страхувах, че...

Той я прекъсна и я придърпа непохватно към себе си. Целият подгизна от мокрите ѝ дрехи.

— Справила си се чудесно, скъпа — увери я той. — Постъпила си правилно. А закарахте ли приятелката ти в спешното отделение?

— Не — отвърна Ема, заровила лице на гърдите му. — Попитай Брайън, ако не ми вярваш. Той беше там и видя всичко.

Стив се разкъсваше между скептицизъм и изпълнението го възхищение от постъпката на дъщеря му. Пусна я и отстъпи крачка назад.

— И как стана така, че в един момент спасяваш нечий живот, а в следващия те арестуват за употреба на алкохол?

Ема приеми очи.

— Предполагам, че просто извадих късмет.

— Откъде взе бирата?

— Някой от младежите на плажа я донесе.

— Кой по-точно?

— Едно момче.

— Трябва ми името му, Ема. Искам пълни признания. Настоявам да разполагам с цялата информация.

— Нищо подобно не ти трябва, татко — заяви тя с вбесяващо спокоен глас.

— Ема, предупреждавам те, че...

— Добре. Наистина ли искаш да знаеш? Беше Кори Краудър. — Предизвикателно вирна брадичка и го погледна в очите. — Е, сега радваш ли се, че попита?

Краудър. По дяволите!

— Видя ли? По-добре щеше да бъдеш, ако не знаеше. А сега се налага да решиш дали да издадеш сина на началника си.

— Знаеш, че няма да го направя.

— Зная. Изобщо не трябваше да ти казвам каквото и да било.

Стив смяташе, че Кори е добро дете. Бяха се срещали няколко пъти и той си бе изградил добро мнение за момчето. Кори беше висок, атлетичен, добре възпитан и учтив. Очевидно обаче имаше и друга страна.

— Виж, това момче очевидно не е такова, за каквото го смятахме — изрече на глас той. — Не трябва да дружиш с него.

— Да, ама момичетата като мен не могат да бъдат особено придирчиви по отношение на приятелите си.

— И какво точно означава това? Какво момиче си ти?

— Ами дъщеря съм на офицер от флота, татко. Искаш ли да ти обяснявам още?

— Да, обясни ми, ако обичаш.

— Ами не мога да бъда особено придирчива по отношение на приятелите си, защото просто нямам избор. А нямам избор, защото не се задържам на никое място достатъчно дълго, за да си създам истински приятели. Прекарвам по една или две, най-много три години във всяко училище. И така е било през целия ми живот. А три години просто не са достатъчни за каквото и да било.

Дъщеря му беше умна, забавна и добра. Как е могла да си помисли, че ѝ се налага да *проси* нечие приятелство?

— Възгледите ти са дълбоко неправилни, Ем. Вие, деца, сте истински късметлии. Привилегировани сте. Имате шанса да живеете навсякъде по света. Ти говориш два езика. Виждала си неща, за които повечето деца не могат и да мечтаят дори.

— Но никога не съм имала най-добра приятелка — промълви тя и тъжният ѝ гласец го преряза като с нож.

— И затова излизаш да пиеш и да се забавляваш със сина на командира?

— Не го бях планирала по този начин.

— И Краудър ли беше ескортиран до дома му от военни полицаи?

— Да бе, как ли пък не! Двата заместник-шерифи го похвалиха за решението му да се погрижи за момичето, което едва не се удави, и го инструктираха да кара внимателно до дома ѝ. И тъй като аз носех бирата, шерифите прибраха мен.

— Щом Кори Краудър е занесъл бирата на плажа, защо не се е намесил, когато е видял, че си имаш неприятности?

— И какъв би бил смисълът? Защо да се забърква и той? И като стана дума за това, ако Кори беше пострадал тази вечер, как това щеше да се отрази на кариерата ти? И сам знаеш какво щеше да стане. Щяха да изкарат мен виновна, а ти щеше да си платиш скъпо и прескъпо.

Откъде беше научила тези неща? Не съществуваше учебник, който да разяснява тънкостите на политиката във флота. Неговите деца обаче ги знаеха още от малки. Когато близнаците бяха във втори клас, те получиха нагледен урок за това как действа системата. По онова време му предстоеше ново назначение. Възможностите бяха две — северните части на Аляска или испанската Ривиера. По предварителни данни се очакваше да го пратят в Испания, но точно тогава Брайън се сби със сина на командващия офицер заради някакъв бейзболен мач.

Седмица по-късно пристигна назначението му. За Аляска.

Ема очевидно бе запомнила този урок твърде добре. Дъщеря му знаеше, че бъдещето му изцяло зависи от отношението и прищевките на прекия му началник. Ако Мейсън Краудър решише да превърне живота му в ад, никой не би могъл да му попречи да го стори. Постът му на заместник-командир на авиационния отряд беше твърде несигурен и Ема го знаеше. Ема, неговата дъщеричка. Неговото момиченце. Винаги бе вярвал, че я познава. Но ето я сега — стоеше пред него и му разказваше за нощното си плуване в океана и за неприятностите, причинени ѝ от момче, което притежава силно развито чувство за самосъхранение, но не и чест.

— Виж, Ема, твоето поведение е важно. Но не само заради поста ми във флота. То е важно, защото самата ти трябва да можеш да уважаваш себе си.

Тя едва потисна прозявката си.

— Би ли ме извинил, ако обичаш? Искам вече да си лягам.

— Добре, върви. Виж, тази вечер ти си спасила едно момиче и аз много се гордея с теб.

— Благодаря, татко.

— Направи ми една услуга, моля те. Не се забърквай в неприятности.

Ема стисна устни.

— Просто ще се опитам да преживея последната си година в училище. — Тръгна към стълбите, но се поколеба и се обърна. — Ами мама?

Предвид разногласията между него и Грейс, Стив не изгаряше от желание да прибавя към спора им и младежките простъпки на дъщеря им.

— Няма да тревожим майка ти с това. Очаквам, че тази година ще се представиш отлично в училище. И не искам да чувам и думичка за неприятностите ти с момчето на Краудър. Неговият баща и без друго само се чуди как да ми стъжни живота. Чу ли ме, Ема? Нито думичка.

— Добре — дрезгаво прошепна тя. — Няма да кажа на никого.

7.

Грейс стана рано в първия ден от учебната година. В този ден винаги се будеше първа. Приготвяше им обилна закуска, а след това ги екипираше с раници и книги със сериозността на офицер, въоръжаващ войниците си за предстоящата битка. Когато Стив се появи в кухнята, тя вече пакетираше храната за обяд на трите си деца. Грейс знаеше, че точно в осем сутринта Стив щеше да свика армията си, за да сведе до знанието ѝ задължителната за първия учебен ден възпитателна лекция. Изглеждаше прекрасно както винаги. Току-що бе излязъл изпод душа, а униформата му с цвят каки беше идеално изгладена и стоеше като излята по него. Когато обаче се вгледа по-отблизо, забеляза, че очите му изглеждат уморени и недоспали.

— Не можа ли да спиш добре през нощта?

— Напротив, спях достатъчно. — Сипа си чаша кафе и се зае да подрежда куфарчето си.

Грейс пое дълбока глътка въздуха. Снощният спор все още ги разделяше. Двамата вече не действаха и не мислеха като един. Налагаше се да поговорят още веднъж. Само че той заминаваше за Вашингтон, тъй че и този важен разговор, подобно на много други преди него, ще трябва да бъде отложен.

— Днес имам важна среща.

— С кого?

— С един банкер. Трябва да си открия търговска сметка, за да мога да задвижа бизнеса си.

— О, Грейс, ще ми се да не прибързваш с това. Освен от сметка ще имаш нужда от препоръки, акредитиви...

— Изобщо не прибързвам. Притежавам акредитив на търговец. Що се отнася до препоръки, мога да ги засипя с такива, тъй като през всичките тези години съм работила за не едно семейство от флота. Най-последно ще си дойде на мястото, Стив. Освен това ще кандидатствам за лиценз за извършване на дейност.

Погледна я с недоумение. Все едно че изведнъж се бе превърнала в извънземно създание.

— Лиценз за извършване на дейност? Какво, по дяволите, е това, Грейс?

— Това е първата крачка за откриване на собствен бизнес. — Той очевидно не схващаше. Защо пък да не му каже направо? — Освен това разполагам с името на една компания, която може да подготви документите по създаването на моята компания.

— И как ще се казва? „Грейс инкорпорейтид“?

— О, боже! — възкликна тя. — Отново се държиш снизходително с мен.

— Кой? Татко? — обади се Кати, която трополеше надолу по стълбите. — Татко се държи снизходително? Аз съм потресена.

— Здравей, Умнице. Ела да прегърнеш татко. — Докато прегръщаше Кати, той възнагради Грейс с поглед, който трябваше да мине за извинение. Не бяха приключили с този разговор, но без да кажат нито дума повече, двамата постигнаха мълчаливо споразумение. Тази сутрин беше посветена изцяло на децата.

Кати бе станала още в шест сутринта. Преоблече се четири пъти, половин час се занимава с косата си и изгриза ноктите си до кръв. В осем часа изглеждаше напълно изтощена.

— Хайде да закусиш нещо — предложи Грейс. В ръката си държеше кана. — Мога да ти сипя половината от моя сок тофу.

— Ти пък откога пиеш тофу?

— Откакто чух, че е по-здравословен и диетичен. Ето, опитай.

Кати сбръчка нос.

— Не съм гладна.

— Пийни поне малко сок. — Грейс извади една чаша от шкафа.

— Не, това трябва да се отбележи! — обади се Стив. — Моята малка дъщеричка постъпва в гимназията. Спомням си времето, когато те записахме в детската градина.

— Ти беше на плаване, когато тръгнах на детска градина.

— Но това не означава, че не си спомням.

В гърлото на Грейс изведнъж заседна огромна буца. Защото тя наистина си спомняше. Струваше й се, че едва вчера бе приготвяла малкото си момиченце за първия му учебен ден, опитвайки се да преглътне сълзите, напирани в очите й. Кати беше твърде нервна... не, беше ужасена. Но подобно на осъден на смърт затворник, поел по пътя към бесилката, тя смело излезе от къщи, за да се срещне със съдбата.

Тя и сега е ужасена, осъзна Грейс, забелязала как трепери ръката ѝ докато поднася към устните си чашата с портокалов сок. О, бедничкото дете! Промените винаги я изкарваха от равновесие.

Грейс изпита силна болка и угризения. Толкова често бяха принуждавали Кати да свиква с нови училища, нови квартали, с нов начин на живот. Тъкмо се установят на едно място, и се налагаше да се местят отново. В резултат на което дъщеря ѝ бе израснала твърде неуверена и ранима.

Стоеше неподвижно и сякаш се подготвяше за момента, в който отново ще изтръгнат почвата изпод краката ѝ. На Грейс ѝ се искаше поне веднъж да предложат на Кати стабилност, която да се простира извън семейството им. Питаше се какъв човек би станала Кати, ако ѝ се предостави възможността да учи в едно училище повече от три години и да си създаде кръг от приятели, които не се налага да напуска.

— Спомням си първият ти учебен ден в първи клас — рече Стив, опитвайки се да разведри обстановката. — Нали, Грейси? Спомням си, че тогава си мислех: „Вижте, хора, идва Кати Бенет!“. Днес се чувствам по същия начин. — Сложи ръка на върха на главата ѝ и се усмихна. — Това училище никога не е виждало момиче като теб.

— Те дори няма да забележат присъствието ми — заяви Кати.

Брайън избра точно този момент, за да се появи в кухнята. Косата му бе влажна от душа, а раницата му бе натъпкана с учебници.

— Татко започна ли вече с онази лекция в стил Хенри Пети за *нашето малко, но задръжко и щастливо семейство*?

Грейс му сипа чаша сок.

— Мисля, че чака теб.

— Реших, че не би искал да пропуснеш и думичка от нея — заяви Стив.

Ема също се появи. Изглеждаше абсолютно спокойна. Като че ли не изпитваше и частица от нервността на Кати, която трептеше като силно наелектризирано електрическо поле около нея.

— Добро утро — поздрави Ема. — Имаме ли някакви пастички?

— А, закуска за шампиони — отвърна Грейс и извади кутия замразени пастички с ягоди.

— Благодаря.

Стив остана за миг загледан в Ема. Изражението му беше непроницаемо. Тя обаче изглеждаше напълно погълната от тостера и отказваше да го погледне. После Брайън застана между тях.

— Извинете ме — рече той и протегна ръка към един от шкафовете. Извади отвътре една твърде голяма купа и я напълни с овесени ядки и мляко. Занесе я до масата и започна да се храни.

Грейс се обърна, за да напълни отново чашата си с кафе.

— Между другото, къде научи това?

— Какво е научил? — Ема остави раницата си до входната врата и се обърна към огледалото в антрето, за да огледа грима си.

— Да яде като първобитен човек — отвърна Кати.

— Искаш да кажеш като атлет от световна величина след изтощителна тренировка — коригира я Брайън с пълна уста. — Ами това е дар божи.

— Аз трябва да вървя — рече Стив. Вдигна куфарчето и взе шапката си от закачалката до задната врата.

Грейс виждаше, че той вече се е отдалечил от тях и се готвеше да премине от един свят в друг. От закуска с децата към срещи и брифинги, съдбоносни проблеми и предизвикателства. Като рицар от отдавна отминали времена, той носеше униформата си като щит. Принадлежеше към някакво тайно братство и макар да бе допусната в него от много години, тя съзнаваше, че никога няма да стане истинска част от него. И това беше особено очевидно в моменти като този, когато Стив се обръщаше и тръгваше към вратата на дома им.

— И какво, няма ли да изслушаме речта за *щастливото и сплотено семейство*? — с престолено разочарование попита Кати.

— Вие и без друго вече я знаете наизуст — отвърна Грейс. — Ако в училището има драмсъстав, можете да сте сигурни, че ще ви приемат до един.

— Аз смятам да опитам да се включа в духовия оркестър — обяви Кати.

— Разбира се — съгласи се Грейс. — Направо ще им вземеш ума като засвириш на кларинет.

— Говориш така, сякаш свиренето на кларинет е нещо приятно. — Брайън поднесе огромната купа към устните си и изгълта останалото мляко.

Стив целуна Грейс по бузата. Тя затвори очи и вдиша дълбоко аромата на афтършейва му. Спорът им така и си остана неразрешен, надвиснал помежду им като заплашителна и мрачна сянка.

В главата ѝ проблесна спомен за първите години от брака им. Понякога, рано сутрин, той избухваше в безпричинен смях, любеше я с покоряваща спонтанност, а след това на бегом се изнасяше на работа.

Къде отидоха смехът и спонтанността му? Не знаеше кога точно бе настъпила промяната. Не можеше да каже, че един ден се бе събудила и бе установила, че съпругът ѝ вече не е същият. Нищо подобно. Промяната беше настъпила бавно и неусетно, скрита под всички тревоги и отговорности, които им сервираше животът: децата, кариерата на Стив, честите премествания от място на място, ежедневните проблеми и трудности. Но ние, въпреки всичко, сме щастливо семейство, отчаяно си помисли Грейс. Беше посветила живота си на това и ако сега си позволеше да повярва, че не е така, означаваше да признае, че е претърпяла провал.

Бяха щастливи, но това не означаваше, че не могат да се стремят към нещо повече. Толкова лошо ли беше това? Според Стив, очевидно да.

Той тръгна към вратата.

— Днес вероятно ще закъснея. Отделът за връзки с обществеността свиква събрание. Едно списание иска да направи задълбочен и обширен материал за живота на самолетоносача. Ще ви се обадя допълнително.

— Не, няма да го направиш — възрази Грейс. Той почти никога не им се обаждаше. Отдаваше се изцяло на работата си и забравяше за всичко останало. Ако не го правеше, не би бил човека, когото тя толкова обичаше. Макар че, ако... — Килигрю ще се обади вместо теб.

— Това му е работата.

Грейс веднага си напомни, че Стив трябва да е в течение на всичките аспекти на военновъздушното разузнаване, на летателната програма, поддръжката на самолетите и връзките с обществеността. По-високият пост, който заемаше, го бе отдалечил от ежедневните военни мисии и понякога той почти заприличваше на всеки друг съпруг, който отива на работа в офиса си. Почти. Грейс обаче никога не биваше да забравя, че независимо какви заповеди изпълнява, Стив винаги си оставаше воин по душа.

— На вас, деца, желая приятен ден. И да се забавлявате, чухте ли? — Усмихна се и спря поглед на всеки един от тях. Като благословия. Кати срещна погледа му и решително вирна брадичка. Брайън изправи рамене и нарами раницата си. Стив и Ема си размениха поглед, който Грейс не успя да разгадае напълно. — Чухте ли? — повтори той.

— Да, сър — отвърна Ема и, за изненада на всички, отдаде чест като по устав.

Стив излезе и децата скоро го последваха. Грейс разбираше, че Брайън ще бъде щастлив в новото училище. Харесваше треньорите и новите си отбори. Тренираше лека атлетика през есента, плуване през зимата и бейзбол през пролетта и сработването със съотборниците му никога не бе представлявало проблем за него. Ема също изглеждаше сравнително спокойна. Тя решаваше проблемите в движение и възприемаше всяко преместване на семейството като ново приключение. Беше по-скоро практична, отколкото суетна и умееше да се възползва от външния си вид. Русата ѝ и блестяща като коприна коса и широката и искрена усмивка привличаха вниманието на околните, а тя веднага го обръщаше в своя полза.

На Грейс ѝ се искаше и Кати да бе наследила част от нейната решителност и непосредственост.

— Искаш ли де те закарам до училище? — предложи ѝ тя с надеждата да успокои поне малко нервността ѝ.

— Не, благодаря — отвърна Кати и допи портокаловия си сок. — Ще пътувам заедно с близнаците.

Грейс се приближи и я целуна.

— Искам да заобичаш тази гимназия — рече ѝ тя. — Защото съм сигурна, че гимназията ще се влюби в теб. Стига да ѝ позволиш.

— Така както ме заобича прогимназията? — Кати пресилено потрепери.

— Не. Прогимназията е нещо като курс по оцеляване и подготовка за онова, което може да ни сервира животът. Ти оцеля, значи си готова да се сблъскаш с всичко. — Грейс изля остатъка от сока си в мивката. Майната ѝ на диетата. Защо да си дава целия този труд? Вирна предизвикателно глава и сложи една захаросана пастичка в тостера.

Кати взе раницата си и калъфа с кларинета. Грейс се надяваше, че момичето няма да промени решението си и ще се яви на прослушването за духовия оркестър по-късно след обяд.

Излязоха отвън на алеята. Децата примирено изтърпяха последните ѝ прегръдки и напътствия и се качиха в колата. Сценка, подобна на тяхната, се разиграваше във всяка една къща в квартала — разтревожени майки, изобразили свръхвесели физиономии на лицата си, огряват с усмивките си и засипват със съветите си своите неестествено смълчани и официално облечени деца. Брайън изкара колата на задна. Грейс вдигна ръка, за да им помаха и остана така докато колата се скри от погледа ѝ. После свали ръка и, потънала в мислите си, я положи на гърдите си. В следващия миг се сепна и махна на Хелън Куумбс, която я гледаше от другата страна на улицата. Забеляза и Силвия Дауд, която тъкмо изпращаше по-малките си деца с жълтия училищен автобус.

Грейс се обърна и тръгна обратно към къщата. Чувстваше се потисната. Първият учебен ден беше ново начало за децата ѝ, но у нея винаги предизвикваше смесени чувства. Защото тя бе тази, която винаги оставаше у дома. Без ново начало и перспективи.

При нормални обстоятелства тя щеше да се хвърли да изпълнява задълженията си на съпруга на флотски офицер — да организира обществени прояви, да координира работата на доброволките, да участва в групи за взаимопомощ и подкрепа. За пръв път от началото на брака си обаче установи, че вече не гледа на живота си като на невероятно приключение. За пръв път ѝ се прииска нещо *по-различно*. Идеята, която ѝ бе подхвърлила Марша Дънмайър, я привличаше все повече и повече и Грейс бе твърдо решена да не позволи на Стив да я разубеди.

Преди да предприеме каквото и да било обаче, реши да излезе и да се поразходи. Физическото натоварване беше по-важно от ограничаването на калориите. Всеки го знаеше. Облече се с шорти и тениска и вдигна косата си нагоре. Стисна между зъбите си претоплената пастичка с ягоди, завърза връзките на старите си маратонки „Рийбок“, излезе от входната врата и тръгна по алеята. Все още дъвчеше, когато излезе на тротоара и пое надолу с убеждението, че само след няколко преки ще изгори погълнатите калории.

Чувстваше се прекрасно до мига, в който две млади жени я задминаха на бегом. Стройните им мускулисти крака блестяха на сутрешното слънце, а конските им опашки се поклащаха в такт с бързото им темпо. Подобно на морячетата на военен парад те се взираха право пред себе си и нямаха никакво желание да се разсейват, гледайки по посока на Грейс.

Тя решително стисна юмруци и продължи да върви. Бързо и енергично. Макар че не се чувстваше кой знае колко енергична. Виж, потна, да. Но поне още не бе останала без дъх. Мина покрай редица боядисани в сиво хангари. Върху всеки един от тях бяха изписани номерът и името на ескадрилата: „Сивите Рицари“, „Уланите“, „Орлите“. Сурови имена за ескадрили, съставени от мъже и жени, готови да дадат живота си за отечеството.

Грейс вирна брадичка, опитвайки се да убеди сама себе си, че не е останала без дъх и измина цялото разстояние до най-високата точка на военноморската база. Денят беше прекрасен. Океанът и далечните планини блестяха с наситените цветове, характерни за тази част на света. Грейс изпълни дробовете със смесения аромат на солена морска вода, отработено самолетно гориво и свеж въздух. После се въртна на пета и тръгна по обратния път.

Вдясно от нея на малка моравя се издигаше паметникът, който предизвикваше мрачните опасения и страхове на семействата от флота. Въпреки това около него винаги имаше хора, които като че ли биваха привлечени от някакво фаталистично чувство на почит и уважение. Тази сутрин на алеята около стария самолет „ЕА-6В Праулър“ Грейс забеляза непозната млада жена.

Изстребителят, паркиран за постоянно на тази моравя, бе прикован към земята със здрави стоманени въжета. От едната му страна се виждаха две мъжки фигури, излети от бронз. Няколко бронзови фигури на деца бяха разпръснати по алеята, пръстчетата им сочеха към имената на загиналите летци. Празната пилотска кабина блестеше, осветена от слънчевите лъчи. Светлината се пречупваше през прозрачния поглед на кабината и създаваше призрачни сенки във вътрешността ѝ. За миг на Грейс ѝ се стори, че вижда обречения млад пилот пред таблото с контролната апаратура. Премигна бързо и образът изчезна сред блясъка на утринното слънце.

Грейс се приближи до младата жена пред паметника. Имаше гъста черна коса, тъмна кожа и дълбоки кафяви очи, които плуваха в сълзи, докато тя почтително се спираше пред всяка гранитна плоча около изтребителя. Върху плочите бяха изсечени имената и позивните на мъжете и жените, загинали в служба на отечеството си. След всяко име бяха изписани датите, между които се вместише изумително краткият живот на всеки летец.

— Били са по-млади отколкото е съпругът ми в момента. — Тъмнокосата жена вдигна поглед.

Грейс беше силно развълнувана и трогната от изящната ѝ красота.

Добре поне, че жената не оплакваше загубата на любим човек.

— Вашият съпруг летец ли е? — внимателно я попита Грейс.

— Не, слава богу. Той е артилерист.

Грейс се въздържа да изтъкне, че върху част от мемориалните плочи бяха изписани и имената на редници и сержанти от флота.

— Вероятно не трябваше да разглеждам мемориала — рече жената. — Но просто съм любопитна. Майкъл — това е моят съпруг — твърди, че мъжете избягват да идват тук.

— Летците са много суеверни — обясни Грейс. — Моят съпруг никога не лети без медальона си с лика на Свети Кристофър. — Усмихна се и протегна ръка. — Грейс Бенет.

Жената се намръщи.

— Бенет? Капитан Стив Бенет?

— Точно така.

— Патриша Ривера. Току-що пристигнахме тук. Мястото е удивително.

— И къде живеете, Патриша?

— В момента сме отседнали на хотел в очакване да пристигнат вещите ни. Но истината е, че живеем в царството на хаоса. Просто не мога да си представя как ще успее да сложа всяко нещо на мястото му.

Грейс се усмихна, преизпълнена с разбиране и съчувствие. Все още си спомняше времето, когато беше ентузиазизирана млада булка, преизпълнена с блянове и мечти, които много скоро бяха удавени в трескавия ритъм на живота в армията.

— Добре дошла в клуба — рече тя. — Единственото спасение е да вършиш нещата едно по едно и да се наслаждаваш на промяната.

— Благодаря за съвета, госпожо Бенет.

— Бих предпочела да ме наричаш Грейс.

— Ами добре... Грейс. Знаеш ли, аз съм най-голямото от пет деца. Майка ни работеше непрекъснато и на практика аз отгледах по-малките сама. Та си мислех, че съм готова за всичко, което животът може да ми сервира. Само че нищо от предишния ми живот не би могло да ме подготви за онова, което ми сервира флотът. А аз наивно вярвах, че зная с какво се захващам. Искам да кажа, че Майкъл съвсем честно ми каза какво да очаквам, но...

— От колко време сте женени?

— По-малко от месец. Меденият ни месец продължи една седмица, която прекарахме в Икстапа. Мислех си, че преместването ни на ново място ще е забавно... И то наистина е такова. Само че снощи Майкъл ме помоли да подпиша генералното пълномощно, което е изготвил.

— Всички го правят — увери я Грейс. — Налага се, за да можем ние да движим деловите и финансови въпроси по време на тяхното отсъствие.

— Зная, но въпреки това се почувствах съкрушена. Съпругът ми ме напуска и заминава.

— Той просто отива на работа — рече ѝ Грейс. — Работи, защото те обича и защото иска да служи на страната си. — Ето я пак, раздава съвети наляво и надясно, сякаш наистина разбира какво става в душите на хората. В продължение на много години се бе възприемала като фалшива измамница, която играе роля заради самата себе си. Но с течение на времето се случи немислимото и тя стана истински специалист в онова, което вършеше. Специалист в жонглирането с изискванията на съпруг, държава и семейство. Превърна се в добра съпруга на офицер от флота.

Двете жени си тръгнаха заедно от мемориала и повървяха известно време в мълчание. Грейс си мислеше за първата си среща със Стив. Любовта им беше като жив организъм — очевидна и лесно забележима. Грейс имаше навика да я изследва и проверява така, както постоянно проверяваше годежния си пръстен. В ония години се будеше нощем и светваше лампата, за да се увери, че пръстенът с диамант все още е на ръката ѝ. Че все още ѝ принадлежи. Правеше го най-вече, защото искаше да се увери, че Стив Бенет иска да се ожени за нея. За

Грейс Макалън — най-нещастната жена в Еденвил, Тексас. Беше твърде хубаво, за да е истина.

Странно. От много време не бе мислила за това. Тяхната любов се бе задълбочила и променила през годините. Когато го срещна за пръв път — нахакан младши офицер, обучаващ се за пилот — Стив вече бе наясно със себе си и мотивацията му беше толкова силна и изразителна, колкото и мъжественото му, гладко избръснато лице. Искаше работа, която е важна и съдбоносна, която непрекъснато поставя предизвикателства пред неизчерпаемите му резерви от умения и смелост, която удовлетворява както жаждата му за приключения, така и стремежа да служи на страната си. Беше едва на деветнадесет години, когато влезе в бой и тогава Грейс видя друга негова страна, за съществуването на която не бе и подозирала.

Годините обаче минаваха и амбицията му да се издигне в кариерата стесни светогледа му до следващото стъпало в йерархичната стълбица. Странното беше, че светът му, вместо да се разширява, ставаше все по-тесен и по-тесен.

Грейс съзнаваше, че по никакъв начин няма да помогне на Патриша, ако сподели тези свои мисли с нея. Младото момиче беше малко по-голямо от Ема.

— Спомням си, че и аз изпитвах същото преди почти двадесет години — рече Грейс. — От тогава насам Стив е тръгвал на плаване толкова много пъти, че вече мога да се смятам за експерт в разделите със съпруга си.

— И как се справяш докато го няма?

— Просто запълвам дните си с неща, които не изискват неговото присъствие — отвърна Грейс. — Сигурно ще се изненадаш, но те никак не са малко. Когато се оженихме аз работех като административен сътрудник в една компания за превози. — Усмихна се. — Според някои хора това звучи ужасно, но работата беше страхотна. А аз я вършех изключително добре.

— Да имаш работа не е същото като да имаш съпруг.

— Съвършено вярно. Но не бива да допускаш собственият ти живот да зависи изцяло от мъжа, за когото се омъжваш.

— Зная. — Патриша се усмихна срамежливо. — Само че в действителност се получава точно така.

Сърцето на Грейс се изпълни със състрадание към тази толкова искрена млада жена.

— Само ако ти го позволиш — заяви тя, почувствала се длъжна да я предупреди. Както направих аз.

Минаха край Военноморската борса за стоки и услуги и комисариата и покрай цели редици от хангари и ниски, дълги сгради, построени около военното летище. Пистите бяха натоварени както винаги — тази сутрин тренировъчни полети извършваха самолетите „Р-СЗ Орион“, чиито огромни сиви туловища блестяха на сутрешното слънце. Тези самолети не приличаха на лъскавите птици на бойната авиация, но пък носеха най-модерна апаратура на борда си, предназначена за извършване на разузнавателни дейности и откриване на вражески подводници.

— Добре. — Патриша изведнъж ускори крачка. — Стига хленчене. А ти продължаваш ли да работиш?

— Отказах се, след като се родиха близнаците — отвърна Грейс.

— Уха! Близнаци! Сигурно е много забавно.

— Ами човек никога не скучае с тях. Но те вече завършват гимназия. Все още са забавни, но вече не се нуждаят толкова много от мама. Сестра им, Кати, току-що започна девети клас. Но и тя вече е доста независима. — Почувства силен прилив на вина. — Не ме разбирай погрешно, съпругът и децата ми са страхотни. Не зная какво бих правила без тях. Трябва да призная обаче, че понякога не зная какво да правя с тях. Най-малката ми дъщеря, Кати, ще кандидатства в духовия оркестър на училището. Тя свири на кларинет и е страхотна. Снощи обаче се уплаши от предстоящия изпит и плака цял час.

— На колко години е Кати?

— Почти на петнадесет.

Патриша се усмихна.

— В такъв случай поведението ѝ е напълно разбираемо. Като те слушам, разбирам, че в семейството ти всичко е наред. Ние с Майкъл вече се опитваме да си имаме бебе, но понякога ме обхваща толкова силен страх, че започвам да се питам дали от мен би излязла добра майка.

— И аз си задавах същия въпрос. И все още го правя от време на време. Понякога се налага да се осланяш само на инстинктите си. Единственото, което ти остава, е да се молиш да не допуснеш някоя

съдбоносна грешка. Стив все говори колко е рисковано да се лети на сляпо, но той поне може да разчита на помощта на офицера за контрол на полетите, който постоянно го инструктира какво и как да направи. Понякога ми се иска и аз да имах под ръка един такъв офицер.

— Да, но сигурно правиш нещата както трябва, щом и след двадесет години брак продължавате да сте заедно.

Грейс понякога си мислеше, че дълголетието на брака ѝ се дължеше по-скоро на онова, което *не* правеше. Тя просто следваше кариерата на Стив, грижеше се за децата и почти не се замисляше дали постъпва правилно. *До скоро.*

Двете с Патриша се спряха да разгледат предметите, които се продаваха на гаражна разпродажба, организирана от три флотски съпруги, на които предстоеше поредното преместване.

— Защо не купиш някои бебешки дрешки? — предложи Грейс.

— Рано е още. — Патриша взе един пепелник под формата на бейзболна ръкавица, който вероятно не бе използван от десет години насам. — Виж какви неща продават.

— Знаеш ли, веднъж ми се случи да купя, да продам и да купя отново една и съща кана под формата на птица на гаражни разпродажби като тази.

— О, тази кана вероятно е истинско съкровище.

Грейс се усмихна.

— Веднага след като се оженихме, се установихме в Пенсакола. Купих въпросната, доста странно изглеждаща кана от една гаражна разпродажба в квартала. После, година по-късно, се преместихме в Пакс Ривър, Мериленд, и колкото и да бях привързана към каната, реших, че трябва да се отърва от нея. Организирах гаражна разпродажба, продадох я и повече не се сетих за нея. Няколко години по-късно отново се върнахме в Пенсакола и на една гаражна разпродажба в същия квартал, в който живеехме като младоженци, отново видях да се продава моята кана.

— И я купи отново — подхвърли Патриша.

— Да. И още я имам. — И с нещата от живота се получава същото, мислено отбеляза Грейс. Човек разбира, че вече не са му нужни, но продължава да се придържа към тях, защото така му е по-лесно.

Леко докосна ръката на Патриша. Познаваха се едва от няколко минути, но Грейс вече я чувстваше близка. Флотските съпруги се сприятеляваха бързо, защото знаеха, че времето им за нови приятелства е ограничено. Грейс понякога си мислеше, че именно многобройните ѝ приятелки я поддържаха и ѝ помагаша да се справи с изпитанията и трудните моменти в живота.

— Искаш ли да седнем някъде да изпием по едно кафе? — предложи Грейс.

— Благодаря за поканата, но ще трябва да ти откажа. Налага се да се върна в мотела и да се изкъпя. По-късно сутринта трябва да се явя на интервю за работа. — Забеляза изражението на Грейс и вдигна ръка, за да възпре коментара ѝ. — Не се впечатлявай толкова. Говорим за работа като сервитьорка в ИХОП^[1].

— Сигурна съм, че ще извадят голям късмет, ако те наемат.

— Така си е.

— И защо точно ИХОП?

— Парите са ни необходими, за да свържем двата края. ИХОП ме устройва, защото става дума за национална верига от заведения. Ако се задържа на работа по-дълго време, ще се издигна в йерархията и ще имам право на премии и други социални бонуси. — Прокара ръка през блестящата си тъмна коса. — Толкова много неща трябва да се свършат, че просто не зная откъде да започна. В момента цялата тази хамалогия около преместването и настаняването ми се струва абсолютно невъзможно начинание.

— Ако решиш, че имаш нужда от помощ, можеш да ми се обадиш. Може и да не разполагам с всички отговори по отношение на брака с мъж от флота, но когато нещата опират до преместване, съм истински експерт.

Забеляза облекчението, изписало се на лицето на Патриша, и душата ѝ се изпълни с удовлетворение. Двете си размениха телефонните номера и се уговориха да се срещнат отново по-късно. Грейс си даваше сметка, че не е направила нищо особено, но не можеше да отрече, че притежава знанията и уменията да помага на хората по определен и важен за тях начин. Този неин талант не трябваше да се бърка с качествата на онази Грейс, която беше съпруга на офицер от флота, майка на три деца, доброволка в провеждането на училищни мероприятия и домакиня на следобедни чайове за

флотските съпруги. Този талант да организира и помага си беше неин и само неин.

На връщане към къщи стъпките ѝ бяха по-леки и по-уверени. Дори успя за известно време да прогони от главата си мислите за първия учебен ден, за нервността, обхванала Кати сутринта, за недовършения ѝ разговор със Стив. Успя дори да забрави, че му предстои заминаване. В края на краищата в това нямаше нищо ново.

Ново обаче беше усещането ѝ, че нещо в живота им не е наред. Те *имаха проблеми*. Не можеше да каже кога точно бяха започнали, но предполагаше, че са се трупали от известно време. Спорът за закупуване на къщата не беше причината за тези разногласия. Къщата бе просто границата, отвъд която Грейс не искаше да прекрачи.

Стив бе дал ясно да се разбере, че не желае да купуват къща. И не желае съпругата му да има собствена кариера. Смяташе, че тези неща не се включват в плана, който следваха. Имаше период от живота им, в който мненията им по всички въпроси съвпадаха. В самото начало на брака им, когато чергарският живот във флота бе за тях едно голямо приключение, те бяха решили, че собствената къща ще бъде само едно допълнително бреме. И тежка финансова отговорност. Обещаха си, че могат да преразгледат това свое решение, когато преценят, че са надраснали перспективите и възможностите, предлагани им от флота.

И ето че моментът бе настъпил. Грейс от доста време гледаше отвъд тези перспективи и възможности. Но Стив отказваше да я разбере.

[1] Съкращение на веригата ресторанти International House of Pancakes, които сервират палачинки. — Б.пр. ↑

8.

В групата за преодоляване на скръбта бяха посъветвали Лорън Стантън да си приготвя вкусно и изискано ястие поне два пъти в седмицата. Трябваше да излезе и да напазарува нужните продукти все едно очаква гости, да си приготви изискано ястие за един, да го сервира, използвайки най-хубавия си порцеланов сервиз и излъскани до блясък сребърни прибори, и да си сипе скъпо вино в чаша от скъп кристал.

След като в продължение на две години бе вечеряла с плодове или пък с кисело мляко с лимон, Лорън бе узряла за мисълта да опита нещо по-различно. Струваше ѝ се безсмислено да си отваря толкова много работа само заради себе си, но ако се вярваше на по-опитните членове на групата, това беше напълно погрешен подход. „Няма по-важен човек от теб в живота ти“, не спираха да ѝ повтарят те с искрена убеденост. „Отнасяй се със себе си като с важна особа.“

Лорън реши да приеме съветите им. И защо не, по дяволите? След смъртта на Джил бе изцяло погълната от работата си. Не правеше нищо друго, освен да работи. Хоризонтите ѝ се стесниха, животът ѝ стана скучен и еднообразен. И ако скоро не направеше нещо по въпроса, щеше напълно да се обезличи.

Това бе причината, поради която в един слънчев неделен следобед тя се озова на пазара за миди в Пен Коув. Джил не обичаше морските деликатеси, а мидите буквално ненавиждаше. Това вероятно се дължеше на факта, че бе отраснал в Северна Дакота. От друга страна, Лорън, която бе родена и израснала на островите, обожаваше пресните миди. От край време ѝ се струваше, че вечерята с нещо, отгледано в тъмните и недостъпни дълбини на океана, е уникално и несравнимо с нищо преживяване. А това превръщаше днешната ѝ експедиция в дълбоко личностно преживяване.

В групата я учеха, че самотата е полезна за нея. Убеждаваха я, че усамотението ѝ дава възможност да повярва отново в себе си и да започне да се възприема като силна и независима личност. Настоятелно я съветваха да не канонизира Джил и да се постарее да

запази реалистични и неидеализирани спомени за брака им. Предупреждаваха я, че не бива да се впуска твърде рано в нова връзка, но и не бива да чака прекалено дълго, защото това, само по себе си, крие определен риск. Понякога вдовиците, живели години наред сами, така свикват с новия си начин на живот, че започва да им се струва невъзможно да допуснат отново друг човек до себе си. А Лорън беше само на двадесет и шест и трябваше да се постарее да направи така, че да не прекара остатъка от живота си сама.

Джил беше с шестнадесет години по-възрастен от нея и тя го обожаваше. Най-голямото разочарование по време на брака им беше предизвикано от невъзможността им да имат дете. А смъртта му я извади от равновесие и я запрати в тъмните дълбини на скръбта. Постепенно Лорън успя да се отърси от мрачното отчаяние и докато се опитваше да възвърне живота си, усвои три важни житейски урока: правилното хранене и физическото натоварване са в състояние да спасят едно умиращо сърце, семейството без деца е изправено пред особени предизвикателства, влюбването е твърде рисковано от емоционална гледна точка.

Започвам да се оправям, рече си тя, докато вървеше към пристана на Хеглунд. От там щеше да отиде с лодка до саловете, на които жителите на островите от стотици години отглеждаха вкусните миди. Старият Оли Хеглунд продаваше реколтата си на най-изисканите ресторанти в залива Пъджит, но винаги бе готов да задели малки количества за своите приятели и съседи.

Големият кафяв пикап, паркиран непосредствено пред поклащащата се върху плаващия кей паянтова барака на Оли, изглеждаше странно неуместен и нелеп. Лорън срещна погледа на Оли и му махна с ръка. Нахлузил смачкана шапка на главата си и стиснал между зъбите си вечната си лула, той приличаше на норвежки рибар, какъвто, всъщност, е бил дядо му.

Средата на септември беше най-топлото време от годината на този остров. Слънцето жареше голите й рамене и бедра, обилно намазани с лосион против изгаряне. Денят беше прекрасен — безупречно ясен и чист като белите й шорти, и син като тънката й блузка без ръкави. На босите си крака бе нахлузила еспадрили и се чувстваше като у дома си върху полюляващия се пристан насред океана. Беше израснала сред солените езера и гористи хълмове,

закриляна от любящата си майка и обожавана и глезена от местните жители. С годините се бе променила много и вече изобщо не приличаше на онова затворено и несигурно момиченце. Но само на външен вид. Вътре в душата си си оставаше все така предпазлива, стеснителна и боязлива.

Тя заобиколи кафявия камион.

— Здравсти, Оли.

— Здравсти и на теб, млада госпожо.

— Тук съм, за да направим бартер. — Протегна напред бялата пластмасова кофичка, която носеше. — Моите домати срещу твоите миди.

— Моите миди са безплатни — отвърна Оли и ѝ намигна. Обърна се към шофьора на пикапа, който товареше касетките с миди в каросерията, и едновременно с това, зяпаше краката на Лорън. — Но само за красиви жени, които ми носят домати, което означава, че щедростта ми не се простира до теб, приятел.

Шумът от форсиран наблизно двигател заглуши отговора на шофьора. Префучалият край тях скутер оставяше пенлива диря след себе си, а водните пръски блестяха с разноцветни отблясъци на слънцето. На задната седалка на скутера се возеха две слабички дечица. Щастливите им писъци едва се чуваха сред воя на двигателя. Лорън засенчи очи с ръка и за момент се почувства напълно запленена от неподправената радост и чисто физическото удоволствие на тримата пътници на джета. Дори и от разстоянието, на което се намираше, тя усещаше вълнението, предизвикано от това очарователно пътуване сред спокойните води на океана.

Не че този маниак на джета е в състояние да забележи и оцени красотата на деня, помисли си Лорън, докато голият до кръста мъж и пиццашите от удоволствие момчета кръстосваха пред входа на скалистото заливче.

— Ето още един от шибаните флотски офицери — промърмори Оли. — Извини ме за грубия език.

— Ей, точно тези момчета от флота бяха клиентите на съпруга ми — изтъкна Лорън. Приживе Джил работеше като държавен доставчик.

— Твоят Джил никога не би профучал със скутер наред мидените ми плантации.

Вярно беше. Джил никога не би го направил. Беше невероятно предпазлив човек — факт, който придаваше болезнена ирония на ненавременната му смърт.

Лорън се наведе да остави малката си кофичка в лодката в момента, в който скутерът отново профуча край тях. Чу се пронизителното изсвирване на загорелия от слънцето мъж, който продължаваше да пори вълните.

— Този поне има вкус — измърмори Оли.

Прииска ѝ се да се засмее както преди, но Лорън побърза да потуши този импулс.

— За бога! — промърмори тя. — Що за пример дава на тези деца!

— Нима е толкова ужасно, че изразява възхищението си от една красива жена?

— Не и ако е женен и има деца.

— Аха! Значи го познаваш.

— Не, просто предполагам, че е така — отвърна Лорън и се качи в лодката. Нека някой друг да обясни на онзи мъж, че отдавна вече не живеят в каменната ера. Не можеше обаче да отрече факта, че, независимо от обхваналото я раздразнение, в душата ѝ се промъкна неочаквано вълнение и тя почувства, че се изчервява като ученичка. Хвана веслата и крадешком потърси скутера с поглед.

Насочи лодката към плаващите платформи. Натисна веслата и почувства ледените капки, опръскали голата ѝ кожа. Онзи идиот на скутера щеше да докара някоя пневмония на децата си.

Привърза лодката към платформата за отглеждане на миди и се обърна да вземе дебелите гумени ръкавици, оставени на носа. Мидите растяха на дълги въжета, провесени от платформата. Зае се за работа, потънала в щастливи спомени за времето, когато двете със сестра ѝ, Керълин, беряха миди за вкусните ястия на майка им.

Береше мидите от едно потопено във водата въже, когато се обърна и забеляза, че мъжът насочва скутера към платформата.

— Какво правите? — попита го тя, засенчила очите си с ръка.

— Само гледам.

— Мисля, че объркахте посоката. — Опитваше се да не го зяпа. Голите му гърди и раменете му блестяха като полиран дъб, напръскан с фини водни капчици. Имаше ниско подстригана тъмна коса, смайващи

сини очи и устни, които сякаш всеки момент щяха да се разтегнат в широка усмивка. И не носеше брачна халка.

— Никога не бъркам посоката.

Мили боже! Говореше с южняшки акцент. Лорън обожаваше южняшкия акцент.

Той сръга момченцето, което седеше зад него и лицето му стана сериозно.

— Бонд — рече той. — Джеймс Бонд.

Момченцата, две слабички, треперещи от студ хлапета с широки шорти, се изхилиха, очевидно оценили по достойнство шегата му. Бяха на около шест или осем години — идеалната публика за разигралата се клоунада.

— А ти как се казваш? — попита по-малкото дете.

Непознатият плъзна шокиращо преценяващия си поглед по тялото ѝ.

— Предполагам, че името ѝ е Барби от Малибу.

За част от секундата Лорън изпита неописуемо сладко, макар и забранено вълнение. Веднага обаче побърза да го изкорени още в зародиш и да повика на помощ здравия си разум.

— В момента съм заета — обясни тя. — Така че, ако ме извините...

— Какво правиш? — попита отново малкият. Косата му стърчеше на всички посоки, а едно от зъбчетата му липсваше. Прекалено голямата оранжева спасителна жилетка му придаваше вид на гигантска дунапренена гъба, над която се кипреше личице, осеяно с лунички и осветено от любознателни искрящи очички.

— Бера миди.

Хлапетата се спогледаха с разширени от изненада очи.

— Момчета, я покажете на приятната млада дама какви големи мускули имате! — подкани ги мъжът.

Те мигновено се подчиниха и гордо свиха юмруци. Лорън прехапа долната си устна, за да не се разсмее.

— Уха! — възкликна тя. — Два пъти уха!

Момченцата се изхилиха с неподражаемата радост, присъща само на малките деца, и този път Лорън не можа да не отвърне с усмивка.

— Покажи й твоите мускули, Джош — обади се по-голямото хлапе.

— Хайде Джош, покажи й, покажи й — веднага се обади и по-малкото.

Наричаха го *Джош*, а не *татко*.

— Джош има гигантски мускули — обясни малкият.

— Огромни са — съгласи се и братчето му.

Тя се ухили.

— Вярвам ви. А пък аз бера ето от тези миди. — Лорън издърпа едно въже, покрито с блестящи черни миди.

— Уха! — възкликна малкият.

— Яко! — съгласи се по-големият.

— Смятам да ги сготвя за вечеря — продължи тя.

— Ууф! — Този път реакцията им беше едновременна. — И ще накараш децата си да ги ядат?

— Аз нямам деца. Но вие можете да си хапнете от тях, ако искате.

Децата се притиснаха към мъжа и потрепериха от отвращение.

— Ей, приятелчета — скастри ги той. — Не е учтиво да отговаряте по този начин на поканата на дамата.

Хлапетата мигновено се изправиха и изрекоха в един глас:

— Не, благодарим, госпожо.

Мъжът, когото наричаха Джош, я погледна, усмихна се широко и едновременно с децата изрече:

— С удоволствие.

Лорън едва не изпусна кофичката. Канеше се да каже: „Вие не сте поканен“, но вместо тава изрече:

— Аз съм Лорън Стантън.

— Джош Ламонт, мадам. А тези двамата хулигани тук са Дани и Андрю.

Мадам? Мъжът определено беше от флота. Кое то автоматично означаваше, че не е неин тип. Тук, на островите, бе срещнала предостатъчно мъже от флота. Приятелките й от гимназията излизаха с тях, а няколко дори се омъжиха за моряци. За съжаление, поне доколкото й бе известно, нито една от тези връзки не се бе оказала успешна. Мъжете от флота приличаха на захарен памук — деликатес,

твърде вкусен и сладък в началото, който свършваше прекалено бързо и по никакъв начин не засищаше глада.

— Джош си уреди среща — рече Дани на Андрю. Двете хлапета се ухилиха заговорнически.

— Тихо — скастри ги той. — Още не съм свършил. Къде и кога? — попита бързо, насочил отново вниманието си към Лорън.

Тя сведе очи към блестящите черни миди в кофичката. Посещението ѝ тук и предстоящата вечеря бяха замислени като форма на терапия. Трябваше да се научи да се глези и да си угажда, защото, според колегите ѝ от групата, това беше важна стъпка в процеса на преодоляване на скръбта. И тогава си спомни, че последният ѝ опит да си приготви елегантна и изискана вечеря беше завършил безславно — изпила бе бутилка вино и бе заспала със скъпата си официална рокля.

— У дома — отвърна тя. — В седем часа. — Посочи с ръка към къщичките и бунгалата на хълма от другата страна на заливчето. — Къщата ми се вижда от тук. Зелената с редицата слънчогледи, изрисувани на фасадата.

Очите му останаха приковани върху нея, когато се обърна към момчетата:

— Ето това е среща, морячета.

В седем без пет Лорън застана пред стереоуредбата, опитвайки се да подбере музиката за вечерта. Целта ѝ не беше да създава задушевна или интимна атмосфера. Искаше просто да е сигурна, че може да разчита на музикалния фон да запълни неловките паузи, които със сигурност щяха да възникнат по време на разговора им. Веднага се отказа от „Дикси Чикс“^[1] — това беше любимата група на Джил. След това отхвърли и Дейв Матюс и в крайна сметка се спря на един албум, който ѝ бе изпратила сестра ѝ. Повечето от песните в него бяха неутрални и необвързващи. От типа музика, които пускаха в асансьорите на административните учреждения.

Входният звънец иззвъня точно в седем и тя подскочи. Точен до секундата.

Тръгна към вратата, за да му отвори, като тропаше силно с високите си обувки по застлания с плочки под. Поспря пред един шкаф в антрето, на който стоеше снимка на Джил, и прошепна:

— Нямам и най-малка представа какво точно правя, но ти, все пак, ми пожелай късмет.

Протегна ръка към бравата на вратата и точно в този момент от уредбата се разнесе нежна балада на Лав Райът. Уф! Тяхната музика изобщо не бе неутрална, а силно провокативна и изпълнена с внушения. Дано той да не забележи.

Лорън отвори вратата.

— Хубава песен — рече той и се усмихна.

Лорън имаше чувството, че се е озовала в някакъв сън. Той стоеше пред нея като възплъщение на клишетата за идеалния мъж — елегантно облечен, с бутилка вино в едната ръка и букет в другата. Единствено миниванът му с цвят на тъмен патладжан, паркиран на алеята пред къщата ѝ, малко се разминаваше с образа на идеалния мъж от клишетата. Мъжете от флота, особено неженените мъже от флота, обикновено караха мотори „Харли Дейвидсън“ или мощни спортни коли. Но не и миниванове. Нали така?

— Уха! — възкликна той, приковал поглед върху Лорън. — Изглеждаш страхотно.

„И аз си помислих същото за теб...“

— Благодаря — рече тя. — Заповядай.

Присъствието му изпълни изцяло нейната малка и безукорно чиста и подредена къща. И това не се дължеше единствено на ръста му — висок беше около метър и осемдесет и имаше телосложението на древногръцки бог, слязъл от Олимп — а по-скоро на неукротимата енергия, която сякаш струеше от него.

— Трябва да ти призная нещо — заяви той.

О-ох! Съпруга, приятелка, сексуална ориентация? Възможностите бяха безкрайно много.

— Да?

— Винаги губя ума си в присъствието на жена с къса червена коса.

Изтърканата и не особено оригинална реплика би трябвало да я подразни. Но Лорън, който знае защо, почувства необяснимо, абсурдно предвид обстоятелствата, възмущение. Сведе глава, за да прикрие червенината, обагрила лицето ѝ, и пое цветята и виното. Беше розе от Прованс.

— Харесва ли ти виното? — попита той.

— Изключително добър избор. Много подхожда на мидите. Което означава, че притежаваш изтънчен вкус по отношение на вината.

— Бих искал да е така, но не ме бива да лъжа. Всъщност, направих справка в интернет.

— Е, благодаря ти отново. Изчакай за момент да натопя цветята във вода.

Той обходи с поглед стаята и забеляза многобройните вази с цветя, които покриваха всяка свободна повърхност.

— Чувствам се като човек, донесъл краставици на краставичар.

— Обичам цветята — провикна се от кухнята Лорън, докато пълнеше една ваза с вода. — Тези, които виждаш в стаята, са от собствената ми градина.

Върна се в стаята и постави вазата на средата на масата. Завари го застанал пред плъзгащите се стъклени врати, загледан към океана.

— Значи си жена с много таланти — отбеляза. — Береш и готвиш миди, отгледаш цветя...

— И домати — додаде Лорън. — Отглеждам най-вкусните домати на остров Уидбей.

— И какво още правиш? — попита той все още с гръб към нея.

Лорън забрави да отговори на въпроса му. Улови се, че се взира в стегнатия му задник. В следващия момент я заля толкова мощна вълна на сладострастно желание, че едва не я събори със силата си.

Джош се обърна и я погледна. Лорън се надяваше да не е успял да разчете изражението на лицето ѝ.

— Да не би отглеждаш и твои собствени миди?

— Не, с това се занимава моят приятел Оли Хеглунд. Семейството му от поколения отглежда миди. — Усмихна се, опитвайки се да удави страстта в мисли за възрастния господин Хеглунд.

— Е, какво предлагаш да направим, за да се поопознаем? Да играем на „Двадесет въпроса“ или да ти дам възможност да ми разкажеш набързо най-важните неща за себе си.

— Не съм играла на „Двадесет въпроса“ от не помня колко години.

— Добре тогава. Къде си родена?

— Тук, на остров Уидбей. А ти?

— Атланта, Джорджия. Обичаш ли карнавалите и коя е любимата ти люлка?

— Въртележката — веднага отвърна Лорън, леко изненадана от себе си, защото никога преди не се бе замисляла за това. — А твоята, разбира се, е влакчето на ужасите.

Погледна я с изненада.

— Как отгатна?

Лорън не можа да сдържи смеха си.

— Няма какво толкова да отгатвам. Видях те как управляваш онзи скутер. И кога точно напусна Атланта?

— Постъпих във военноморската академия. Освен че отглеждате миди и цветя, как се забавлявате по тези места?

Непрекъснато отклоняваше разговора от себе си. Което си беше странно. Повечето мъже умираха да говорят за себе си.

— Обичам да спортувам. През лятото плувам и гребя, а през зимата карам ски. Ами ти?

— Като по-млад тренирах бокс. — На лицето му цъфна изпълнена с гордост усмивка. — Веднъж дори победих „Бомбардировача от Венеция“.

— „Бомбардировача от Венеция“!

— Скот Бърнс. Не мога да повярвам, че не си чувала за него. Но от години вече не се боксирам. Винаги обаче съм искал да се науча да плувам. Със скутера е забавно, но е твърде шумничко.

„Бих могла да те науча да плуваш.“ Едва не го изрече на глас. Но се възпря. Не желаше да се обвързва.

— Моряк, който не знае да плува? — възкликна тя. — Ето нещо, което може сериозно да притесни честния данъкоплатец.

Възнагради я с поглед, който я прониза чак до върховете на пръстите на краката ѝ.

— Аз се уча бързо.

— Нов въпрос — продължи Лорън. — Какво си правил след завършването на военноморската академия?

— Постъпих в Пенсакола, където продължих обучението си на летец. Мисията ми тук отново е свързана с обучението ми на летец. Освен това изпълнявам задълженията на офицер по приема във военноморската академия — помагам на местните деца да попълват

документите си за кандидатстване в академията. Дойдох тук, за да се науча да пилотирам „Праулър“.

Страхотно. Пилот, базиран на самолетоносач. Най-рисковата професия във флота.

— Отивам да отворя виното — рече Лорън и избяга в тясната кухничка.

Той я последва, обхождайки с поглед снежнобелите стени и шкафовете, в които бе изложена колекцията ѝ от синьо-бял холандски порцелан. Лорън го видя да протяга пръст към приготвения десерт — шоколадов крем, разсипан в бели порцеланови чашки.

— Не си го и помисляй — възкликна тя и лекичко го отблъсна.

Той се разсмя и хвана ръката ѝ.

— Мислех си за нещо съвършено различно, мадам.

Тя едва не отстъпи, доловила неочаквано сладните нотки, прокраднали се в гласа му.

— Взех рецептата за този десерт от една книга със заглавие „Шоколадов секс“.

— Звучи страхотно, но изобщо не може да се сравнява с истинския секс.

— Но ти дори не си го опитал.

— Не е и нужно. Има неща, в които всеки човек е абсолютно сигурен.

Страстният му глас я обгръщаше като коприна. А усмивката му сякаш стигаше чак до сърцето ѝ. Лорън рязко издърпа ръката си.

— Съзнавам, че полагаш големи усилия да ми дадеш да разбера, че сърцето ти не е свободно — заяви той, — но държа да отбележа, че никога не съм се плашил от предизвикателствата. — Протегна ръка и взе тирбушона от нея.

Лорън му го даде, без да протестира, защото не бе готова да си признае, че така и не се бе научила да отваря бутилки, тъй като тази чест неотменно се падаше на Джил. Както и ред други задължения — почистването на улуците от окапали листа, баланса на чековите им книжки, смяната на гумите на колата и попълването на данъчните декларации. След като той умря, Лорън се зае с всяка една от тези дейности с мрачна решителност и постоянство, и не се отказа докато не ги овладя напълно. Макар че все още не се справяше особено успешно с отварянето на бутилки вино.

Корковата тапа изхвърча с отчетливо изпукване. Лорън напълни две чаши и му подаде едната.

— Наздраве.

— Наздраве. А имаш ли си домашен любимец?

— О, още ли играем на „Двадесет въпроса“?

— Мисля, че бяхме стигнали едва до петия или шестия. Е, имаш ли домашен любимец?

Лорън погледна тъжно към подвижната преграда на задната врата и към двете метални купички, поставени върху гумена подложка.

— Имах котарак на име Рейнджър. Един ден пристигна сам, а след това пак сам си тръгна. Не съм го виждала от известно време. Облепих целия квартал с обяви, че го издирвам и, за всеки случай, сменям храната и водата в купичките му всеки ден. — Погледна го над ръба на чашата си. — Обзалагам се, че ти си падаш по кучета. И по-специално по големите кучета.

Той се ухили.

Този човек буквално прахосваше възможностите си във флота. От него щеше да излезе превъзходен модел, рекламиращ спортни стоки или пък спортни коли.

— Е? — настойчиво попита Лорън.

— А пък аз се надявах да се окажа загадъчният нов мъж в живота ти. Толкова съм предсказуем.

— Казвай — настоя тя, престорил се, че не е чула първата част от изявлението му.

— Имам три ретрийвъра. Кърли, Лари и...

— Остави ме да позная. Моли.

— Е, този път не позна. Казва се Скарлет. Майка ми твърди, че съм бил отгледан от тях.

— И какво е усещането? Като да си отгледан от вълци?

— От дружелюбни вълци. Възприемах ги като мои братя и сестри. Аз съм единствено дете. А ти?

— Имам една прекрасна сестра, която завърши образованието си в Джорджтаун и остана във Вашингтон, където работи като лобист. Двете израснахме в този дом заедно с майка ни. Тя почина преди пет години и ни остави къщата. На мен и на Джил.

— Сестра ти се казва Джил?

Пръстите на Лорън се стегнаха болезнено около столчето на чашата. Не бе имала намерение да го споменава тази вечер. Много скоро след смъртта му бе установила, че разговорите около нея замираха всеки път, когато споменеше, че е останала вдовица на двадесет и три годишна възраст.

— Джил е покойният ми съпруг — обясни тя. — Почина преди две години.

— Съжалявам. Обзалагам се, че щеше да си станала безумно богата, ако бе получавала по паричка всеки път, когато някой ти се извиняваше по този повод. — В усмивката му прозираше искрена доброта, благодарение на която неудобният момент бързо отмина. — И как я караш?

— Вече съм по-добре. Следвам съветите, които получавам в терапевтичната група, която посещавам, и се опитвам да преодолявам всеки нов ден. — Взе ножа и се зае да кълца магданоз за соса. — В началото живеех минута за минута. Мъчително преодолявах всеки нов миг, така че сега определено мога да твърдя, че съм постигнала значителен напредък. Тази вечеря бе замислена като част от терапията ми, но ти провали великия замисъл.

— Е, много ти благодаря.

Тя се разсмя, забелязала престолено нараненото му изражение.

— Беше ми поставена задача да си приготвя елегантна и вкусна вечеря. И да я изям сама.

— Значи наистина съсипвам вечерта ти.

Лорън го погледна право в очите и почувства как вътрешностите ѝ омекват и се разтапят. Той беше интересен, забавен, интелигентен и с добро сърце. Освен това в момента стоеше толкова близо до нея, че можеше да го докосне, ако пожелае.

— Да — прошепна тя, когато той бавно сведе глава и устните му докоснаха нейните. — Точно така. Съсипваш вечерта ми.

[1] Група, изпълняваща кънтри музика, създадена през 1989 година в Далас, Тексас. — Б.пр. ↑

9.

Грейс спря на алеята пред къщата на „Оушън вю драйв“ № 8853 и попадна в плен на фантазиите си. Заслушана в звука, който издаваха натрошените мидени черупки, с които бе застлана алеята, си представи, че спира колата пред собствената си къща. Старите рози, преплели стъбла по решетката на градинската арка, бяха нацъфтели с огромни бледорозови цветове, отдаващи последна почит на отиващото си циганско лято. Представи си как откъсва няколко цвята и ги оставя да плуват в купа във вода, поставена на видно място в трапезарията. Далиите полюшваха цветове на лекия ветреца, а стеблата на ружите бяха избуяли нависоко и опираха почти до стрехите на покрива. В страничния двор две градски лястовички флиртуваха игриво около къщичката за птици, закачена на висок дървен стълб.

Наистина ли грешеше като харесваше толкова много тази къща? Беше ли прав Стив като смяташе, че имотът е твърде скъп и те не можеха да си го позволят? Напоследък не спираха да спорят по въпроса. Дълбоко по своята същност обаче спорът им не опираше нито до къщата, нито до кариерата ѝ. Ставаше дума за нещо далеч по-съществено и дълбоко. Неща, които Грейс с години бе премълчавала — напълно съзнателно — сега напиреха да излязат наяве. Въпроси, които бе избягвала, сега трябваше да бъдат обсъдени. Децата скоро щяха да напуснат дома им и двамата със Стив щяха да останат сами. Понякога се безпокоеше, че възраженията му са породени най-вече от нежеланието му да се откаже от кариерата си и да се озове сам-самичък с нея.

Почука на вратата. Отвори ѝ Марша Дънмайър и я дари с усмивка, топла и лъчезарна като цветовете на далиите в двора. Заменила бе проходилката с бастун.

— Здравей, Грейс — поздрави я Марша. — Приятно ми е да те видя отново.

Бяха прекарвали часове наред в разговори по телефона и в планиране стратегията на Грейс. Тя вече бе успяла да намери един местен експерт-счетоводител и деловодител. Разработила бе

бизнесплан. Свързала се бе с други компании, предлагащи сходни услуги, и дори бе подготвила споразумения и договори за съвместна работа с някои от тях. Независимо от отношението на Стив, бе твърдо решена да създаде собствена компания.

— Заповядай — покани я Марша. — Толкова се радвам, че реши да предприемеш тази промяна.

— Почти ми се иска да ме разубедиш и да ме накараш да се откажа — призна й Грейс, а стомахът ѝ се сви от тревога. Може би Стив все пак има право, помисли си тя. Може би моментът не беше подходящ за нови и рисковани начинания.

— Изглеждаш притеснена, скъпа.

— Не се случва всеки ден някой да ми предложи да открия собствена компания, която да извършва основната си дейност по интернет.

— И на мен не ми се случва често в къщата ми да дойде човек и да се заеме доброволно, и от мое име, с предстоящото ми преместване. Кафе? — Посочи кафеника върху печката. — Сипи си.

Грейс взе една чаша от плота и си сипа кафе. Кухнята, подобно на всички останали стаи в къщата, беше безнадеждно остаряла и старомодна, но предлагаше великолепен изглед към океана. Прекрасната гледка я изтръгна от тревогите ѝ и душата ѝ сякаш затрептя от радост. Живяла бе на много места, но никое от тях не ѝ бе въздействало по този начин. Мястото ѝ беше тук. Изпитваше чувство на принадлежност към този остров — чувство, неизпитвано никога преди.

— Бейкър е най-красивата планина в света — отбеляза Марша. — Не си ли съгласна с мен?

Грейс кимна утвърдително. Заобленото било бе обагрено в жълти и златисти краски от лъчите на есенното слънце. Едно-единствено малко облаче висеше точно над върха подобно на знаме, развяло се над крепостна стена.

— Ти си благословена с рядкото щастие да виждаш тази гледка всяка сутрин щом си отвориш очите.

— Аз ли не го знам? Сега ми се иска да се бях осмелила да изкача върха, когато бях по-млада, като теб — отвърна Марша. — Все планирах да го направя, но така и не се наканих. — Въздъхна. — Чудя

се колко ли много неща така си и остават несвършени, защото хората все ги отлагат за по-подходящи времена.

— Много. — Грейс посегна към сметаната, но веднага след това се отказа и реши да се задоволи с черно кафе. — Аз обаче се потрудох доста и мога да ти предложа много и интересни възможности. — Извади от чантата си цял куп брошури и диплянки и ги остави върху кухненския плот. В замяна на работата на Марша по уебстраницата ѝ, Грейс бе настояла да се ангажира с всички подробности, свързани с преместването ѝ. — Това тук са най-добрите жилищни блокове за възрастни хора, които успях да намеря в близост до дома на дъщеря ти във Финикс. Приготвих ти диаграма, в която съм систематизирала удобствата и предимствата на всеки един от тях, както и карти на различните квартали. На теб остава само да решиш дали би предпочела да живееш по-близо до книжарница, или до театър. Държиш ли наблизко да има гимнастически салон. Или пък църква. Можеш да ги прегледаш и след като решиш кой квартал ти допада най-много, аз ще се заема с организацията по преместването ти.

— Грейс Бенет, ти си цяло съкровище — възкликна Марша и тревогата я напусна напълно. — Това е просто прекрасно. Излиза, че няма да се окажа без дом, след като се преместя в Аризона.

— Това място ще ти липсва много, нали? — попита Грейс.

— Всъщност, не мисля, че ще ми липсва. Реших да се преместя по-близо до дъщеря ми и внуците ми, защото не искам да пропусна нищо от живота им. — Марша огледа стаята с избелелите стени и старомодните мебели. — Когато децата бяха малки се чувствах в тази къща като в капан. Постоянно копнеех да изляза от тук и да замина нанякъде. Където и да е. Постоянно завиждах на съпругите на флотските офицери заради бляскавия им начин на живот, изпълнен с постоянни промени и предизвикателства.

Грейс едва не се задави с кафето си.

— Бляскав начин на живот?

— На мен ми изглеждаше такъв.

— Е, аз пък се обзалагам, че изобщо не ти е хрумвало колко много са ти завиждали съпругите на флотските офицери.

Марша поклати глава.

— И през ум не ми е минавало.

— Жените като мен възприемат като непостижим лукс възможността да засадят луковици в градината си и да останат в същата къща достатъчно дълго, за да ги видят как покълват, израстват и разцъфват. Или да създадат приятелство, на което да могат да разчитат и след десет години. Да наблюдават как децата им посещават едно и също училище. Година след година.

— Всяко нещо си има своите предимства и недостатъци. Животът в едно малко градче като това може да бъде ужасно скучен и потискащ.

— Постоянното местене насам-натам изобщо не е толкова романтично, колкото изглежда. Искаш да си говорим за малки градчета ли? Ами представи си тогава градче, в което ти и съпругът ти сте единствените жители. С няколко приходящи посетители, всичките до един деца.

Марша напълни отново чашата си с кафе и си добави щедро количество сметана.

— Никога не съм го поглеждала от тази страна, Грейс. Виж, не искам да се бъркам в живота ти, но не се ли опитваш да ми кажеш, че бракът ти те потиска и задушава?

— Не — бързо възрази Грейс. — Не исках да прозвучи по този начин. Аз и семейството ми сме изключително благодарни на флота за всичко, което прави за нас. Изминалите двадесет години наистина бяха едно невероятно приключение.

— Но? — Марша въпросително повдигна вежди.

— Толкова ли е ужасно, че вече искам *по-различни* приключения?

— Не, за бога...

Грейс бавно издиша. Дори не бе осъзнала, че за миг е спряла да диша от напрежение. Марша я поведе към кабинета, който се намираще непосредствено до кухнята.

— Искам да ти покажа някои от другите ми клиенти — рече тя и даде знак на Грейс да се настани на един стол на колелца, поставен пред компютър „Макинтош“.

Клиенти, изненадано си помисли Грейс. Аз съм клиент.

Марша бе създавала много внушителни и функционални уебстраници за един цветарски магазин, за адвокатска кантора, за финансова компания и за фитнес студио.

— Чакай малко — рече Грейс. — Фитнес студио? Искаш да кажеш, че мога да тренирам и да вляза във форма по интернет?

Марша се разсмя.

— Иска ти се. — Кликна с мишката върху сайта и на монитора се появи млада жена, която се упражняваше с две наситенорозови гирички. — Лорън Стантън е местно момиче. Израсна заедно с моите деца.

— „За да се почувствате като нови“ — прочете на глас Грейс. — Взех няколко рекламни брошури на същото студио от магазина. Дори си мислех да проверя какво точно предлагат.

— Аз участвам в групата за възрастни — информира я Марша. — Или поне участвах, преди да си счупя крака. Но ти си твърде млада за нашата група.

Грейс се разсмя.

— Не си спомням кога за последен път някой ми е казал, че съм *твърде млада* за каквото и да било.

— Наистина си млада — увери я Марша. — А сега ти предлагам да видиш какво направих за теб. — Тя напечата някакъв уебадрес. — Това тук е твоят домейн.

— В средновековието тази дума е значела земя, запазена за лично ползване от местния феодал — отбеляза Грейс.

— Е, днес вече означава малко късче от киберпространството, което ти принадлежи. Сайтът все още не е действащ, но в момента, в който ми дадеш зелена улица, аз ще го регистрирам в мрежата. Включих в сайта всички онези неща, които двете с теб обсъждахме по телефона.

Грейс премигна, загледана в монитора.

— „GraceUnderPressure.org“^[1] — прочете тя. — Значи си харесала името, на което се спрях?

— Мисля, че е идеално — отвърна Марша. — Какво ще кажеш за дизайна?

Той също беше идеален. На светлосин фон с изчистени бели букви бе изписано името. По-отдолу бяха изредени отделните линкове, маркирани с малки пухкави облачета.

Грейс погледна през прозореца.

— Разбирам откъде черпиш вдъхновението си.

— Значи ти харесва? Не ти се струва твърде фриволно за жена, занимаваща се с търговска дейност?

— Прекрасно е. Пък и още не съм сигурна, че наистина мога да се занимавам с търговска дейност. Това е нещо, което винаги съм искала да направя, но...

— В такъв случай трябва да го направиш. Без никакви „но“-та.

— Ти си добър учител. — Учудваше се на лекотата, с която общуваше с Марша, и на това колко простичък изглежда светът през нейния поглед. Грейс на няколко пъти се бе опитала да обсъди проекта си със Стив, но той виждаше единствено трудностите и възможните рискове. За разлика от него Марша гледеше на начинанието ѝ като на естествено продължение на услугите, които Грейс вършеше безплатно от години.

— Е, ако все още не си готова да се заловиш със свой собствен бизнес, бихме могли да променим тази страница и да я направим както пожелаеш. Много семейства от флота поддържат собствени сайтове, в които пускат семейни снимки и новини от живота им. По този начин всички техни приятели и близки могат да поддържат връзка с тях.

— Нашият кръг от приятели и близки е твърде малък. Имаме малко роднини. Стив е израснал в поредица от приемни семейства, а аз съм единствено дете. Родителите ми и баба ми вече не са между живите.

— Скъпа, толкова съжалявам...

— Недей. Баба ми ме накара да обещаая, че никога няма да тъгувам прекалено силно и аз обикновено изпълнявам обещанието си. — Историята имаше и продължение, но Грейс се чувстваше неловко да го сподели с Марша. — И двамата със Стив искахме да имаме голямо семейство и сега ми се струва, че това е една от причините.

— И ти успешно си осъществявала постоянните премествания на това голямо семейство навсякъде по света?

— Точно така.

— В такъв случай си истински професионалист.

Грейс се разсмя.

— Само дето нямам клиенти.

— Точно в това е смисълът на уебстраницата. Предвидила съм формуляр, в който хората да попълват основните си изисквания, преди да се свържат с теб. — Кликна с мишката и образът на монитора се

смени. — Престани да си търсиш оправдания, за да не се захванеш с тази работа, Грейс. Това тук е идеално място за започване на подобен бизнес. Обърни внимание и на тази подробност. Трябва само да предоставиш номера на банковата си сметка и ще бъдеш в състояние да приемаш плащане чрез кредитни карти.

Грейс почувства, че ѝ се вие свят. Да се впусне в *собствен* бизнес. Да започне *кариера*. Тези думи я преследваха вече седмици наред, не ѝ даваха мира, държаха я будна нощем. Винаги бе смятала, че от нея би излязъл добър предприемач. И макар да се бе заблуждавала, че още преди много години се е простила с мечтите си, те все още се спотайваха дълбоко в душата ѝ.

И ето че сега седеше и слушаше учтиво концепцията на Марша за разработването на бизнес, базиран в интернет. Идеята ѝ се струваше фантастична. Имаше чувството, че Марша бе отворила някаква врата и Грейс бе пристъпила през нея, за да се озове в свят, който ѝ беше напълно познат и близък. Във всяко едно отношение. Дори и в този момент можеше да си представи с абсолютна яснота как точно ще функционира компанията. Оставаше само да се реши да го направи.

Сигурно бе показала някакви външни признаци на вълнение, защото Марша изведнъж замълча и я погледна загрижено.

— Добре ли си?

— Да — отвърна Грейс и дълбоко си пое въздух. — Готова съм да започна работа.

Марша засия срещу нея.

— Надявах се да го направиш.

Прекара остатъка от сутринта в уточняване на детайлите и мечтата ѝ не само че придоби очертания, но и сякаш заживя собствен живот.

Часове по-късно над главите им прелетяха изстребители; Грейс ги разпозна само по шума.

— Виж колко е часът! — с изненада възкликна тя. — Трябва да тръгвам.

— Можеш да останеш колкото искаш.

— Всъщност трябва да отида до банката. А след това имам среща с една жена, която има нужда от помощ при преместването си.

Марша весело ѝ намигна.

— След това я помоли да ти напише препоръка.

Грейс беше абсолютно сигурна, че Патриша Ривера с радост ще ѝ даде препоръка, ако я помоли за това. Помисли си, че може и да го направи.

— Ще те изпратя до колата — рече Марша и взе бастуна си.

— О, не е нужно да...

— Глупости! Трябва да се упражнявам. Имам нужда от повече движение. — Излязоха на алеята и тя с тревога погледна към знака, указващ, че къщата се продава.

— Още ли няма купувачи? — попита Грейс.

— Не. Може да се наложи да понижа цената отново или пък да финансирам купувачите с известна сума.

— Можеш ли да си го позволиш?

— Абсолютно. Искане ми се *ти* да я купиш.

Грейс се разсмя.

— Толкова ли съм прозрачна?

— Ти *обичаш* тази къща. Разбрах го още при първата ни среща.

— Аз наистина се влюбих в къщата ти, Марша. Не зная как, но тя сякаш ме завладя напълно. Никога преди не съм изпитвала нещо подобно. Не и заради къща. Но това изобщо не променя факта, че след две години ще трябва да се местим отново — додаде тя. — Ако не и по-скоро.

— Ами тогава живеј в нея две години. — Марша започна да барабани с пръсти по дръжката на бастуна си.

— Това едва ли би било особено практично.

— Но нали все трябва да живееш някъде. Защо да не е в дом, който обичаш? Слушай, от това как прекарваш всеки един ден, зависи как ще изживееш целия си живот.

Думите на Марша ѝ подействаха като лек удар в корема. Смутено се обърна и отвори вратата на колата.

— Благодаря ти за всичко.

Докато шофираше към дома си, Грейс мислено си повтаряше възраженията на Стив срещу настояването ѝ да купят къщата. Трябваше да сключат ипотека, а тя, сама по себе си, представляваше огромна отговорност. Не беше честно да иска нещо подобно от него точно в момент, в който работата му ставаше все по-сложна. Като форма на инвестиция, подобна покупка беше твърде рискована.

Можеше да се окаже, че са пръснали куп пари, за да се сдобият с имот, който на практика е непродаваем.

— Но пък децата винаги са искали да си имат домашен любимец — изрече на глас Грейс.

[1] Означава буквално Грейс под пара. — Б.пр. ↑

10.

Грейс премигна невярващо, вперила поглед в иконката за пощата ѝ на монитора на компютъра. Петдесет и шест съобщения се бяха получили на интернет адреса ѝ, упоменат в уебстраницата. Това не можеше да бъде възможно, нали? Никога преди не бе получавала толкова много съобщения в един-единствен ден.

Може би разпространителите на спам и на всевъзможни вируси все пак бяха успели да стигнат до нея, независимо от всичките филтри и антивирусни програми, инсталирани на компютъра ѝ. Или пък...

Не може да бъде! Марша бе включила страницата ѝ в мрежата едва вчера сутринта.

Проектът ѝ бе отнел повече време, отколкото очакваше и в крайна сметка Грейс реши да се залови за работа. Престана да се колебае и да се разтакава. Децата вече свикнаха с новото училище и бяха заети по цял ден. Въздушната ескадрила бе обхваната от лудостта, предшестваща всяко плаване. Стив продължаваше да се отнася скептично към новото ѝ начинание. Но това само подсилваше решимостта ѝ да успее.

Публикува обява в жълтите страници, поръча рекламни брошури и пусна съобщения в местните вестници. Подреди работното си място, организирайки цялата си работа около компютъра в кабинета. През годините бе натрупала и систематизирала богата информация за многобройни транспортни компании, включваща всевъзможни подробности — от имената и условията на превозвачите до компании, предлагащи подслон и гледане на домашни любимци. Що се отнася до нужните ѝ препоръки, Грейс можеше да предостави такива от семейства на флотски офицери по цялото земно кълбо. Някои от тях вече бяха изпратили препоръките си, за да бъдат включени в уебстраницата ѝ. Освен това Грейс бе осъществила контакт с други фирми от бранша и бе изготвила списък с услугите, които предлага, и съответните цени. Въпреки всичко цялото това начинание ѝ се струваше някак си нереално. До момента, в който Марша включи страницата ѝ в мрежата.

Предишната вечер се бе опитала да превърне началото на дейността си в празнично събитие за цялото семейство. Приготвила бе специална вечеря, по време на която тържествено бе съобщила новината. Но, кой знае защо, празник не се получи. Стив рече:

— Надявам се, че знаеш какво правиш, скъпа. След като замина на плаване няма да има кой да ти помага.

Брайън и Ема започнаха поредния спор за колата. А пък Кати бе изцяло погълната от някакъв инцидент, възникнал по време на репетиция на духовия оркестър. Грейс само сви рамене, опитвайки се да потисне негодуванието си. В края на краищата дори и тя самата нямаше никаква представа какво ще стане, след като името на компанията ѝ се появи във виртуалното пространство. Цялото ѝ начинание би могло да се окаже пълен провал.

Ръката ѝ леко трепереше, когато хвана мишката и кликна върху иконата на пощата ѝ. Стомахът ѝ тревожно се сви. След това прочете първото съобщение: „Нашата програма за съобщения достига 10 милиона...“. Грейс се намръщи, изтри рекламата и премина към следващото съобщение: „Бизнес възможности в мрежата...“. Изтри и него. С нарастващо раздразнение тя прочете поредица от съобщение, в които ѝ обещаваха да намалят ипотеката върху къщата ѝ, да уголемят пениса ѝ и да ѝ намерят руска булка. Министър-председателят на някаква страна от Третия свят я молеше за заем в размер на петдесет хиляди долара.

Грейс се канеше да изтрие всички останали съобщения, когато следващото привлече погледа ѝ. „... Питам се дали бихте могли да ме информирате за приблизителните тарифи на превозваческите компании.“ Съобщението изглеждаше напълно резонно. Както и няколко други: „... да проверите наемите в офис сградите в Сан Хосе...“; „... частните училища в района на окръг Колумбия...“. Измежду досадните реклами и обяви, пробиха си път до пощата ѝ, имаше и немалко запитвания от истински хора, които търсеха услугите ѝ. Грейс бе изумена. Вече беше в бизнеса. *В бизнеса!* О, какво огромно удоволствие ѝ доставяше тази мисъл. Хората търсеха съветите ѝ. Професионалното ѝ мнение. И ако успееше да им направи добро впечатление, те можеха да станат нейни клиенти. Клиенти, които си плащат.

— Аз съм мошеничка — промърмори тя, почувствала как самоувереността и започва да се разклаща. — Пълна мошеничка. Интернет пират. Не мога да повярвам, че го направих.

Грабна телефона и се обади на човека, изпратил ѝ първото делово запитване. Клиентът бе попълнил включения в сайта формуляр, в който бе вписал необходимите данни и телефонния си номер. Грейс попадна на телефонен секретар и остави своето съобщение. Гласът ѝ прозвуча твърде задъхано. Формулярът, придружаващ следващите две запитвания, не беше попълнен коректно и затова Грейс отговори с имейли. Няколко от съобщенията се оказаха фалшиви. За пореден път си напомни, че не бива да губи търпение и избра следващия телефонен номер. Отсреща вдигнаха веднага и не ѝ оставиха време да се уплаши и да затвори.

— „Камерън винтиджис“. Мога ли да ви помогна?

— Господин Рос Камерън, ако обичате. — Гласът на Грейс беше отчетлив и ясен и по никакъв начин не издаваше обхваналата я нервност. — Обажда се Грейс Бенет от компанията за премествания и релокации „Грейс под пара“. Обаждам се в отговор на запитване от негова страна.

Последва кратка пауза, а след това мъжки глас каза:

— Рос Камерън слуша.

Гласът я накара да потрепери. И сама не знаеше защо. Беше плътен, гърлен и дълбок. Като течен шоколад.

— Господин Камерън, благодаря ви, че приехте обаждането ми. Обаждам се във връзка със съобщението, което сте оставили на уебадреса ми.

— О, да. Попаднах на името на компанията ви в мрежата.

Компания. Тя притежаваше компания.

— Как бих могла да ви помогна, господин Камерън?

— Местя бизнеса си от Чикаго в Сиатъл. Аз съм вносител на вино. Става дума за шестмесечен проект, който обаче би могъл да продължи и повече. Смятате ли, че бихте могла да ми помогнете?

Грейс дълбоко пое въздух. *Мили боже, не!*

— Разбира се, че мога.

— Добре, в такъв случай...

— Господин Камерън?

— Да?

— Може ли да ви попитам какво точно написахте в търсачката?

— Да. — От другия край долетя гърления му смях. — „Помощ при преместване — отчаяна нужда“.

Грейс си отдъхна, придърпа един тефтер и се залови за работа. Това беше първият ѝ клиент от плът и кръв и тя искаше да се представи както трябва.

— Господин Камерън, налага се да бъда напълно откровена с вас. Ако двамата с вас постигнем споразумение за съвместна работа, трябва да знаете, че ще бъдете първият ми клиент, свързал се с мен чрез интернет.

Последва дълго мълчание. Стомахът ѝ тревожно се сви.

— Господин Камерън?

— Извинявайте — рече той. — Просто се питах дали няма да получа безплатен тостер, или някаква друга награда за това че съм пръв.

— Всъщност, наистина ще получите. Предлагаме напълно безплатна услуга, уреждаща всички формалности, свързани с промяната на адреса ви и необходимите за целта уведомявания. — Идеята принадлежеше на Марша. — Искам обаче да ви информирам, че се занимавам с тази работа от години. Надявам се да прочетете някои от препоръките ми, включени в сайта.

— Вече го направих. И ми се ще да ви попитам наистина ли можете да ходите по вода, госпожо Бенет.

Пак този глас. Би могла да го слуша цял ден. Вместо това му отдели още половин час, през който си записа всичките му изисквания и тревоги и му предложи няколко различни начина за координиране на различните етапи на преместването му. В края на разговора с господин Камерън Грейс бе постигнала устно споразумение за съвместна работа и му бе изпратила по електронната поща предварителен договор. Усмихна се, когато долови облекчението, прокраднало се в гласа му след обещанието ѝ, че лично ще се погрижи за всичко. Не беше предполагала, че ще изпита такова удовлетворение от мисълта, че е в състояние да помогне на някого и да го накара да забрави притесненията и страховете си. Когато затвори телефона, напрежението я бе напуснало. Стомахът ѝ вече не се свиваше тревожно. Изпълни я увереност и оптимизъм.

Загледа се в монитора. След известно време се появи скрийнсейвърът. Опитът ѝ щеше да се окаже успешен. Забрави за нервите и страховете си и се почувства уверена в себе си. Можеше да върши тази работа. Можеше да я върши добре.

Когато най-накрая стана от бюрото си, тя вече имаше двама потенциални клиенти и един, който бе обещал да ѝ се обади допълнително. Имаше и такива, които търсеха безплатни съвети и помощ, но Грейс си наложи да устои на желанието си да им помогне. Марша я бе посъветвала да не отговаря на подобни запитвания. Ако го направеше, постепенно щеше да се лиши от клиентите, които бяха готови да си платят за дейностите, изредени в сайта: услуги по отношение на предстоящи пътувания, координиране и организиране на премествания, информационни и консултантски услуги.

Енергично се изправи и се отдалечи от бюрото, стиснала в ръка списък с неотложни задачи. Вече наистина беше в бизнеса. Тръгна към входната врата, но се поколеба. Поспря за миг пред огледалото в антрето и се усмихна на отражението си. Не забеляза нищо различно в образа си. Все още влачеше десетина излишни килограма, а прическата ѝ бе излязла от мода поне преди пет години. Изражението на лицето ѝ обаче я преобразяваше напълно.

— Тръгвай, момиче! — рече тя, приковала поглед в отражението се. Бързо се качи на горния етаж и се преоблече с чифт спортни черни панталони и бяла блуза. Твърде консервативно, ако не и малко старческа премяна. Май наистина ще трябва да мине на диета. Скоро при това.

А междувремежно трябваше да свърши цял куп неща. Но най-напред смяташе да се обади на Стив. Изгаряше от нетърпение да сподели с него новините си. Странна работа. Новото ѝ начинание все още не ѝ изглеждаше напълно реално. Грейс знаеше, че то ще придобие смисъл и истински измерения едва след като го сподели със Стив.

Вдигна телефонната слушалка, но размисли и се отказа. Това беше новина, която би предпочела да му съобщи лично. Той сигурно бе потънал до шия в работа, зает с подготовката на предстоящото плаване, но Грейс щеше да му отнеме само няколко минутки. А довечера ще им разкаже — на него и на децата — цялата история с най-големи подробности.

Докато прибираше разни неща в чантата си Грейс си помисли, че от край време се обръщаше към Стив за одобрение на всяко свое действие — като се започне от подготовката на чаено парти за съпругите на офицерите и се стигне до училищните бележници на децата. Когато го нямаше, нещата около нея сякаш замираха в очакване на завръщането му. Задържаше всичко в себе си подобно на гмуркач, останал дълго под водата. И когато той се прибереше у дома, тя с облекчение изливаше пред него всичките си тревоги, страхове, притеснения, планове, радости. Изведнъж я озари прозрението, че бе изживяла целия си съзнателен живот в ритъма на неговите служебни задължения.

Може би новата ѝ кариера сега щеше да ѝ помогне да намери своя собствен баланс и да започне да диша и живее нормално по време на отсъствията му.

В навечерието на отплаването в хангара цареше трескава активност. Паркингите бяха претъпкани с огромни транспортни камиони и автобуси. Обстановката я накара да осъзнае с болезнена яснота факта, че Стив ще отплава съвсем скоро. О, колко щеше да ѝ липсва! Ето това никога не се променяше. И не ставаше по-лесно с годините. Новият ѝ проект обаче може би щеше да запълни времето ѝ и току-виж убедил Стив, че в крайна сметка ще могат да си позволят да купят къщата на Марша.

Грейс продължи към кабинета на командира на въздушния отряд и мислите ѝ се насочиха към децата. И те, също като нея, бяха свикнали с разделите със Стив, но въпреки това тъгуваха. Надяваше се, че и тримата се справят добре в училище. Близнаците бяха изключително заети през последната си година в гимназията, а Кати, въпреки всичките си притеснения, бе успяла да се сработи добре с новите си съученици. Беше се представила отлично на прослушването и сега разделяше времето си между уроците в училище, репетициите на духовия оркестър и уроците по музика. За разлика от Ема и Брайън, които обичаха спорта, Кати бе отдадена изцяло на книгите и музиката. Занимаваше се сериозно и вече свиреше втори водещ кларинет в училищната духовна музика.

Грейс си помисли, че с изключение на предстоящото заминаване на Стив животът им беше добър. Всъщност, беше по-добър от всякога.

И въпреки това дълбоко в душата си усещаше неясна тревога. И тя не бе породена единствено от продължаващия им спор по отношение на къщата. Напоследък между двамата се усещаше необяснимо напрежение, а Грейс не разбираше къде се корени причината за него. От доста време насам си повтаряше, че трябва да поговори със Стив, но така и не повдигна въпроса. Основно, защото не знаеше как да го направи. Тревожното чувство, загнездило се в душата ѝ, беше толкова неясно и безпочвено, че понякога ѝ се струваше, че е само плод на въображението ѝ.

Само дето не можеше да се избави от него нито за миг.

Паркира на паркинга за посетители и свали сенника, за да се погледне в огледалото. Непосредствено до нея спря миниван с цвят на тъмен патладжан и някой с все сила затръшна вратата му. Грейс си сложи ново червило и погледът ѝ за миг бе привлечен от някакво движение зад нея. Обърна се и видя млад офицер, който минаваше зад колата. Паркингът бе претъпкан с народ, но нещо в непознатия младеж привлече вниманието ѝ.

Обзе я странно чувство. Вярно, че го наблюдаваше от разстояние и го виждаше само в гръб, но момчето ѝ се струваше толкова познато, че душата ѝ се сви и ледени тръпки пробягаха по гръбнака ѝ. Тесният ханш и широките рамене бяха типични за всички офицери от флота, но нещо в стойката и походката му не ѝ даваха мира.

Преди обаче да успее да си даде сметка за какво точно става въпрос, той влезе в хангара и се скри от погледа ѝ.

11.

Мониторът на бюрото на Стив премигна. Отвори се прозорче, което му напомни за предстоящата среща с човек, когото не познаваше — младши лейтенант Джошуа Джеймс Ламонт от ескадрила 168 — ескадрилата за тактическо военновъздушно електронно разузнаване. Лейтенантът бе поискал тази среща. В графата „цел на срещата“ пишеше само „личен въпрос“.

Това би могло да означава няколко неща: конфликт с колеги от ескадрилата, медицински проблем или пък неприятности на семейния фронт. При подобни обстоятелства обаче, пилотите обикновено се обръщаха към командира на ескадрилата и не занимаваха с проблемите си заместник-командира на въздушния отряд.

После си каза, че лейтенантът може би изобщо няма проблеми и по всяка вероятност става дума за допуснатата грешка при преместването му в тази база.

Все по-често напоследък му се налагаше да се занимава с дребни неразбории, бюрократични книжа и нищо незначещи процедури. Те изяждаха голяма част от времето му, но не можеше да ги избегне, защото влизаха в задълженията му на заместник-командир на отряда. В навечерието на предстоящото отплаване обаче Стив си налагаше да разсъждава за по-сериозни неща. Какъв командир щеше да бъде? Щеше ли да успее да вдъхновява мъжете и жените под свое командване и да ги мотивира да дадат най-доброто от себе си? Или и той щеше да се превърне в поредния вечно сърдит командир, готов да наругае и накаже подчинените си за най-малкото провинение? Като онзи садист, под чието командване бе служил като млад и жаден за приключения пилот по време на първата война в Залива и когото всички членове на ескадрата ненавиждаха.

Същият този командир в момента беше контраадмирал и под негово командване се намираше цяла бойна единица. Освен това се ползваше с репутацията на един от най-уважаваните старши офицери във флота.

Стив отново си напомни, че сам бе избрал професията си и начина си на живот. От край време мечтаеше да изгради кариера във флота. А това означаваше редовни производства в чин и повишения в длъжност. Устремилият се към върха на йерархичната стълбица офицер беше като акула — ако не се придвижва непрекъснато напред, ще се удави и загине.

Разминаването между идеалите му и действителността обаче все по-често го изпълваше с безсилие и разочарование. Продължаващият седмици наред спор с Грейс го бе накарал да се съмнява в себе си и в изборите, които бе направил през годините. Що за мъж беше той, щом отказваше да купи къща на семейството си?

О, той все пак ѝ бе предложил да го направи. Каза ѝ да потърси къща, която биха могли да си позволят. Но тя не желаше да направи компромис с желанията си и така двамата се озоваха в задънена улица.

Мисълта за спора им го накара да се намръщи. Съмненията в собствените възможности и правота не му бяха присъщи. Още от момента, в който слезе от автобуса пред Военноморския център за обучение „Грейт Лейкс“ — млад новобранец, притежаващ единствено несломима амбиция — Стив се бе фокусирал изцяло върху работата си. Тя оформи характера му, постави пред него ред предизвикателства и го изгради такъв, какъвто бе в момента. Какво щеше да излезе от него, ако не беше флотът? Поредният средностатистически мъж със семейство и голяма ипотека.

Нямаше представа дали би могъл да бъде щастлив като обикновен човек. Флотът му даваше усещане за самоличност — без него дори не знаеше кой е.

Доскоро Грейс напълно подкрепяше плановете му за възходяща кариера. Тя имаше голяма заслуга за всичките му повишения до момента. Повярва в него от мига на първата им среща и го подкрепяше с вяра, която той не бе напълно сигурен, че заслужава. Напоследък обаче...

— Лейтенант Ламонт е тук за срещата с вас, сър. — Гласът на Килигрю прозвуча по интеркома.

— Да влезе. — Стив автоматично плъзна поглед по бюрото си. Животът във флота го научи на това — ред и изпълнителност на първо място. Точно дисциплината, редът и спазването на всички инструкции до най-малката подробност можеха да спасят живота на флотския

офицер в критични моменти. Пък и Стив винаги се бе опитвал да се покаже в най-добрата си светлина пред младшите офицери.

Вратата на кабинета му се отвори и Килигрю пристъпи вътре.

— Сър, това е лейтенант Ламонт.

— Благодаря. — Стив се изправи. Не толкова от учтивост, колкото да раздвижи краката си. Никога не бе обичал да седи продължително зад бюро, но напоследък това се превръщаше в основна част от работата му.

— Няма защо, сър.

Ако не беше толкова погълнат от мислите си, Стив сигурно щеше да обърне внимание на напрегнатия глас на помощника си и да отбележи начина, по който бе произнесено името на Ламонт. Посетителят отдаде чест, застанал пред отворената врата и осветен в гръб от ярките слънчеви лъчи, които струяха през високите и тесни прозорци в горната част на хангара.

Килигрю отстъпи назад, затвори вратата след себе си и спря притока на светлина.

Стив се вгледа невярващо в лейтенант Ламонт, но не каза нищо. Не би могъл да произнесе думичка дори и под заплаха от смъртно наказание. Защото бе онемял от шок и изумление и можеше единствено да се вира в застаналия до вратата мъж, който изглеждаше като негово по-младо копие.

12.

Грейс се качи на окъпания в слънце втори етаж на хангара, където се помещаваше кабинета на Стив. Кевин Килигрю не беше зад бюрото си. Видя го малко по-надолу по коридора близо до охладителя за вода. Той ръкомахаше и оживено разказваше нещо на колегите си. А хората все разправят, че жените били клюкарки, помисли си тя. Това е, защото повечето от хората никога не са работили в армията.

Тя тръгна надолу по коридора към кабинета на Стив. На вратата имаше табелка с името и ранга му. Усмихна се, изпълнена с радостно очакване и вълнение, породено от възможността да сподели с него голямата си новина.

Трябваше да предприеме тази стъпка преди много време. Но по-добре късно, отколкото никога. Обичаше живота си, но дълбоко в душата си винаги бе искала нещо повече. Обожаваше семейството си, но с времето постепенно загуби самоличността си, съсредоточена изцяло върху задоволяване на потребностите им, които винаги бе възприемала като по-важни от своите собствени нужди. Това тук беше неговият свят — свят на кабинети, в които кипи трескава дейност, свят на метални плакети по стените, забързани помощници и постоянно звънящи телефони. От много години насам Грейс не бе имала свой собствен свят, а напоследък все повече и повече се нуждаеше именно от това.

На времето мечтаеше за собствен бизнес — да го създаде със собствените си ръце, да се грижи за клиентите си и да живее с удовлетворението, че върши работата си добре. До този момент начинът им на живот — постоянното местене от база в база през няколко години — ѝ се струваше като фундаментална пречка за реализиране на мечтите ѝ. Напоследък обаче бе започнала да осъзнава, че става дума просто за най-обикновена бариера. Лесно преодолима при това.

Съзнаваше, че е безсмислено да продължава с тези опити да анализира сама себе си. Бизнесът ѝ вече бе получил така нужния ѝ първоначален тласък. За момента разполагаше с трима потенциални

клиенти. А ако предприятието ѝ се окажеше печелившо, споровете, породени от желанието ѝ за собствен дом, щяха да станат излишни.

Това беше най-добрата новина, която би могла да сподели с него в деня преди отплаването. Щастие, неизпитвано от много време насам, я озари като ярък слънчев лъч. Беше нервна, вълнуваше се, но вирнала предизвикателно брадичка, почука веднъж и веднага отвори вратата, отказвайки да се подчини на протокола и да изчака отвън. Майната му на протокола! Тя изгаряше от нетърпение да сподели добрите новини със съпруга си.

— Стив, познай какво се случи. Аз... — Замълча в мига, в който младият офицер се изправи и, стиснал шапката си в ръка, почтително се обърна към нея. Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Извинявай — рече тя. — Нямах представа, че прекъс... — Гласът ѝ буквално замря. Остана на мястото си, замръзнала от изненада и изумление, приковала невярващия си поглед върху лицето на младия офицер. Възприемаше чертите му една по една: ясни сини очи, изсечено мъжествено лице, лъскава тъмна коса. Широки рамене, тесен ханш. Квадратни ръце с дебели пръсти. Всяка бръчица и трапчинка си беше на мястото.

Мозъкът ѝ отказваше да функционира нормално. Чувстваше се като уловена в безсмислен и неразбираем кошмар. Стоеше като истукана на мястото си и се взираше в този непознат, който изглеждаше точно като Стив по времето, когато се запознаха. Помладият Стив се залюля пред очите ѝ, а онзи Стив, който беше неин съпруг, сякаш се отдръпна назад, неясен и далечен като мираж.

Точно в този момент миражът заговори.

— Грейс, това е лейтенант Джошуа Ламонт. Лейтенант Ламонт, съпругата ми госпожа Бенет.

— Приятно ми е, мадам.

„Нямам никакво обяснение за случващото се.“ Грейс някак си успя да протегне ръка и да стисне неговата. Усети, че устните ѝ се движат, но нямаше и най-малка представа какво изрича.

— Лейтенант, ще обмисля поставения въпрос — рече Стив. Гласът му звучеше отчуждено и кухо. — Свободен сте.

— Да, сър. Благодаря, сър. Приятен ден, мадам. — Пъхнал шапката си под мишница, Ламонт отдаде чест, обърна се, излезе от кабинета и затвори вратата след себе си.

Стив заобиколи бюрото си и протегна ръка към нея. Само че той внезапно се бе превърнал в напълно непознат. Грейс отстъпи назад и скръсти ръце пред гърдите си.

— Е, какъв ти се пада той? Племенник, за съществуването на когото не си подозирал? — Мъчително копнееше да го чуе да отрича онова, което тя вече *знаеше*. Отчаяно се надяваше случилото се да се окаже някакво необяснимо съвпадение. Само че подобни надежди бяха безпочвени, защото, както Грейс прекрасно знаеше, Стив нямаше братя и сестри. Освен ако не я бе излъгал и за това.

— Не. Той... той е мой *син*.

За пръв път мъглата пред погледа ѝ се разсея и тя се вгледа в лицето му. Изглеждаше пребледнял и разтърсен не по-малко от нея самата. Нима той също бе шокиран? Или ужасен от факта, че тя бе разкрила тайната му?

Мили боже!

— И какво точно означава това? Да не би да искаш да ми кажеш, че си от онези мъже, които имат две различни семейства в различните части на света? Две съпруги. И деца от всяка една от тях...

— Грейси, прекрасно знаеш, че не съм такъв човек.

— Всъщност не зная нищо подобно. — Тялото ѝ бе изтръпнало от преживения шок. Не чувстваше нищо, макар да си даваше сметка, че в момента би трябвало да се тресе от справедлив гняв. Само дето не изпитваше гняв. Беше като пациент, пострадал от жестоко изгаряне. Макар и очевидни, пораженията бяха толкова дълбоки, че за момента тя просто не можеше да ги почувства. — Точно в този момент наистина не зная каквото и да било.

Той прокара ръка през косата си.

— Позволи ми да ти обясня.

Вероятно трябваше да си тръгне веднага. Да спаси гордостта си и да го принуди да отиде при нея с подвита опашка и да я умолява да... И представа си нямаше за какво би могъл да я умолява. Стив Бенет не бе молил за каквото и да било през целия си досегашен живот. Освен това той заминаваше на следващата сутрин и нищо не би могло да му попречи да изпълни дълга си. Дори и семейна криза като тази, пред която бяха изправени в момента. Част от Грейс изпитваше нездраво любопитство като онова, което караше случайните минувачи да се тълпят около мястото на свирепа автомобилна катастрофа.

Не смееше да се помръдне дори. Ако опиташе да направи дори една крачка, щеше да се срине като постройка от карти. Ако решеше да заговори, гласът ѝ щеше да издаде избликналия от душата ѝ порой от болка и ярост. Затова остана неподвижна и безмълвно зачака. Какво чакаше, и тя не знаеше. И се питаше дали наистина би могъл да ѝ каже нещо, което да я накара да се почувства по-добре.

— Непосредствено след като завърших гимназия се ожених за едно момиче — рече ѝ той.

Грейс се опита да овладее треперенето си. Женен. Бил е женен за друга, а тя за пръв път чуваше за това.

— Казваше се Сесилия Кинг. Всички ѝ викаха Сиси. Оженихме се веднага щом завърших центъра за първоначално обучение. Бяхме още деца. Живяхме заедно по-малко от шест седмици. След това получих първото си назначение и отплавах. Тя обеща, че ще ме чака да се върна. — Той преплете пръстите на ръцете си.

Грейс си помисли, че това може би е опит да прикрие треперенето им, но изобщо не се помръдна. Не възнамеряваше да го улеснява по какъвто и да било начин.

Дотук не се справяше особено добре с обясненията.

— Тя не издържа и пет седмици сама — продължи Стив. — По онова време плаването беше много по-самотно и трудно преживяване. Електронната поща не съществуваше, а телефонните разговори бяха почти невъзможни.

Грейс прекрасно си спомняше онези дни. От време на време изваждаха късмет и попадаха на радиолюбител, който осъществяваше телефонен разговор помежду им. В останалото време разчитаха единствено на писмата и на снимките.

— Получих писмо — продължи да разказва той, — в което ме информираше, че е срещнала друг мъж. Стоматолог от Атланта. Използвала подписаното от мен пълномощно, за да сложи край на брака ни.

Грейс затвори очи и си го представи като младо момче, сам-самичък насред океана, да получава подобно писмо в самото начало на първото си плаване. Сърцето ѝ се сви болезнено, готово да се разтопи от жал. Грейс обаче просто не можеше да си го позволи.

— Подписах необходимите документи и не я видях никога повече — рече Стив, а ръката му неволно докосна медальона с лика на

Свети Кристофър, който носеше на шията си. — Никога повече не съм разговарял с нея. Не си позволявах дори да мисля за нея. Пък и нямаше какво да си спомням. Почти не я познавах и тя вече не беше част от живота ми. Тя също не ми се обади никога повече. Не съм и очаквал да го направи. Нямах представа, че е била бременна. Изобщо не подозирах, кълна се! Ако знаех, щях да изискам от нея да ми позволи да се виждам с него.

С него. Джошуа Ламонт, военноморският офицер, с когото току-що се бе запознала, бе *син* на Стив. Неговият първороден син.

— Той ми каза, че вторият му баща го осиновил веднага след раждането му. Но той винаги е знаел... знаел е, че той не му е истински баща.

Грейс успя някак си да си наложи да проговори.

— И са му били нужни толкова много години, за да те открие?

— Могъл е да ме открие по всяко време — отвърна Стив. — Но просто не е искал. Не е дошъл тук, за да издири истинския си баща. Получил назначение, а след това разбрал, че вероятно ще служи под мое командване. Взел правилното решение и дошъл да се срещне с мен и да се представи.

— Възможно ли е с... — Просто не можеше да произнесе тази дума. — Възможно ли е той да служи под *твое* командване?

— Абсолютно. Няма никакви законови пречки за това.

— Защо тогава е решил да ти се представи?

— Ти го видя, Грейс. Постъпката му е правилна и напълно резонна. Дватамата с него не сме свързани от гледна точка на закона. Няма причина той да не служи в ескадрилата, която командвам.

Говореше така, сякаш наистина вярваше, че това беше единственият проблем, породен от появата на Джошуа Ламонт. Може пък наистина да вярваше в това.

— Не мога да повярвам, че си го държал в тайна от мен — промълви тя.

— Казах ти вече, Грейс. Не знаех, че е била бременна.

— Но си знаел, че си бил *женен* и разведен. Защо, за бога, не ми каза?

Той изглеждаше искрено озадачен от въпроса ѝ и на нея ѝ се прииска да го удари, за да го накара да проумее случващото се.

— Нямаше нищо за казване.

— Освен истината — рязко заяви тя. — Или ти смяташ, че истината няма значение?

— Разбира се, че има значение. Но... моят брак със Сиси беше грешка, с която никак не се гордея. — Докосна рамото ѝ. — Не исках да знаеш, че съм се провалил в брака... или в каквото и да било друго.

Тя се отдръпна от него.

— Не можеш да се обречеш за цял живот на друг човек и да запазиш в тайна такава съществена подробност за живота си. Та вие сте били *женени*, Стив! Заслужавах да го зная.

— Но защо да поемам такъв риск и да застрашавам шансовете си с теб? — искрено попита той. — За бога, Грейс, аз исках ти да ми имаш доверие...

— В такъв случай не трябваше да ме лъжеш.

— Не съм.

— Напротив, излъга ме. Пропуснал си да ми кажеш истината, а това си е чиста лъжа. И сега искаш от мен да ти имам доверие? След като си ме лъгал в продължение на двадесет години? Заслужавах да науча истината от теб, а не в резултат на случайна среща с порасналия ти син. — Не можеше да прогони образа на Джошуа Ламонт от главата си. В ушите ѝ продължаваше да отеква плавният му южняшки акцент. Независимо от всичко, което Стив ѝ бе казал току-що, независимо от опита му да ѝ внуши, че срещата между двамата е била чисто служебна, той не по-зле от нея разбираше, че става дума за дълбоко лични отношения. Та момчето беше негов син, за бога! Независимо кой го бе отгледал, той бе пораснал и бе решил да стане пилот във флота, а не зъболекар.

Грейс се замисли за собствените си деца и чувството ѝ, че е била измамена и предадена, се засили.

— Какво смяташ да кажеш на децата?

— Не е нужно да казваме...

— Прав си. Не е нужно да го правим *двамата* — прекъсна го тя, едва сдържайки сълзите, опарили гърлото ѝ. — *Ти* обаче си длъжен да го направиш. И то още тази вечер, защото утре сутринта заминаваш.

— Не ми казвай какво да правя — не ѝ остана длъжен той.

— Ще се престоря, че не съм чула това.

— Ако им кажа, само ще ги разстроя, Грейс.

— Така ли смяташ? — Засмя се мъчително. — Чудя се как можа да ти хрумне подобно нещо.

Изведнъж установи, че просто не може да остане повече. Душата ѝ се късаше само като го гледаше. Преди няколко минути бе връхлетяла в кабинета му, за да сподели с него голямата си новина — новината, която, според нея поне, би могла да изглади дребната пукнатина, появила се в брака им. Само че това вече бе невъзможно. Защото ставаше дума не за пукнатина, а за пропаст, която ставаше все по-дълбока и широка.

Само преди няколко минути изгаряше от нетърпение да го види. А сега искаше единствено да се махне час по-скоро от кабинета му.

Вече бе поставила ръка върху бравата на вратата, когато го чу да казва:

— Грейси, почакай. Трябва да поговорим за това.

Тя се обърна и го погледна.

— Трябваше да го направим преди двадесет години.

— Добре, но не сме. Така че се налага да го обсъдим сега. Тук. Трябва да ме изслушаш, Грейс. Седни да поговорим, за да можем и двамата да осъзнаем по-добре случилото се.

Не беше сигурна кое я ядоса повече — властният му тон или снизходителното му отношение. Пък и не беше толкова важно. Единственото важно нещо в момента бе да се махне далеч от тук. Искаше да се скрие някъде, за да помисли на спокойствие за бомбата, която току-що бе взривила живота ѝ, и да реши какво трябва да направи, за да се справи с положението.

Излезе от кабинета и затвори вратата след себе си. Докато вървеше към стълбището си даде сметка, че погледите на всички служители са приковани върху нея.

ЧАСТ ТРЕТА

КОМУНИКАЦИОННО ЗАТЪМНЕНИЕ

„Комуникационно затъмнение:

1. Прекратяване на комуникациите или на възможностите за комуникация, предизвикано от липса на захранване на комуникационното съоръжение или оборудване.

2. Пълна невъзможност за комуникация, предизвикана от аномални...“

1.

Когато Лорън отвори вратата на къщата си, Джош дори не си направи труда да я поздрави.

— Не зная от какво се нуждая повече — рече той и без да чака покана влезе вътре. — От теб, или от бутилка текила. — Сграбчи я в прегръдките си, притисна я към стената на входното антре и я целуна. Силно и настойчиво. Испита наслада от допира на красивото ѝ, високо почти метър и осемдесет тяло. Ароматът на косата ѝ изпълни ноздрите му. Ухаеше както никоя друга от жените, с които бе излизал. Предположи, че този факт би трябвало да означава нещо.

Тя го сграбчи за раменете и се облегна назад.

Целувката ѝ хареса. Разбра го по притворените ѝ наполовина очи.

— Приятно е да зная, че за теб съм толкова важна, колкото и бутилка текила.

Ето още нещо, което харесваше у нея — никога не си премълчаваше и винаги го поставяше на мястото му. Другите жени, които познаваше, бяха готови да се примирят с много неща заради него. С твърде много неща. Докато се обучаваше за пилот установи, че всичките онези неща, които се разказваха за пилотите във флота, отговарят на истината. Жените буквално се хвърляха в краката му, навираха се в прегръдките му, постоянно се бореха за вниманието му. Плажовете на Пенсакола бяха осеяни с барове и всевъзможни капанчета, които блестяха като мъниста по време на карнавала Марди Грас в Ню Орлиънс. И всичките до едно бяха пълни с жени — чакащи и готови на всичко.

Това положение му харесваше и той се бе позабавлявал добре. След известно време обаче установи, че само сексът не е достатъчен и му се иска нещо повече от една връзка. Не сподели с никого това свое прозрение, защото то го караше да се чувства като бяла врана сред пилотите от ескадрилата, които при всяка възможност пиеха и чукаха като за последно. Той обаче не можеше да се промени и да престане да желае онова, което намираще за важно — ползотворен и щастлив

живот, а не просто начини за приятно прекарване на времето. И ето че сега за пръв път в живота си виждаше, че и двете неща са възможни.

Тя влезе в кухнята и след малко се върна с малка стъклена чашка, няколко тънки парченца лимон и солничка. Отвори един шкаф и измъкна отвътре бутилка текила.

— Ето че получавах всичко. Бутилка текила и мен.

Джош я сграбчи отново, опиянен от щастието да я чувства близо до себе си. Поради натоварения си тренировъчен график бе успял да излиза с нея само по един или два пъти седмично. След всяка тяхна среща обаче изпитваше все по-силна увереност, че двамата са предопределени един за друг. Особено пък в момент като този. Тя беше човекът, от когото отчаяно се нуждаеше след трудната среща с Бенет. Съзнаваше, че трябваше веднага да се обади на майка си и да ѝ разкаже за разговора, но с времето бе започнал да се учи да се вслушва в сърцето си. А точно в този момент сърцето му нашепваше, че Лорън е човекът, от когото наистина се нуждае.

— Е, разкажи ми — рече тя и го поведе към канапето. Седнаха един до друг и тя сложи крака в скута му.

Джош затвори очи само за миг. Влюбваше се в нея толкова бързо и толкова силно, че неизпитваните до този момент чувства му причиняваха вертижен^[1] синдром. С изненадващо стабилна ръка той си сипа чашка текила и я глътна наведнъж.

— Толкова ли е лошо? — попита Лорън.

— Става дума за семейството ми.

Тя наведе глава на една страна.

— Слушам те.

Джош отново затвори очи, опитвайки се да прецени откъде точно да започне разказа си.

— Мъжът, който ме е отгледал, всъщност не е истинският ми баща.

Тя ококори очи в престолено учудване.

— Чудо нечувано! Ако искаш, веднага ще свикам пресконференция, за да обявим новината.

— Не съм свършил.

— Цялата съм в слух.

— Добре. Отгледан съм от майка ми и втория ѝ съпруг, който не е мой баща. В ситуацията няма нищо чак толкова необичайно или пък

трагично. Родителите ми ми разказаха за биологичния ми баща веднага щом станах достатъчно голям, за да разбера какво точно се опитват да ми кажат. Отново не се случи нищо трагично.

— Защо тогава си толкова разстроен?

— Той изобщо не е подозирал за съществуването ми, а днес се наложи да му кажа. — Отвори очи и видя, че Лорън го наблюдава изпитателно. — Сигурна ли си, че искаш да чуеш всичко това?

— Шегуваш ли се? Ако не беше ти с твоята история, щях да гледам Риалити Ти Ви цяла нощ.

— Е, моята история не е чак толкова комплицирана. Мама се омъжила за пръв път веднага щом завършила гимназия. Той бил офицер от флота. Развели се само след няколко месеца и тя се омъжила за Грант, моя втори баща. Аз съм се родил след това. Грант ме осиновил веднага след раждането ми и той е единственият баща, когото познавам и когото обичам.

— Късметлия! — тихичко подхвърли тя. — Аз винаги съм искала да имам баща.

Той докосна ръката ѝ.

— Обичах го с цялото си сърце. Оказа се, че двамата с майка ми не могли да имат други деца и той ме обсипваше с внимание и любов. Вероятно ме е обичал много повече, отколкото заслужавах.

Лорън се размърда в скута му и положи глава на рамото му.

— Защо не са могли да имат други деца?

— Не зная. Никога не съм ги разпитвал по този въпрос. Грант беше доста по-възрастен от мама. Той не е имал деца и от първия си брак и затова винаги съм смятал, че проблемът е бил у него.

— Извинявай. Не трябваше да любопитствам толкова.

Той извърна глава и я погледна в очите.

— Не се извинявай. Искам да знаеш всичко за мен, Лорън.

Тя сякаш се паникьоса за момент. Джош се разсмя и ѝ сипа чашка текила. Очевидно беше, че моментът не бе подходящ за подобни признания. Тя отпи малка глътка и се намръщи.

— И харесваше ли ти да бъдеш единствено дете?

— Нямах избор. Но винаги съм си обещавал, че когато дойде моят ред, ще създам голямо и многолюдно семейство. — Докосна ръката ѝ и мислено се запита дали осъзнава какво се опитва да ѝ каже.

Тя се загледа в сплетените им ръце.

— Но пък съм готова да се обзаложа, че баща ти те е обичал повече от всичко друго на света.

— Така беше. А той означаваше всичко за мен. Наистина всичко. — Джош се загледа през прозореца към планината от другата страна на залива, обагрена в розово от лъчите на залязващото слънце. „Липсваш ми, тате“, помисли си той. — Татко почина преди една година.

— О, Джош! — Вдигна ръка и погали лицето му. — Съжалявам. Аз все се шегувам, а пък ти...

— Ти правиш точно онова, от което имам нужда в момента — увери я той. — Поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Какъв човек беше той? — тихо попита тя.

— Грижовен. Забавен и много умен. Докато растях той все ме водеше в стоматологичния си кабинет. Предполагам, че двамата с майка са мечтали да наследя професията му и да създадем семеен бизнес. — Джош си сипа още текила и си припомни съвета на баща си: „Не позволявай работата ти да определя кой си и какъв си. Ако го допуснеш, тя ще те погълне изцяло“. В онзи момент Грант го бе дарил със закачливата усмивка, която беше негова запазена марка. „А в стоматологията това просто не би могло да се случи, синко.“

Което си беше самата истина. Професията му беше стабилна, уважавана и доходна. Като партньор в просперираща групова практика, Джош щеше да получи всички социални придобивки, които професията предполагаше — членство в местния кънтри клуб, голяма къща в Бъкхед, красива съпруга, избрана измежду най-красивите млади дебютантки, и колкото си иска деца.

Вгледа се в очите на Лорън и продължи с признанията:

— Чудесно разбирах преимуществата на онова, което ми предлагаше, но не можех да приема. Не можех да се откажа от мечтата си.

— И сега изпитваш чувство на вина заради това?

— Да, така е. По дяволите, та този човек ме отгледа! Даде ми всичко, което притежаваше. Единственото, което поиска в замяна, бе да тръгна по стъпките му, а аз отказах да му доставя тази радост.

— О, хайде стига, Ламонт! Той те е обичал. Сигурна съм в това. И би искал да изживееш живота, за който мечтаеш, а не онзи, който той би избрал за теб.

— Решението ми да постъпя във флота му подейства като шамар през лицето.

Тя поклати глава.

— Да бе, сигурна съм, че много се е срамувал от теб! Та ти си завършил военноморската академия, за бога!

— Добре. Добре де! Съгласен съм, че можех да се представя далеч по-зле. И все пак ми се иска да бях успял да накарам сам себе си да избира нещо по-различно. — Той поклати глава. — Едва не напуснах флота, за да остана при мама, когато той умря. Тя беше направо разсипана. И все още не се е съвзела напълно.

— Но все пак си останал във флота.

— Не можех да зачеркна с лека ръка всичките години служба и обучение. Но ако трябва да бъда напълно откровен, аз винаги съм мечтал точно за това. Да служа във флота. Поради което успях да убедя сам себе си, че ще допусна голяма грешка, ако позволя животът ми да се определя от потребностите на майка ми.

— Мисля, че майка ти те е възпитала много добре.

— Тя така и не можа да приеме решението ми да постъпя във флота, но никога не би ме помолила да напусна.

— Повечето родители биха били изключително горди, ако синът им постъпи във военноморския флот — отбеляза Лорън.

— Не и моите. Майка направи и невъзможното, за да ме разубеди да кандидатствам в Анаполис, макар през цялото време да беше наясно, че няма да се откажа. — Той силно стисна ръката на Лорън. — Освен това знаеше, че, избирайки тази професия, аз рано или късно ще се изправя пред биологичния си баща.

— Който също служи във флота.

— Да. Той вече е старши офицер. Пилот. — През изминалите години Джош бе наблюдавал Бенет от разстояние, следил бе статиите за него във флотските издания. Беше вършил всичко това движен единствено от любопитство. След днешната среща обаче бе започнал да изпитва още нещо, но все още не можеше да го дефинира точно.

Лорън дълго не каза нищо. После протегна ръка към бутилката.

— Е, кой е той?

— Капитан Стив Бенет. Заместник-командир на авиационния отряд на „Доминиън“.

— Заради него ли стана летец?

— Надявам се, че не. Надявам се да съм избрал тази професия заради самия себе си. — Погали с ръка косата на Лорън. Колкото повече време прекарваше с нея, толкова по-комфортно се чувстваше в компанията ѝ. Никога преди не бе разговарял толкова свободно и открито с друга жена. Тя умееше да слуша и да го предразполага към откровеност. — Не мога, естествено, да отрека, че животът ми до този момент сякаш бе подчинен на желанието да подражавам на някакъв невидим призрак — призна той. — Да приличам на човек, когото не познавам. Един човек, който никога не бе означавал нищо за мен. Освен факта, че съм наследил част от гените му. Един човек, който би могъл да се окаже истински негодник.

— Джош — обади се тя. — Вие двамата сте като Люк Скайуокър и Дарт Вейдър.

— Много смешно! — Опитът ѝ обаче даде резултат. Лорън успя да го накара да се усмихне, макар че никак не му беше до смях. Когато беше до него, светът му се струваше по-добро място за живеене. Беше дяволски доволен, че бе дошъл първо при нея.

— Значи днес най-накрая се запозна с него.

— Нямах избор. Двамата ще плаваме на един и същ самолетносач. В подобни случаи съществуват формалности, които просто не могат да бъдат избегнати.

— И що за човек е Дарт Вейдър?

Джош се поколеба. Ако съдеше само по срещата днес, не ми могъл да отговори на този въпрос. Днес Бенет се държа като истински професионалист. Позволи си само един кратък миг на шок и изумление. Но веднага се овладя и заговори по същество. В главата си Джош обаче бе съхранил и друг образ на Бенет, който, събуден посред нощ от двама военни полицаи, бе излязъл да посрещне едно младо момиче, което вероятно беше негова дъщеря. Това беше спомен, който Джош не би споделил с когото и да било. Дори и с Лорън.

Бръкна в джоба на ризата си и измъкна от там една сгъната на четири страница, която бе откъснал от един брой на списание „Контрейлс“. На нея бе сниман Бенет, застанал редом до знамето.

Тя се вгледа в снимката и буквално затаи дъх.

— Сигурен ли си, че си наследил само някои гени от него? Мили боже, та вие си приличате като клонинги.

Джош кимна, обхванат отново от неопределеното усещане, което го обхващаше винаги, когато мислеше за биологичния си баща. Как е възможно да прилича толкова много на човек, когото дори не познава?

Разказа на Лорън за това как бе приковал погледите на хората от екипа на Бенет още с появата си в хангара. Помощникът на Бенет, който го посрещна в приемната, успя дори да го ядоса. И тогава, в мига, в който Джош влезе в кабинета на Бенет, изведнъж бе обхванат от някакво нереално усещане на безтегловност.

— Сър, казвам се Джошуа Джеймс Ламонт. Роден съм в Атланта, Джорджия, на четвърти април хиляда деветстотин седемдесет и седма година. Майка ми се казва Сесилия Кинг Ламонт.

Бенет го бе погледнал с неопишимо изумление. Изглеждаше като човек, получил силен удар в корема. Но това продължи само миг. Той веднага се овладя и оттам насетне демонстрира завидно самообладание и гранитна твърдост. Не се наложи Джош да обяснява нищо повече. Само спомена, че е преценил, че се налага да информира Бенет за съществуващата между двамата биологична връзка.

И двамата мъже бяха прикрили истинските си чувства зад строгите разпоредби и уставното държание, задължително за всички, които служат във флота. И се справяха добре до момента, в който съпругата на Бенет влезе неочаквано в кабинета.

— Бедната жена — прошепна Лорън.

— Тръгнах си веднага щом тя се появи. — Представи си шокираното и пребледняло лице на госпожа Бенет. Жената имаше добри и умни учи, в които Джош видя отразени силната болка и объркване, предизвикани от неочакваната му поява.

— И какво следва от тук насетне?

Той пъхна ръка под бедрото ѝ.

— Двамата с теб ще се любим и ще заживеем щастливо заедно.

Тя избута ръката му.

— Много смешно, Ламонт...

— Говоря сериозно. Ти прекрасно знаеше, че това все някога ще се случи, Лорън.

Тя вдигна крака от скута му и се изправи.

— Мисля, че трябва да си вървиш, Джош.

Долови страха, прокраднал се в гласа ѝ, и се подразни.

— Няма да ходя никъде, Лорън. Виж, прекарах днешния ден, разголвайки душата си на няколко пъти, но все още не съм приключил. Двамата с теб се чувстваме страхотно заедно, Лорън. По дяволите, знаеш, че е така. — Изправи се и застана точно пред нея. — Желая те. Започвам да се влюбвам в теб.

Тя извърна лице и обви ръце около тялото си.

— Не го казвай.

— От доста време полагам усилия да не говоря за това. Но не мога повече да се сдържам.

— Виж, двамата наистина си прекарваме добре. Смеем се, забавляваме се. Ти си страхотен човек. А днес си преживял ужасно труден ден. Възхищавам ти се заради онова, което си направил. Мисля, че си невероятен. Но между нас няма да се получи нищо. И може би ще е по-разумно ако и двамата продължим живота си.

— Да бе, разбира се! Да продължим, казваш? Така както ти си продължила след смъртта на съпруга си?

Тя рязко се отдръпна. Все едно, че я бе зашлевил през лицето. Но той продължаваше да говори. Нямахше никакво намерение да се отказва.

— Ти си *спряла* да живееш, Лорън. И ако не си позволиш да се отпуснеш, ще прекараш в това състояние остатъка от живота си. Това ли искаш наистина?

— За предпочитане е пред онова, което ми предложи току-що — рязко отвърна тя.

— Защо?

— Защото независимо от всичко, което си готов да ми кажеш в момента, двамата с теб никога няма да заживеем щастливо. Ще бъдем щастливи само докато успеем да разбием сърцата си.

— Никога не бих те наранил, Лорън.

— В момента ме нараняваш — заяви тя. — Не схващаш ли, Ламонт? Боли ме да те желая толкова силно и да знам, че не бих могла да те имам.

— Глупости! Ти ме имаш. Ето, тук съм.

— И за колко време? Докато корабът ти отплава?

Думите ѝ го накараха да замълчи. Най-накрая схвана. Беше толкова предан на флота, че бе намерил сили в себе си да се

противопостави на родителите си. Толкова предан на флота, че да изостави жената, която обича, за да изпълни дълга си.

— Не притежавам качествата, необходими, за да те обичам — рече тя. — Не мога да се подложам на живот, при който постоянно ще трябва да ти казвам довиждане...

— *И добре дошъл у дома* — напомни ѝ Джош.

Видя сълзите в очите ѝ и почувства непоносима болка. Но тогава изведнъж му просветна — сълзите означаваха, че държи на него.

Усмихна ѝ се нежно и внимателно обви ръце около нея.

— Всичко ще бъде наред, скъпа — дрезгаво прошепна той. — Ще свикнеш.

— Как? — възкликна Лорън.

— Като повярваш в мен. В нас. Като повярваш, че двамата с теб ще живеем щастливо до края на дните си. А съвместният ни живот започва още сега.

— Мисля, че трябва да си вървиш — шепнешком промълви тя, но думите ѝ прозвучаха неубедително. Освен това не направи никакъв опит да се освободи от прегръдката му.

— Виж, миличка, на този свят има едно-единствено нещо, което може да ме накара да си тръгна от теб тази вечер. Ще го направя, ако ме погледнеш в очите и ми кажеш, че греша по отношение на нас двамата.

Лорън притисна чело към гърдите му.

— Ти си...

— Погледни ме в очите, Лорън. Или не казвай нищо.

Тя потрепери, сви треперещите си ръце в юмруци, подпря ги на гърдите му и бавно вдигна лице към него. В очите ѝ вече нямаше сълзи. Отчаяно му се прииска да я целуне, да я притисне към себе си и да ѝ обещае отново, че всичко ще бъде наред.

Само че тя няма нужда от това, напомни си Джош. Тя трябваше да приеме нещата, които можеха да ги разделят, без значение каква болка ще ѝ причини това. Вгледа се в очите ѝ и почувства как любовта го залива като приливна вълна. Виж ме, помисли си той. Виж какво изпитвам към теб.

— Ламонт — прошепна Лорън. — Ти си...

Господи! Значи все пак щеше да го направи. Щеше да му каже, че греша. Че те двамата не си принадлежат.

Тя прехапа долната си устна, пое дълбоко дъх и опита отново.

— Ти си... такава копеле...

— Ето, така те харесвам — заяви той, наведе се и я целуна, заглушавайки всичките ѝ протести.

На следващата сутрин Лорън се събуди обгърната от омаята на сексуалната наслада. В първия момент не посмя да отвори очи от страх, че всичко това можеше да се окаже просто сън. Но не беше. Случващото се беше напълно реално. Ставаше дума за нейния живот, който предишната нощ се бе устремил към неизвестността.

Бавно отвори очи и премигна, заслепена от ярката слънчева светлина, която струеше през плъзгащите се стъклени врати. Самата тя никога, ама никога не заспиваше, без да е пуснала пердетата. „Но пък какво толкова, по дяволите?“ — помисли си Лорън и се надигна на лакът. Тя никога не спеше и с офицери от флота, нали?

До снощи.

На устните ѝ заигра усмивка. Извърна глава и погледна към неговата половина от леглото. Странно как само за една нощ той вече бе успял да си извоюва място в живота ѝ и да запази половината легло за себе си. Завивките бяха натрупани на куп и в един миг Лорън си помисли, че той може би все още лежи до нея, скрит някъде между чаршафите. Но не, Джош изрично я бе предупредил, че ще тръгне много рано. Споменал бе, че тази седмица участва в нещо, което бе нарекъл „специална подготовка“ и бе пояснил, че основната част от ескадрилата му ще тръгне на плаване с „Доминиън“. Джош също щеше да замине, но чак през пролетта.

Като че ли това е някакво успокоение, помисли си Лорън, стана от леглото и навлече халата си. Заминаването си беше заминаване. А то беше неизбежно за мъжете, служещи във флота.

Излезе, за да вземе вестника от алеята пред къщата. Усещаше странно напрежение, а голата ѝ кожа настръхваше от допира на халата. Остана за момент пред къщата, стиснала вестника в ръка. Повече от всичко ѝ се искаше да поговори с Джош, да му разкаже за странните и прекрасни чувства, които владееха тялото и душата ѝ. Но това, естествено, беше невъзможно. Изрично я бе предупредил, че няма да може да се свързва с него по време на специалната подготовка.

Бавно тръгна обратно към къщата. Помисли си, че увлечението ѝ по офицер от флота едва ли е най-идиотското нещо на света. Само дето в момента не можеше да се сети за нещо по-глупаво.

Чу слабо мяукане и се закова на място от изненада. Ледена тръпка пробяга по гръбнака ѝ. Обърна се и видя Рейнджър, нейният котарак, който се промуши през живия плет и скочи на верандата. Целият беше мокър, но иначе изглеждаше охранен както винаги. Около врата си носеше бяла кайшка срещу бълхи. И сякаш бе отсъствал не няколко месеца, а само няколко минути, той, без да се колебае, влезе в къщата и се запъти право към купичките си в кухнята.

[1] Медицински термин — виене на свят. — Б.пр. ↑

2.

Отплаването никога не е било лесно за Стив, но до този момент поне, най-трудните моменти бяха свързани с раздялата му с бременната Грейс. На два пъти. Стив не бе присъствал на раждането на нито едно от децата си. Въпреки това Грейс винаги бе проявявала изключително разбиране. В онези години, преди ерата на електронната поща, тя му пишеше всеки ден. Пълнеше плика със снимки и изпълнени с любов бележчици и го караше да се почувства като част от живота на децата преди още да ги е зърнал за пръв път.

Всеки божи ден благодареше на Бога за Грейс. Тя сплотяваше семейството. И правеше заминаванията и продължителните му отсъствия по-поносими.

Стив обаче съзнаваше, че появата на Джош щеше да сложи началото на съществена промяна в живота им — промяна, която назряваше от доста време, макар той да отказваше да го признае. Двамата с Грейс имаха нужда от време, за да преодолеят шока и объркването, причинени от неочакваното откритие. Още повече време щеше да им е нужно, за да се справят с напрежението между тях, което и двамата бяха пренебрегвали твърде дълго.

Проблемът обаче бе в това, че време нямаше. След като Грейс изхвърча от хангара, той се изправи по средата на кабинета си, объркан и дезориентиран като човек, преживял жестока бомбардировка. Ключките очевидно бяха неизбежни. Той чувстваше как слухът набира скорост подобно на буря, извила се в океана. На хората от екипа му им бе необходим само един поглед към Ламонт, за да разберат всичко. А онези, които са видели Грейс да влиза и излиза от кабинета му, сигурно вече бяха дали своята дан към разкрояването на ключката с пикантни подробности.

Може би трябваше да тръгне след нея, но гордостта му го накара да остане на мястото си. Не можеше да си наложи да срещне въпросителните погледи на подчинените си. Трудно му бе да се примири с факта, че всички многозначително мълкват, когато го видят да се приближава. Затова не тръгна след жена си, а отново се зае с

работата си, твърдо решен да свърши всичко както трябва. Трябваше да се погрижи за много неща преди отплаването. Независимо от хаоса в личния му живот, утрешният ден бързо приближаваше.

С годините членовете на семейство Бенет си бяха създали и стриктно спазваха някои ритуали, свързани с всяко негово отплаване. Всички до един ги изпълняваха с надеждата те да внесат някакво спокойствие и утеха в живота им, да направят така, че отсъствието му да стане по-лесно и поносимо.

Преди всяко заминаване Стив се стараяше да подари по нещо специално на всяко от децата. Когато бяха малки им подаряваше буркан със сто и осемдесет малки шоколадчета — по едно за всеки ден, през който няма да бъде до тях. Или пък спестовна касичка с монети, топки за игра на голф, книжки с приказки. Имаше един случай, при който Кати бе толкова разстроена от предстоящото му заминаване, че бе на ръба на истерията. Тогава Стив стоя буден цяла нощ, за да напише и сгъне сто и осемдесет „Письмца от татко“. Всяко съдържащо весели и забавни неща, които да я накарат да се усмихне: „Ти си любимите ми пеперони върху пицата, която обичам“. Или пък глупави гатанки от рода на: „Пълна къща с деца, без прозорци, без врата. Що е то?“. Имаше и няколко сантиментални послания: „Слънцето изгрява истински едва когато освети теб“.

Сега, когато децата бяха големи, на Стив му беше много по-трудно да им предложи обичайната *ежедневна доза от татко*. За предстоящото пътуване бе подготвил нещо, върху което работеше от доста време насам.

Беше повече от сигурен, че децата изобщо не си даваха сметка каква болка му причинява всяко сбогуване. Не искаше някой от тях да узнае колко е мъчително да изоставиш пълзящо бебе, а при завръщането си да завариш ходещо малко човече. Или пък да се прибереш у дома и детето ти да се разпищи от страх при вида на непознатия чичко. Да отпразнувате заедно първото паднало зъбче на шестгодишното ти дете, а при завръщането си у дома да завариш седемгодишно хлапе с напълно сменени зъби. Да се разделиш със сина си, който упорито се учи да хвърля бейзболна топка, а като се върнеш, да откриеш, че треньорът му вече го обучава как да направи така, че да хвърли практически неуловима топка. Или пък да живееш с

разочарованието, че никога няма да видиш дъщеря си, пременена за абитуриентския ѝ бал.

Това бяха неща, които Стив не желаше да споделя с тях. Винаги се бе държал като корав офицер от кариерата, който изпълнява дълга си всеотдайно и без да се оплаква. Сега обаче, седнал в смълчания си, почти изпразнен пред предстоящото отплаване кабинет, Стив изведнъж осъзна горчивата истина. Разбра, че ще трябва да плати скъпа цена за това, че години наред бе имал тайни от хората, които обича.

Измъчван от умора и необичайна неувереност, Стив приготви по един плик за всяко дете. Беше написал писмата преди лейтенант Джошуа Ламонт да нахлуе в живота му, но въпреки това, реши да не ги променя. Появата на Ламонт по никакъв начин не би могла да промени чувствата, които бе споделил в писмата до децата си.

Би могла обаче да промени техните чувства.

Не искаше да им казва. Грейс обаче ще настоява да им разкажа всичко, с леко раздражение си помисли Стив.

Не знаеше какво да очаква, когато се прибра вкъщи за вечеря. Животът им се бе променил само за миг. Светът, който бе градил толкова години, сега се срутваше около него.

Завари Грейс в кухнята. Стоеше пред мивката с ръждясали кранчета. В тази малка и неугледна къща тя изглеждаше като нещастна кралица, озовала се по погрешка на това толкова неподходящо за нея място. Чу стъпките му и се обърна да го погледне. Никога преди не бе виждал такова изражение на лицето ѝ. При нормални обстоятелства той щеше да се приближи и да я целуне, а тя щеше да попита как е минал денят му. Само че обстоятелствата днес бяха всичко друго, но не и нормални.

— Грейси, нека поговорим за това — рече Стив.

— За какво да говорите? — попита Кати, която точно в този момент влезе в кухнята и се настани на едно високо столче пред барплота. Лицето ѝ сияеше както всеки път, когато той беше наблизо. — Здравсти, тате.

Той отвърна на усмивката ѝ, но сърцето му сякаш се преобърна в гърдите му. Какво щеше да причини на малката му Кати новината за Джош?

Отново погледна към Грейс. В погледа ѝ прозираха неописуема болка и объркване, които буквално го оставиха без дъх. Стана му ясно,

че не би могъл да разчита на помощ от нейна страна. Този път беше съвсем сам.

Нямаше никаква представа как да поправи стореното. В състояние беше да сглоби и разглоби реактивен двигател, но сърдечните проблеми си оставаха загадка за него. Във всеки един смисъл на думата, това тук беше първото му истинско семейство. Преди в живота му да се появят Грейс и децата той дори не бе предполагал, че семейството може да бъде и такова. Прекарал детството си по приемни семейства, той бе израснал, без да изпитва емоционална обвързаност с хората, при които бе живял, и без потребност да притежава собствен, постоянен дом. Съвсем млад се научи да брани сърцето си и да пази тайните си. Това бе единственият начин да оцелее.

Научи се да не допуска провали в живота си. Връзката му със Сиси беше провал и той просто си забрани да мисли за нея. Беше твърдо убеден, че е по-добре да продължи живота си и да се престори, че онзи брак никога не е съществувал. Сега обаче започваше да разбира нещо, което повечето хора вероятно вече знаеха — човек никога не може да се освободи напълно от миналото.

— За какво трябва да говорите? — настоя Кати.

— За това къде да отидем на вечеря — рече Стив. Добър отговор. На Грейс само готвене ѝ липсваше тази вечер.

— Аз съм за онзи датски ресторант, чийто собственик се изживява като французин — заяви Кати и заподскача из кухнята.

— „Кастийл Франсийн“? — попита Ема, която тъкмо слизаше надолу по стълбите. — На мен ми изглежда като миниатюрно игрище за голф.

— Да, но там сервират най-вкусните десерти — обяви Кати. — Направо са отрупани със сметана! Ама наистина отрупани! Може ли да отидем там, тате? Моля те.

— Нека да оставим на майка ви да реши. — Заради момичетата се усмихна на Грейс, опитвайки се да се държи като човек, който организира поредната официална вечеря, посветена на предстоящото му заминаване.

— Ще се обадя да резервирам маса. — Грейс се обърна и вдигна телефонната слушалка.

Стив забеляза как притиска ръка към корема си като човек, измъчван от силна болка.

По време на краткото пътуване до ресторанта децата изпълниха неловкото мълчание помежду им с веселите си и никога непресекващи разговори. Кати, която очевидно искрено се забавляваше, счете за нужно да ги запознае с последните клюки.

— Чух, че Кори Краудър поканил Ема за своя дама на бала.

Грейс се завъртя на мястото си и погледна Ема.

— Това е нещо ново за мен.

Ема смушка сестра си с лакът.

— За мен също. Балът ще бъде чак в края на ноември. Той не е споменал и думичка по този въпрос, глупаче, и не искам да разправяш наляво и надясно неща, които не отговарят на истината.

— Не ги разправям наляво и надясно. Само казах на мама и татко — възрази Кати. — А пък той все пак те е поканил. Или ще го направи съвсем скоро. Чух новината от собствената му майка. Тя изнесе пред класа ни една доста слаба и неубедителна лекция по въпросите за лидерството и Ерин Клун я попита направо коя ще бъде дамата на Кори.

В огледалото за обратно виждане Стив видя Ема да покрива лицето си с ръце.

— Животът ми е истински кошмар.

— А ти искаш ли да му бъдеш дама? — попита Брайън.

— Разбира се, че иска! — изпревари я Кати. — Та кое момиче не би искало?

След инцидента с бирата мнението на Стив за Кори бе претърпяло неблагоприятна промяна, макар че Ема се постара да го убеди, че Кори е точно толкова виновен, колкото и всички останали хлапета, събрали се на плажа през онази нощ. Това обаче не бе толкова важно в случая. Стив беше наясно, че дори и да беше свършено, момчето пак нямаше да му хареса. Защото никое момче не е достатъчно добро за неговата Ема.

И трите деца заговориха едновременно, като всяко се опитваше да убеди останалите в нещо.

Стив за миг си помисли за Джошуа Ламонт. Какво ли дете е бил той?

Странно, почти нереално чувство се прокрадна в душата му. Преодолял първия шок, той осъзна, че започва постепенно да приема факта, че животът му е претърпял необратима промяна. Погледна към Грейс, неговата котва и опора, но тя бе обърната назад към децата и обсъждаше с Брайън дали той да покани Линди или Кендис на бала.

— Ей, ами ти? — Брайън се обърна към Кати, опитвайки се да се измъкне от нахалните ѝ въпроси. — Вече си гимназистка. Кой ще те заведе на бала?

— Някой късметлия, естествено — обади се Стив, а лицето на Кати стана червено като цвекло. — Помниш ли какво си говорихме с теб, Брайън? Докато ме няма, ти ще трябва...

— ... да се грижиш за сестрите си — довърши вместо него Кати, очевидно преизпълнена с благодарност за помощта му. — Ама какво е това? Да не би да живеем в средновековието? Ема и аз можем и сами да се грижим за себе си, нали, Ем?

— Естествено — съгласи се Ема. — Но мисля, че трябва да дадем на Брайън възможност да се почувства полезен.

— Аз съм изключително полезен — заяви Брайън в мига, в който спряха на паркинга пред ресторанта. — Припомни си го, когато отново ти потрябвам, за да те закарам някъде.

Всичките им заяждания престанаха в момента, в който влязоха в полутъмния ресторант, декориран с очарователната елегантност на седемнадесети век. Децата изведнъж се превъплътиха в учтиви гости на заведението с безупречни маниери и приглушени гласове.

Обучението е всичко на този свят, помисли си Стив. Както в живота, така и във флота. Грейс бе обучила и възпитала тези деца с ненатрапчива твърдост и сега добрите маниери и безупречното поведение бяха станали неразделна част от тяхната същност.

Докато вървяха към резервираната за тях маса, разположена в едно от уединените сепарета, Стив чу някой да вика името му. От другата страна на залата му махаше някакъв мъж, облечен с официален костюм.

— Проклет да съм! — промърмори Стив. — Ще ме извиниш ли само за момент? — попита той и погледна Грейс.

Тя кимна и заедно с децата продължи към масата. Стив се отдалечи, за да види стария си приятел.

— Джо Лорд! — възкликна той, когато Джо застана пред него и силно стисна ръката му. — Кълна се, че в първия момент си помислих, че виждам привидение.

— Вярно, че не сме се виждали от много години, приятелю. — Джо се обърна към привлекателната млада жена, с която вечеряше. — Скъпа, това е Стив Бенет, бивш колега от ескадрилата. С позивна „Самотния вълк“, нали така? Стив, запознай се с великолепната ми съпруга, Хали.

Стив поздрави жената, която изглеждаше два пъти по-млада от Джо и носеше по себе си бижута на стойност няколко хиляди долара. Съпруга номер три, помисли си той. Джо бе изтърпял не един, а два брака като първата женитба на Стив — изключително кратки и унижителни. Джо беше толкова съсипан след втория си провал, че реши да напусне флота.

Цялата ескадрила бе шокирана от решението му, защото по онова време кариерата на Джо като офицер се бе устремила право нагоре. Но той обърна гръб на възможността да стане командир на ескадрилата. Вместо това постът бе предложен на Стив. Сега, като гледаше светналото от щастие лице на Джо, Стив реши, че той очевидно не съжалява за решението си.

— Е, как вървят нещата в частния сектор? — попита Стив.

— Ами какво да ти кажа? Плащат ми, за да изпитвам прототипи. Всеки ден в шест вечерта вече съм си у дома. Освен това ще бъда до Хали, когато се роди детето. Как ти се струва това, а? — Бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади визитна картичка и я подаде на Стив. — Обади ми се, ако решиш, че имаш нужда от промяна.

— Непременно — обеща Стив, прибра картичката в джоба си и веднага забрави за нея. — Благодаря ти. А сега трябва да се връщам при семейството си.

— Предстои ти плаване, а? — попита Джо.

— Точно така.

— Успех, приятел! И да се пазиш...

Стив зае мястото си на тапицирана пейка с висока облегалка.

— Извинявайте — рече той. — Случайно се натъкнах на Джо Лорд, бивш колега от ескадрилата. Сега работи в частния сектор.

— Уха, значи е долен търгащ! — скандализирано прошепна Кати.

Това беше битоващото сред флотските семейства определение за офицер от кариерата, позволил си да бъде примамен от компания, предлагаща му солидно възнаграждение. За членовете на семейство Бенет подобна мисъл бе просто недопустима.

— Не мога да повярвам, че отиде да говориш с него — додаде Кати.

— И защо не? В края на краищата, човекът не е направил нищо незаконно — възрази Брайън. — Може пък да е искал по-добро заплащане и възможност да живее собствения си живот.

— Но той се е клел във вяроност на флота! — с изненадваща пламенност възкликна Ема. — Флотът инвестира повече от два милиона долара в обучението и подготовката на всеки пилот.

— Откъде знаеш? — попита Грейс.

— Един човек дойде в училище, за да разясни пред горните класове условията за обучение и работа във флота.

— Не мога да повярвам, че си отишла на тази среща — обади се Брайън. — Не мисля, че има нещо, което да не знаеш за флота.

— Срещата ми даде повод да се измъкна от часа по цивилизация.

— Нямам търпение да стигна и аз до последния клас.

Училището си остана основната тема на разговора по време на вечерята. Стив забеляза и други познати семейства в ресторанта, които очевидно бяха тук по същия повод като тях. Най-накрая, след като обещаните десерти бяха сервирани, Стив срещна погледа на Грейс, седнала от другата страна на масата.

Тя отвърна на погледа му, но не направи никакъв опит да го подкрепи. Почувства се като самолет, който пада свободно, без да знае къде ще се приземи. Дали да им каже? Тук? Сега? Редно ли е да проведе такъв разговор на обществено място? Грейс сигурно знаеше отговорите на всичките тези въпроси. Но този път нямаше да му помогне. Трябваше да го направи сам.

— Добре — рече той. — Трябва да поговоря с вас...

— ... за някои неща, преди да тръгна — отново довърши вместо него Кати и загребва пълна лъжица сметана. — Целите сме в слух, тате!

Грейс се облегна назад и скръсти ръце на масата. Това си беше неговото шоу. И нямаше смисъл да го отлага повече. Извади четирите плика и им ги раздаде.

— Най-напред искам да ви подаря нещо, с което да се занимавате през следващите месеци.

Тя веднага разкъсаха пликите.

— Компактдискове — обяви Кати, стиснала в ръка три прилежно надписани диска.

— Ти ли ги направи? — попита Брайън.

— Всеки един от тях.

— Не подозирах, че знаеш как да записваш дискове.

— Е, вашият старец все още знае някой и друг трик. По едно време обаче се уплаших, че никога няма да свърша.

— Законни ли са тези презаписи? — попита Ема.

— Разбира се. Направих ги в радиостанцията на базата. Презаписани са от законно закупени оригинали. Всеки един от вас има и списък със записаните песни — додаде той. — Списъците са в пликите.

— Това наистина е много специален подарък, татко — рече Ема. — Благодаря ти.

Усмивката ѝ му беше достатъчна, за да се почувства възнаграден за безкрайните часове, които бе вложил в този проект. Беше се почувствал като търсач на съкровища докато се опитваше да подбере най-подходящите песни, носещи точно определено послание. Работата се оказа по-трудна, но и по-въълнуваща отколкото беше очаквал. Беше записал какво ли не — от „Спаси ме“ до подбрани песни на Нора Джоунс и „Дъ Вайнс“.

— Страхотно е, нали, мамо? — щастливо възкликна Кати.

Стив обаче не пропусна сянката, пробягала по лицето ѝ. Малкото му момиченце полагаше отчаяни усилия да се държи смело преди всяко негово заминаване.

Грейс прегледа списъка с песни и прехапа устни.

— Някои от тях не съм чувала от години.

Стив се запита дали жена му си дава сметка, че тези дискове представляват саундтрака на техния брак. Беше се опитал да включи всяка песен, която бяха слушали заедно, всяка песен, на която бяха танцували или пък се бяха любили. Всяка песен, вплетена се в тъканта на многогодишното им съжителство. За щастие Стив имаше добра музикална памет. Като момче бе живял при много приемни семейства и понякога музиката се оказваше единственото му спасение и утеха. В

резултат на това бе започнал да я цени като могъщо и здравословно средство, с помощта на което човек би могъл да се пренесе на друго, по-приятно и по-добро място.

Кати се наведе към него и го целуна по бузата.

— Благодаря, тате.

— Да, и аз ти благодаря — намеси се Брайън.

— Приготвил съм и по едно писмо за всеки от вас — рече им Стив. — Но тях предлагам да прочетете по-късно.

— Както правим винаги — обади се Кати.

Писането на тези писма винаги бе най-трудната част от подготовката му за предстоящото плаване. Никой никога не го бе изричал на глас, но истината бе, че всяко назначение бе свързано с определен риск и той можеше и никога повече да не се върне у дома.

Сервитърката се приближи, за да напълни отново чашите им с кафе и да донесе сметката. Стив се възползва от прекъсването, за да погледне всяко от децата си, преди да им съобщи новината. Вгледа се в обичните им личица и скъта образите в сърцето си, за да има какво да си спомня в дългите дни и нощи, които предстояха. Те го обожаваха. И Стив го знаеше. А ето че сега щеше да му се наложи да промени завинаги представите, които децата му имаха за баща си.

— Трябва да ви кажа нещо, деца — заяви той.

— Да не би да сме във война? — ужасено попита Кати.

— Но аз си мислех, че ти предстои плаване в района на западен Тихи океан — намеси се Ема.

— Не става дума за предстоящото плаване, а за мен. — Сведе поглед към ръцете си — силни и квадратни. На безименния му пръст блестеше брачната халка, която сваляше само по време на плаване. След това отново се вгледа в изпълнените с очакване лица на децата си. — Истината е, че почти никога не съм ви разказвал за детството си и за времето преди да срещна майка ви — рече той. — Сега обаче се налага да ви разкажа някои неща за миналото си.

И тримата се поизправиха на местата си и леко се приведоха напред. Вече бяха чували за малтретирането и тормоза, на който е бил подложен преди социалните служби на щата Тексас да го вземат под свое попечителство. Знаеха и за многобройните приемни семейства, в които бе живял, и за това, че приемните му родители така и не могли да се привържат достатъчно към изключително умното и атлетично

момче, което обаче било твърде непокорно и свободолюбиво за вкуса им.

— Днес искам да споделя с вас нещо, което се случи с живота ми преди много години.

— Да не би да си извършил нещо наистина лошо? — попита Кати.

— Да не са те арестували за нещо? — зачуди се Брайън.

— Не, нищо подобно. Но... — Позволи си едно последно колебание. В този момент той все още беше бащата, когото познаваха и обичаха. Онова, което смяташе да им каже, щеше да промени всичко. — Веднага щом завърших гимназия и непосредствено преди да постъпя във флота, аз се ожених. И се разведох само шест месеца по-късно.

Три чифта очи се впериха в него с изумление. Гледаха го така, сякаш внезапно му бяха поникнали рога. След това тримата заедно погледнаха към Грейс. Тя само разпери ръце в отговор.

— Тази история е на баща ви. Не моя.

Децата отново насочиха вниманието си към Стив.

— Как се казва тя? — попита Кати. — И къде живее сега? Защо никога преди не си споменавал за нея?

Ема се обърна към майка си.

— Ти знаеше ли?

— Научих едва днес след обяд — безизразно отвърна Грейс. Изглеждаше напълно спокойна и по никакъв начин не издаваше чувствата, които бушуваха в душата ѝ. Просто си седеше и наблюдаваше как той разкрива тайни от миналото си пред децата.

— Не съм казвал за това на никого — обясни Стив, — защото това е нещо, с което никак не се гордея. — Дори и в този момент целият пламтеше от срам при мисълта за този свой толкова голям провал. — И защото по принцип избягвам да мисля за миналото. Вие, деца, и майка ви означавате всичко за мен и реших, че няма смисъл да ви разказвам за нещо, което съм извършил, когато бях млад и глупав и което приключи много преди вие да се появите в живота ми. — Беше му неловко да говори на Грейс чрез децата. А тя изобщо не искаше да му помогне. Седеше си там и пазеше неутралитет като Швейцария.

— Но това е толкова странно, татко — пръв са обади Брайън. — Не мога да повярвам, че си го пазил в тайна толкова време.

— Трябваше да ни кажеш. — Кати избута огромния си десерт настрана.

— Не, не е трябвало — разпалено заяви Ема. — Става дума за неговото минало, а то няма нищо общо със сегашния ни живот.

Стив я зяпна с изненада. Грейс изглеждаше слисана.

Ема отпи глътка вода.

— Не разбирам защо смятате, че е длъжен да разказва на всички за всяка допуснатата от него грешка. Би трябвало да го обичате достатъчно, за да му позволите да продължи напред и да забрави, че това се е случило някога.

Трогнат, Стив я потупа по ръката.

— Скъпа, мисля, че си успяла много точно да схванеш онова, което изпитвам. Признавам обаче, че не бях прав да крия това от вас и особено от майка ви. Неща като това... Трябваше да призная истината, вместо да я крия толкова години. И сега ми се иска да го бях направил.

— Така и не ни каза името ѝ — напомни му Кати.

— Казва се Сесилия Кинг. Сиси. Беше много млада и също толкова глупава колкото мен. Не ѝ беше нужно обаче много време, за да осъзнае, че не е създадена за съпруга на моряк.

— Къде живее? — продължи да разпитва Кати. — Как изглежда? Стив вдигна ръка.

— След развода изобщо не съм се чувал с нея. А и тогава единственото, което ми каза, бе, че е срещнала някакъв мъж от Атланта. Сега разбирам, че се е омъжила за него веднага след като се разведохме. Човекът е цивилен. Зъболекар, доколкото зная.

— И защо реши да ни разкажеш за това точно сега? — попита Ема.

— Защото се оказва, че историята има продължение. Сиси ме напусна и се ожени повторно, без обаче да ми каже нещо изключително важно. По онова време е била бременна.

— От теб? — Кати изглеждаше ужасена.

— Значи има и дете? — възкликна Брайън. — За бога, татко!

— По-рано през деня се запознах с него. До днес изобщо не подозирах за съществуването му.

— Момче — с почуда в гласа отбеляза Ема. А след това почти шепнешком додаде: — *Брат.*

И в този момент Стив за пръв осъзна какво, всъщност се бе случило. Той имаше син. *Още* един син.

— Казва се Джошуа Ламонт.

— Сигурен ли си, че е твой син? — попита Кати.

Сигурно щяха да се намерят хора, които на негово място биха поискали и тест за бащинство, но Стив знаеше, че това не е необходимо. Всеки глупак можеше да види поразителната прилика между двамата.

— Сигурен съм. Той е офицер от флота. Летец. Никога не е искал да се види с мен, но се наложи да ме потърси и да се представи, защото е назначен в...

— В авиационния отряд, който командваш — прекъсна го Кати.
— Мили боже!

А после изведнъж заваляха въпроси — мъчителни и директни.

— Мамо, ти също ли се срещна с него? Как изглежда? Къде живее? Кога ще се запознаем с него?

— Видях го — тихо отвърна Грейс. — За малко. Той е пилот от флота. И изглежда като такъв.

Стив никога не бе възприемал флотските пилоти като определен тип хора, но дълбоко в себе си знаеше, че принадлежи към братство, в което членуват само особена порода хора.

Брайън не каза почти нищо. Седеше на мястото си, забил поглед в масата и потънал в мисли. Стив изведнъж си даде сметка, че той бе преживял най-силен шок. Само в един кратък миг от единствен син се бе превърнал в по-малкия брат.

— И кога ще се запознаем с него? — не мирясваше Кати.

— Това зависи от него — отвърна Стив. — И от майка ви.

— И какво стана, когато го видя? Прегърнахте ли се, плачейки от радост?

Стив се засмя безпомощно.

— Не, изобщо не стана така. Аз не го възприемам като мой син, а той не ме смята за свой баща. Дойде при мен, защото знаеше, че пътищата ни рано или късно ще се пресекат, а той държи да отстрани всички пречки и препятствия от пътя си. Вижте, ние с него изобщо не се познаваме и това, че той най-изненадващо се появи в живота ни, не променя нищо. Нито за мен, нито за семейството ни. Обичам майка ви, а също и вас, деца, и това няма да се промени докато съм жив.

— В такъв случай е трябвало да ни кажеш — промърмори Брайън.

— Нали току-що го направи, глупако — възкликна Ема и сръчка брат си с лакът.

— Мисля, че всички ние ще имаме нужда от терапия — обяви Кати и лицето ѝ отново просветна. Когато беше в пети клас имаше съученичка, която посещаваше психотерапевт веднъж седмично и от тогава насам все си мечтаеше да се подложи на подобно изживяване. — Мамо, може ли да се подложим на колективна терапия? Моля те!

Стив я прегърна през раменете.

— Нямаме нужда от терапия, Кати — рече той. Срещна погледа на Грейс, търсейки подкрепа. Не я намери. — Ще се оправим сами, миличка. Кълна ти се, че всичко ще бъде наред — заяви той.

3.

Грейс се събуди рано и още преди да е отворила очи си даде сметка, че днешният ден ще бъде по-различен от всички останали. При нормални обстоятелства отплаването на Стив бе съпроводено с множество ритуали, с моменти на ужасяващ страх и мълчаливо примирение, с емоции, които рязко изплуваха на повърхността, а след това отново потъваха в дълбините на душата ѝ. Днес обаче просто не знаеше какво да очаква.

Обърна се на една страна, сдържайки дъха си. Стив все още спеше дълбоко. Винаги бе притежавал благословеното умение да изпразва главата си от всички тревоги и неприятности, за да даде възможност на тялото си да почине. Едва сподави желанието си да го събуди, за да продължат ужасния разговор от предишната вечер.

Вместо това само пхна ръка под възглавницата си и се вгледа в него. Не съществуваше начин да разрешат проблемите си в оставащото им време. Само след няколко часа отново щеше да бъде сама. Сама с този проблем.

Подобно на толкова много други неща в брака им, и този труден за тях момент щеше да бъде пренебрегнат заради служебния му дълг. Стив заминаваше за шест месеца, оставяйки я да се оправя сама сред разрухата, причинена от бомбата, която бе паднала наред семейното им благополучие.

Разкритията за тайното му минало предизвикаха в душата на Грейс истинска буря от съмнения и страхове. Бил е женен, за бога! И дори не е счел за нужно да ѝ го каже. Защо? Какво още криеше от нея? Колко още неща не знаеше за мъжа, за когото се бе омъжила с толкова щастие и радост в сърцето си? Този непознат. Този натрапник. Имаше ли той още място в живота ѝ?

Беше толкова млада, когато се запозна с него. И толкова отчаяно копнееше да избяга от оковите на Еденвил — малко градче, разположено на брега на едно езеро в хълмистата част от Тексас. Това беше място, в което тя едва не се удави — не буквално и не в езерото. В ония години имаше чувството, че се задушаваше, притисната от

очакванията на родителите си, които вече бяха планирали живота ѝ до последната подробност. Очакваха от нея да завърши училище, да се омъжи в най-богатото семейство в градчето и да живее само на три преки от тях. Независимо от протестите и възраженията ѝ, те вече бяха започнали да я сватосват без дори да си направят труда да я предупредят.

Стив я спаси с появата си. Във всеки един смисъл на тази дума. Срећна го през един уикенд. Беше се прибрала от колежа и излезе с приятели да поплува в езерото Ийгъл. Вероятно се е надявала да успее да отмие и неприятните чувства, породени от последния спор с родителите ѝ. Стоеше на брега на езерото и бършеше косата си, когато той се появи изневиделица, яхнал оглушително ръмжащ мотор „Харлей Дейвидсън“.

Осветен от залязващото слънце и обгърнат от облак прах, той спря пред нея и стъпи на земята. Носеше ботуши до коленете. А след това свали каската си.

Грейс буквално онемя. Изпита неудобство, защото знаеше, че ниско изрязаният ѝ бански не прикрива почти нищо от тялото ѝ. Зад нея приятелките ѝ започнаха да си шушукат и да се смеят, очевидно, също като Грейс, запленени от непознатия.

— Добър ден, мадам — поздрави той.

Беше само на двадесет и не се случваше често да се обръщат към нея по този начин.

— Тъъ, мога ли да ви помогна по някакъв начин?

— Търся един човек... — Очите му бяха поразителни — наситеносини и изразителни. — Само че забравих името му. Мили боже, в момента дори не мога да разсъждавам нормално. Как се казвате?

Спомни си как тогава погледна през рамо, за да се увери, че той не говори на някой друг. Но не! Гледаше право в нея. Гледаше в Грейс Макалън. Грейс невидимата. Грейс незабележимата. А ето че този млад бог, пристигнал на ревящия си мотор, се взираше в нея с такова желание и обожание, че тя буквално се вледени под настойчивия му поглед.

Не ѝ оставиха много време да му се радва насаме. Приятелките ѝ от женското братство на университета „Тринити“ бързо ги заобиколиха и, флиртувайки най-безсрамно, го засипаха с въпроси. Грейс научи, че

името му е Стив Бенет, че в момента ползва двуседмичен отпуск от флота и че пропътувал с мотора си целия път от Пенсакола, защото някакъв приятел го поканил да му гостува.

— Казва се Бъд Плоуски — обяви той и се ухили на Грейс. — Него търся. Познавате ли го?

Грейс не просто го познаваше. Израснала бе врата до врата със Сиймор Бъди Плоуски. Прекарала бе цялото си детство, измъчвана и тормозена от него. Той беше толкова енергичен и толкова досаден, че собствената му майка понякога го гонеше навън и заключваше вратата, за да си отдъхне от него. Години по-късно обаче изненада всички, които го познаваха. Взе се в ръце и за всеобща изненада бе приет във военноморската академия. Завърши я успешно и продължи обучението си. Този път за пилот. По време на една от отпуските си се прибра в Еденвил. Носеше униформа, а на гърдите му блестяха чифт златни криле, което мигновено го превърна в героя на малкия градец.

Грейс все още го намираше за досаден. Но пък очевидно знаеше как да подбира приятелите си.

Омъжи се за Стив, преди да е свършило лятото, успявайки с един-единствен удар да развали отношенията между родителите си и баба си и да избяга завинаги от родния си град. Ако Стив не се бе появил, за да я спаси, тя сигурно щеше да прекара живота си в тъжно забвение.

А може би не.

Може би щеше да успее да си създаде прекрасен живот. *Свой* живот.

Опита се да си припомни дали изобщо е имало момент, в който е трябвало да го попита за предишните му връзки. Дали изобщо бяха обсъждали този въпрос? През онова лято беше толкова щастлива, че Стив бе влязъл в живота ѝ, че вероятно изобщо не се бе осмелила да го разпитва.

Спомни си, че веднъж все пак бяха разговаряли по този въпрос, но целият им разговор беше съсредоточен около нея. Родителите ѝ така и не можаха да преглътнат мисълта, че тя се готви да отхвърли така внимателно обмислените им планове за бъдещето ѝ. След като двамата със Стив напуснаха града, яхнали мощния му мотор, те никога повече не пожелаха да разговарят с нея. Никога. Контактуваше единствено с баба си, която имаше по-меко сърце. Грейс се върна у дома чак за

погребението на баща си. Майка ѝ отново отказа да разговаря с нея и Стив. Нито пък коментира по някакъв начин огромния корем на Грейс, която по онова време беше бременна с близнаците. Това се оказа последната среща на Грейс с Оливия Макалън — слаба жена, облечена с плетен черен костюм. Стоеше изпънала гръб и извърнала глава настрана, а яростта ѝ, причинена от многобройните разочарования, които животът ѝ бе сервирал, свистеше около нея като оголен електрически кабел.

По онова време Грейс изпитваше силна благодарност към Стив. Благодарност, която се засили по време на следващите две нейни посещения в Еденвил — за погребението на майка ѝ и за това на баба ѝ, която бе починала едва преди няколко години.

Тя и Стив създадоха семейство, каквото никой от двамата не бе имал до този момент. Ходеха заедно на църква, отбелязваха празниците с любов и интимност, споделяха всичко — и добро, и лошо. Грейс си даваше сметка, че макар никога да не си го бе поставяла за цел, тя все пак бе съумяла да създаде семейството, за което винаги бе копняла.

Винаги бе възприемала брака им като център на един голям кръг, изграден от любов. Нямахше нещо, което не би направила за Стив. Нямахше тайна, която не би споделила с него. Той знаеше всичко за нея. От деня на първата им среща му се бе разкрила напълно. Убедена бе, че любовта му ще издържи всички изпитания и ще надживее дори враждебността на родителите ѝ и отказа им да им дадат благословията си. И през цялото време бе вярвала, че и той ще бъде също толкова открит и искрен с нея. Стив не пожела да ѝ разкаже много неща от мъчителното си детство, но тя винаги бе предполагала, че това се дължи на болката, която му причиняват спомените, а не на желанието му да го запази в тайна от нея.

Тя се казваше Сиси. Грейс отчаяно искаше да научи всичко за тази жена и си даваше сметка, че разяждащото я любопитство може лесно да прерасне в болезнена мания. Имаше чувството, че никога няма да може да надживее ужаса на онзи миг, в който бе научила, че Стив е бил женен за друга.

Обзе я отчайваща несигурност. Все едно се бе събудила един ден, за да установи, че светът е тръгнал наопаки. Не спираше да се пита как изглежда Сиси, искаше да разбере как са се запознали със

Стив. Била ли е красавица? Твърде вероятно, ако съдеше по вида на Джошуа Ламонт. Била ли е чаровна? Дръзка? Интригуваща?

Всъщност, не се е случило кой знае какво, отново и отново си повтаряше Грейс. Много хора — практически половината от населението на страната, ако можеше да се вярва на статистиката — се женят повече от веднъж.

Но колко от тях запазваха първия си брак в тайна?

Лежеше поставила глава върху сгънатия си лакът и се взираше в Стив. Струваше ѝ се, че целият ѝ свят се разпада около нея и това ѝ причиняваше неописуема болка. Бавното им отдалечаване бе започнало преди доста време, но те и двамата бяха пренебрегнали предупредителните сигнали. Сега обаче не можеха да ги пренебрегват повече.

Стив най-накрая се събуди. Дългите години във флота го бяха научили да се буди рязко и изведнъж. Отвори очи и вече бе напълно буден. Веднага я видя до себе си.

— Здравсти — рече.

— Здравсти.

Присегна се и я прегърна със силните си ръце. Грейс много обичаше да се гушка в него рано сутринта; обичаше дори да се люби с него в полубудно състояние. Тази сутрин обаче всичко беше различно. Не се разтопи от допира му. Не се възбуди от ласките му. Кутията на Пандора, изпълнена със съмнения и негодувание, бе отворена и тя вече не можеше да изпитва същите чувства към съпруга си, към мъжа, на когото бе отдала цялото си сърце и половината си живот.

Изтръгна се от прегръдките му и седна в леглото. Часовникът показваше седем без десет сутринта. След деветдесет минути трябваше да тръгнат към военноморската база.

— Ела да си легнеш — промърмори Стив. — Имам нужда да те подържа в прегръдките си, преди да тръгна. Мислех си, че след снощи...

— Снощи не стигнахме до никъде — заяви тя.

Бяха останали будни до късно. Спориха през цялото време докато той опаковаше багажа си. Преди всяко пътуване Грейс обикновено криеше по нещичко в чантата му, което той намираще, след като се е качил на борда — любовно писъмце, пакетче желирани

бонбонки, снимка на децата. Този път нямаше какво да пъхне в багажа му.

— Ами хайде да поговорим сега — предложи той и погледна часовника. — Разполагаме с малко време.

— И какво? Искаш за пет минути да разрешим проблемите си? Не мисля, че ще се получи — прошепна в отговор тя, борейки се със сълзите си.

— Тогава ми позволи да те любя, Грейс. Не ни отказвай поне това.

— Аз... — Тя изрита завивките и стана от леглото.

— Скъпа, това е последната ни възможност.

— За бога, Стив, по никакъв начин не мога да определя какво точно изпитвам към първата ти съпруга, а това означава, че изобщо не бих могла да се любя с теб в този момент.

— Не е нужно да изпитваш към нея каквото и да било.

— Не става дума за нея. *А за теб. За мен. За нас.* Не съм на ясно...

— Какво изпитваш към мен ли? — рязко я прекъсна той. — Толкова ли не можеш да проявиш малко повече разбиране към нещо, което съм направил като хлапе? По онова време не бях много по-голям от близнаците, Грейс.

— Винаги съм проявявала разбиране — рязко отвърна тя и надигналият се в душата ѝ гняв мигновено пресуши сълзите. — Проявявах разбиране през всичките ни девет местения от град в град и от база в база. Проявявах разбиране всеки път, когато пропуснеше нечий рожден ден или провалеше запланувана ваканция. Проявявах разбиране докато се опитвах да се справя със семейните кризи сам-самичка, защото ти се намираше на десет хиляди мили от нас. Винаги съм разбирала, че преследваш мечтата си и че моята работа е да направя така, че да успееш. Да направя така, че моите потребности и потребностите на това семейство да не пречат на кариерата ти. Така че не си и помисляй дори да твърдиш, че не съм проявявала разбиране.

— Чудесно! Разбери тогава, че в миналото ми има провален брак, от който се срамувах и за който просто не исках да знаеш.

Грейс завърза колана на робата си.

— Разбирам. Само дето не разбирам *защо*. Ти знаеш всичко за мен. За отвратителните ми родители и за всичко, причинено ми от

тях...

— Ти сама избра да ми разкажеш тези неща, Грейс.

— Не съм *избрала*. И никога не съм смятала, че това е въпрос на избор, защото не беше. Сърцето ми не ми позволи да избирам. Просто не бих могла да запазя в тайна каквото и да било от мъжа, за когото смятах да се омъжа. Моето минало е част от онова, което съм днес, и аз вярвах, че имаш право да го знаеш.

— Щях да те обичам без значение какво точно се е случило с теб в миналото — заяви той.

— Защо тогава не ти хрумна, че и аз заслужавам същото доверие? Защо не ми довери тайните си? Нима не знаеше, че пак щях да те обичам? — Сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне от болка. Тя си наложи да снижи гласа си. — И виж ме сега! — продължи тя. — Една жена на средна възраст, която даде всичко от себе си, за да поддържа и подкрепя теб и твоята кариера.

— Но ти също обичаш и държиш на тази кариера — напомни ѝ Стив и стана от леглото. — Не отричай.

— Не отричам — тихо се съгласи Грейс. — Благодарна съм за всички възможности, които имахме благодарение на работата ти. Гордея се с всяко твое постижение. Но ето че сега започвам да се съмнявам в правилността на всеки избор, който съм направила през годините. И не защото открих, че си бил женен на времето. Проблемите помежду ни започнаха много преди това. Затова се съмнявам в решенията си и в живота, който...

— Виж, съжалявам за това, че един ден си станала от леглото и си установила, че не харесваш онова, което виждаш в огледалото, Грейс. Не мога да нося отговорност за това, че преживяваш криза на средната възраст. Както и ти, по никакъв начин, не можеш да бъдеш отговорна за проваления ми първи брак. — Той започна да крачи из стаята, едва сдържайки гнева си. — Не съм виновен за това, че скоро ще станеш на четиридесет — заяви той. — И отказвам да нося отговорност за това.

Прииска ѝ се да го зашлеви. През целия си живот никога не бе удряла друг човек.

— Прав си — съгласи се Грейс. — Това, че от известно време престанах да се харесвам, не е твой проблем. Но нашият брак определено е твой проблем.

— Аз нямам проблеми с брака ни — отвърна той. — Всичко щеше да си е наред, ако ти просто...

— Ако аз просто *какво*? — рязко го прекъсна тя. — Забравя за съпругата, за която удобно си пропуснал да ми кажеш? Забравя за двадесет и шест годишния ти син? Забравя за това, че половината база вероятно знае за миналото ти повече от мен? Ти заминаваш, Стив. А аз трябва да остана тук и да се справя с проблема, с децата и с всичките им въпроси. Така че не искай от мен да проявявам разбиране. Не и този път!

— Тогава бях още хлапак. Глупав хлапак — за кой ли път повтори той. — Трябваше да ти кажа, но не го направих. И сега, заради този единствен пропуск, ти си готова да ми обявиш война?

— Ти наистина не разбираш. Няма какво да ти прощавам за ранния ти брак — увери го тя. — Дори мога да разбера какво точно се е случило — бил си млад, бил си съвсем сам и си се решил на прибързан брак. Не това е проблемът, който ни разделя в момента. Това е само едно от нещата, които правят истинския проблем помежду ни толкова сериозен.

— Нямахте истински проблем между нас, преди да научиш за този брак и да се разстроиш толкова силно.

— А, разбирам. Искаш да кажеш, че никога не сме спорили относно решението ми да започна собствена кариера...

— Спорихме, но ти изобщо не се интересуваш от мнението ми по въпроса — заяви Стив. — Създаде компанията си, въпреки че те помолих да не го правиш.

— Не ме *помоли*. Ти ми *нареди*.

— А ти ме отсвири.

— И това те изненадва? Аз не съм от хората, които обичат да изпълняват заповеди. Знаеш го. А какво ще кажеш за къщата?

— Мислех, че този въпрос е приключен.

— Разбира се, че така ще си помислиш. В твоето съзнание той може би наистина е приключен.

— Приключен е. Но, ако настояваш, ще поговорим отново по въпроса, след като се върна.

— Това не ме устройва, Стив. От седмици се опитвам да разговарям с теб по този въпрос. Не, не седмици. Месеци.

Стив не каза нищо в отговор. Наведе се и прибра още няколко чифта чорапи в багажа си. Грейс плъзна поглед по стройното му тяло, по наболата брада, по изсеченото му лице. Този мъж изведнъж се бе превърнал в непознат. В мъж с тайни, за които тя не подозираше дори. А ето че сега заминаваше.

Преди да влезе в банята Стив свали халката си и я остави на нощното шкафче. Моряците и флотските офицери не носеха халки дори и при най-обикновени плавания и назначения, защото една брачна халка издава твърде много информация за нейния собственик. Днес обаче този толкова рутинен жест буквално разби сърцето ѝ.

Грейс продължи да се облича, макар че цялата се тресеше от обида и гняв. Неоправеното легло сякаш ѝ се присмиваше; за пръв път се разделяха за дълго, без да са се любили. За пръв път щеше да застане на платформата сред изпращачите, без да изпитва изгарящата я нежност и топлота на последната им прегръдка, без спомен, който да я сгрива през дългите самотни дни, които я очакваха. Този път Стив я оставяше без нежност и без спомени. В душата ѝ имаше само болка, отчуждение и съмнения.

Сред клокочещия в гърдите ѝ гняв се прокрадваше и ужасяващата мисъл, че е напълно възможно да не го види никога повече. Беше малко вероятно, разбира се, особено при едно рутинно плаване като това, но тази възможност винаги съществуваше. Злополуки се случваха постоянно. Хората непрекъснато се разболяваха.

Приближи се до вратата на банята и вдигна ръка, за да почука. После промени решението си, отпусна ръка и се обърна мълчаливо.

Докато пътуваха в колата децата бяха твърде напрегнати — изпадаха в пристъпи на мълчание, а след това започваха да бърборят прекалено много. Грейс усети, че те изпитателно ги наблюдават — нея и Стив — и се опитват да разберат какво става помежду им. Грейс знаеше, че Стив е отклонил предложението да пилотира един от самолетите на ескадрилата по време на плаването. Беше излитал и кацал от самолетоносач стотици пъти и за него това се бе превърнало в напълно рутинна работа. Нямаше я тръпката от първите години. А и по-младите пилоти имаха нужда от повече практика.

Грейс се бе разделяла със съпруга си при всякакви метеорологични условия, но не си спомняше друг ден като днешния. Небето беше искрящо синьо, а планините грееха със заснежените си върхове, обгърнати от розово сияние. Докато прекосяваха залива с ферибота, Грейс бе застанала до перилата на горната палуба, опитвайки се да обгърне с поглед гледката, която бе толкова красива, че ѝ се струваше чак нереална. След няколко минути Стив се присъедини към нея, прекрасен и далечен в безупречната си униформа. Той беше истинско олицетворение на офицер от кариерата — широкоплещест и гладко избръснат, с безупречно ушита униформа, която трептеше на вятъра. В продължение на няколко минути обсъждаха рутинни въпроси — банкови операции и програмата на децата, поддръжката на колата и медицинските застраховки. За момент отношенията между тях отново станаха нормални.

— Грейс — рече ѝ Стив. — Винаги съм изпитвал съжаление към колегите, които по време на плаване не спират да се тревожат за семействата си. Аз самият никога не съм изпитвал подобни притеснения, защото винаги съм знаел, че мога да разтичам на теб. Ти знаеш как да се справяш със семейството в мое отсъствие.

— Това е сделката, която сключихме навремето — отвърна тя. Очите ѝ се насълзиха от студения вятър и тя ги избърса. — Аз се грижа за децата, за финансите и за ежедневните проблеми. И това е сделка, която не подлежи на промяна.

— Сега обаче съм разтревожен.

— Аз също. — И разговорът приключи до тук. Болка, гняв и тъга лежаха между тях като непробиваема стена. И двамата просто не знаеха как да я преодолеят. Грейс се ужасяваше от мисълта, че бракът им е в криза, а предстоящата раздяла можеше да го съсипе до край.

— Студено ми е — рече Грейс и обви ръце около тялото си. — Ще се прибера в колата.

— Почакай. — Протегна ръка към нея, но тя се отдръпна. — Грейс, никога не съм имал любовна връзка, нито пък съм извършил нещо незаконно. Става дума за един кратък и необмислен брак. Колко дълго ще ме караш да плащам заради него?

— Нямам намерение да те карам да си *плащаш*. Но не разбирам защо се държиш така, сякаш нямаме проблеми.

— Но ние *нямаме*! Освен ако ти не решиш да ги създадеш.

— О, Стив! Наистина ми се иска да ми беше казал. Освен това съжалявам, че онази жена не е сметнала за нужно да те информира за твоя... Джошуа. Но двамата с теб може би трябва да обърнем по-сериозно внимание на случващото се с нас. Това е повратен момент в нашия брак. И аз мисля, че е крайно време да предприемем някои промени.

— По дяволите, Грейс! Ето че сега се възползваш от тази моя грешка, за да продължиш да ме обработваш за проклетата къща.

— Възползвам се? Ти повдигна въпроса за къщата, не аз. — Грейс отново се вбеси. Той изобщо не схващаше. И проблемите им щяха да си останат неразрешени докато той, съпругът ѝ, не проумееше какво точно се случва с брака им.

Някой повика Стив по име. Беше Мейсън Краудър, неговият пряк командир, който се разхождаше по палубата със съпругата и сина си. Грейс погледна към тях и почувства силен пристъп на завист. Тримата изглеждаха толкова щастливи заедно. Усмивките им бяха ясни и открити като яркото утринно слънце. Едно наистина щастливо американско семейство. Грейс беше сигурна, че те нямат тайни помежду си.

Тримата се приближиха към тях и добрите маниери на Грейс се включиха на автопилот. Хвана Стив под ръка, залепи приятна усмивка на лицето си и възприе ролята, която от години успяваше успешно — тази на офицерска съпруга.

— Стив, Грейс, вече се познавате със семейството ми — обяви Краудър докато си разменяха поздрави. — А къде са децата ви?

— В снекбара. Сигурно закусват за втори път днес.

— Бихте ли ме извинили? — попита Кори.

Краудър се засмя.

— Сякаш бихме могли да те спрем. Хайде, върви. Ще се видим в колата, сине.

Кори бързо влезе в снекбара, а родителите му се спогледаха многозначително.

— Напоследък той много говори за Ема — съобщи Алисън. — Струва ми се, че май се е поувлякъл по нея.

Да, нали вече бе обявила този факт на всеослушание пред класа на Кати, помисли си Грейс, но усмивката не слезе от лицето ѝ. Някак си успяха да издържат пет минути на учтиви любезности, каквито

хората обикновено си разменят по коктейли и други празненства. Алисън се усмихваше през цялото време, но изглеждаше силно стресирана и напрегната.

Грейс си помисли, че поведението ѝ е странно, тъй като тя от много години беше съпруга на флотски офицер. Двамата съпрузи Краудър на практика живееха разделени от години, тъй като Алисън бе настояла да остане в Уидбей и бе отказала да придружава съпруга си на новите му назначения. Част от Грейс се възхищаваше на тази жена заради решимостта ѝ. Предполагаше обаче, че ролята на съпруга на командващ офицер сигурно е доста тежка за Алисън. Както би била тежка и за всяка друга съпруга на нейно място. Въпреки че не притежаваше официална титла, тя отговаряше за високия дух на флотските съпруги и се грижеше те да са добре организирани, да се забавляват и да не се забъркват в неприятности докато съпрузите им отбиват воинския си дълг. Ако Стив получи поста на командир през следващата година, това задължение щеше да падне на раменете на Грейс — перспектива, която тя възприемаше като тежък хомот, който щеше да ѝ се наложи да влачи.

— Е, как я караш? — попита Алисън, пристъпи към Грейс и сложи ръка върху нейната. — Разбирам, че сигурно е ужасно мъчително...

Грейс понечи да я увери, че отплаването на съпруга ѝ се бе превърнало в рутинно преживяване за нея. Както всеки друг път и сега щеше да се справи по време на отсъствието му. И тогава я осени прозрение, което ѝ подейства като силен удар в корема — Алисън изобщо нямаше предвид предстоящото отплаване на Стив.

Грейс изведнъж установи, че ѝ е трудно да диша. Те знаеха. Семейство Краудър знаеха за Джошуа Ламонт. Разбира се, че ще знаят. Всяка военна база буквално се пръскаше от клюки, които се разпространяваха с невероятно висока скорост. Алисън може би бе научила за Ламонт преди Грейс. Вътрешно потрепери при мисълта, че хората обсъждат положението, правят догадки и предвиждания относно нея и Стив.

За нейно огромно облекчение в този момент ясното утро бе огласено от сирената на ферибота.

— Ще отида да повикам децата — рече тя. — Капитане, желая ви спокойно и успешно плаване. Алисън, с теб ще се видим по-късно.

Слънчевите лъчи искряха по спокойните води на залива. От двете страни на пътя се низеха дървета, отрупани с последната си есенна премяна, а окапалите разноцветни листа се вихреха по канавките. Пристанището, кейовете и охраняваните паркинги бяха претъпкани с моряци и техните семейства. Децата едва сдържаха нетърпението си, докато родителите им се опитваха да проявят самообладание и кураж.

Грейс огледа познатата сцена, изпълнена с отчаяно прегръщащи се двойки и хленчещи деца, и почувства пристъп на силна паника. Изпитваше онази несигурност, която си спомняше от първото заминаване на Стив.

Заприличала бе на младите съпруги и приятелки около тях, които, на ръба на истерията, плачеха неудържимо. Този път и тя не знаеше как точно да се сбoguва със съпруга си.

Опита се да се овладее и да се съсредоточи изцяло върху децата. Върху Кати, чиято брадичка вече трепереше. И Ема, която изглеждаше шокиращо зряла. И Брайън, който пък се преструваше, че не му пука. Заради децата Грейс се опита да се престори, че това е поредното от много други сбogувания, а не раздяла, която заплашваше устоите на дългия им брак.

Забеляза една жена на нейната възраст да прегръща момиче в униформа, което едва ли бе много по-голямо от Ема. Лицата на майката и дъщерята изразяваха мрачна решимост и отчаяно примирение. В този момент обаче младото момиче не издържа, разрида се и се отпусна в прегръдките на майка си. Грейс мигновено се присегна и хвана ръката на Ема. Двете заедно си проправиха път към „Доминиън“, по палубите на който вече кипеше трескава дейност.

Качването на почти пет хиляди души на борда на самолетоносач е процес на внимателно организиран и контролиран хаос. Грейс винаги се бе питала защо е необходимо цялата тази операция да бъде толкова тежка и тромава. Тя самата можеше да предложи поне сто начина за нейното облекчаване и ускоряване, но пък никой никога не би поискал нейното мнение, разбира се.

Някои от моряците живееха на кораба. Имаше и такива, които се бяха качили на борда няколко дни по-рано. Пилотите само чакаха

„Доминиън“ да излезе в открито море, за да започнат тренировъчни полети. Близките на всички моряци и пилоти се тълпяха по кейовете — за да се сбогуват за последно, да повторят дадените обещания и уверения, да отправят последни съвети и насърчителни слова, да се закълнат, че любовта и верността им ще издържат през следващата половин година, през която семействата ще живеят разделени. Грейс чуваше думите на жените и разпознаваше себе си във всяка изречена фраза: „Обичам те. Грижи се за себе си. Пиши ми всеки ден. Пази се, моля те. Пази се!“.

Самата тя бе изричала тези думи много пъти. Днес обаче просто не знаеше какво да каже.

Един новинарски ван паркира наблизко. Репортерът, понесъл камерата си, започна да снима трогателните сцени на раздяла. Вниманието му, напълно предсказуемо, бе привлечено от по-драматичните моменти — бременни съпруги, сурови моряци с облени в сълзи лица, притиснали в прегръдките си невръстни дечица. Руса репортерка стискаше микрофон в едната си ръка и рецитираше дежурните за подобни случаи клишета за мъжете, които отплават в открито море, и за смелите им семейства, които остават да се борят сами на домашния фронт.

Стив дръпна децата настрана, за да размени с всеки от тях няколко последни думи. Грейс с изумление осъзна, че Брайън, нейното твърдоглаво малко момче, беше станал висок колкото баща си. Двамата се прегърнаха непохватно. Грейс се опита да си представи как възприема Брайън мисълта за своя по-голям брат, появил се изневиделица. Може би синът ѝ сам щеше да ѝ каже какво мисли по въпроса. След време.

Ема и Стив се прегърнаха силно и останаха така известно време. Той ѝ прошепна нещо, а тя му се усмихна смело и изтри една издайническа сълза. После Стив се обърна към Кати, която вече ридаеше неудържимо. Тя се хвърли в прегръдките му и с все сила се притисна към него. Стив лекичко се олюля — като човек получил неочакван и изненадващ удар. Затвори очи и допря буза до главата на дъщеря си.

— Тате, толкова те обичам — проплака тя. — Не ме е грижа какво се е случило преди толкова много години. Изобщо не ме е грижа.

— Разбира се, миличка. Благодаря ти, че ми го каза.

Децата знаеха какво следва — изпълнявали бяха това упражнение неведнъж. След като се сбогуваха с баща си те отстъпиха и се отдалечиха достатъчно, за да дадат възможност на Стив и Грейс да прекарат последните си мигове заедно. Грейс знаеше, че Стив не би се пречупил пред погледите на подчинените си. За себе си не беше толкова сигурна.

Грейс погледна съпруга си, застанал на фона на огромния самолетносач, който щеше да го погълне и отнесе далеч от нея. Чувстваше се объркана и дезориентирана. Години наред се бе разделяла с него — би трябвало вече да се е превърнала в експерт по сбогуванията. Само че този път раздялата представляваше по-различно мъчение.

Стоеше пред него с напълно сухи очи и в този момент я озари прозрение — за Стив, за техния брак, за нея самата. Появата на Джошуа Ламонт беше като огледало — сурово и непрощаващо, като онова в пробната на магазина. Това огледало я принуждаваше да види истината: двамата със Стив се бяха отдалечили един от друг много преди тя да научи за тайната му.

Стив я прегърна и силно я притисна към себе си. Грейс затвори очи, опитвайки се да запомни аромата и усещането от допира на кожата му. Той беше неин съпруг и тя го обичаше. В този момент обаче не можеше да не се запита дали любовта им е достатъчно силна, за да ги задържи заедно. Самата мисъл за това буквално я парализираше.

Този път нищо не бе както трябва. За пръв път от началото на брака им тя бе тази, която първа се отдръпна и отстъпи встрани.

Той сигурно забеляза промяната, защото погледна надолу към нея, неспособен да прикрие тревогата си.

— Добре де, сбърках. И съжалявам — заяви той, повтаряйки отново думите, изречени по-рано сутринта. — Прецаках всичко. Но допуснах една-единствена грешка, Грейс. *Само една.*

Неспособността му да вникне в същността на проблема и раздражението, прокраднало се в гласа му, я ядосаха отново. Как е възможно да не разбира? Наистина ли не можеше да почувства неудовлетвореността, пробила си път сред щастливите мигове на семейния им живот? Не разбираше ли, че тя бе изживяла половината си живот, а нямаше и най-малка представа как всъщност бе стигнала до тук...

Не можеше да повярва, че той е убеден, че тази *една грешка* е истинският проблем. Само дете не можеше да се впусне отново в поредната дискусия по въпроса. Не разполагаха с време, за да изяснят болезнената история от миналото и да решат как ще я карат за в бъдеще. Не можеше да се примири с мисълта, че отново ѝ се налага да чака. Имаше чувството, че целият ѝ живот се намира в застой. В очакване да свърши поредното назначение на съпруга ѝ.

Погледнаха се в очите. И двамата изглеждаха наранени и разстроени. Моряците бавно тръгнаха към кораба и хората се отдръпнаха, за да им сторят път.

— Слушай — започна отново Стив, — ще ти се обадя от борда по сателитния телефон, за да поговорим малко повече за това.

— Не! — възрази тя. Не можеше да го обясни, но се боеше, че опитът му да се справи с кризата в брака им от другия край на света можеше да причини повече вреда, отколкото полза. — Не мисля, че това е добра идея.

— Какво означава това? Не искаш ли да се обаждам? — Погледна я така, сякаш смяташе, че си е изгубила ума.

— Не знам. Обаждай се на децата.

— Винаги се обаждам на децата. Изпращам им имейли всеки ден.

— Да.

— Грейси, не ме изолирай от живота си.

— Няма. Но и не смятам отново да замразя живота си и да чакам завръщането ти.

— И какво точно означава...

По високоговорителя се разнесе глас, който нареди на гостите да напуснат самолетоносача. Тълпата на кея започна да оредява. Без значение колко много пъти го бе чувала, Грейс винаги се стряскаше от това съобщение. Гласът по високоговорителя означаваше една последна прегръдка, едно последно „обичам те“, един последен поглед към любимото лице, което нямаше да виждаш в продължение на половин година. Един последен опит да пропъди ужасната мисъл, която се спотайваше в сърцата на всички изпращачи: той може и да не се върне у дома.

Стив я погали по бузата. После се наведе и я целуна по бузата, а след това и по устните. Тя затвори очи и се опита да запомни тази

целувка.

— Довиждане, Грейси — промълви той.

— Грижи се за себе си — отвърна тя. Това бяха единствените думи, които можеше да изрече с абсолютна искреност и убеденост. — Пази се. Моля те...

Вятърът се засили. Чу се пронизителният писък на сирена.

— Трябва да вървя — рече Стив и погледна през рамо. Адмирал Макфлай вече бе застанал на мястото си и чакаше ръководните офицери, за да изпълни ритуала по церемониалното сбогуване.

— Да.

— Грейс...

От високоговорителя се разнесе последно предупреждение. Стив сложи шапката и ръкавиците си, махна на децата, вдигна чантата си и тръгна, за да се представи на адмирала.

Отдаде чест и стисна ръката му. След това Макфлай се запъти към лъскавия черен седан, а Стив се обърна, за да се качи на борда на самолетоносача. Вдигна ръка и помахна за сбогом. Облечената му в бяла ръкавица ръка за момент ѝ заприлича на бяла звезда на фона на яркосиньото небе. После преметна чантата си през рамо и прекоси застлания с макадам кей. Насочи се към мостчето откъм щирборда, което водеше към помещенията за командния персонал. Огромната зинала паст на самолетоносача чакаше, за да го погълне.

Грейс стоеше съвършено неподвижно. Не смееше да помръдне и мускул, защото се опасяваше, че и най-малкото движение може да пропука самообладанието ѝ. Навсякъде около нея хората плачеха, крещяха, размахваха във въздуха шалове и шапки. Някакво детенце жално плачеше за майка си.

Грейс не сваляше очи от Стив. Независимо колко много моряци и офицери имаше около него, тя никога не го изпускаше от поглед. Винаги можеше да разпознае внушителната му осанка и характерната му походка. Прекрасно знаеше в кой точно момент той ще спре, ще се обърне и ще размаха шапка във въздуха.

След това се скри от погледа ѝ.

Грейс някак си успя да се раздвижи.

— Добре ли сте? — попита децата.

Те кимнаха, макар че Кати продължаваше да плаче крадешком. После четиримата се обърнаха и тръгнаха към колата.

4.

— Днес трябва да се явиш на изпита за физическа подготовка за кандидатстване в академията — напомни на Брайън Ема, когато той спря на паркинга на гимназията, намиращ се в съседство със спортния комплекс. — Всъщност, изпитът започва след петнадесет минути.

— И откъде знаеш всичко това, госпожице Любопитке?

— Кори днес също е на изпит и аз предположих, че двамата сте в една и съща група.

— Забрави за това. Няма да се явя.

Горите около училището тъмнееха. Приближаваше зимата и дните бяха станали потискащо къси. Слънцето изгряваше чак след осем сутринта и залязваше преди четири. Дъждът, който се лееше безспирно над главите им, бе завалял още сутринта и Ема не си спомняше дали изобщо е забелязала слънцето да изгрява.

Тя се извърна и се вгледа в профила на брат си. Той ровеше из раницата си и се мръщеше за нещо.

— Този изпит е час от процедурата по кандидатстването — изтъкна тя. — Не можеш да го пропуснеш.

— Ти само гледай.

— И какво ще ти стане ако се явиш? Да не би да се страхуваш, че може да отпаднеш? — Тя се разсмя невярващо. — Кори ми каза какво включва изпитът. Скок от място. Набиране на лост. Бягане, лицеви опори и стрелба в баскетболен кош. Нищо особено. Можеш да изпълниш тези упражнения и на сън. Хайде, яви се. Обзалагам се, че дори аз мога да покрия тези нормативи.

— Ами направи го тогава.

— О, стига, Брайън! Защо не искаш да положиш този изпит?

— Защото е глупаво. Пълна загуба на време. Казах ти вече, че нямам намерение да уча във военноморската академия. На всички ви го повтарям, но очевидно никой не ми вярва.

— Аз ти вярвам — увери го тя. — Но смятам, че трябва да изпълниш всички процедури по кандидатстването. Ако те приемат,

поне ще имаш някакъв избор. Не е нужно да вземаш окончателното решение още сега.

— Аз вече съм го взел. Няма да уча в академията и отказвам да си пиляя времето с това глупаво кандидатстване.

Ема поклати глава.

— Не съм аз тази, която е насрочила участието ти в този изпит. Ти сам си го направил. Не намери сили в себе си да се опънеш на съветника си, нали?

Съветникът по кандидатстването във военноморската академия разговаряше с всеки кандидат поотделно, опитвайки се да ги ориентира в сложните изисквания по кандидатстването. По принцип тази роля се изпълняваше от пенсиониран флотски офицер и от начина, по който той си вършеше работата, понякога зависеше успешното представяне на кандидатите. Затова повечето младежи избягваха да влизат в конфликти и пререкания с тях.

— Нищо не съм насрочвал — заяви Брайън. — Просто получих писмо, в което се казваше, че днес след обяд трябва да се явя в салона заедно с другите кандидати. Само че аз няма да отида. Какво толкова? Той дори няма да забележи отсъствието ми.

Враждебността му я изненада. Брат ѝ обикновено беше изключително спокоен човек.

— Брайън...

— Закъснявам за събранието на клуба — рязко я прекъсна той и отвори вратата на колата. — Виж, щом се притесняваш толкова много, защо не вземеш ти да се явиш на глупавия изпит? — Подхвърли един голям плик в скута ѝ. — Тук вътре са всички документни. Хайде, давай. Иди им покажи какво можеш.

Брайън си тръгна, а Ема остана още няколко минути в колата. След малко започваше тренировката ѝ по тенис и макар че вече беше с екип, никак не ѝ се тичаше през дъжда към спортния комплекс.

Държанието на Брайън я ядоса, но Ема не можеше да отрече неохотното възхищение, което изпитваше към него. Той поне знаеше какво иска — нещо, което не можеше да се каже за нея самата.

Протегна ръка и включи осветлението. Дъждът продължаваше да барабани по покрива на колата. Ема внимателно огледа адреса, на който трябваше да бъдат изпратени документите. „Анаполис, Мериленд.“ Звучеше толкова внушително. Толкова... обещаващо. Това

беше историческо място. Място, на което се изграждаха най-великите лидери на нацията. Как е възможно Брайън да не желае да отиде там?

Ема извади брошурата с информация за академията и формулярите за кандидатстване. Изобщо не остана изненада от факта, че брат ѝ изобщо не ги бе разлистил. Не бе попълнил личните си данни, не бе отговорил на нито един от въпросите. „Тъпанар!“ Предлагаша му възможно най-перспективното бъдеще на света, а той дори не проявяваше интерес.

Ема прегледа набързо писмото, изпратено от съветника по кандидатстването. Официално писмо, целящо да потвърди датата на насрочения изпит за физическа подготовка, който трябваше да се проведе днес в гимнастическия салон. След пет минути. Погледът ѝ падна върху името на съветника по кандидатстването. Ахна изумено и изпусна документите в скута си. След това отново взе писмото и го прочете още веднъж.

— Мили боже! — прошепна тя. — Нищо чудно, че е решил да пропусне изпита.

5.

„Фитнес студио

ФОРМУЛЯР С ИНФОРМАЦИЯ ЗА КЛИЕНТА

Име: Грейс Макалън Бенет

Адрес: Уидбей, «Интрудър драйв» №820, Вашингтон

Телефон/Факс/Имейл: 360-555-3117

Grace@GraceUnderPressure.com

Възраст: 39

Секс: не и през следващите шест месеца поне^[1]

Височина: 167 см

Тегло: 64 кг

Истинско тегло: като че ли бих си признала!

Проблемни части от тялото ви: стомах, бедра, крака, ръце; от шията надолу.

Ограничения: виж приложените подробни обяснения, които са описани на пет страници.

Цели:“

Грейс ядосано се вгледа в светлосиния формуляр, който попълваше. И защо им е да знаят всичките тези глупости? Цели? Кого се опитваха да заблудят?

Погледна крадешком към другите четири жени, които седяха в приемната на фитнес студиото. И четирите енергично попълваха формулярите и вероятно вписваха вътре възвишени и достойни за възхищение цели, като например повишаване на костната си плътност или пък участие в маратон, с цел набиране на средства за финансиране изследванията на рака. И четирите изглеждаха по-слаби и в по-добра кондиция от Грейс. Целият свят беше в по-добра кондиция от Грейс.

През седмиците, последвали отплаването на Стив, тя не бе стигнала до никакви заключения или пък решения по отношение състоянието на брака ѝ. Хрумна ѝ обаче, че имаше едно нещо, което би могла да промени. Собственият си живот. Създаването на собствена

компания беше само началото. Сега бе настъпил моментът да създаде отново себе си.

Сигурният ѝ до скоро свят се бе превърнал в опасно за живеене място. И сега единствено от нея зависеше да си създаде свой собствен и напълно безопасен рай. Тази идея изобщо не ѝ се струваше ужасяващо радикална — в края на краищата, много други жени го правеха всеки ден.

За Грейс обаче това се оказа огромна крачка.

Предишния ден бе извършила редовния си медицински преглед при новия си личен лекар в базата. Беше си позволила да се надява, че той само ще я погледне и веднага ще заяви, че е станала някаква грешка и тя по никакъв начин не може да е на толкова години. Или пък да тежи толкова килограми.

Вместо това обаче той безстрастно вписа съответните цифри в определените за целта квадратчета в картоната ѝ. На всичкото отгоре го направи в три екземпляра.

Прегледът потвърди грозната истина, която бе зърнала да наднича от огледалото в онази пробна. Съществуваше огромна разлика между реалната действителност и представите, които тя от години имаше за самата себе си. Грейс изведнъж проумя, че вероятно бе заспала някъде по времето, когато се роди Кати, и от тогава насетне я караше на автопилот. И кой знае как, без дори да забележи, в тялото ѝ се бе настанила някаква трътлеста лелка на средна възраст. Лелка, която бе обсебила не само тялото, но и целия ѝ живот.

Паникьосана от подмолната атака на времето и земното притегляне, тя пазеше диета вече седмици наред, но ако можеше да се вярва на кантара на личния ѝ лекар, усилията ѝ очевидно не даваха резултат. Допреди няколко години бе считала сама себе си за късметлийка, притежаваща завиден метаболизъм и приличен външен вид. Само че гравитацията вече си казваше думата и ето че Грейс, за пръв път през живота си, трябваше да признае, че има нужда от помощ.

Графата „цели“ във формуляра продължаваше да стои празна. Тя имаше толкова много — вълнуващ живот, прекрасно семейство — че да иска повече ѝ се струваше като висша форма на егоизъм. Въпреки това искаше още толкова много неща, че чак се плашеше от себе си. Лъжата на Стив я бе наранила дълбоко. Това не подлежеше на

съмнение. Същата тази лъжа обаче бе оказала изненадващо въздействие върху нея, подтиквайки я да търси изгубената си свобода. Вместо да стои бездейно и да чака да види какво ще се случи, Грейс възнамеряваше да започне да прави неща заради самата себе си. Решила бе да се включи в курса по фитнес с надеждата да успее да се напъха отново в любимите си дънки. А защо не и в ниско изрязания бански костюм? Не това обаче беше основната ѝ цел. Повече от всичко ѝ се искаше да успее да намери отново пътя към самата себе си, да преоткрие мечтите, от които се бе отказала преди толкова много години, и да разбере дали не би могла да ги сбъдне след всичкото това време.

Наведе се и попълни останалата част от формуляра. Подписа бланката, с която освобождава фитнес студиото от всякаква отговорност, и се намръщи на юридическата формулировка.

— Не виждам формуляр, с който да декларирам, че не желая да бъда реанимирана в случай на злополука — тихо промърмори тя.

Момичето на рецепцията, червенокоса тийнейджърка, взе попълнения формуляр.

— Вие сигурно сте нова — отбеляза тя.

— Точно така.

Момичето сведе поглед към синята бланка.

— Добре дошла при нас, Грейс. — После смръщи вежди. — Вие сте Грейс Бенет, така ли?

— Точно така. — Това момиче може би беше съученичка на някое от децата.

— Започваме след няколко минути.

Грейс влезе в студиото — истински кошмар с огледални стени. Страхотно. Точно от това имаше нужда. Триста и шестдесет градусов поглед към всичките ѝ дефекти. В залата вече имаше няколко жени, които се разхождаха напред-назад, пиеха вода от пластмасови бутилки и изпълняваха упражнения за разтягане. Всичките бяха облечени с прилепнали към телата им къси клинчета и ниско изрязани горнища, които не биха посрамили самата Бранди Частийн. Грейс изведнъж се засрами от избелелия си клин, широката флотска тениска и овехтелите си маратонки „Рийбок“.

Жените подреждаха малки пластмасови подиуми с гумени покрития. Не се държаха грубо, но демонстрираха онова сериозно и

малко сковано отношение, което Грейс, основателно или не, винаги бе свързвала с жените от северозападното тихоокеанско крайбрежие.

— Здравейте — поздрави тя. — Казвам се Грейс. Това е първото ми посещение.

— Ще имате нужда от един от тези — информира я една от жените. — По-късно ще изнесем гиричките и силовите пръстени. — Посочи към един шкаф, претъпкан със средновековни на вид уреди, които сигурно биха изглеждали съвсем на мястото си в някоя стая за мъчения.

В този момент се появи една друга жена и Грейс с радост видя познато лице.

— Патриша! Как си?

Патриша я дари с широка усмивка. Изглеждаше много по-спокойна от несигурната и силно стресирана младоженка, която Грейс бе срещнала милата есен.

— Добре съм. Не зная какво щях да правя без теб, Грейс. Благодаря ти, че ми помогна с преместването.

— Аз пък ти благодаря за препоръката. Вече имам двама клиенти. Не са много, на все е някакво начало.

— Сега се опитвам да се науча да живея сама. — Ръката ѝ се плъзна към долната част на корема — жест, значението на който бе ясно за всички жени. — Всъщност, май не съм съвсем сама.

— Наистина ли? Фитнесът не е ли опасен за теб?

— Не, но трябва да не се претоварвам. Всъщност лекарят ми смята, че трябва да продължа с физическите упражнения, тъй като, преди да забременея, спортувах активно.

Новината за бременността на Патриша привлече вниманието на една от останалите жени в залата. Приблужи се и се представи като Рада Митали.

— Аз съм баба — обяви тя.

Грейс не беше сигурна какво се очаква от нея — да я поздрави, или да ѝ предложи съчувствие и утеха.

— Каква сте? — попита Патриша.

— Баба. Бабувам при раждане. Оказвам емоционална подкрепа на жените по време на раждане — обясни Рада.

— Наистина ли? — Патриша изглеждаше заинтригувана. — Чудя се дали здравната ми осигуровка покрива тази услуга.

— Освен това вода курс по индийски секс — додаде Рада.

— Питам се дали моята застраховка покрива това — промърмори Грейс.

Още две жени се присъединиха към тях. Едната се стори смътно позната на Грейс.

— Да не би да работите за „Айлънд Риълти“?

— Точно така. Мерилин Оудълман.

— Видях снимката ви на една обява за продажба на къща.

— Надявам се обявата да не се задържи прекалено дълго. Това е Арлийн Кюсак, моята съдружничка.

— Добре дошла в клуба. Мисля, ще се останеш доволна от решението си да се включиш в този курс. Преди да се усетиш и ще имаш ръце като на Деми Мур.

— Какво, да не би да познаваш пластичния хирург?

Мерилин погледна към вратата.

— А, ето те и теб, Стан. Ела да се запознаеш с Грейс и Патриша.
— Грейс с изненада видя един оплешивяващ мъж на средна възраст да се приближава към тях. Стори й се твърде срамежлив.

— Опитвам се да вляза във форма, за да мога да танцувам на сватбата на дъщеря си — поясни той.

— Какъв ще е този танц, дето изисква специална физическа подготовка?

Той се засмя.

— Смокингът ми е двадесетгодишен и се надявам да успея отново да се напъхам в него. Всъщност, замислил съм го като изненада за съпругата си.

— Жена ви е голяма късметлийка — отбеляза Грейс. В следващия миг обаче всяка мисъл се изпари от главата ѝ, защото в залата се появи още един мъж. Този имаше златисторуса коса и бе облечен с плътно прилепнали шорти и елегантно горнище.

Грейс премигна и сръчка Патриша.

— Май вече не сме в Канзас, а?

— Това е Данте Романо — представи го Мерилин и му даде знак да се приближи към тях.

Той тръсна дългата си до раменете руса коса и стисна първо ръката на Патриша, а след това и на Грейс.

— За мен е чест да се запозная с вас.

— Данте е планински водач — рече Арлийн.

— Водя туристи, които искат да покорят връх Рение — додаде той.

Този акцент, помисли си Грейс и главата ѝ сякаш изведнъж олекна. А какво тяло имаше само! Беше толкова стегнато, толкова гладко, че ѝ заприлича на опакована в целофан деликатесна шунка.

— Изкачването е много полезно за подобряване на вашата издръжливост — обясни той.

„Издръжливост?“ Грейс не се бе замисляла за това. Та тя изобщо не можеше да се похвали с издръжливост. Може би не трябваше да се записва в този курс. Може би трябва да си тръгне веднага. После отново погледна към Данте и видя мускулите му, потрепващи нетърпеливо под тънката тъкан на екипа му.

„Добре. Този път ще остана за шоуто.“

— Добре, хора, започваме. — Червенокосата тийнейджърка от рецепцията влезе в залата, плесна няколко пъти с ръце и постави един диск в уредбата.

— Аз съм Лорън Стантън и съм тук, за да ви мотивирам! — Затвори вратата на залата и отрязва пътя за бягство.

Това е Лорън Стантън? Грейс я изгледа невярващо. С безкрайната си енергия, игрива усмивка и дръзка червена коса тя не изглеждаше и с ден по-голяма от Ема. Стегнатите ѝ гърди очевидно не се плашеха от земното притегляне.

Момичето очевидно си падаше по посредствена музика с ясно изразен ритъм.

— Хайде, дайте всичко от себе си! — прикани ги тя, показвайки им основните стъпки по степаеробика. — Това е вашият ден! — Оказа се безжалостно енергичен инструктор по аеробика, който не спираше да ги окуражава и насърчава.

Грейс се опита да следва стъпките. За свое изумление установи, че не е чак толкова трудно. „Виж ти!“ — мислено възкликна тя, доволна от себе си. Мога да го направя. Крачка вдясно. Крачка вляво. Основно движение. Нагоре, надолу, основно движение. Започна да обмисля какво да приготви за вечеря. След няколко минути остана без дъх, но упорито продължи да играе, защото гордостта не ѝ позволяваше да спре. Едри капки пот се затъркаляха по лицето ѝ. И

тогава, за нейно щастие, Лорън намали темпото и започва да показва някакви по-бавни стъпки встрани.

Не беше толкова зле, помисли си Грейс, преизпълнена с гордост. Издръжливост, помисли си тя и крадешком погледна към Данте.

Лорън леко плесна с ръце.

— Добре, това беше загревката. Време е да се заловим сериозно за работа.

„Загревка? Това било само загревка?“ Грейс вече бе останала без дъх.

Никой от другите обаче не го забеляза. Лорън грабна дистанционно и пусна нова, по-бърза музика. Показа новите движения, които ѝ се сториха значително по-сложни. Само след няколко минути последва безкрайна поредица от все по-сложни и изнурителни упражнения — танцова стъпка назад, обръщания, подскоци.

Грейс си помисли, че изгаря два пъти повече калории, опитвайки се да не изостава, и реши, че от аеробиката може и да има полза. След още няколко минути обаче започна да се съмнява в здравия си разум. И какво точно правеше тук? Защо ѝ трябваше да се прави на глупачка пред всичките тези непознати? Та това изобщо не ѝ беше присъщо. Тя беше от хората, които си падат по лесните неща. Обичаше да чете книги, да гледа забавни филми. Да приготвя вечеря от три блюда. Да кара кола с автоматични скорости. Да пазарува по интернет.

Все *лесни* неща. Но това тук? Това щеше да се окаже трудно. Невъзможно дори. Не се бе занимавала със спорт откакто изгори Харви Линдблум на народна топка в пети клас. Защо, за бога, бе решила да се подложи на това?

Лорън Стантън обаче очевидно не смяташе, че упражненията, които показва, са трудни. Продължаваше да играе и като че ли нямаше никакво намерение да спира.

— Как сте? — викаше от време на време, извисявайки глас над музиката.

Грейс си представи безжизненото си тяло, наобиколено от докторите в спешното отделение. „Ще я изгубим!“

— Хайде да засилим още малко — весело предложи Лорън.

„Електрошок! Веднага!“

Безмилостният ритъм на оглушителната музика отекваше болезнено в главата ѝ. В момента играеха на някаква поп версия на

класическо парче на „Дайър Стрейтс“.

— Хайде да засилим още малко темпото, дами и господа. Сега ще включим малко силови движения. — Натисна дистанционното и залата се огласи от песен на „Спайс гърлс“ от албума им „Голдън Олдис“. След това Лорън подскочи високо във въздуха и се приземи с двата си крака върху подиума за степаеробика.

Грейс се огледа, търсейки тунел от бяла светлина. Нали това виждаха хората непосредствено преди смъртта си? Попадаха в тунел от бяла светлина и топлина, обгърнати от чистотата на всеобхватната и всеопрощаваща любов. Само че единственото нещо, което обгръщаше Грейс в този момент, бе собствената ѝ пот. Литри пот. Имаше чувството, че се дави в пот. Кой да ѝ каже, че този невинно изглеждащ малък подиум за степаеробика в комбинация с музиката на „Бекстрийт бойс“ може да се окаже смъртоносен?

И тогава стана чудо. Лорън обяви, че преминават към упражнения за охлаждане и забави темпото до лесни стъпки встрани и ритмични движения с ръце.

Грейс погледна часовника. На нея лично щеше да ѝ трябва много повече време, за да се охлади. Стаята буквално плуваше пред очите ѝ. Вдигна ръка и избърса потта от очите си. Четиридесет и пет минути аеробика, а тя все още се държеше на краката си.

Пациентът щеше да оживее.

[1] Игра на думи — на английски думата *sex* означава както пол, така и секс. В графата по-горе очевидно става въпрос за пола на кандидата. — Б.пр. ↑

6.

Позната миризма на дървена вакса и застояла пот обгърна Джош, когато пристъпи в големия физкултурен салон на гимназията. Пропускаше цял следобед от обучението си, но това тук беше сред задълженията, от които никога не клинчеше. Преди девет години един офицер по приема от военноморската академия промени живота му. И той никога не го забрави. Съзнаваше, че сега е в състояние да помогне на някой млад човек и тази мисъл му доставяше огромно удовлетворение. Джош обичаше флота. Обичаше и децата и смяташе задълженията си на съветник по приема за привилегия.

Облечен беше с униформа и съзнаваше, че твърде силно се набива на очи. Въпреки това разбираше, че външният вид е от особено значение при всяка среща с кандидати за академията. Днес възнамеряваше да изнесе една кратка информативна лекция, а след това да подложи кандидатите на изпита за физическа пригодност и подготовка.

В куфарчето си носеше шест комплекта документи — по един за всеки ученик. Току-що ги бе получил и все още не бе намерил време, за да ги прочете, но дори и без да е проучил кандидатите, Джош си даваше сметка, че шансовете не са на тяхна страна. Във военноморската академия се влизаше по-трудно отколкото в колежа от Бръшляновата лига^[1], а процедурата по приема беше замислена така, че да елиминира непригодните и да остави в надпреварата само най-обещаващите младежи.

Пет от шестте кандидати го очакваха. Стояха с ръце на кръста и нервно пристъпваха по излъскания до блясък под. Облечени бяха с шорти и тениски. В мига, в който го забелязаха, преустановиха всякакви разговори и застанаха мирно.

Всичките са момчета, отбеляза Джош. А четирима от тях изглеждат доста прилични спортисти. Джош обаче знаеше от собствен опит, че само спортните постижения не са достатъчни, за да им осигурят прием в академията. И побърза да им го каже още с уводните си думи.

— Когато бях в последния клас на гимназията, момчета, си мислех, че съм постигнал всичко необходимо, за да ме приемат в академията — рече им той. — В училище получавах високи оценки, изкарах високи резултати на приемните изпити, притежавах дипломи от отборите по лакрос и баскетбол. Учителите ми написаха блестящи препоръки. Колко от вас могат да се похвалят с такива резултати?

Едното момче веднага вдигна ръка. Останалите трима колебливо го последваха.

— Това е добре. Но знаете ли какво? Просто не е достатъчно. Човекът, описан във всичките тези дипломи, характеристики и препоръки, е само част от онова, което търси флотът. Трябва толкова отчаяно да желаете да успеете, че да сънувате надпреварата всяка нощ. Трябва да сте подготвени да се изправите срещу приятелите и враговете си и срещу всичките онези представители на колежите, които ви предлагат безплатно обучение, само за да играете в някой от отборите на колежа в продължение на четири години.

Бавно огледа лицата им.

— Как се справям до тук?

Те само кимнаха и той продължи с лекцията.

— Добре. Моята роля е да се погрижа всички вие да попълните документите си за кандидатстване според изискванията. — Остави куфарчето си на пода до стената. — След изпита за физическа подготовка ще се срещна индивидуално с всеки един от вас. А сега предлагам да започваме. — Погледна към списъка, който бе получил. — Адамс.

— Сър! — Нисичко, но изключително здраво и мускулесто момче пристъпи напред. Борец, реши Джош.

— Бенет. — Почувства се странно докато произнасяше това име. Все още не беше прочел документите на този кандидат, но вече беше наясно, че става дума за сина на Стив Бенет. Напрягна се, но изпита и любопитство. Огледа момчетата, опитвайки се да го разпознае, но те му изглеждаха твърде еднакви.

— Бенет не е тук — обади се най-едрото от момчетата — футболист, който сякаш току-що бе слязъл от рекламен плакат на академията.

Джош не знаеше как да реагира на тази новина, затова просто продължи нататък.

— Краудър.

— Тук, сър. — Футболистът изпъна рамене. Облечен беше със сив екип и чисто нови маратонки „Найк“. Това беше единственият син на командира на авиационния отряд. Момчето очевидно съзнаваше положението си и се държеше подобаващо.

Джош кимна.

— Джонсън.

— Сър! — Напред пристъпи едно стройно и срамежливо на вид цветнокожо момче.

— Лопес.

— Сър! — Джош отбеляза, че майката на момчето сигурно му бе помогнала с обличането. Гащетата, тениската и скъпите гуменки идеално се съчетаваха по цвят. Момчето обаче очевидно не притежаваше никакви атлетични качества.

— Пинчът — извика Джош и кимна на последното момче, което притежаваше висок ръст и грациозност, присъщи за баскетболист.

— Да, сър.

Джош погледна часовника си. След около тридесет секунди Бенет можеше да се смята официално за закъснял. А това закъснение щеше да бъде отбелязано в доклада му до комисията по приема.

— Радвам се, че всички вие сте толкова силно мотивирани — рече Джош и извади комплект формуляри. — Струва ми се, че е време да започваме. — Взе документите на Бенет и отново погледна часовника си. Това закъснение нямаше да се отрази добре на сина на Бенет. Но пък, от друга страна, как би изглеждал в очите на останалите кандидати, ако си позволеше да наруши правилата заради него?

Оставаха още пет секунди. Четири...

— Е, по всичко личи, че Бенет няма да се яви. Хайде да...

— Извинете ме. — Едно високо и русо момиче влезе в салона.

Момчетата до едно изпънаха рамене и се изпъчиха.

— Госпожице, тук сме заети и...

— Аз съм Ема Бенет — прекъсна го тя, приковала върху него напрегнатия си поглед. Очите ѝ бяха сини като океана. Сини като... *неговите*. Спомни си онази нощ в края на лятото, в която видя военните полицаи да водят дъщерята на Бенет в дома ѝ. Наистина ли беше тя?

Лицето на Джош по никакъв начин не издаде вълнението му. Освен това не можеше да каже и думичка на това момиче. Стив Бенет беше човекът, който трябваше да реши дали да разкаже на дъщеря си за него.

— Бенет — започна той и я погледна право в очите. — Ние току-що решихме, че сигурно няма да се появиш.

— Всъщност, сър, аз...

— Закъсняваме — рязко я прекъсна Джош. — Влез в строя.

— Но аз не съм тук заради изпита. Дойдох само да ви кажа, че...

— По дяволите, казах да влезеш в строя! — излая Джош, който инстинктивно разбираше, че ще е най-добре, ако се отнася с нея както с всеки друг кандидат. — Или смяташ, че си по-специална?

Тя замръзна и прикова върху него гневния си поглед. В очите ѝ проблесна нещо. *Предизвикателство?* Без да сваля погледа си от него, тя тръгна към тях. Движеше се с изумителна грация и лекота. Прилича на кралица, помисли си Джош, докато я наблюдаваше как оставя раницата си на пейката и изхлузва якето от раменете си. А след това, с приковаващ вниманието замах, смъкна долницето на анцуга си и остана по шорти за тенис.

Едно от момчетата зад Джош тихичко изпъшка. Джош почувства неочаквано желание да я защити и предпази.

— По-спокойно, човече — промърмори през зъби той. После отново насочи вниманието си към нея и извика: — Побързай, Бенет.

— Единствената причина, поради която дойдох тук е да ви кажа...

— Млъкни и влез в строя.

Вирнала високомерно глава, тя се присъедини към зяпналите я момчета. Краудър ѝ прошепна нещо, но тя само сви рамене и погледна встрани. Безброй въпроси се завихриха в главата на Джош. Какво ставаше тук, по дяволите? Питаше се каква част от истината е известна на това момиче. Дали Бенет е разказал на семейството си за него? Затова ли дъщеря му се държеше толкова враждебно?

Наложи си да се концентрира върху предстоящия изпит. От това зависеше бъдещето на тези деца и той беше длъжен да си свърши работата както трябва. Едно по едно момчетата изпълняваха упражненията, а той отбелязваше резултатите им върху официалните формуляри, които щеше да изпрати в академията. Кандидатите

трябваше да покрият серия от нормативи — лицеви опори, хвърляне, бягане, скачане. Четири от момчетата се представиха добре. Особено Краудър, който изпълни всичко с лекота и дори не се изпотил. Лопес се оказа проблем. Когато пропадна и на третото упражнение, той избухна в сълзи, неспособен да овладее яростния си гняв. Джош предпочете да не коментира. Просто попълни формуляра с резултатите му и приключи.

Ема Бенет се оказа голямата изненада на деня. Резултатите ѝ се оказаха значително по-високи от нормативите за жени. Канеше се да я поздрави за отличните постижения, когато я забеляза, че виси, стиснала с ръце най-горното стъпало на шведската стена — изключително тежко упражнение, заради което отпаднаха поне половината от жените, кандидатстващи в академията. Цялото ѝ тяло трепереше от усилието.

— Какво правиш, Бенет? — попита Джош.

— Броя.

Той погледна хронометъра в ръката си. Висеше там вече почти цяла минута.

— Знаеш ли какви са нормативите?

— Не.

— Е, вече можеш спокойно да слезеш от там, Бенет. От теб се изисква да останеш в това положение само дванадесет секунди.

Тя се пусна и леко се приземи на дюшека. Предпазливо разтърка дланите на ръцете си. Разкърши рамене, след което, с овладяната си походка на кралица, се присъедини към останалите кандидати. Джош им благодари и ги окуражи да дадат всичко от себе си и на останалите етапи от кандидатстването им.

— Някакви въпроси?

Мълчание.

— Добре. В такъв случай ще изпратя формулярите с резултатите за физическата ви пригодност в академията. Освен това ще насроча интервю с всеки от вас, което ще проведем през идните няколко седмици. Вие ще трябва да изпратите съответните материали до сенаторите Мъррей и Кантуел, както и до депутатата от долната камара Ларсън, защото за кандидатстването ще ви е необходима и номинация от член на Конгреса. Отново ви напомням, че институцията, в която кандидатствате, предлага най-трудното и тежко обучение. Забравете

„Харвард“, „Станфорд“, и „Джорджтаун“. Стандартите на военноморската академия са по-високи, защото те включват цялостна оценка на личността на кандидата — интелигентност, лидерски качества, атлетичност, способност за оцеляване. И всеотдайност. *Пълна* всеотдайност. — Раздаде им копия от формулярите, в които бе вписал постигнатите от тях резултати. — Свободни сте.

Те се засуетиха, прибирайки раниците и чантите си с учебници. Джош срещна погледа на Ема.

— Госпожице Бенет, може ли да поговорим?

Тя го изгледа хладно, след което сви рамене и изчака момчетата да си тръгнат.

— Днес се представи много добре, Бенет — рече ѝ той. — Как върви останалата част от кандидатстването?

— Все още не съм изпратила нужните документи — информира го тя.

— Някакъв проблем ли има?

Тя се изсмя. Кратък и саркастичен смях.

— Какъв е проблемът, Бенет?

— Да. Има проблем. Аз не съм кандидат за академията.

— Съдейки по резултатите, които постигна преди малко, мисля, че си.

— Вие дори не ме познавате. Ами ако се окаже, че имам ниски оценки в училище и калпави резултати на приемните тестове?

— Едва ли. — Блъфираше, но изражението ѝ му подсказа, че не греши. — Какъв е успехът ти в училище?

— 3.8^[2].

Това беше доста над минималния успех, който се изискваше за кандидатстване в академията.

— Ами резултатите от теста за кандидатстване в колеж?

— Постигнах 1425 точки на САТ^[3].

— И какво те притеснява тогава?

Тя погледна към купчината папки, които бе струпал върху пейката.

— Очевидно не сте ги чел.

— Получих ги едва тази сутрин.

— Е, ако си бяхте направили труда да ги разлистите, щяхте да видите, че не съм кандидат за академията.

Той намери папката с името Бенет и я отвори.

— Вие имате брат.

— Близнак. Той кандидатства, не аз.

— И защо тогава не се появи днес?

— Аз съм му сестра, не бавачка. — Говореше рязко и очевидно целеше да го засегне.

— Тогава защо изобщо се появи тук? — попита я той. — Защо положи изпита?

— Вие изобщо не ми дадохте възможност да ви обясня. През цялото време крещяхте заповеди.

— Значи казваш, че не се интересуваш от академията?

— Бинго! — Наведе се и взе раницата си. Вирна високомерно глава и тръгна към вратата.

— И защо не? — високо попита Джош.

Тя се спря и се обърна.

— Какво?

— Защо не си сред кандидатите?

За пръв път от началото на срещата им тя като че ли не знаеше какво да отговори.

— Предполагам, че... ами просто никога не съм се замисляла за това.

— А би трябвало.

Може би се дължеше на светлината, но в един кратък миг му се стори, че лицето ѝ светна. Джош изпита необяснима връзка с това непокорно и войнствено настроено момиче, което познаваше едва от няколко минути. Всеки път, когато я погледнеше изпитваше чувството, че се гледа в огледалото и вижда своите собствени надежди, страхове и съкровени мечти.

След това моментът отмина и в очите ѝ отново запламтя неприкрита враждебност.

— Защо? За да стана като теб ли? — рязко попита тя, обърна се и бързо излезе от салона.

Тя знаеше. Джош хукна след нея и отвори със замах тежките дървени врати на комплекса. Дъждът бе престанал, но небето бе все така навъсено, а земята мокра и разкаляна.

— Бенет? — извика той.

Тя се спря, извърна се едва-едва и го погледна през рамо.

Джош ѝ подаде формуляра с резултатите от физическата ѝ пригодност.

— Ще имаш нужда от това копие.

Тя го взе, но изобщо не го погледна. Очите ѝ бяха приковани върху лицето му. Чувството за нереалност, което изпитваше от мига, в който прочете името *Бенет* в списъка на кандидатите, се засили. Спомни си, че докато растеше, постоянно копнееше за братя и сестри. Беше убеден, че те щяха да запълнят дните на самотното му детство с чувство на принадлежност, което така и не бе изпитал като единствено дете в семейството.

А ето че сега тя стоеше пред него. Неговата сестра.

— Трябва да вървя — заяви тя, обърна се и бързо се отдалечи.

Той ускори крачка и я догони.

— Справи се страхотно, Бенет — повтори Джош. — И не го казвам просто ей така. Не бих искал да се откажеш от академията само заради мен.

— Казах ти вече, че изобщо не съм имала намерение да кандидатствам в академията. Брайън е този, от когото се очаква да учи там, но той просто не успя да дойде днес. Той обаче е изключителен атлет, далеч по-добър от мен и...

— Той ли те изпрати да ми кажеш всичко това?

Тя отново спря и го измери с презрителен поглед.

— Не. Но ми се струва, че можеш и сам да се досетиш за причината за отсъствието му. *Сър*. — Почтителното обръщение в устата ѝ прозвуча като обида. — Това, че ти реши да се появиш изневиделица в живота ни, не означава абсолютно нищо. Татко не е виновен, че онази жена го е напуснала и дори не си е направила труда да му съобщи, че има син. Затова не си мисли, че присъствието ти тук може да ни накара да се срамуваме, или пък да се чувстваме неудобно. — Тя постепенно извисяваше глас по време на тази тирада. Накрая обаче не издържа и избухна в сълзи.

Джош стоеше до нея напълно безпомощен, ужасен от сълзите ѝ, но и дълбоко трогнат от мъката на това непознато момиче, което беше негова сестра.

— Ей, не съм тук, за да ви причинявам проблеми. Кълна се. Отидох да се видя с баща ти, само защото съм разпределен да летя в ескадрилата, която той командва.

Тя избърса лицето си с ръкава на анцуга си.

— Изобщо не предполагах, че ще се разстроя толкова много от случилото се.

— Не съм искал да разстройвам когото и да било. Човекът, който ме отгледа... той е моят баща, а не Стив Бенет.

Тя замълча и дълго не каза нищо. След това го погледна.

— Изглеждаш точно като него.

Той кимна и се загледа към игрището, където тренираше отборът по футбол, а играчите, осветени от силната светлина на лампите, приличаха на бели привидения.

— Така е, но не мога да направя нищо, за да променя това. Виж, Ема. — За пръв път я нарече по име. — Имах страхотни родители. И никога не съм почувствал нужда от истинския си баща.

— Заради него ли постъпи във флота?

— Не. Направих го заради себе си.

— Татко винаги е искал синът му да постъпи във флота.

— Аз не съм негов син. Но знаеш ли какво? Обзалагам се, че ще бъде също толкова щастлив, ако дъщеря му поеме по пътя му.

Тя само поклати глава.

— Това няма да стане.

— От теб ще излезе страхотен курсант, Ема.

— Откъде знаеш?

— Прекарах четири години от живота си в академията. И зная какви качества трябва да притежава човек, за да учи там. Готов съм да се обзаложа, че ти ги имаш.

— Ами ако не искам да уча в академията?

— Ами недей тогава. Курсантите полагат клетва да служат на отечеството си едва в началото на третата си година в академията. Но нищо не ти пречи да опиташ поне. — Почувства, че момичето започва да се колебае. Големите ѝ сини очи обаче не изразяваха нищо. — Не се отказвай от възможността да си осигуриш този избор, Ема. Защото човек никога не знае...

Тя стоеше съвършено неподвижно в припадация мрак. Беше студено и дъхът ѝ образуваше облачета пара. Тишината бе нарушавана единствено от ударите и сблъсъците на футболистите на терена и от пронизителната свирка на треньора им.

— Ема?

— Искам да се закълнеш, че няма да кажеш нито думичка за това. На никого.

— За това, че кандидатстваш във военноморската академия?

— Да.

— Защо?

— Просто цялата работа ми се струва твърде шантава. Освен това не искам да разочаровам родителите си, ако не успея.

— Това няма да се случи. — Джош инстинктивно разбираше, че това момиче няма как да се провали.

— Освен това не искам да се чувствам длъжна да постъпя в академията, ако ме приемат.

Джош си припомни битката, която бе водил с родителите си относно избора на колеж, когато беше на нейната възраст. Може би такива спорове възникваха в повечето семейства.

— Добре. Имаш думата ми.

[1] Така наричат група елитни университети в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Получава се като се разделят получените от ученика оценки на максималния брой възможни кредити. — Б.пр. ↑

[3] От английското SAT (Science Aptitude Test) — тест, с който се кандидатства в американските колежи. — Б.пр. ↑

7.

Стив избра номера в Атланта и си помисли, че е много странно, че звъни на Сиси от борда на самолетоносача. Преди двадесет и шест години нито един от членовете на екипажа, дори и офицер, нямаше право да се обажда по телефона. Сега, благодарение на сателитните технологии, той бе в състояние да се свърже с когото си поиска по целия свят. Дори и с бившата си съпруга.

Знаеше, че трябва да проведе този разговор. От момента, в който прибра багажа си и подреди снимките на семейството си, беше завладян от ужасно и тревожно чувство, което го преследваше заедно с образа на сина, когото не познаваше. Телефонът отсреща започна да звъни. Стив докосна медальона си на Свети Кристофър. Вдигнаха на третото позвъняване.

— Ало?

— Може ли да говоря със Сиси Кинг... Ламонт?

Пауза.

— Стивън? О, боже, гласът ти е същият като неговия. — Запазила бе ласкавия си, леещ се като гъст мед глас, който Стив все още си спомняше. Представи си я в дома ѝ в Атланта — овдовяла твърде млада и загубила мъжа, който ѝ бе дал всичко. Включително и основание да скрие от него истината за техния син.

— Джошуа Ламонт ми даде номера ти.

— Да, той ми каза, че двамата сте се срещнали. Стивън...

— Дявол да те вземе, Сиси! Защо не ми каза?

— Господи, почти бях забравила тази твоя избухливост — отбеляза тя.

— О! Извини ме, че съм бесен задето си родила детето ми и си предпочела да го запазиш в тайна.

Още една пауза. Толкова дълга, че той си помисли, че връзката може да е прекъснала.

— Сиси?

— Бях много млада и съвсем сама — най-накрая призна тя с обезоръжаваща прямота. — И ужасена до смърт. Мислех си, че трябва

да отгледам детето съвсем сама и просто не можех да си представя, че съм в състояние да го направя. И тогава разбрах, че имам нужда от съпруг, който да е постоянно до мен.

Жалко, че не бе достигнала до това прозрение, преди да се омъжи за него.

— Да, но не можеш да твърдиш, че през всичките тези години си била много млада и съвсем сама — изтъкна Стив. — Той е на двадесет и шест години, Сиси. Не ти ли хрумна поне веднъж през всичките тези години да вдигнеш телефона и да ми кажеш?

— Боях се от теб, Стивън — призна Сиси. — Боях се, че можеш да се опиташ да получиш попечителство върху нашето дете.

— Разбира се, че щях да го направя. Защо трябва да се плашиш от човек, който иска да поеме отговорност за живота на собственото си дете?

— Грант вече бе сторил това и аз щях да се боря с всички сили, за да не допусна да получиш каквито и да било права върху сина ни. Реших, че ще постъпя много по-милостиво, ако просто си тръгна и позволя и на двама ни да започнем живота си отначало.

— Лошо решение — заяви той. — Никой не ти е дал правото да решаваш толкова важни неща без мен.

— Съжалявам, Стивън. Направих ужасна грешка като не ти казах, но Джош беше толкова щастливо дете, а Грант — изключителен баща. Вече е късно да променя каквото и да било — никой от двама ни не може да върне времето. Единственото, което можем да направим, е да продължим от тук нататък заедно, да подкрепим Джош и да му позволим да открие собствения си път в живота.

Съскането и стърженето на механизма за намаляване скоростта на кацащите самолети удави отговора му. И слава богу! Колкото и непочтено да бе постъпила тази жена, тя все пак не заслужаваше да бъде наричана с такива имена.

— ... когато се присъедини към ескадрата на „Ястребите“ в командвания от теб авиационен отряд — я чу да казва, след като отново настъпи тишина.

— Какво?

— Не след дълго сигурно ще го изпратят на борда на самолетносача — повтори тя. — Предполагам, че се надявам да се грижиш за него и да го пазиш.

Страхотно! Сега, когато съпругът ѝ вече не бе между живите, Стив получаваше правото да се грижи за вече порасналия си син.

— Това ми е работата. Да се грижа за всеки и мъж и жена под мое командване.

Пауза.

— Добре. Не беше честно да искам подобно нещо от теб.

След двадесет и шест години тази жена се опитваше да постъпи честно?

— И, Стивън?

— Да?

— Исках само да ти кажа... че гласът ти звучи страхотно. Наистина страхотно.

Исусе! Да не би да се опитваше да флиртува с него? Тази жена да не би да се е побъркала напълно?

— Дочуване, Сиси. — Рязко затвори телефона. На кораба беше студено, но той беше целият потен. Сиси Кинг, първата му любов. На времето беше красива и страдна. Изпълваше дните му със смях, а нощите — с любов и утеха. Тогава вярваше, че любовта им е достатъчно силна, за да им позволи да посрещнат всички предизвикателства на живота и да останат вечно заедно.

Що се отнася до Сиси, нейното „вечно“ продължи по-малко от шест месеца. Всичко, което Стив бе изтърпял по време на обучението си, бледнееше в сравнение с болката, която изпита, когато прочете прощалното ѝ писмо и видя документите за развода. Този миг го промени завинаги. Стив Бенет стана коренно различен човек. По-напорист. По-недоверчив. И безжалостно амбициозен.

Грейс беше чудото на живота му. Чудо, за което дори не се бе надявал. Тя вероятно не го знаеше, но нейното присъствие в живота му го спаси и не му позволи да се превърне в студен като камък човек. Тя поукротила непокорността и избухливостта му, научи го да се смее отново и да обича с цялата си душа и сърце.

А сега се боеше, че може да изгуби и нея. Навремето не бе забелязал неудовлетвореността на Сиси. А след това се бе оказал напълно сляп и за разочарованието на Грейс. Тя твърдеше, че е започнала да се чувства нещастна далеч преди появата на Джош. Но той просто не бе забелязал нищо. С лека ръка отхвърляше категорично опитите ѝ да внесе някаква промяна в живота им. Не пожела да

обсъдят проблемите заедно и предпочете да се прави, че не забелязва нищо. Защо не се бе вгледал по-внимателно в съпругата си? Защо не бе слушал по-задълбочено онова, което имаше да му каже? Спомни си нощта, в която тя му довери, че е дебела и че мисълта, че скоро ще стане на четиридесет, я плаши. И какво направи той? Присмя се на страховете ѝ и я примами в леглото. Колко ли други пъти бе постъпвал по същия начин?

Грейс седеше пред компютъра и пишеше обичайния неутрален имейл до Стив, в който го информираше за децата. Двамата си имаха своите проблеми, но тя не можеше с лека ръка да се откаже от навиците, изградени в продължение на двадесетгодишния им брак. Въпреки спора помежду им, те споделяха три деца, щастливо минало и твърде проблематично бъдеще. Поради това Грейс смяташе, че е длъжна да поддържа някакви отношения с него до завръщането му.

Онова, което наистина ѝ се искаше да направи обаче, бе да му каже всичко — за това колко добре се развива бизнесът ѝ, за това, че е станала член на професионалната асоциация и посещава занятия по фитнес, за къщата, която все още се надяваше да купи.

Чувстваше се уязвима откакто бе осъзнала, че са се появили пукнатини в брака, който винаги досега бе възприемала като непревземаема крепост. Устоите му бяха разклатени, но пораженията оставаха скрити и невидими. А Грейс просто не можеше повече да си затваря очите пред факта, че връзката помежду им не е толкова силна и устойчива.

До скоро не си бе давала сметка, че е изтощена до смърт от опитите си да запуши пукнатините и да заздравя ерозиралите места. На времето вярваше, че двамата със Стив са еднакво предани и отдадени на брака им. Сега обаче започваше да разбира, че връзката им е била неравностойна още от самото начало. Тя се раздаваше напълно, а той отказваше да ѝ се разкрие до край. Междувременно Грейс бе направила и още едно откритие. Осъзнала бе, че иска да продължи да се развива. И да постигне успех, който да е само неин.

Почувства прилив на енергия, избута стола си назад и стана от компютъра. Испита потребност от физическо натоварване. Може би беше време да подреди гардероба в спалнята. Бяха се преместили тук

през лятото, а тя така и не бе намерила време да разопакова зимните си дрехи.

Мисълта за гардероба я потисна. Грейс упорито отказваше да се интегрира и да се почувства част от тази къща. Не искаше да живее в нея. Нямахше желание да подрежда гардероба. Чувстваше, че вече не принадлежи на това място. Флотът бе неин дом от години. Животът в базата ѝ осигуряваше чувство на принадлежност, осигуряваше ѝ сигурност и защита. Само че сега вече го възприемаше като отживелица, напомняща ѝ за старомодните дрехи, които висяха в гардероба ѝ.

Грейс обаче беше реалистка. Беше делова жена, длъжна да обръща внимание на дрехите, които носи. Вероятно все още имаше неразопаковани дрехи, за които вече бе забравила. Спомни си, че все още не бе открила любимия си сив пуловер.

Отнесе стълбата в спалнята и се опита да свали най-близкия до нея кашон. Кашонът се разлепи и по пода се посипаха всевъзможни документи и списания.

— Е, страхотно начало — промърмори Грейс. Слезе от стълбата и коленичи на пода. Разпери ръце, за да събере трупаните с години боклуци, разпилели се от кашона.

В първия момент не разпозна прилежно надписаните папки, снимките, цветните изрезки и внимателно сгънати статии. След това си даде сметка какви са всичките тези неща, които лежат в краката ѝ — синтезиран израз на мечтите ѝ. Бе започнала този проект, вдъхновен от един курс лекции, предназначен за съпругите на офицерите от флота. Така и не бе успяла да направи албума, но през годините бе изрязвала и събирала снимки на различни градове, къщи, квартали, които ѝ се струваха близки и познати. На времето често си се представяше като част от подобна снимка.

После се разрови из снимките на семейството. Цветовете им бяха избледнели през годините, но те все още бяха силно изразителни и въздействащи. Намери една своя снимка като булка — усмихваше се широко и държеше ръката на Стив. Вгледа се изпитателно в сияещите от щастие очи на младата жена, в стройното ѝ и енергично тяло. След това погледна натежалата и изморена жена, която я гледаше от огледалото, и установи, че не е в състояние да намери каквато и да било прилика между двете.

Обгърна я черно отчаяние, което заплашваше да я задуши напълно. В този момент иззвъня телефонът. Нейният служебен, наскоро инсталиран телефон.

Той я спаси. Тя хукна към кабинета и вдигна слушалката.

— Грейс Бенет.

— Имам нужда от теб, Грейс. Веднага.

Престори се, че не е забелязала мигновено обхваналото я вълнение.

— Какво се е случило, господин Камерън?

— Рос. Все ти повтарям, че искам да ме наричаш Рос.

Рос Камерън, нейният пръв и най-добър клиент, напоследък изпълваше все по-голяма част от времето ѝ. Неговите чести, но неизменно изключително любезни обаждания по телефона и настойчивите му имейли се бяха превърнали в неразделна съставка на ежедневието ѝ. Често търсеше услугите ѝ и ѝ плащаше коректно и в срок, което допринасяше за успеха и жизнеността на компанията ѝ.

Докато осъществяваше преместването му — на компанията и служителите му — от единия край на страната на другия, Грейс бе придобила някаква представа за света, в който той живееше. Понякога се улавяше, че размишлява за него и се опита да си го представи въз основа на фактите, които бе научила за него чрез работата си. Рос Камерън беше изключително преуспял човек. Неженен. За него работеха лоялни и силно мотивирани служители. Самият той често пътуваше отвъд океана, наследил бе колекцията на баба си от чаши на Лудвиг Мозър, притежаваше два каяка, обувките си купуваше от Италия и караше червено „Ем Джи“. Играеше аматьорски хокей и си купуваше билети за целия сезон на „Къбс“.

Сега, докато слушаше топлия му глас по телефона, Грейс още по-остро и болезнено осъзна собствената си неудовлетвореност.

— И какво мога да направя за вас?

— Главният финансов мениджър на компанията ми иска децата ѝ да се обучават в училищата „Уолдорф“^[1]. — В гласа му се долавяше напрежение. Може би точно в този момент кръстосваше из кабинета си и нервно прокарваше ръка през косата си. — Та тя току-що ми заяви, че може и да не се премести заедно с останалата част от екипа ми.

— Вижте, господин Камерън...

— Рос.

— Няма защо да се притеснявате. Разполагам с партньор, която е консултант по всякакви въпроси, касаещи образованието. Тя ще успее да намери нужното ви училище. Веднага ще ви изпратя списък с възможностите. — Притиснала към ухото си слушалката на безжичния телефон, Грейс се върна в спалнята и се загледа в бъркотията по пода. — Ще се заема с този проблем веднага.

— Наистина ли?

— Обещавам.

— Защо, след като поговоря с теб всичко започва да ми се струва по-лесно?

Грейс се усмихна и осъзна, че се е изчервила. Този мъж я интригуваше. А и не можеше да отрече, че изпитва непозволено привличане. Към мъж, когото дори не познава. И това ако не е откачено!

— Нямам представа — отвърна тя. — Но ако знаех как да опростя собствения си живот, щях да го направя, повярвайте ми.

— И какво му е на твоя живот?

— Освен това, че близнаците ми завършват училище и напускат дома, а аз ставам на четиридесет? — Разсмя се. Надяваше се той да реши, че наистина се шегува.

— Четиридесет? — Рос тихичко подсвирна. — И кога е рожденият ти ден?

— Защо питате?

— За да отбележа датата на календара си. Така няма да забравя кога точно ще настъпи краят на света.

Разсмя се отново, но му съобщи датата.

— Струваш ми се отчаяна.

„Не съм.“ Опита се да изрече думите на глас, но те просто отказваха да излязат от устата ѝ. Обърна се към огледалото и се загледа в отражението си. Без да се усети дори, бе допуснала да изгуби собствената си самоличност. Позволила си бе да забрави мечтите си. И сега, достигнала до средата на жизнения си път, изведнъж проумя, че е започнала бавно, но сигурно да изчезва. Защо не го бе разбрала по-рано?

— Грейс?

— Да?

— Какво те измъчва?

„Съпругът ми ме излъга. Скри от мен истината за първия си брак.“ И тези думи не изрече на глас. Защото по средата на разговора с Рос тя най-ненадейно проумя всичко. Стив не беше причината за нейната неудовлетвореност и затова не би могъл да направи нищо, за да я накара да се почувства по-добре. Той просто бе имал лошия късмет да ѝ съобщи новината в момента, в който самата тя бе започнала да си дава сметка, че е нещастна, разочарована и неудовлетворена от живота си.

Рос продължаваше да говори, но тя почти не го чуваше. Мислите ѝ бяха съсредоточени около откритието, до което бе достигнала току-що, и около нещата, за които не се бе замисляла от години. Сякаш разбудена от продължителен сън, тя рязко изправи рамене и погледна право в огледалото. След което се усмихна на отражението си.

— Рос? — О, колко приятно се чувства, когато изговори името му. — Извинявай, но се налага да затварям.

— Толкова скоро?

— Току-що се сетих, че трябва да свърша нещо, което не търпи отлагане.

— Тази къща още ли се продава? — попита Кати и надникна през предното стъкло към къщата на „Оушън вю драйв“. — Не идвахме ли да я разглеждаме през лятото?

— Да.

— Тогава ми се стори доста старичка — отбеляза Ема. — А кухнята беше изключително грозна.

— Но сигурно си спомняш гледката, нали? — Грейс спря колата си до тази на Мерилин Оудълман и загаси двигателя. Грейс се бе сприятелила с другите членове на фитнес студиото и дори бе споделила намеренията си с тях. Беше казала и на Стив при последното му телефонно обаждане от борда на „Доминиън“. Отговорът му, естествено, беше повече от предсказуем.

— Изчакай да се прибера у дома и тогава ще поговорим по въпроса.

— Но ти си беше у дома, а ние изобщо не разговаряхме — напомни му тя. — Само се карахме.

Брайън, който се взеше на предната седалка до нея, беше неестествено мълчалив. Момичетата веднага скочиха от колата и тръгнаха към представителката на агенцията за недвижими имоти, която вече бе отключила къщата заради тях.

— Е, Бри, какво ще кажеш? — Грейс погледна сина си.

Той само сви рамене.

— Има ли значение?

— Разбира се, че има. — „Дали има на света нещо по-крехко от момче тийнейджър?“ — мислено се запита тя. Този път Брайън понасяше много трудно отсъствието на Стив и категорично отказваше да говори за Джошуа Ламонт. Това, прибавено към мъчителния процес на изясняване на онова, което би искал да прави, след като завърши гимназия, го правеше раздражителен и избухлив.

— Този следобед трябва да свърша милион други неща. Колко време ще се бавим тук?

— Не много. Хайде, Брайън.

Той бутна вратата с рамо и излезе от колата. Кати и Ема вече бяха на горния етаж и вероятно си избираха стаи. Грейс и Брайън влязоха заедно. Самата тя не се нуждаеше от обиколка на къщата, но подтикна Брайън да се разходи и да поогледа. Беше идвала в тази къща много пъти докато Марша все още живееше в нея. Но сега къщата бе празна, защото Марша вече се бе преместила в Аризона. Грейс поддържаше постоянна връзка с нея, а Марша, вярна на обещанието си, се грижеше за уебсайта на компанията ѝ. Този път къщичката на хълма ѝ заприлича на празна кутия, която очакваше да бъде напълнена отново.

Мерилин и Грейс поговориха известно време, обсъждайки предложението, което Грейс възнамеряваше да направи. Тя вече бе одобрена за финансиране от банката и в случай че Марша приемеше предложението ѝ, цялата сделка щеше да отнеме не повече от няколко седмици. Сърцето на Грейс пееше от възбуждане, но радостта така и не успяваше да заглуши ужасните ѝ страхове.

— Не мога да повярвам, че правя това — заяви тя.

— Ти искаш тази къща — напомни ѝ Мерилин. — Цял живот си я чакала. А сега ми дай малко време, за да оформя предложението ти в писмен вид. Когато съм готова, ще ти се обадя, за да го прегледаме заедно.

— Да. Добре. — Главата ѝ сякаш изведнъж олекна. Започна да не ѝ достига въздух. Насочи се право към прозорците на верандата и се загледа към океана — желязно сив и мрачен под надвисналото смръщено небе. Никога нямаше да се умори да наблюдава тази гледка — мрачна през зимата и обляна от светлина през лятото. — Какво ще кажеш да се чуем довечера?

— Прекрасно. — Мерилин заключи къщата и остави Грейс и децата на двора.

— Е? — попита Грейс и се обърна към Брайън.

— Хубава е — отвърна той.

— Страхотна е — заяви Кати. — Наистина ли ще се преместим да живеем тук?

— Почти съм сигурна, че ще го направим — увери я Грейс.

— Не мога да повярвам, че правиш това, мамо. Просто ей така.

— Не е просто *ей така*. От години копнея за собствена къща. Затова реших, че не желая да чакам повече.

— Добре. Надявам се, че ще можем да останем в нея завинаги. В момента свиря в духовия оркестър, а догодина искам да се пробвам и в отбора по лека атлетика. Ако трябва отново да се местя в друго училище, ще умра. Наистина ще умра.

— Няма да умреш, глезанке — възрази Ема. — Цял живот се местим от място на място и сме си добре.

— Е, ти може и да си добре.

— Татко виждал ли е тази къща? — попита Ема и погледна към Грейс.

Стомахът на Грейс се сви болезнено при спомена за вечерта, в която му бе казала, че иска тази къща.

— Само на снимка.

— И е съгласен да я купим?

— Той е на плаване в момента.

Като израз на желанието за бунт, закупуването на къщата не изглеждаше толкова радикална стъпка, но за Грейс то беше нещо като декларация за независимост. В деня, в който официално подаде молба за заем и определи датата за приключване на сделката, Грейс изпрати имейл на Стив, в който го молеше да ѝ се обади.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Това бе едно от преимуществата да си съпруга на старши офицер. На него не му се налагаше да чака на опашка, за да си купи фонокарта, нито пък да използва обществените телефони.

— Това някаква шега ли е? — попита я той с изтънял от сателитната връзка глас.

Ето че стигнахме и до тук, помисли си Грейс и сърцето ѝ се сви болезнено. Съвсем доскоро той ѝ се обаждаше от отдалечените кътчета на света, за да ѝ каже, че я обича и да я обсипе с нежност и обич.

— Ще купя тази къща — заяви тя, опитвайки се да запази спокойствие.

— Но ти ми каза, че ще изчакаш.

— Нищо подобно! *Ти* ми каза да изчакам. Аз ти заявих, че не желая да чакам.

— По дяволите, Грейс, зная, че си вбесена заради първия ми брак, но това...

— Това няма нищо общо с твоя първи брак. Свързано е с *втория* ти брак. Ти чудесно знаеше, че искам тази къща, но не направи нищо по въпроса. Е, аз намерих начин да сбъдна мечтата си. Ще бъде прекрасно, Стив. Ще видиш.

— Не го прави, Грейс. Просто почакай.

— Приключих с чакането. — Купуването на собствен дом би трябвало да е повод за радост и щастие, но в момента тя едва сдържаше сълзите си.

— Предполагам, че не мога да те спра — заключи той.

— Напротив, можеш.

— Но няма да го направя.

— Добре. В такъв случай нещата ще се подредят прекрасно.

— Наистина ли смяташ, че това е възможно при положение, че не съм съгласен с тази покупка?

— Защо те е толкова грижа къде ще живеем докато ти си насред океана?

— Генералните пълномощни не са предвидени за тази цел.

— Съпругите на офицерите от флота го правят постоянно. — Самата Грейс често бе сключвала сделки от името на Стив. Съпругите на военните често сключваха договори в отсъствието на любимите си

половинки. Всяка флотска съпруга, която познаваше, в определен момент от живота си бе купувала кола, или къща за семейството си. — Ще се прибереш в собствения си дом, Стив. Как може да не го искаш?

— Онова, което искам, е да продължиш да се придържаш към плана.

— И от какво се страхуваш? Че ще се окажеш губещ, защото аз изведнъж реших, че искам да имам свой собствен живот?

— Но ти вече имаш живот. С мен и децата.

— Така е. Но установих, че искам нещо повече. И съм готова да си го извоювам. Толкова ли ти е трудно да го разбереш?

— Да. Трудно ми е. Виж, Грейс, трябва да затварям. И други хора чакат за телефона. Просто... искам да ми обещаеш, че ще престанеш да се държиш толкова неразумно. Моля те.

— Аз също трябва да вървя. Неразумната ти съпруга има събрание в клуба на офицерските съпруги. — Затвори телефона и погледна часовника. Почувства се изтощена след този разговор и изпълнена със съмнения. Време беше да се облича. Облече плетения си костюм — тъмносин с бели кантове, естествено — качи се в колата си и подкара към клуба. Имаше чувството, че бе участвала поне в хиляда подобни събрания. Днес обаче се чувстваше по-различно. Костюмът не й стоеше добре.

Пресече паркинга и влезе през остъклените двойни врати на клуба, подготвена за онова, което я очакваше вътре. Алисън Краудър, застанала на трибуната. Зала, препълнена с жени и тук-там някой цивилен съпруг — все хора енергични, добре поддържани, мотивирани, с развито чувство за дълг. Като Грейс.

До ушите ѝ достигнаха части от разговори: „Плаването върви добре, нали?... Сигурно си изключително горда с него...“.

Всяка съпруга в залата прекрасно разбираше, че носи голяма част от отговорността за успешната кариера на съпруга си. На времето Грейс следеше с дълбоко вълнение кариерата на Стив и се гордееше с постиженията му. Днес обаче изпитваше единствено тревога, породена от онова, което бе намислила. Освен това си даваше сметка, че той бе единственият човек, който би могъл да ѝ попречи.

И въпреки това беше на ясно, че с нея се бе случило нещо. Не искаше повече да бъде прилежната и изпълнителна Грейс. Безличната съпруга. Не искаше и да стои тук, в това фоайе, вмирисано на застоял

цигарен дим, и да се опитва да си наложи да влезе в залата, пълна с маси, застлани с бели покривки. Остра болка изведнъж стегна гърдите ѝ, бузите ѝ пламнаха, почувства, че не ѝ достига въздух.

Някой я попита дали е добре. Грейс отвърна, че има нужда от чист въздух и хукна обратно към вратата. Седна в колата си и проведе няколко разговора по клетъчния си телефон.

— Имам прекрасни новини — съобщи на всяка една от приятелките си. — И умирам от нетърпение да ги отпразнувам. Можеш ли да ме чакаш в „Ръсти Пеликан“!

Грейс съблече омразния плетен костюм и бързо нахлузи дънките си. И те не ѝ стояха както преди. Твърде са ми широки, изведнъж осъзна тя.

Облече искрящо бяла риза, остави бележка на децата и отново излезе навън в мрачния ден. Пусна радиото и запя заедно с Аврил Левин, като тактуваше в такт с ритъма с пръсти по волана.

Приятелките ѝ от фитнес студиото я бяха канили на няколко пъти в местния бар, но тя бе отклонила поканите им. Никога не бе влизала в заведение без Стив. Никога. *До този момент.* Пое дълбоко въздух и влезе. От невидимите колони кънтеше някакво рок парче, а дансингът бе претъпкан с танцуващи двойки. Мерилин и Арлийн я чакаха заедно с Рада, Лорън и Патриша. Лицата на жените, насядали около постоянно люлеещата се коктейлна маса, бяха осветени от разноцветните светлини на неоновите реклами зад бара. На масата вече бяха сервирани няколко празни чаши и кана с леден коктейл „Маргарита“. Грейс седна на отреденото за нея място и в този момент към тях се присъединиха Стан и съпругата му Шърли. Грейс ги посрещна с щастлива усмивка, преизпълнена с благодарност заради подкрепата и приятелството им.

От познати станаха приятели, след като съпругата на Стан се бе усъмнила в него заради постоянните му отсъствия и бе предположила, че има любовна връзка. Когато Лорън и останалите момичета от групата ѝ разкриха истината, Шърли се записа в курс по танци и започна да посещава дори някои от техните занятия. Докато ги наблюдаваше, Грейс неволно се запита дали тя и Стив изобщо имаха

някакъв шанс да достигнат до този момент на пълно разбирателство и подкрепа в брака си.

Вдигна чашата си, пълна с „Маргарита“, и се чукна с приятелите си. За пръв път от години имаше приятели, които не принадлежаха към военноморската база. Възхищаваше се на самоувереността на Мерилин и на способността на Арлийн да обръща внимание на подробностите. Рада страстно защитаваше правото на жената да си изгради собствен образ, а Стан със своята непоколебима всеотдайност към съпругата и семейството си ѝ действаше като истинско вдъхновение.

— Не мога да повярвам, че това наистина се случва — рече Грейс.

Мерилин се усмихна широко.

— Марша е очарована от перспективата най-сетне да продаде къщата си. Правиш прекрасна инвестиция, Грейс.

О, ставаше дума за много повече! Чувстваше се ужасена, но и преизпълнена с възторг и някаква необяснима сила. Бе оцеляла след цялата камара документи, които трябваше да попълни, след напрегнатото очакване на одобрението за банков кредит, след тревогите около окончателното приключване на сделката.

Патриша Ривера вдигна чашата си със сок от ананас.

— Ти и капитан Бенет сигурно сте неизказано щастливи.

— Аз поне съм — отвърна Грейс.

Можеше само да се надява, че и Стив ще се почувства по този начин, след като види къщата. Вдигна каната и напълни чашата си отново. Стан и Шърли се изправиха и отидоха да танцуват.

Към масата им се приближиха трима мъже. Очите им направи впечатление да изтекат при вида на Лорън и Патриша.

— Оох! — тихичко възкликна Мерилин. — Задават се неприятности.

Непознатите седнаха на съседната маса и придърпаха столовете си по-близо до тях. Жените се притиснаха една в друга, опитвайки се да се отдръпнат колкото е възможно по-далеч, но мъжете очевидно не схванаха посланието. Вместо това продължиха да придърпват столовете си към тяхната маса.

— Искате ли да се позабавляваме? — попита единият от тях. Имаше широки рамене и твърде влажни устни.

Бедната Патриша изглеждаше ужасена.

— Н-не, благодаря.

— Как си, скъпа? — не се отказа той, но този път се обърна към Грейс.

Тя го погледна през рамо. Сигурно беше, че едва ли говори на нея.

— Да, ти — потвърди той. — Ти си флотска съпруга, нали?

— Много точно заключение — увери го тя, макар че в гърдите ѝ се надигна паника. Останалите жени седяха като замръзнали и приличаха на уплашени зайци. Също като нея. Мъжът обаче не направи никакъв опит да се отдръпне. Грейс събра цялата останала ѝ смелост, погледна го и рече с достойнство: — Имате ли нещо против да се върнете на масата си?

— Обзалагам се, че си много самотна, нали, госпожо?

Присмехът му буквално възпламени яростта ѝ. Цивилните често си мислеха, че жените като нея само чакат съпрузите им да отплават, за да започнат да се забавляват на воля. Грейс години наред се бе опитвала да се пребори с това погрешно схващане. Не можеше да отрече, че и тя, като всяка жена, разделена за дълго от съпруга си, бе свикнала с несподеленото желание и страстния копнеж, които често раздираха душата ѝ. Само че тя никога, ама никога, не би отстъпила пред първичните инстинкти на тялото си.

Обърна се, погледна непознатия и двамата му приятели и лепна на лицето си най-съблазнителната си усмивка.

— Знаете ли какво говорят хората за флотските съпруги? — измърка тя.

— Не. Кажете ни.

Грейс изля леденостуденото си питие в скута му.

— Ами хората твърдят, че не носим на пиене.

[1] Училища, в които децата се обучават в съответствие с училищни програми, разработени от Рудолф Стайнър (1861–1925) в началото на двадесети век. Тези програми се базират на по-широките философски разбирания на Стайнър, които той дефинира като мъдрост, породена от познанието на човека. — Б.пр. ↑

8.

Нощта беше толкова ясна, че на Ема ѝ се струваше, че може да различи всяка звездичка на небето. Притъмнялото и осеяно със звезди небе представляваше съвършен декор за красивия гол, отбелязан само миг преди да прозвучи съдийският сигнал, слагащ край на мача.

Публиката изригна в оглушителни викове и аплодисменти. „Кометите“ бяха спечелили последния си мач и се класираха за щатския шампионат.

Ема скочи права заедно с останалите зрители по трибуните. Духовият оркестър засвири победен марш. Футболистите подскачаха от радост на игрището. Двама от страничните защитници вдигнаха предния защитник на раменете си и започнаха да го подхвърлят във въздуха, възнаграждавайки го за победния гол.

Този защитник беше Кори Краудър.

Щастливата публика се заизлива като приливна вълна по бетонните стълби на стадиона. Ема си проби път до игрището и най-накрая успя да се добере до Кори, който, ухилен до ушите, позираше пред многобройните камери и фотоапарати. Изглеждаше невероятно, макар и целият окъпан с „Гейтърейд“^[1]. Когато забеляза Ема, той с все сила извика името ѝ и започна да се бие в гърдите като Тарзан.

— Страхотен мач! — възкликна тя, преливаща от щастие. — Толкова се гордея с теб, Кори...

Той я прегърна с ръка и до ноздрите ѝ достигна излъчваната от тялото му миризма на пот, премесена с аромата на „Гейтърейд“.

— Много ти благодаря.

Госпожа Краудър избра точно този момент, за да се появи на игрището. Усмивваше се, но когато погледна към Ема, в очите ѝ проблесна ледена студенина. Ема потрепери неволно и се отдръпна от Кори. Госпожа Краудър не я харесваше. Ема го знаеше, но така и не си направи труда да се опита да разбере защо. Може би жената бе подочула нещичко за нощта, в която Ема бе заловена от шерифите с цяла амбалажна торба с бира. Госпожа Краудър обаче по всяка вероятност не знаеше, че бирата беше на сина ѝ.

— Прекрасен мач, сине — рече тя. — Ема?

— Здравейте, госпожо Краудър. — Ема се зачуди дали Кори бе споменал пред майка си за решението ѝ да кандидатства във военноморската академия. Беше го заклела да си мълчи, но той сигурно бе казал нещичко на майка си. Може би затова госпожа Краудър се държеше толкова студено с нея. Вероятно би предпочела Кори да няма сериозни конкуренти в битката за академията.

Без да си направи труда да отвърне на поздрава на Ема, госпожа Краудър се усмихна широко на Кори.

— Зная, че бързаш да се върнеш в съблекалнята заедно със съотборниците си — рече му тя. — Но много държах да те поздравя лично за чудесната игра.

— Благодаря, мамо. — Кори я дари с усмивката си на победител. Тя се обърна и тръгна към паркинга.

— Ще се видим у дома, скъпи.

Ема я изчака да се скрие от погледа ѝ и се обърна към Кори.

— Тя ме мрази.

— Тя мрази всички.

— Но защо...

— Ей, Кори! — Кати тичешком се приближи до тях. Все още бе облечена с червено-бялата униформа на духовия оркестър и държеше кларинета в едната си ръка. — Поздравления.

— Благодаря, хлапе.

Ема едва не избухна в смях, забелязала обожанието, изписано на лицето на Кати.

— Коя е тая музикантка, Краудър? — Джими Бейтс, един от страничните защитници, с озеленен и покрит с кал екип, дотича до тях и почука по цилиндричната униформена шапка на Кати. — Има ли някой вкъщи?

Лицето на Кати пламна от смущение.

— Махай се! — стеснително промърмори тя и изгледа Джими — второкурсник, който все още не бе проумял, че е крайно време да вземе да порасне.

Той се заигра с ресните, които висяха от еполетите на униформата ѝ.

— Гледам те с тая униформа и не мога да реша дали да ти отдам чест, или да те помоля да ми изсвириш „Сарджънт Пепър“.

— Махай се, Бейтс — обади се Кори.

— Ама ти какво, да не би да си започнал да си падаш по музикантки?

— Ей, духовият оркестър присъства на всеки ваш мач — намеси се Ема. — И свирят от сърце и душа независимо дали ги вали дъжд или пък мръзнат от студ.

— Точно така, така че не се закачай с тях — додаде Кори.

Джими поклати отвратено глава, но предпочете да замълчи и да се прибере в съблекалнята. Кати отново се обърна към Кори — нейния обожаем герой.

Той е най-подходящият кавалер за предстоящия утре бал, помисли си Ема. Вече почти не си спомняше за инцидента с бирата от лятото — в края на краищата не беше негова вината, че представителите на закона се бяха появили на плажа точно в онзи момент.

— Ще се видим по-късно — рече му тя. Кори се обърна и тръгна към съблекалнята, съпроводен от ревящите си от радост съотборници. — Хайде да потърсим Брайън, Кати.

— Той е невероятен — заяви Кати на влизане в колата.

Брайън вече се бе настанил зад волана и ги чакаше.

— Кой е невероятен? — попита той.

— Кори Краудър. Благодарение на него спечелихме мача, а преди малко защити честта ми.

Брайън включи на скорост и потегли от паркинга.

— Да-а, той е истински принц.

Ема бе силно озадачена от силната неприязън, която брат ѝ изпитваше към Кори. Двамата се намразиха още от мига на първата си среща.

— Джими Бейтс започна да се закача с Кати, но Кори веднага го сложи на мястото му — обясни Ема.

— И сега ние трябва да го превъзнасяме до небесата и да коленичим верноподанически в краката му? — презрително изсумтя Брайън. — А и, в случай че не сте забелязали, Бейтс от доста време насам си пада по нашата малка музикантка.

Кати драматично се захлупи върху задната седалка.

— Джими Бейтс ме харесва! С живота ми е свършено!

[1] Безалкохолна, утоляваща жаждата напитка, използвана най-вече от спортистите. — Б.пр. ↑

9.

Грейс влезе в стаята на Кати и я завари да стои пред огледалото, закрепено на вратата на гардероба. Тя разкопча закопчаната под брадичката ѝ верижка на униформената шапка и лицето ѝ се сгърчи тревожно.

— Какво има, миличка? — попита я Грейс. После внимателно заобиколи натрупаните из стаята кашони. В неделя след обяд щяха да се изнесат от тази къща.

— Аз съм пълна глупачка.

— Нищо подобно, скъпа. Ти си много талантлив музикант и освен това изглеждаш много сладка в тази униформа. — Всички членове на духовия оркестър носеха класически униформи — висока шапка с пера, сако с двуредно закопчаване и бели кожени гети.

— Приличам на гигантска сврака — обяви Кати и рязко смъкна шапката от главата си. — Нямам дори кавалер за бала утре. Май ще си остана вкъщи, за да ти помогна да опаковаме багажа.

— Не, ще отидеш на бала с приятелките си. И без друго с тях ще ти е много по-приятно.

— Такава съм скапанячка, мамо...

— Да не си посмяла да говориш така! — Грейс ѝ помогна да съблече униформата си. Кати се движеше бавно и несигурно — като човек, пострадал при злополука. — И откъде, за бога, ти хрумна това? Да не би някой да ти е казал нещо?

— Забрави — мрачно отвърна Кати и се помъкна към банята.

Грейс внимателно сгъна униформата на Кати, пригладжайки внимателно всеки ръб и набор, и я прибра в кутията. Дъщеря ѝ беше толкова горда, когато я избраха за член на духовия оркестър. А сега най-ненадейно бе започнала да се възприема като скапанячка.

Няма по-голямо мъчение за една майка от това да наблюдава как детето ѝ страда, помисли си Грейс. Изневиделица я връхлетя силен копнеж и отчаяна потребност да си поговори със Стив. Какво ли не би дала, за да може да седне срещу него и да му разкаже за терзанията на бедната Кати. Или пък за плановете на Брайън за колежа и за

нежеланието на Ема да обсъжда бъдещето си. Само че него го нямаше, бракът им беше разклатен, а тя самата нямаше кой знае какъв избор — можеше да замрази отново живота си и да го изчака да се прибере у дома, или пък да продължи напред сама.

И двете перспективи не ѝ допадаха особено.

Телефонът извънтя и тя посрещна с облекчение тази възможност да се отърси от мрачните си мисли. И без друго не ѝ беше присъщо да се отдава на самосъжаление.

— Ало?

— Тъъ, ами... здравейте. Тъъ, Кати там ли е?

Грейс веднага прояви интерес към това неочаквано събитие.

— Кой се обажда, моля?

— Ами... аз съм Джими Бейтс.

— Изчакайте така — рече му Грейс. Струваше ѝ се, че момчето от другата страна на линията всеки момент ще припадне от напрежение. — Ще проверя дали е тук. — Грейс току-що бе чула дъщеря си да спира душа в банята. Понесла слушалката на безжичния телефон в ръка, тя почука на вратата на банята.

— Кати, търсят те по телефона.

— Току-що излизам изпод душа, мамо. Ако е Мелани, кажи ѝ...

— Обажда се някой си Джими Бейтс — прекъсна я Грейс.

Вратата на банята се отвори незабавно. С пламнало от смущение лице Кати грабна слушалката, въртна се обратно в банята и затвори вратата след себе си.

Грейс надникна в стаята на Ема.

— Кой е Джими Бейтс? Той току-що позвъни на Кати по телефона.

Ема се ухили в отговор.

— Кавалерът на Кати за утрешния бал.

10.

Грейс загреваше машината за къдриците на момичетата, които непрекъснато тичаха напред-назад и се приготвяха за бала в събота вечер. Брайън и Ема се скараха за това кой пръв да използва банята на горния етаж. Кати мъдро бе решила да се възползва от банята на Грейс и току-що вероятно бе поставила рекорд за най-дългия престой под душа. Днес настроението ѝ беше значително по-добро и тя просто не можеше да си намери място от нетърпение.

Ема се появи в стаята облечена с официалната си рокля, но без обувки. В едната си ръка държеше местния вестник, отгърнат на спортната страница. Водещата статия, естествено, беше посветена на победата на футболния отбор. От голямата снимка ги гледаше светналият от щастие Кори Краудър, понесен на раменете на съотборниците си.

— Е, значи излизаш с футболен герой, а? — подхвърли Грейс.

— Така го наричат напоследък. — Ема подхвърли вестника на леглото. Вдигна косата си нагоре и застана с гръб към Грейс, за да даде възможност на майка си да закопчее ципа на роклята ѝ от тъмносиньо кадифе.

— А ти харесваш ли го? — попита Грейс.

По-голямата ѝ дъщеря не обичаше много да говори за момчетата, с които излизаше. Вероятно го бе наследила от баща си. Макар че Грейс не бе разговаряла със Стив по въпроса, тя предполагаше, че на него не му допада особено идеята, че Ема излиза с Кори. Не беше сигурна каква е причината за това и едва ли щеше скоро да разбере предвид отношенията им в последно време.

— Не зная — отвърна дъщеря ѝ. — Може би.

— Той е просто върховен — намеси се Кати, която се опитваше да сложи спирала на миглите си, без да сваля очилата си.

— Може би ти си тази, която си пада по него — подразни я Ема. — Май ще трябва да предупредя Джими Бейтс.

Последва нов залп от спорове и препирни. Грейс само поклати глава и излезе, за да приготви фотоапарата. След няколко минути

сърдитите гласове утихнаха като по чудо и три прекрасно облечени и усмихнати деца се появиха на долния етаж. Сториха ѝ се шокиращо зрели — момичетата бяха красиво гримирани, а Брайън стърчеше с цяла глава над близначката си. Освен това проявиха характерното си търпение и се позабавиха във фойето, за да ѝ дадат възможност да им се порадва. Брайън бе облякъл единствения си костюм — момчето растеше толкова бързо, че Грейс не можеше да си позволи да му купува повече от един годишно — а обувките му бяха излъскани до блясък. Ема приличаше на модел, слязъл току-що от подиума на изискано модно ревю, а Кати беше истинска сладурана, застинала някъде по средата на пътя между непохватно момиченце и изискана млада дама. Лицето ѝ сияеше от нетърпеливо очакване.

„Виж децата ни, Стив“, помисли си Грейс, преизпълнена с гордост и обич. Толкова са красиви. Отчаяно ѝ се искаше да можеше и той да ги види и си обеща, че ще му изпрати снимките още тази вечер. Каквото и да бе състоянието на брака им в момента, той беше човек, който искрено обича децата си и заслужаваше да ги види в моментите им на щастие. През годините Грейс се бе научила да не недоволства и роптае против постоянните му отсъствия. Той имаше работа, трябваше да служи на страната си... Само че бе пропуснал твърде много от тези мимолетни, изпълнени с красота и очарование мигове.

— О, боже! — възкликна Брайън, приковал поглед върху лицето на Грейс. — Не започвай да плачеш, мамо. Моля те!

— Щом иска, може да плаче — великодушно ѝ разреши Кати. — Искам обаче да побързаш и да свършиш със снимките, преди да се е звъннало на вратата.

Грейс се постара да се овладее и провери настройките на фотоапарата.

Пръв пристигна Джими Бейтс. Изчервен до ушите, също като Кати, той подаде на Грейс потната си от напрежение ръка. Грейс се запозна с майката на Джими, която щеше да ги закара на бала. Не би имала нищо против двете да си побърбят няколко минути, но Кати изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне от смущение, затова Грейс им пожела приятно прекарване, направи им една последна снимка и им махна с ръка за довиждане. Няколко минути по-късно Брайън потегли, за да отиде да вземе дамата си — едно

лекомислено на вид, но иначе много приятно и свъстно местно момиче на име Линди Бенкс.

Застанала по средата на входното антре, Ема прегледа за последен път съдържанието на дамската си чанта.

— Какво ще правиш сама тази вечер?

— Ще довърша опаковането на багажа.

Ема веднага се стегна.

— Татко не иска да се премества.

— Той ли ти го каза?

— Ако разговаряше с него, сигурно щеше да го каже и на теб.

— Но ние разговаряме.

— Знаеш какво имам предвид. Никога преди не си се държала толкова студено с него.

— Не се държа студено и те уверявам, че няма защо да се притесняваш. Двамата с баща ти ще се разберем — заяви тя, макар че, както често ставаше напоследък, тайничко се зачуди дали това наистина ще се случи.

В този момент извън входният звънец и лицето на Ема светна. Отиде да отвори вратата и се озова лице в лице с Кори Краудър — лъскав и елегантен като младоженец. Той погледна към Ема и се усмихна широко. Нямаше нужда от излишни думи и комплименти — гордата му усмивка казваше всичко.

— Здравейте, госпожо Бенет — поздрави той, когато най-сетне успя да откъсне поглед от Ема. — Здравсти, Ема. Това е за теб. — Подаде ѝ малко украшение за китката на ръката, изработено от бяла розова пъпка и зеленика.

Грейс направи няколко снимки, трогната от щастието, искрящо от сияещите им лица. По вида им личеше, че нямат търпение да тръгнат. Искеше ѝ се да им каже да не бързат толкова много, а да се насладят на магията и очарованието на вечерта, но знаеше, че едва ли ще я разберат.

— Приятно прекарване — пожела им тя. — Не се забърквайте в неприятности. Освен това Ема трябва да си е вкъщи до полунощ.

— Да, мадам. Имате думите ми. — Кори отвори вратата и двамата излязоха навън.

Грейс забеляза покровителствения начин, по който прегърна дъщеря ѝ през кръста и я поведе към колата си. Почувства смътна

тревога докато гледаше как дъщеря ѝ се отдалечава с този млад мъж. *Футболен герой*. Остана на верандата докато потеглиха и им махна с ръка, но те вероятно изобщо не я забелязаха.

Прибра се вътре, за да се подкрепи с чаша чай, преди да се заеме с опаковането на онази част от багажа им, която все още не бе в кашони. Мина покрай кабинета и хвърли поглед към компютъра. Стив, разбира се, би искал да види веднага снимките на децата. Във всеки друг случай тя щеше да му ги изпрати, придружени от обстоятелствени пояснения, опитвайки се да пресъздаде мига, който той бе пропуснал. Беше започнала да го прави от деня, в който за пръв път положила новородените близнаци в прегръдките ѝ. Нейно задължение беше да описва прилежно всяко важно събитие, случило се в негово отсъствие. И днес, след толкова много години на отразяване на пропуснати от него моменти от живота им, тя се чувстваше изчерпана. Изцедена. Затова тази вечер реши да му изпрати единствено снимките под наслов: „Бал в гимназията“. След като приключи, разкачи кабелите на компютъра и го прибра в приготвените за целта кашони.

— Господи, как мразя това — промърмори тя на път за кухнята.

Наложи си да се концентрира върху предстоящите задачи. Вече бе подписала всички документи по закупуването на къщата. Банковият трансфер също бе направен. Мечтата ѝ да притежава къщата на хълма се бе превърнала в реалност. Сега ѝ оставаше единствено да се премести в новия си дом.

Грейс плъзна поглед по невзрачните помещения на грозната военна къща, задръстена с кашони и панери, в които бе натъпкала вещите им. Грейс беше експерт в преместванията. По дяволите, в последно време дори се занимаваше с тях професионално. Утрешното преместване щеше да бъде фасулска работа в сравнение с всички останали, които бе извършила до момента.

При все това Грейс изпитваше неподправен ужас. Сложи пълна лъжица захар в чая си и отпи, опитвайки се да разкара огромната буца, която сякаш бе заседнала в гърлото ѝ.

11.

— Някои неща никога не се променят — отбеляза Лорън, загледана към групата изнервени и твърде официално облечени тийнейджъри, насядали около една от масите в другия край на ресторанта. Почувства прилив на състрадание към изтормозената сервитьорка, която се опитваше да приготви индивидуални сметки за всеки от тях.

— За какво говориш? — попита Джош.

— За срещите в гимназията — отвърна тя и посочи с глава към масата на учениците. — Все едно че гледам себе си преди десет години.

— Обзалагам се, че си била много популярно момиче.

— Нищо подобно.

— Не ти вярвам. — Докосна крака ѝ под масата. — Ще ми се да те бях познавал тогава, скъпа.

— Не, само така си мислиш.

— Сигурно си била два пъти по-готина от онези там. — Извърна глава по посока на прекалено силно гримираните момичета, които нервно подръпваха роклите си, и непохватните момчета, пременени в зле скроени костюми.

— Не бях.

— По дяволите, момиче! Какво ти става тази вечер?

Лорън скръсти ръце върху ленената покривка, приведе се леко напред и прошепна:

— Когато казах, че и аз съм била същата преди десет години, нямах предвид момичето с рокля на „Джесика Маклинток“. Говорех за сервитьорката. — Видя го да поглежда към набитата жена, вдигнала косата си на кок. — Аз обикновено бях на работа и обслужвах масите по време на ежегодните абитуриентски или други официални балове и събития в гимназията. Точно тук, в това същото заведение. Само че по онова време се казваше „Менър Ин“.

Той разпери ръце.

— Не си единствената. Много други хлапета работят, за да се издържат.

Тя му се усмихна.

— Джош — прошепна тя, — по онова време тежах над сто килограма.

Той я изгледа невярващо. После плъзна поглед надолу по тялото ѝ.

— Няма начин!

— Но беше точно така.

— Не мога дори да си го представя.

— Разполагам с достатъчно снимки от онзи период, за да те убедя. — Разсмя се, забелязала изражението му. — Днес това вече няма никакво значение. Но миналото определено е част от мен и затова реших, че трябва да го знаеш.

— Ти си невероятна...

— Положението не беше чак толкова драматично, или поне така си мислех навремето. Бях твърде пълна докато учех в гимназията и в колежа. Едва след като се омъжих за Джил започнах да се замислям за свръхтеглото си и за последствията му върху здравето ми. Той също беше... доста пълен човек и това се оказа основният фактор, допринесъл за проблемите му със сърцето. Но, по ирония на съдбата, аз бях тази, която получи доста сурово предупреждение, което ме накара да се замисля какво правя с живота си. Един ден лекарят ми проведе дълъг и брутално откровен разговор с мен за здравето ми. В резултат на което се записах на фитнес, подложих се на строга диета и за две години свалих повече от четиридесет килограма.

Притисна ръце към масата, защото не искаше Джош да забележи колко силно треперят. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Макар да твърдеше, че онзи период от живота ѝ е останал в миналото и вече няма никакво значение, Лорън се притесняваше от решението си да го сподели с Джош. Това беше гигантска крачка за нея, която я плашеше и я караше да се чувства уязвима.

Макар Джош да твърдеше, че иска да узнае всичко за нея, имаше неща от живота ѝ, които би предпочела да не му казва. Нито сега, нито когато и да било по-късно. Никога не би му признала колко нещастна се чувстваше в ония години. Или с каква трогателна благодарност посреща желанието на Джил да се ожени именно за нея — трътлестата

и неуверена в себе си студентка по психология. За нищо на света не би споделила и причината за онова нейно посещение при лекаря.

Но когато погледна към Джош, Лорън изпита необяснимо желание да му каже всичко. Да му довери, че понякога се чувстваше толкова самотна и преизпълнена с копнеж за малко топлина и интимност, че изпитваше буквално физическа болка. Да му признае, че откакто се бе появил в живота ѝ, тя отново се бе почувствала *жива*.

— В периода ми на сервитьорка бях безнадеждна мечтателка — рече тя. — Представях си как най-сетне успявам да се махна от острова и да опозная света. А виж ме сега. Върнах се точно тук откъдето започнах. — Гласът ѝ потрепери и тя отпи глътка вино.

— Би трябвало да си изключително горда от себе си, скъпа. Ти си здрава и преуспяваща. Освен това ме правиш толкова щастлив, че понякога губя представа за реалността.

Постоянно го правеше. Засипваше я с простишки, но директни изявления, които я оставяха без дъх.

— Това не е добре за пилот като теб.

— Напротив, ти си най-доброто нещо, което би могло да ми се случи. — Наведе се напред и я погледна през масата. — Лорън, скъпа, трябва да ти кажа нещо.

Веднага бе обхваната от лоши предчувствия. Сигурно щеше да ѝ съобщи, че ще отплава още на другия ден. Или пък че има приятелка във Флорида. Или може би приятел...

— Какво?

— Виждаш ли младото момиче, което влезе току-що?

Тя погледна над рамото му. Видя едно тъмнокосо и широкоплещесто момче, придружено от красиво момиче с руса коса и тъмносиня рокля, които тъкмо се настаняваха на една от масите в другия край на заведението. Сърцето на Лорън се сви.

— Да?

Джош се обърна и махна на младежите. Те като че ли се смутиха, но му махнаха в отговор, след което насочиха вниманието си към сервитьорката. Джош се наведе още по-напред и прошепна:

— Това е Ема Бенет.

Лорън едва се сдържа да не се заяпа в девойчето с русата коса. Сестрата на Джош. Дъщерята на Грейс. При все това от време на време поглеждаше крадешком към нея.

— Струва ми се, че си приличате — заключи тя. — В очите. А как са нещата между теб и семейство Бенет? Наред ли е всичко?

— Доколкото ми е известно. Срещал съм се единствено с Ема, а и тя няма кой знае какво да ми каже. Аз съм офицерът, който я съветва по въпросите, свързани с кандидатстването ѝ във военноморската академия.

— И на нея това ѝ се струва странно?

— Несъмнено.

— И какво? Изпитваш ли някаква връзка с нея?

— Никаква.

Лорън се зачуди дали да сподели с Джош за познанството си с Грейс. Може би някой друг път, реши тя. Грейс много ѝ допаднаше, макар че Лорън първоначално си бе изградила напълно погрешно мнение за нея. Когато Грейс се появи за пръв път във фитнес студиото ѝ, тя я възприе като типична флотска съпруга — уморена, потисната и наедряла жена без никакви изгледи за промяна. Предположи, че Грейс ще посети няколко занятия и ще се откаже, решила, че е твърде заета, за да продължава да си губи времето със спорт. Обикновено така се получаваше с жените като нея.

Грейс обаче я изненада. Жената умееше да се шегува със себе си и макар да не притежаваше достатъчно издръжливост, тя бележеше бавен, но сигурен напредък. Когато се появи за пръв път в залата, Грейс изглеждаше като пухкава и отпусната лелка на средна възраст. Лорън вече бе научила от опит, че жените на възрастта на Грейс се намират на важен кръстопът в живота си. Някои пренебрегваха влиянието на времето и земното притегляне и започваха да си купуват панталони с ластик вместо колан и дълги ризи и туники, които да прикрият наедрелите им бедра. Други пък повеждаха отчаяна битка, пръскайки луди пари за пластични хирурзи и центрове за красота. Имаше и трета група жени и на тях Лорън се възхищаваше най-много. Те приемаха възрастта си спокойно, но полагаха усилия, за да се грижат за здравето и добрия си външен вид.

Решимостта на Грейс започваше да дава резултати. Подвижността и издръжливостта ѝ се повишаваха, а заедно с тях и нейната самоувереност. Лорън понякога се изкушаваше да поговори с нея и да я попита как се чувства, когато съпругът ѝ е далеч от нея, но

все се въздържаше, най-вече заради странната връзка между Грейс и Джош.

Тъкмо им сервираха десерта и кафето, когато в заведението нахълта шумно шестчленно семейство. Сервитьорката ги настани на съседната маса и погледна Джош и Лорън с извинение. Децата бяха малки, много сладки и непоносимо шумни. Лорън погледна към Джош. Очакваше на лицето му да се изпише раздражение. Вместо това го видя да търси погледа на едно от момченцата — на около шест години, препасано с пластмасов пистолет и пременено с каубойски ботуши. Джош весело му намигна, хлапето се ухили и извърна глава.

Джош насочи поглед обратно към Лорън и се засмя, когато видя изражението ѝ.

— Защо си толкова изненадана? Обожавам децата.

Лорън почувства тъпата болка на стария копнеж. Не бе използвала никакви противозачатъчни по време на брака си с Джил. Първата му съпруга не бе искала деца и след като се ожени за Лорън, той веднага пожела да създаде голямо семейство. И двамата отчаяно копнееха за собствени деца. Можеха да им дадат толкова много любов. Но тя така и не можа да забременее.

През първата година не се притесниха. В края на втората и двамата бяха силно обезпокоени. Записаха си час при специалист по въпросите на безплодието. Наложиха се да чакат цели три месеца, за да бъдат приети от доктор Хендлър, но така и не се срещнаха с него. Джил почина в деня на третата годишнина от сватбата им, две седмици преди посещението при лекаря.

— Някой ден искам да имам много деца — заяви Джош.

— И затова караш миниван — опита се да се пошегува Лорън. — Защо искаш да имаш деца, щом няма да можеш да си около тях докато растат? — Не можа да се въздържи. Трябваше да го попита.

— Това е една от причините, поради които бракът е от огромно значение за мен. При семействата на флотските офицери отглеждането на децата е съвместно усилие. Ти също обичаш деца, нали?

— Обожавам ги — отвърна тя, слисана от отговора му. — Всъщност, в момента организирам фитнес курс за деца, който ще се провежда след училище. Аз лично ще го водя.

— Ти си изумителна, Лорън Стантън — заяви Джош. — Нищо чудно, че започвам да се влюбвам в теб.

Сърцето ѝ пропусна един удар.

— Не е смешно.

На съседната маса две от хлапетата играеха на хокей с приспособленията за чупене на стриди.

— Не се шегувам. — Положи ръка върху нейната. — От известно време ми се иска да те попитам нещо.

Всяко косъмче по тялото на Лорън сякаш изведнъж настръхна. Това не се случваше в действителност. Нещо в погледа му обаче ѝ подсказваше, че онова, което се кани да ѝ каже, може да промени живота ѝ.

Обхвана я страх. Само по филмите бе виждала как красиви флотски офицери предлагат брак на отчаяно самотни млади жени. В истинския живот обаче не се случваше така. Беше твърде плашещо, за да е истина.

Искаше ѝ се да можеше да замрази всичко около себе си и да накара времето да спре точно в тази минута. Двамата с Джош се бяха впуснали в лекомислена връзка, която обаче въпреки волята ѝ внезапно заплашваше да се превърне в нещо далеч по-сериозно. Чувстваше, че си е загубила ума по мъж, който ще помете във вихъра си тихия ѝ и спокоен живот. Мъж, който копнееше да постигне всичко в живота си — кариера, съпруга и семейство с много деца.

— Защо аз? — промълви тя.

— Добър въпрос — отвърна Джош. — Двамата с теб изобщо не си подходяме.

Цялото трепетно очакване я напусна изведнъж и тя се почувства като отвързан балон, останал внезапно без въздух. Не го приемай като разочарование, а като облекчение, мислено си повтаряше тя. Някои неща просто не са писани да се случат. И любовта ѝ към Джош може да е едно от тях.

— Вярно — изрече на глас Лорън. — Просто не смятам, че между нас може да се получи нещо.

Той се усмихна.

— Но въпреки това ще се получи.

12.

Ема не спираше да дразни Кори докато вървяха през паркинга след края на бала.

— И как да те наричам сега? Сир? Или Ваше Височество? — през смях го попита тя. — Или великия крал на гимназиалния бал?

Той се ухили и завъртя на пръста си евтината корона, която бе получил на бала.

— Както искаш.

— Жалко, че не ти позволиха да задържиш кралската мантия и скиптъра.

— Жалко наистина. Щяха да ми свършат работя при някоя от следващите коронации.

Ема не се усъмни нито за миг, че животът на Кори Краудър щеше да му сервира още много подобни коронации — под една или друга форма. Той беше талантлив и обстоятелствата работеха в негова полза. Никой не се изненада, когато именно той бе коронясан за Крал на училищния бал. Напълно заслужено при това — Кори беше красавец, беше абитуриент и, освен това, вчера бе спасил футболния мач.

Ема си помисли, че баща ѝ не изглеждаше особено очарован от съобщението ѝ, че възнамерява да отиде на бала заедно с Кори.

— Налага се да се доверя на преценката ти, Ема, защото просто нямам друг избор — беше ѝ написал в отговор той и тя веднага разбра, че баща ѝ още не е забравил инцидента с бирата.

Край тях минаваха и други ученици, тръгнали си след бала, които им подвикваха и ги поздравяваха. Шиа Хенсън, избрана за кралица на бала, бързо профуча край тях, хванала кавалера си под ръка.

— Лека нощ, Кори — провикна се тя. — Благодаря за танца.

— Няма защо — отвърна той. Изчака Шиа да отmine, след което положи короната си върху главата на Ема. — Ти трябваше да си кралицата тази вечер. Ако не я бе спасила от удавяне през лятото, тя дори нямаше да присъства на бала, камо ли да бъде коронясана.

— Шиа е по-подходяща от мен — изтъкна Ема. Шиа беше симпатична и изключително популярна. И, което бе най-важно в случая, беше местно момиче. Новодошлите красавици не ги избираха за кралици на бала. Дори и онези, които знаеха как да направят изкуствено дишане на удавник. Хората обикновено очакваха избраните от тях кралици да не си тръгнат още на следващия ден.

Настигнаха Кати и Джими Бейтс, които вървяха към спирката на училищния автобус, където ги очакваше майката на Джими. Кати се смееше, но в мига, в който забеляза Кори, го зяпна с преклонението, с което се отнасяше към любимите си рок звезди.

— Здравсти, Бейтс. Кати — поздрави Кори и ги възнагради с широка усмивка. — Забавлявахте ли се тази вечер?

— Да, забавлявахме се — отвърна Кати с блеснали от щастие очи.

— Забавлявахме се — повтори като папагал Джими. — Ами... ние ще вървим.

Ема подаде на Кати една торбичка, в което бе прибрала букетчето и един албум със снимки.

— Ще ги отнесеш ли вкъщи? — попита я тя. — И кажи на мама да не ме чака.

— Добра идея — промърмори Кори и отвори вратата на колата. — Защото аз имам планове за тази вечер.

Откакто бащата на Дарлийн Купър бе заминал на плаване, апартаментът ѝ се бе превърнал в място за купони на завършващите гимназисти, които искаха да се отскубнат от опеката и контрола на родителите си. Ема и Кори също се отбиха след бала. Осветлението бе приглушено, а музиката гърмеше оглушително. Тясната кухня и трапезарията бяха изпълнени със странна смесица от ученици и млади мъже и жени от флота. Масите бяха отрупани с отворени пакетчета чипс и бутилки вино и бира. На моряците беше абсолютно забранено да общуват с местните ученици, но никой не гледаше на сериозно на тези ограничения и забрани.

Дарлийн не беше най-добрата домакиня на света. Ема изпита известно съжаление към момичето, докато я наблюдаваше как се опитва да накара гостите си да излизат да пушат отвън и непрекъснато

тича насам-натам, за да забърсва разлени напитки. Изобщо не изглеждаше като човек, който се забавлява.

— Утре сутринта ще дойда да ти помогна да почистиш — рече й Ема.

— Благодаря ти. Би било страхотно. — Дарлийн като че ли се поотпусна малко.

Ема изведнъж си спомни, че на следващия ден им предстоеше преместване в новата къща. Запита се как ще успее да бъде на две места едновременно. Огледа се за Брайън, но не го видя никъде.

— Предлагам да се потопим в джакузито, преди да е станало твърде пренаселено — рече Кори и, на минаване край масата, грабна една опаковка с шест бири.

— Добра идея.

Запътиха се към вътрешния двор, където имаше плувен басейн, покрит с плътно покривало заради сезона, и три топли вани джакузи, които искряха, осветени от подводни лампи. В единия край на двора имаше малка къщичка с душове и помещения за преобличане. Ема бързо съблече роклята си, като цялата трепереше от студ. Беше си донесла от къщи раница, в която имаше бански костюм, хавлия и дрехи за преобличане. Сложи банския си костюм, внимателно преметна дрехите си върху една от пейките, уви хавлията около тялото си отново излезе отвън.

Шиа й махна с ръка и Ема побърза да се потопи в топлата, разпенена вода.

— Това е Джакс — рече Шиа и й посочи младежа до себе си. — Джакс, това е Ема. И Кори — додаде тя, когато го видя да се присъединява към тях.

Ема не бе срещала Джакс в училище. Съдейки по подстрижката и телосложението му, реши, че сигурно е от флота. Години наред бе наблюдавала подчинените на баща си и се бе научила да ги разпознава от пръв поглед. Нещо се случваше с младите новобранци, попаднали във флотския център за първоначално обучение и прекарвали осем седмици там. Всички те до един придобиваха изражението, което в момента се четеше и на лицето на Джакс.

На моряците беше абсолютно забранено да си общуват с местните ученички, но това се случваше непрекъснато. Затова нито

Ема, нито Кори споменаха пред Джакс, че бащите им са старши офицери от флота.

Загледаха се в звездите, заслушани в музиката, долитаща от апартамента на Дарлийн. Четиримата побъбриха известно време. Изпиха по бутилка бира и разговорът започна да става по-приятелски и забавен. След известно време Шиа и Джакс решиха да си ходят и бавно се стопиха в заобикалящия ги мрак. Останала насаме с Кори, Ема почувства трепетно вълнение. През пролетта се бе разделила с последния си приятел и от тогава насам се чувстваше самотна и копнееше за близостта, която можеше да ѝ даде само определено момче.

Кори протегна ръка към нея. Подводните светлини проблясваха между преплетените им пръсти. След това Кори неочаквано я дръпна и я привлече до себе си. Целунаха се. Ема бавно се отдръпна и положи глава на рамото му.

— Приятно е — промълви тя.

— Ммм... — Кори плъзна пръсти по гърба ѝ и се заигра за момент със закопчалката на горнището на банския ѝ. — И как, за бога, се разкопчава това нещо? — прошепна той.

Тя се засмя и се плъзна във водата, отдалечавайки се от него. Нямаше намерение да му позволява подобни волности. За момента поне. За в бъдеще още не бе решила. Истината бе, че Ема обичаше да флиртува с момчетата, да ги дразни и възбужда. Проявяваше любопитство към секса и не се срамуваше да си го признае. Все още обаче не се чувстваше готова за полов живот.

— Най-напред трябва аз да кажа, че може.

— И след това сложната закопчалка се разтваря като пещерата на Аладин, така ли?

— Не съвсем.

— Ами какво чакаш тогава?

Ема сви рамене.

— Не съм сигурна.

— И как ще разбереш, че е настъпил моментът?

— Ще разбера. — Разсмя се, забелязала измъченото му изражение. — С теб сме излизали само няколко пъти, Кори. Струва ми се, че трябва да прекараме повече време заедно, за да съм сигурна, че нещата между нас са наред.

— Разбира се, че са наред, Ема. Луд съм по теб. Непрекъснато мисля за теб.

Тя си позволи отново да се приближи до него.

— Наистина ли? И какво точно си мислиш?

— Че си страхотна — отвърна той и я привлече към себе си за още една целувка.

Стори ѝ се, че долавя ерекцията му през мокрия бански. Усещането беше едновременно непривично и... интригуващо. Реши обаче, че ще е най-разумно да смени темата и да продължи да се държи на разстояние.

Отблъсна го леко и се отдръпна.

— Е, напредна ли с кандидатстването в академията? — попита тя. Това бе постоянната тема за разговор между учениците от последния клас на гимназията. Крайните срокове за подаване на документите наближаваха и всички техни приятели обсъждаха възможностите и перспективите си.

— Всичко върви като по ноти — отвърна той. — Даже няколко дни преди рутинния преглед на здравословното ми състояние във военноморската болница изпуших няколко фаса.

— О, Кори! Не мога да повярвам, че си го направил.

— Не е кой знае какво.

— Но ако изследванията ти покажат някакво отклонение, лекарите ще трябва да те дисквалифицират.

Кори облегна глава на бетонния ръб на ваната.

— Няма проблем — увери я той. — Татко ще оправи нещата.

— Моят баща ще ме убие, ако от изследванията ми стане ясно, че съм пушила нещо непозволено. За мой късмет обаче резултатите от изследванията ми са отлични, документите ми са попълнени и изпратени, а сенатор Мъррей ми написа необходимата ми препоръка. А на теб?

— Аз вероятно ще получа препоръка от вицепрезидента — съобщи той и отново се облегна назад.

Ема кимна. Вицепрезидентът избираше петдесет кандидати от цялата страна, които се отличаваха с изключителни постижения. Или пък с изключително здрави връзки. Направи ѝ впечатление обаче, че Кори не потвърди със сигурност, че е в списъка на вицепрезидента.

— Не разбирам защо ти е да се подлагаш на всичко това — отбеляза той и си отвори още една бира. — Не смяташ сериозно да учиш в Анаполис, нали?

— Може пък и да смятам. — След като преодоля първия шок от срещата с Джош Ламонт, Ема се видя с него още няколко пъти. При всяка тяхна среща той я окуражаваше все по-убедено да продължи с кандидатстването. В резултат на което почти успя да я убеди, че и тя самата го желае. Брайън знаеше какво е намислила, но тя го бе накарала да се закълне, че няма да каже на никого.

— Осемдесет и пет процента от курсантите в академията са мъже — изтъкна той.

— Осемдесет и три. Пък и аз нямам проблем с мъжете.

— О, така ли? Защо тогава все гледаш да се дръпнеш по-далеч от мен? — Отново я привлече към себе си и я целуна дълго и страстно. *С език.* — Между другото — подхвърли той — аз дълбоко се съмнявам, че ще успееш.

Забележката му я раздразни и развали очарованието на мига. Тъкмо когато бе започнала да си мисли, че Кори е доста секси.

— Можеш да се съмняваш колкото си искаш — отвърна Ема. — Но аз, все пак, ще опитам.

Кори скръсти ръце зад главата си, излагайки на показ силните си мускули.

— Ще те принудят да подстрижеш красивата си руса коса.

Ема притисна колене към гърдите си.

— Знаеш ли какво си мисля? Все ми се струва, че си пищисан, защото и аз, също като теб, имам реален шанс да вляза в академията.

— Ти си дребна риба.

— Ще видим.

— И все пак, не разбирам защо искаш да постъпиш във флота? Заради момчетата ли?

— Да, позна! — през смях отвърна Ема. — На мен мъжете никога не ми стигат.

Кори отново я привлече към себе си.

— Все си мисля, че и един ти е достатъчен.

Тя веднага се отдръпна. Самоувереността на Кори понякога й идваше в повече.

— Не и преди аз да го реша.

— И какво си мислиш, че ще правиш в академията? Не съм чул там да се предлага курс по домакинство.

Е, сега вече го прекали! Тя плисна шепа вода в лицето му.

— Много смешно, Кори Краудър! Ще видиш, че ще ме приемат. Ти само гледай!

Той се засмя, избърса лицето си и подпря ръце на стената на ваната. Очите му весело затанцуваха, когато плъзна поглед по тялото ѝ.

— Ще гледам и още как!

Ема не можа да сдържи усмивката се. Надигна се и излезе от джакузито.

— Радвам се, че все още имаш чувство за хумор.

— А ти къде тръгна?

— Време е да се прибирам. Стана късно.

— О, Ема...

— Обеща на мама, че ще ме изпратиш до дома преди полунощ.

— Тя сигурно вече спи дълбоко. Майките никога не успяват да издържат будни до полунощ.

Добре де, не можеше да очаква от него да бъде съвършен. Пък и нямаше да е първото момче, нарушило дадената пред майка ѝ дума. Освен това беше напълно прав — майките рядко оставаха будни до полунощ. Ема отдавна бе спряла да брои случаите, в които се бе прибираща на пръсти, закъсняла след някоя среща, само за да завари майка си да спи на канапето с книга в ръка на светната лампа и на пуснат телевизор.

— Въпреки това искам вече да се прибирам — заяви тя. Настроението си беше отишло. Беше я подразнил със забележките си. А и вече бе уморена.

Светлината на подводните лампи танцуваше по лицето му и създаваше мрачни сенки около очите му. Ема се стресна за миг, но веднага след това се усмихна.

— На вашите услуги, мадам — съгласи се той, излезе от ваната и тръгна към мъжката съблекалня. Ема влезе в дамската съблекалня, за да се подсуши и облече дънките и пуловера, които си бе донесла от къщи. Преметна ги на пейката до официалната си рокля и съблече мокрия бански. Тъкмо протягаше ръка към хавлията, когато светлината в помещението изгасна.

— Ей, аз още съм тук — извика тя и обвини хавлията около тялото си.

— Зная — отвърна Кори и пристъпи в тъмната стая, осветен единствено от слабата светлина, която идваше от двора. Около голото му тяло се вдигаха облаци пара.

Ема още по-плътно уви хавлията около себе си.

— Изчакай ме отвън, Кори — рече тя. — Само след минутка ще бъда готова.

— Не желая да чакам повече. — Приблужи се до нея и я взе в прегръдките си.

В първия момент Ема се стресна от страстната му прегръдка, но веднага след това изпита и приятно вълнение. Позволи му да я целуне, макар да продължаваше да притиска хавлията около себе си. Замисли се дали да не му прости за подигравателните забележки, изречени по отношение на желанието ѝ да учи във военноморската академия.

— Ема... — промърмори той и с все сила я притисна към себе си. — Кълна се в Бог, че не мога да спра да мисля за теб. Толкова си красива! — Целуна я отново и когато устните му срещнаха нейните, умело я принуди да седне на мократа пейка.

— Ей, внимавай с роклята ми — предупреди го тя, доловила шумоленето на мекото кадифе под мокрите им тела. — Ще я съсипеш.

— Кое ще съсипя? — промърмори той и продължи да я целува. Ръката му напипа голото ѝ бедро и се плъзна нагоре под кърпата.

Заля я неизпитвана до сега наслада, която буквално я остави без дъх. Кори бавно я положи върху пейката и тя почувства допира на гладкото кадифе под гърба си. Кори не спираше да я целува. В един момент изпъшка безпомощно и силно дръпна хавлията. Ема бе изцяло завладяна от сладостните усещания. Силният физически копнеж, обхванал тялото ѝ, главозамайващото чувство на нетърпеливо очакване, премесено с немалка доза страх, буквално замъглиха мислите и заглушиха здравия ѝ разум.

Пламналото тяло на Кори и бирата, която бе изпила, объркаха мислите ѝ. При все това една част от съзнанието ѝ си остана нащрек и именно тя ѝ подсказа, че разполага само с няколко секунди, за да реши какво би искала да направи. Дали да се отдаде на насладата на мига, или да сложи край веднага.

Напоследък често се улавяше да си мисли за секс. Каквото и да правеше, не можеше да прогони тези мисли от главата си. Може би бе настъпил моментът да задоволи любопитството си. Винаги обаче бе смятала, че първият път ще бъде нещо далеч по-приятно и по-специално изживяване от спонтанното чуване в студената, вмирисана на мухъл съблекалня.

Кори дръпна хавлията и разкопча ципа на банския си.

— За бога, Кори! — възкликна Ема, опитвайки се да се измъкне изпод него. — Престани веднага.

Опита се да го изблъска, но той я притискаше с всичка сила. Страхът, който само миг по-рано ѝ се бе сторил толкова вълнуващ, изведнъж се засили.

— Господи, Ема... — постоянно мълвеше той. Устните му не спираха да я целуват — по бузите, по устните, по шията. — Толкова си...

— Казах ти да престанеш! — прекъсна го тя. Страхът вече бе сковал душата ѝ, а ударите на сърцето ѝ отекваха оглушително в ушите ѝ. С цялото си същество усещаше, че се намира в сериозна опасност. Господи, как изобщо бе позволила да се стигне до тук?

Наложи си да се успокои. Това все пак беше Кори. Нейният приятел. Опита се да стисне крака, но той я натисна толкова силно, че буквално я остави без дъх.

Ема рязко завъртя глава.

— Кори, недей!

— Да — простена той и обсипа лицето ѝ с целувки. Зарови пръсти в косата ѝ и притисна главата ѝ неподвижно към пейката. — Много си падам по русата ти коса, Ема. По хубавата ти, дълга и руса коса. — Докато говореше, той ловко раздалечи краката ѝ и само с едно силно движение проникна в нея.

Тялото ѝ се вледени от преживения шок. Опита се да се бори, но мускулите му бяха твърди като стомана, а тя лежеше като прикована под тежестта на тялото му. Ръката му с все сила опъваше косата ѝ и тя почувства болезнено пулсиране по слепоочията. А Кори продължаваше да я притиска към пейката, да се движи като обезумял отгоре ѝ, да прониква дълбоко в тялото ѝ и да ѝ причинява болка. Държеше се така, сякаш вече дори не си даваше сметка за съществуването ѝ. Сякаш не чуваше ужасения ѝ плач, предизвикан от шока и преживяното

унижение, и отчаяните ѝ молби да престане. Цялото ѝ тяло сякаш гореше, но това чувство нямаше нищо общо със сладостната наслада, изпитана само мигове по-рано. Сега изпитваше единствено болка. Непоносима болка, която разкъсваше вътрешностите ѝ, гърдите ѝ, гърба и раменете ѝ.

Той направи два последни гласъка и от гърлото му се изтръгна примитивно животински стон. Кожата му бе покрита с пот и топла хлорирана вода и блестеше на светлината, проникваща от двора. Тялото му се сгърчи конвулсивно и потрепери няколко пъти. Само миг по-късно сякаш изведнъж омекна и се отпусна отгоре ѝ.

— Господи! — промълви той. — Мили боже, това беше толкова... О, боже!

— Лошо ми е! — заяви Ема и започна да извива тяло под неговото. — Махни се от мен, преди да съм повърнала.

— Какво, по дяволите... — Изправи се незабавно и закопча банския си. Ема някак си успя отново да се загърне с хавлията и да се изправи. Цялото ѝ тяло трепереше неконтролируемо. Зъбите ѝ тракаха. Придържайки хавлията с едната си ръка, тя побърза да навлече дънките и пуловера си.

— Още ли ти е лошо? — попита той и този път гласът му прозвуча като на предишния Кори.

Ема натъпка вещите си в раницата.

Той се наведе над нея, опитвайки се да я целуне.

Тя рязко отскочи встрани, неспособна да понесе близостта му. Усети студения бетонен под под босите си крака.

— Стой далеч от мен — предупреди го тя.

— Хайде де, Ема. Престани вече! Беше страхотно.

— Страхотно? — невярващо повтори тя. Грабна чантата си и тръгна към вратата. — *Страхотно* значи? Та ти ме нападна!

— Много смешно.

— Не се шегувам. Ти се възползва от мен, Кори. Насили ме. Аз не исках това да се случва. И ти го казах на няколко пъти.

— Напротив, искаше го. Двамата си прекарвахме страхотно в джакузито.

— Защото докато бяхме там, ти се държа добре. После влезе тук и всичко се обърка. Казах ти да спреш, но ти не го направи. Накара ме

насила да правя секс с теб. И за това си има специална дума, Кори, но тя не е „страхотно“.

— Така ли? И коя ще да е тая дума?

— „Изнасилване“. — Думата прозвуча зловещо в студената и тъмна стая. Ема пристъпи още по-близо до вратата, готова да побегне и да изкрещи за помощ, ако се наложи.

Той се разсмя на глас.

— Момиче, май нещо си се объркала! Дори не си и помисляй, че би могла да ме обвиниш в изнасилване.

— Ще си помисля как да постъпя. — Обърна се и, както си беше боса, понечи да излезе от съблекалнята.

Той мигновено скочи пред нея и препречи изхода. Заля я нова вълна на страх и ужас, но тя не си позволи да отстъпи.

— Махни се от пътя ми — заяви Ема. — Тръгвам си.

— Да не си посмяла да кажеш на някого за случилото се, Ема. Не искам да чувам нито дума за това.

— Очевидно и сам разбираш, че отиде твърде далеч. Иначе не би се страхувал толкова от онова, което бих могла да разкажа.

— Кой казва, че се страхувам? Ние с теб сме просто две хлапета, които са пийнали малко повечко и са решили да се позабавляват в края на седмицата. Голяма работа! И знаеш ли какво? Току-що ми хрумна, че ти вече си на осемнадесет, а това, от гледна на точка на закона, означава, че си пълнолетна. Но аз не съм. Ще стана на осемнадесет едва след две седмици. — Изсмя се на глас. — Така че, технически погледнато, ти си тази, която е изнасилила бедничкото непълнолетно момченце.

Стомахът на Ема се сви болезнено, започна да ѝ се вие свят. Беше планирала да му купи нещо специално за рождения ден.

— Майтапът настрана, Ема — продължи той. — В случай че решиш да повдигнеш обвинение срещу мен, ще се наложи да кажа истината. Двамата с теб излязохме заедно, пийнахме малко повечко, а след това правихме секс. Всъщност, то точно така си и беше.

Гърлото ѝ пламна от болка.

— Но аз ти казах, че не искам да го правим. Казах ти да спреш.

— Нищо подобно не съм чул. Господи, не мога да проумея защо отдаваш такова голямо значение на случилото се. Съзнаваш ли в каква

грозна ситуация ще се озовем и двамата, ако започнеш да разпространяваш лъжите си?

— Не съм аз човекът, който лъже — възрази тя, но гласът ѝ прозвуча едва-едва, задавен от срам.

Кори присви очи.

— Баща ти служи под командването на моя баща. Сигурен съм, че не би искала дори да си представиш какво ще се случи, ако започнеш да разпространяваш клевети по мой адрес. Не би го направила, скъпа. Сигурен съм това. — Нежно докосна лицето ѝ с ръка.

Ема цялата настръхна от допира му. Рязко отскочи назад.

— Казах ти да се махнеш от пътя ми.

Той пристъпи по-близо.

— Ема, толкова си хубава. Съжалявам, че не смяташ, че сексът беше страхотен, но ти обещавам, че следващия път ще ти хареса повече. Ще го направя по-бавно. И ще ти хареса, ще видиш. Този път бях твърде възбуден, за да се сдържам.

Макар че цялата се тресеше от студ, Ема почувства, че тялото ѝ се облива в пот. Отвори уста, за да каже нещо, но ужасът, насъбрал се в душата ѝ, най-после изригна и тя повърна в краката на Кори.

— Е, това е върхът! — измърмори той. Затича се и скочи в най-близката гореща вана.

Ема избърса уста с единия край на хавлията. От апартамента на Дарлийн се разнесе пиянски смях. Ема знаеше, че не може да се върне там. За част от секундата взе решение, грабна багажа си и се затича през тъмния паркинг. Беше боса, но изобщо не чувстваше неравностите и камъчетата по студения асфалт и тичаше, без да спира. Прекоси игрището, заобиколи района с хангарите на базата и хукна нагоре по хълма.

Поколеба се едва когато стигна до целта си. Наложил ѝ се да почака дълго пред общежитието, в което бяха настанени несемейните офицери. Уличните лампи обливаха паркинга с бледата си кехлибарена светлина. От време на време на паркинга спираше някоя кола или пък мотоциклет. Ема се отдръпна навътре в сенките, където остана незабелязана.

Може би все пак трябва да си върви. Може би идеята ѝ не беше чак толкова добра. Фоайето на сградата бе ярко осветено. Светеха и

много от прозорците на общежитието. В апартаментите живееха предимно мъже. Млади мъже. Като Кори.

Тъкмо се канеше да поеме по дългия път към къщи, когато видя тъмния миниван да спира на паркинга. Вече бе твърде късно за бягство. Но поне не се страхуваше вече.

— Ема? — Джош Ламонт затръшна вратата на колата и бързо се приближи до нея. — Ей, какво се е случило?

Не можеше да си позволи да се пречупи и да заплаче, макар че много ѝ се искаше да го направи. Не, не искаше. Отчаяно се нуждаеше от това.

— Нищо не се е случило — заяви тя. — Просто... виж, извинявай, че те безпокоя. Зная, че е късно... — Полагаше героични усилия да говори спокойно. Нямаше идея откъде се е взела стоманената твърдост, която я държеше изправена и ѝ даваше сили да издържи. — Може ли да те помоля да ме откараш до къщи? Моля те, лейтенант Ламонт.

— Няма проблем. — Погледът му пробяга по нея — забеляза роклята, натъпкана небрежно в раницата, босите ѝ крака, влажната коса. — Ема, сигурна ли си, че си добре?

Тя се паникьоса за миг. Дали не миришеше на повръщано? Дали Джош можеше някак си да разбере какво ѝ бе причинил Кори? Изпита ужас от мисълта, че отвратителната истина може да е изписана като неприличен надпис върху лицето ѝ. Върху тялото и душата ѝ.

Сведе очи към земята. Продължаваше обаче да стои с изправен гръбнак, полагайки неимоверни усилия да овладее треперенето на тялото си.

— Какво става, Ема?

— Имам нужда някой да ме откара до дома. Тази вечер излязох с приятели и сега нямам кола да се прибера.

— Нека позная — рече Джош. — Момчето, което е трябвало да те откара до къщи, е пийнало повече от допустимото.

— Нещо такова.

— Да вървим тогава. — Той тръгна към грозния миниван, паркиран сред корветите и джиповете на другите офицери. Ема не можа да сдържи възхищението си, породено от факта, че Джош кара една толкова семпла и обикновена кола.

Качи се и веднага закопча предпазния колан. Болеше я цялото тяло. Кое то ѝ се стори странно, защото, доколкото си спомняше, Кори не бе проявил физическо насилие. Тя обаче се чувстваше като човек, преживял жесток побой.

— По-рано вечерта те видях в ресторанта — подхвърли Джош и изкара колата от паркинга.

Тя кимна, макар да ѝ се струваше, че това се бе случило много отдавна. Момичето, което беше седяло на застланата с ленена покривка маса с Кори Краудър, момичето, видяло Джош да вечеря с непозната млада жена в другия край на ресторанта, вече не съществуваше.

— Решихме да вечеряме преди бала — обясни тя.

— Надявам се, че си се забавлявала добре тази вечер.

Нямаше представа как да отговори на това. За неин късмет той измина останалата част от пътя в мълчание. Не ѝ зададе обичайните въпроси за училището и за предстоящото кандидатстване. Ема му беше безкрайно благодарна за мълчанието, защото беше почти сигурна, че ако я беше попитал още нещо, тя щеше да излее душата си пред него.

Едва не се разплака от облекчение, когато стигнаха до тяхната улица.

— Можеш ли да спреш ей там, на ъгъла? — попита тя.

Джош се подчини, без да задава въпроси. Ема смотолеви някакви благодарности, след което хукна боса по студения бетонен тротоар и се прибра вкъщи през задната врата. Извади късмет и никой не я видя. Предпазливо заобиколи струпаните в коридора кашони, качи се на пръсти на горния етаж, вмъкна се в банята и пусна душа.

Искаше да забрави случилото се. Не, искаше ѝ се да върне времето назад до момента, в който нещата се объркаха. Искаше ѝ се да можеше просто да си тръгне и да избегне случилото се. Само че не можеше да забрави и инцидентът с Кори — *изнасилването* — се повтаряше отново и отново в мислите ѝ. Споменът беше като петно, което не можеше да изпере и изличи, колкото и да се опитваше. Тя обаче продължаваше да стои под душа, да търка ожесточено тялото си и да се кълне, че никога няма да спре да опитва.

13.

Кати вече ѝ разказваше за трети път за снощния бал, когато Грейс долови признаци на живот на горния етаж. Наближаваше обед и Ема очевидно най-после се бе събудила.

Намръщи се, когато чу душа в банята на горния етаж.

— Нещо не е наред ли, мамо? — попита Кати.

— Тя си взима душ.

— Ами отрежи ѝ главата тогава!

— Не ме притеснява това, че е решила да се изкъпе. Просто ми се струва странно. Нощес се пробудих по някое време и тя пак се къпеше. — През нощта Грейс се бе надигнала от леглото, приближила се бе до банята и бе попитала Ема дали е добре. Ема я бе отпратила с думите: „Добре съм. Върви да си легнеш“.

— Може пак да са решили да се гмуркат от пристана на Мюлърс Пойнт и да се е прибрала мокра до кости у дома.

— По това време на годината? Водата е леденостудена.

— Никога не съм твърдяла, че Ема е особено умна.

— Така е, не си. Е, опакова ли целия си багаж, детенце? — попита Грейс. Вече цяла седмица тя пренасяше вещи в новата им къща. По-късно през деня очакваше бригада носачи, които да натоварят и превозят мебелите и по-големите кашони. Беше изпратила Брайън да надзирава как се справят наетите от нея работници.

— До последното парцалче — отвърна Кати. — Опаковах дори и част от праха под леглото ми.

— Много смешно.

— Всъщност, май трябва да се кача в стаята си и да проверя най-горния рафт на гардероба — заяви Кати и се запъти към стълбището.

Грейс остана сама в празната кухня на къщата, която така и не можа да възприеме като свой дом. На хладилника бе залепен формуляр, описващ състоянието на къщата преди изнасянето им. До края на деня всяка една мебел щеше да бъде отметната в него. Неведнъж в миналото бе стояла в стаи като тази, заобиколена отвсякъде с кашони и багажи, но никога преди не бе изпитвала

чувствата, които заплашваха да я погълнат в момента. И друг път бе пренасяла багажи без помощта на Стив, но никога без одобрението и подкрепата му. Беше превъзбудена, но и изпълнена с ужас. Макар да се предполагаше, че е професионален експерт в преместванията, точно това не беше от най-лесните за нея.

Ема най-сетне слезе от горния етаж. Беше намусена и мълчалива и трополеше сърдите надолу по стълбите. Облечена беше с безформен сив анцуг и ухаеше така, сякаш бе използвала всички маркови сапуни, които можеха да се намерят в дома им.

— Добро утро, слънчице — поздрави я Грейс. — Готова ли си за това, което ни предстои днес?

— Предполагам. — Изглеждаше бледа. Вероятно защото не си бе доспала. Приблужи се до хладилника и извади отвътре кутия сок. Грейс забеляза, че дъщеря ѝ пристъпва доста предпазливо.

— Добре, млада госпожице — заяви Грейс. — Хайде да чуем всичко.

В очите на Ема проблесна тревога.

— Да чуем какво?

— Искам да ми разкажеш всичко, което се случи снощи.

Ема раздвижи устни, но не можа да произнесе нито звук.

— Не е нужно да се паникьосваш. Не съм ядосана от постъпката ти.

Ема подпря гръб на стената.

— Ти... не си...

— Щом си решила, че е разумно да се гмуркаш в леденостудената вода, то аз нямам нищо против.

— О! Е, няма да се повтори — обеща Ема. — Кълна се, никога повече няма да се повтори. — Остави сока на кухненския плот и се захвана със струпаните кашони. Най-неочаквано се преобрази в работлива пчеличка, твърдо решена да свърши работата си както трябва.

— Сигурна ли си, че си добре.

— Добре съм. — Вдигна един кашон с книги. — Кълна се, мамо!

Грейс я изгледа замислено. Децата ѝ се превръщаха във възрастни пред очите ѝ, а на нея никак не ѝ беше лесно да наблюдава тази трансформация.

Останалата част от деня премина като на сън. Грейс почти не си спомняше лицата на яките носачи, които пристигнаха, за да им помогнат с преместването. Не си спомняше и какво точно хапнаха набързо, нямаше представа колко курса направи през този ден между двете къщи. В девет вечерта вече беше в новата къща — в *нейния* дом — застанала сред натрупаните навсякъде кашони. Съзнаваше, че би трябвало да е уморена до смърт, но истината бе, че не изпитваше умора, а нетърпение.

Питаше се откъде се бе взела тази новопридобита енергичност. Предишната Грейс се уморяваше лесно и вечер си лягаше твърде рано. Напоследък обаче ставаше още на зазоряване, а вечер си лягаше чак след края на „Шоуто на Летърман“. Беше като луковица, заровена в пръстта, която едва чака да пукне пролетта, за да разцъфне за нов живот.

Въпреки това все още ѝ се случваше да се пробуди по средата на нощта и да се улови, че притиска към гърдите си възглавницата на Стив с надеждата да долови аромата му.

Брайън и Кати бяха в стаите си на горния етаж и подреждаха нещата си.

Ема стоеше до прозореца и се взираше в светлините на града.

— Красиво е, нали? — подхвърли Грейс.

— Да. — Дъхът ѝ остави замъглено петно върху стъклото. — Все още не мога да повярвам, че не се отказа от идеята и направи всичко съвсем сама.

— Не ми се случва за пръв път. Когато баща ти е на плаване, аз винаги правя всичко сама.

— Това е различно. Мамо, цялото това положение ми се струва много странно.

— О, миличка! И за мен е така. Когато татко ти се прибере, всичко ще се оправи.

— Няма нищо за оправяне. Не мога да повярвам, че си му толкова ядосана, загдето някаква жена пропуснала да му каже, че му е родила син. Той няма никаква вина за това. Нито пък Дж... лейтенант Ламонт. Много от приятелите ми имат братя и сестри от други бракове на родителите си и не смятам, че това е кой знае какъв проблем.

— Права си — съгласи се Грейс. — Не е. Вярно, че новината ми дойда като шок, но... По-сложно е, Ема. Животът ни до този момент бе

изпълнен с невероятни приключения, но знаеш ли какво? Реших да направя нещо по-различно и това е само началото.

— Страхотно! — възкликна Ема. — Опитваш се да бъдеш щастлива сама и затова вече нямаш нужда от татко, така ли?

— Ем, не е това.

— А защо тогава на мен ми изглежда, че е точно това? — С пламнали от гняв очи тя се обърна и тръгна към стълбището, като пътьом взе един кашон с дрехи, за да го качи на горния етаж. — Лягам си. Утре трябва да ставам рано.

— Ема? Случило ли се е нещо?

Тя спря в самото подножие на стълбището. Раменете ѝ сякаш се вкамениха.

— Не. Няма нищо.

— Не ми разказа почти нищо за бала. Как беше?

— Добре.

— Само добре?

Ема подпря кашона на коляното си.

— Сега нямам време за приказки. Ще се видим утре сутринта.

Грейс я пусна да върви с надеждата, че един добър сън ще помогне на дъщеря ѝ да разреши проблемите си. Каквито и да са те. Самата Грейс си спомняше, че много по-лесно се справяше с гнева си, когато беше по-млада. Съзнаваше, че Ема тъгува за баща си. Обикновено Кати беше тази, която понасяше най-тежко отсъствията на Стив. Напоследък обаче, Ема като че ли страдаше най-дълбоко.

Нещата в семейството им вече бяха различни и Ема го бе почувствала. Проблемите в брака им започваха да се отразяват на всички. Трудно ѝ беше да повярва, че това се случва точно на тях. Грейс и Стив бяха лудо влюбени един в друг. Нямахше две мнения по този въпрос. Годиците обаче минаваха, а те като че ли забравиха, че крехката им връзка има нужда от постоянни грижи. Разкъсвани между трудната му кариера и нейните задължения по отглеждането на трите им деца, те сякаш се бяха изгубили един друг. Бяха престанали да обръщат достатъчно внимание на брака си, да подхранват нежната си любов. И двамата бяха решили, че тя ще продължи да цъфти подобно на бурен в занемарена и неподдържана градина. Силната им обич и ненаситната им страст постепенно помръкнаха през годините, покриха се с белезите и патината на времето.

Грейс си разчисти едно ъгълче на канапето, седна и остана дълго време загледана в проблясващите светлини на Камано Айленд от другата страна на водата. „Бих предпочел да ме беше изчакала“, беше й казал Стив.

Но той не разбираше. Та тя само това правеше от много време насам. *Чакаше*. Въздъхна и се изправи. Взе един кашон със спално бельо и тръгна към спалнята, за да оправи леглото си.

14.

Грейс се прибра у дома от занятието по фитнес и се изкъпа, опитвайки се да не обръща внимание на звуковете, които издаваха водопроводните тръби. Тъкмо се обличаше, когато чу гласа на Брайън.

— Прибрах се!

Грейс тръсна няколко пъти глава, за да оправи влажната си коса и слезе на долния етаж. Брайън стоеше, подпрял лакът на вратата на хладилника, и пиеше мляко направо от кутията.

Грейс отвори уста, за да му се скара, както го правеше от години, макар да си даваше сметка, че всичките ѝ приказки отиват нахалост. Този път обаче нещо я възпря. Пред очите ѝ проблесна спомен — толкова отчетлив и въздействащ, че я остави буквално без дъх. Това беше нейният син — голям мъж, който съвсем скоро щеше да напусне дома им — а тя все още си го представяше като малко момченце, което тършува из хладилника, търсейки нещо за ядене. Все още си спомняше любимата му червена каубойска ризка, шапката и големите кобури, в които слагаше не пистолети, а топки за голф. Всеки път, когато го заварваше да тършува из хладилника, той се обръщаше към нея, даряваше я с великолепната си усмивка и заявяваше:

— Аз съм най-гладното момче на света.

Малкото момченце вече го нямаше. На негово място се бе появил висок и строен мъж, устремил се към собственото си бъдеще.

Когато най-накрая я забеляза, Брайън спря да пие и я дари със същата онази усмивка.

— Здравсти, мамо.

— Здравсти и на теб. Защо следващия път не си вземеш чаша за млякото?

Той подхвърли кутията в кошчето за боклук.

— Празна е. Трябва да вървя.

— Къде отиваш?

Той се поколеба и запристъпва нервно от крак на крак.

— Трябва да свърша нещо.

Грейс се намръщи.

— И какво по-точно?

— Трябва да изпратя нещо по пощата. — Пое си дълбоко въздух и здраво стисна зъби. После се приближи до масата в трапезарията и ѝ показа голяма и плоска мукавена кутия с дръжка от горната страна. — Реших да изпратя портфолио с рисунките си в училището по дизайн.

Грейс буквално загуби дар слово, изпълнена с гордост и надежди. Висшето училище по дизайн на Роуд Айлънд. Това беше голямата мечта на сина ѝ. Да учи в колеж по изкуствата.

— Браво, Брайън. Имаш ли нещо против да погледна?

— Не, разбира се. — Отстъпи назад и я остави да разгледа на спокойствие работите му — нежни пастели и невероятно изразителни рисунки с молив и туш, изпълнени с изключително майсторство и усет към детайлите.

— Прекрасни са — промълви тя. — Винаги съм смятала, че произведенията ти са изключителни.

— Татко много ще се ядоса.

Тя се стегна мигновено.

— Решението си е твое. Става дума за твоя живот.

— Ще ми каже, че не можем да си го позволим. В този колеж не предлагат стипендии за добри спортисти.

Брайън прекрасно познаваше баща си. Грейс обаче се почувства задължена да каже:

— Хайде, иди да изпратиш материалите си. Баща ти може пък и да те изненада.

— Мислиш ли, че ще се ядоса заради решението ми да не кандидатствам във военноморската академия?

— Ще се ядоса и още как! — отвърна Кати, която точно в този момент влезе в кухнята и остави прибория в калъф кларинет върху кухненския плот. — Господи, не бих искала да съм твое място като се върне.

— Ти защо просто...

— Не започвайте отново — предупреди ги Грейс.

— Пък и той вече си има син във флота, нали така? — промърмори Брайън.

— О, Брайън! Той не смята лейтенант Ламонт за... — Грейс рязко замълча. За момент се изкуши да отговори вместо Стив, както го бе правила години наред, опитвайки се да разясни пред децата

мненията и становищата на отсъстващия си съпруг. Правеше го от години. Но сега вече — край! От тук насетне на Стив щеше да му се наложи да обяснява и отговаря сам. Той лично трябваше да убеди Брайън, че синът му не е изгубил мястото си в семейството.

— Би трябвало да поговориш с баща си за това.

— Няма начин.

— Аз непрекъснато разговарям с него по този въпрос — обади се Кати. — Той се чувства ужасно, защото изобщо не е подозирал за съществуването на лейтенант Ламонт. Това обаче не може да се промени. Татко се радва, че синът му е станал чудесен млад мъж, но това е всичко. Ние сме неговото семейство. И той ще бъде ужасно разстроен, ако не постъпиш във военноморската академия.

Грейс изпита дълбоко облекчение, че Стив, също като нея самата, не би допуснал противоречията помежду им да се отразят на отношенията му с децата.

Грейс чу, че се затръшна вратата на кола и погледна през предния прозорец. Видя някаква непозната да върви по алеята към къщата. В следващия миг осъзна, че тя изобщо не е непозната.

— По дяволите! — възкликна Брайън и този път Грейс не се и опита да му прави забележка. — Какво е направила?

— Не казвай нищо — предупреди го Грейс, когато чу входната врата да се отваря. — Брайън, да не си...

— По дяволите, Ем, отрязала си косата си — възкликна той в мига, в който тя се появи в стаята.

— Брилянтно заключение, гений такъв! — промърмори тя и стовари раницата си на стълбището.

— Изглеждаш...

— Като мъжкарана — скандализирано възкликна Кати.

— О, Ема...

— Престанете да се държите сякаш е настъпил краят на света! Това е само коса, в края на краищата! — Лицето на Ема пламна от възмущение.

— Може ли... да я докосна? — Кати протегна ръка и прокара пръсти по ниско подстриганата тъмноруса коса на сестра си.

— Махай се от тук, досаднице! — отпъди я Ема. Приблужи се до хладилника и извади кофичка кисело мляко.

— Изглеждаш страхотно — най-сетне се обади и Грейс, опитвайки се да прикрие преживяния току-що шок. Ема бе подстригала съвсем късо дългата си и мека като коприна руса коса и в момента приличаше на току-що излюпено пиле.

Грейс умираше да разбере защо дъщеря ѝ бе постъпила така с косата си, но съзнаваше, че трябва да се отнася много внимателно с крехкото ѝ чувство на самоуважение.

— Всъщност, ще ми се и аз да имах смелостта да направя нещо толкова дръзко с прическата си — предпазливо продължи Грейс. Докосна влажната си коса, която от десетилетия подстригваше по един и същ начин и в която вече се забелязваха груби сиви нишки.

— И като заговорихме за промяна, трябва да ти кажа нещо, мамо.

— Какво е то? — попита Грейс. Мили боже, първо Брайън, а сега и Ема.

— Ами иска да се премени с униформа на жокей — обади се Брайън.

— Млъкни, Брайън. Просто млъкни — рязко заяви Ема.

— Брайън, изчезни от тук — разпореди се Грейс. — Отивай да изпратиш материалите си.

Не беше нужно да повтаря два пъти. Брайън само това чакаше. Грабна портфолиото и ключовете за колата и тръгна към входната врата.

— Мамо, искам да ти кажа, че смятам да се откажа от курса по физическо.

— Онзи, който посещаваш заедно с Шиа, Линди и Кори? — попита Кати. — Ама ти какво? Да не си се и побъркала на всичкото отгоре?

— Кати, може би ти също трябва да изчезнеш от тук. — Грейс лекичко я побутна към стълбите.

— Но...

— Изчезвай! — Грейс искаше да разбере какво е намислила Ема и беше наясно, че това няма да стане, ако другите две деца се мотаят наоколо.

— Заради Кори ли е всичко това? — попита тя.

Ема рязко вирна глава.

— Вече не се виждам с него.

— И сама забелязах, че той вече не се обажда. Чаках ти да ми кажеш нещо по въпроса. Защо, миличка? Да не би да се е отнесъл като негодник с теб?

Ема само се изсмя в отговор. Сух и измъчен смях.

— Той си е негодник по принцип.

Ще го убия, помисли си Грейс. Ще го убия още сега.

— Миличка, толкова съжалявам. Какво се случи?

Ема погледна през прозореца.

— Нищо. Разделихме и толкова. Не се е случило кой знае какво. И друг пък съм късала с момчета.

Грейс прегърна дъщеря си. Момичето ухаеше на сапун и на някакъв екзотичен шампоан.

— Мразя да те гледам как страдаш. Той ли е причината да отрежеш косата си?

— Не, разбира се. — Ема отстъпи назад и хапна от киселото мляко. — А ти разбираш ли се с майка му напоследък?

Грейс си помисли за събранията на офицерските съпруги, които бе пропуснала в последно време. Сигурна бе, че едва ли е сред любимките на Алисън Краудър.

— Не особено. Но ти не се тревожи за това. Да не би Кори да те притеснява в часа по физическо? Заради него ли искаш да се откажеш?

— Просто искам да се откажа, ясно?

— Ще ти позволят ли да го направиш? Все пак учебната година започна доста отдавна.

— Вече разговарях по въпроса с моя училищен съветник. Мога да го направя, ако запиша допълнителен курс като частна ученичка.

Грейс се загледа в дългата и елегантна шия на дъщеря си, а след това премести поглед към късо подстриганата ѝ, остра като тръни коса.

— И какво смяташ да запишеш?

Ема дояде последната хапка мляко.

— Още не съм решила.

Грейс не бе свикнала да вижда Ема толкова наранена и обърквана и това я потискаше. Искаше ѝ се да хареса новата ѝ подстрижка, но тя изглеждаше толкова... обезобразена.

Когато децата бяха малки Грейс обикновено целуваше раните и ударените места и ги отпращаше да си играят. Сега обаче дъщеря ѝ бе

пораснала и Грейс бе изправена пред далеч по-сериозно предизвикателство.

— Плуване?

— Ами аз и без друго буквално живея в плувния басейн.

Грейс хвърли поглед към графика на занятията ѝ в „За да се почувствате като нови“, залепен на хладилника.

— Запиши се в моето фитнес студио. Сигурно ще ти го зачетат. В групата има още едно момиче от вашата гимназия, от което зная, че ѝ го зачитат като кредит.

— В твоята група? — презрително изсумтя Ема. — Хайде, стига, мамо. Със сигурност не би искала да посещавам твоята група по фитнес.

— Разбира се, че искам. Ще ми бъде много приятно дори. Не си мисли, че като приемат и стари жени като мен, в студиото не могат да ти предложат нещо, което да съответства на твоето ниво и възраст.

Ема само сви рамене.

— Ще разговарям с моя училищен съветник.

В този момент извън телефонът в кабинета — служебната линия на Грейс. Тя обаче остана на мястото си. Инстинктивно усещаше, че Ема се нуждае... от нещо. Само дето не можеше да разбере какво е то.

— Иди да се обадиш — подкани я Ема.

— Секретарят ще запише съобщението, каквото и да е.

— Иди и се обади, мамо. И без друго трябва да изпратя един мейл на моя съветник, за да си уговоря среща с него. Аз съм добре. Разбра ли?

Грейс кимна и се спусна към кабинета, за да изпревари секретаря.

— Грейс Бенет.

— Здравсти. Обажда се Рос Камерън.

— Здравсти. — На лицето ѝ се появи усмивка. — Какво мога да направя за теб?

— О, подготвил съм ти цял списък. Преди това обаче искам да ти кажа, че моята счетоводителка е очарована от училището, което ѝ предложи. Благодаря за помощта. Щеше да ми бъде много неприятно да се лиша от услугите ѝ.

— Говориш така, сякаш тя щеше да се откаже от работата си за теб, ако не ѝ беше харесало училището.

— Точно така. Но не мога да я виня. Напротив, дори ѝ се възхищавам за това, че поставя децата си на първо място. А ти как си?

— Всъщност, и аз се занимавам предимно с децата си.

— Обзалагам се, че едва ли е толкова лесно, колкото звучи.

Този човек умееше да долавя и най-леките нюанси на тревога, прокраднали се в гласа ѝ. Грейс се присегна и затвори вратата на кабинета.

— Проблеми винаги има при деца тийнейджъри.

— Какво става този път?

— По-голямата ми дъщеря...

— Ема.

Остана доволна, че е запомнил името.

— Напоследък е доста раздразнителна и своенравна, а аз просто не мога да разбера защо. Днес се прибра и ни сюрпризира с късо остриганата си коса и с новината, че възнамерява да се откаже от курса по физическо в училище.

Грейс се впусна в разговор с него, както често ѝ се случваше напоследък. Рос беше очарователен мъж със заразителен смях и умение да изслушва. Макар никога да не се бяха срещали, Грейс имаше чувството, че двамата се познават добре.

— Но, както и да е — заключи тя. — Истината е, че нямам никаква представа какво всъщност става с нея. Струва ми се толкова... дистанцирана и немотивирана. Все още не е изпратила документите си за кандидатстване в нито един колеж. От време на време ѝ напомням, че срокът накъсява, но тя неизменно отговаря, че ще се погрижи за всичко. — Грейс се поколеба. Разговорът им започваше да става твърде личен. Неговото приятелско отношение обаче, и разбирането, което неизменно демонстрираше, я подтикваха към пълна откровеност. Чувстваше се като на изповед и възприемаше Рос като анонимния свещеник, скрит в изповедалнята. — Възможно е и аз да нося част от вината за това. В края на краищата, през целия ѝ живот аз не съм се занимавала с нищо. Бях просто съпруга и майка.

— Ей, животът продължава най-вече заради майките и съпругите.

— Но аз искам тя да получи добро образование и да си изгради самостоятелен живот.

— Нещо, което и ти самата си направила.

— Ами, да. Може и така да се каже.

— А тя какво иска?

— Не мога да кажа. Не зная. Между мен и нея винаги е съществувала силна връзка. Понякога обаче се питам... — Грейс стисна телефонната слушалка и се загледа в снимките на децата си, окачени на стената отсреща.

— Какво се питаш?

Последва продължителна, изпълнена с напрежение тишина.

— Има моменти, в които се опасявам, че не съм достатъчно добра майка на децата си.

— Разбира се, че ще се опасяваш — възкликна той. — Това само доказва, че си човек като всички останали. Аз никога не съм имал деца, но пък имам майка и зная, че тя се притеснява за мен и брат ми по същия начин, по който ти се тревожиш за децата си.

— Извинявай — изведнъж рече Грейс. — Нямах намерение да те товаря с проблемите си.

— Не си — увери я той. — Аз сам те попитах.

15.

През пролетта Грейс си взе куче. Не че бе имала такова намерение, но се влюби в Дейзи в мига, в който я зърна. Предишната нощ почти не бе спала — въртя се и се обръща неспокойно, разкъсвана от болезнен копнеж по Стив, който ѝ липсваше отчаяно. Стана още на зазоряване и без да изчака децата да се събудят, излезе на разходка в квартала. Изпита истинска наслада от тишината и свежестта на ранното утро. Живият плет блестеше, покрит с малки капчици роса. Малки мушици прелитаха над храстите в търсене на храна. Тъкмо минаваше край един двор, ограден с желязна верига, когато срещу нея се спуснаха няколко кучета. Стресната, но не и изплашена, Грейс отскочи назад. Кучетата се оказаха малки паленца, които се препъваха едно в друго и се блъскаха, за да се приближат до Грейс. Близо до портата беше поставена изписана на ръка табела: „Безплатни кученца“.

Миг по-късно от къщата се появи жена, облечена с домашен халат. До нея вървеше едро жълто куче с провиснали почти до земята цицки. Четирите кутрета мигновено се затичаха към тях и наобиколиха майка си, която извърна глава и тъжно погледна към стопанката си.

— Съжалявам, че разляях кученцата ви — рече Грейс.

— О, те постоянно си лаят — отвърна жената, прибра голямото куче вътре в къщата, а малките остави навън. Лишени от майка си, те мигновено се разбягаха по двора като непрекъснато душеха наоколо и си играеха около саксиите на верандата. — Ще трябва час по-скоро да им намеря нови домове, защото иначе ще подлудят съседите. Вие нямате ли нужда от куче?

Грейс механично поклати глава. Стив винаги бе повтарял, че кучето означава твърде голяма отговорност за едно семейство от флота.

Но тогава изведнъж ѝ хрумна нещо друго. Кучето беше едно от многото неща, от които семейството ѝ е било лишавано в продължение на толкова много години.

— От друга страна обаче — изрече на глас Грейс, — с удоволствие бих взела едно от кученцата ви.

Жената се усмихна широко.

— В такъв случай вие сте новата ми най-добра приятелка.

Двете жени се запознаха и Грейс установи, че просто не може да спре да се усмихва. *Куче*. Тя наистина щеше да си има куче. Когато беше малко момиченце имаше собствено кученце за известно време, но то избяга и родителите ѝ не ѝ позволиха да си вземе друго. Сега обаче бе убедена, че кучето е най-естественото допълнение към семейството им. Съседката ѝ, Карла ван дер Пол, я информира, че кученцата са наполовина златисти лабрадори и наполовина немски овчарки.

— Малко са едрички — обясни тя, — но пък са изключително умни и много обичат деца.

Грейс изду устни напред и издаде звук като от шумна целувка. Най-малкото кученце, момиченце, вдигна глава и размаха опашка.

— Зная кое от всичките искам — обяви Грейс и сърцето ѝ се изпълни с доволство и радост, неизпитвани от доста време насам.

Кутрето бе откъснало една от маргаритките на Карла и я стискаше между зъбите си и на Грейс дори не ѝ се наложи да му избира име. Карла ѝ предостави здравния паспорт на кученцето, изготвен и подписан от ветеринаря, както и парче мек кабел за повод и само няколко минути по-късно Грейс отново пое на разходка.

Кати вече бе станала, когато се прибра у дома заедно с кученцето. Тя хвърли един поглед към Дейзи и избухна в сълзи.

— О, мамо — разрида се тя, коленичи на пода и позволи на Дейзи да близне лицето ѝ. — Винаги съм искала да си имам куче.

— Аз също — отвърна Грейс, загледана в дъщеря си и в кучето, които веднага се влюбиха една в друга — силно и за цял живот. — Тя обаче ще ни отвори много работа.

— Но и ще ни донесе много радост — изтъкна Кати и погъделичка Дейзи по коремчето. — Нямам търпение да кажа на татко. — После изведнъж стана сериозна. — А може би ти предпочиташ да му го кажеш лично?

— Защо не му изпратим заедно един имейл? — предложи Грейс.

16.

Любимите клиенти на Лорън бяха тези, които посещаваха груповото занятие по аеробика в четири и половина след обяд. Те гледаха на упражненията като на забавление, а не като на неприятно изживяване, сравнимо единствено с умъртвяването на болен зъб. Посещаваха всички занятия и не си позволяваха да отсъстват. Това бяха жените, на които Лорън се възхищаваше най-много. Надяваше се да заприлича на тях, когато остарее — здрави жени в добра кондиция, които се възприемат такива, каквито са. С всичките си качества и недостатъци.

Пусна албум на „Ю2“ и прибави още деветдесет секунди към обичайната серия. Жените приемаха добре практиката ѝ всяка седмица да добавя по още няколко секунди към продължителността на упражненията. Вдигна поглед към огледалото и потърси с очи Ема Бенет. За пореден път отбеляза силната прилика между стройното младо момиче и Джош. Ема беше русо, по-младо копие на своя по-голям брат. *Половин* брат. И двамата имаха изразителни и напрегнати очи и хилядаватови усмивки, в състояние да осветят цяла стая.

Всъщност Ема не се усмихваше често напоследък, но Лорън не я познаваше достатъчно добре, за да си позволи да я попита каква е причината. Натисна копчето на дистанционното и забави ритъма за следващата серия упражнения.

— Как си, Патриша? — попита след края на занятието. — Не се претоварваш, нали?

— Изобщо. — Тя докосна корема си. — Чувствам се фантастично. Майка и две от сестрите ми вече пристигнаха, за да постоят при мен.

— Разбра ли какъв е полът на бебето?

— Още не съм. То все отказва да се обърне в нужната посока. Предполагам, че се стеснява от камерата.

Колкото и да харесваше Патриша, Лорън се улавяше, че изпитва болка, когато я наблюдава. Патриша просто грееше от щастие и цъфтеше с класическата хубост на всяка бременна жена. Лорън се

опитваше да се пребори с болезнената завист, която изпитваше, но безуспешно. Толкова отчаяно копнееше за собствено дете, че понякога изпитваше физическа болка. Душата ѝ се късаше всеки път щом видеше невръстно бебенце, усетеше сладкия му аромат, или го чуеше да гука щастливо.

Любовта ѝ към Джош само подсили още повече ужасния ѝ копнеж. На нея любовта винаги ѝ действаше по този начин. Искаше дете от него и това ѝ се струваше толкова естествено и неизбежно, колкото дишането.

Опитваше се да намери начин да сподели с него страховете си, но все ѝ се струваше, че е твърдо рано за такива признания. Самонадеяно дори. В момента, в който заговореха за бебета, връзката им моментално щеше да премине на друго ниво и вероятно да се устреми към развитие, каквото тя все още не желаше.

Реши, че ще е най-разумно да отбягва темата, която би могла лесно да ги раздели. Освен това един подобен разговор ще повдигне въпроси, на които тя нямаше отговори. Истината бе, че нямаше и най-малка представа защо не бе могла да зачене по време на брака с Джил. След смъртта му ѝ се стори безсмислено да се среща с лекаря специалист по безплодието.

Лорън се зае да подреди студиото и да забърше огледалата докато изчаква курсистите да си тръгнат. Грейс и Ема бяха в приемната и Грейс попълваше чек с таксата им за следващия месец.

— Как си, Лорън? — попита я Грейс.

— Добре. Превъзходно. — Веселият ѝ отговор прозвуча пресилено дори в собствените ѝ уши. — Ами ти?

— Прекалено заета — отвърна Грейс. — В момента имам само трима клиенти, но те ми отварят работа като за пълен работен ден.

Ема подаде на Лорън график с посещенията си. Лорън написа името си, а също и датата и часа на занятиято, за да може Ема да го представи в училище, където щяха да ѝ го признаят като учебен час.

— Справяш се страхотно, Ема — рече ѝ тя. — Ако продължаваш по този начин, в края на учебната година ще ти пиша шест плюс.

— Благодаря. — Ема се насочи към шкафчето си, за да смени обувките си.

— Извинявай, че е толкова дръпната — промърмори Грейс. — Напоследък е малко изнервена, но и аз не зная защо.

Лорън ѝ се усмихна успокоително.

— Тя е на осемнадесет, а това означава, че изобщо не ѝ е нужна причина.

— Може да се дължи на стреса от постоянното очакване, в което живее напоследък. Всеки ден очаква да получи отговор от колегите, в които е кандидатствала.

— Къде иска да учи?

— Това е най-странното в цялата история. Аз лично все още не зная и не съм сигурна, че и тя самата е наясно. На всичкото отгоре отказва каквато и да било помощ от мен. Помоли ме единствено да попълня формулярите, които се изискват от родителите при кандидатстване в колеж. Доколкото зная, е изпратила документите си в Университета на Вашингтон, в Западния университет и в Гонзага.

Лорън бе силно заинтригувана от Ема Бенет и то не само защото беше сестра на Джош. Момичето, което посещаваше занятията ѝ по аеробика четири пъти седмично, изобщо не приличаше на лъчезарното същество, което бе видяла за кратко в ресторанта „Кептънс Куотърс“. Усмивнатото момиче с дълга, златисторуса коса се бе превърнало в напрегната млада жена, която гледаше на света с предпазливи очи и старателно криеше мислите си.

Когато беше на възрастта на Ема, Лорън също бе опитвала различни самоличности. Но независимо как променяше косата и дрехите си, тя все си оставаше Дебеланата. Сега, докато наблюдаваше Ема, ѝ се щеше да ѝ каже, че човек не може да избяга от себе си. Само че Ема беше на осемнадесет и сигурно нямаше да ѝ повярва. За момичетата на тази възраст може би беше по-добре да повярват, че могат да станат каквито си пожелаят, оставяйки миналото зад себе си като старите играчки от детството, забравени на дъното на някой стар шкаф. Ема все още не знаеше, че дори и да успееш да се абстрахира от тези неща, те си оставаха част от нея и важна съставка от личността, в която щеше да се превърне с годините.

Самата Лорън бе доказателство за това. Емоционалните травми от гимназията и колежа я бяха направили прекалено предпазлива. Боязлива дори. Твърде дълго бе живяла като Дебеланата и се бе научила да не очаква кой знае какво от живота. Като капак на всичко изгуби съпруга си твърде млада и този удар я научи да пази сърцето си и да отбягва искрените приятелства и вълнуващите връзки.

Тя изобщо не беше подготвена за Джош, който нахлу в живота ѝ и буквално го обърна с краката нагоре. Накара я да си изгуби ума по него. Преди да срещне Джош, Лорън никога не бе изпитвала сладостната агония на страстната любов. Дори и с Джил. Първият ѝ брак се опираше на искрената ѝ привързаност на Джил, на взаимното уважение и общите им цели в живота. Но този брак по никакъв начин не я бе подготвил за плашещата и всепоглъщаща сила на истинската страст. Нито пък за мъчителната агония, предизвикана от убеждението, че двамата с Джош не биха могли да си изградят общо бъдеще без единият от тях да пожертва мечтите си.

— Добре ли си, Лорън? — попита Грейс.

— Разбира се — отвърна Лорън, изненадана от въпроса. — Защо питаш?

— Ами, като за начало, защото по време на цялото занятие тениската ти беше облечена наопаки — отвърна Грейс и се усмихна широко.

Лорън се огледа в огледалото зад бюрото. Грейс имаше право. Освен това бе твърде добре възпитана и не желаше да спомене петното от кафе върху шортите, които Лорън бе измъкнала от панера с мръсното пране по-рано през деня.

Лорън само поклати глава.

— Предполагам, че съм твърде разсеяна напоследък. Твърде много проблеми занимават мислите ми.

— Искаш ли да поговориш за това? — попита Грейс.

Грейс беше такава жена. Специална. Умееше да предразполага хората, да ги привлича към себе си, да ги мотивира да излеят душата си.

— Всъщност, става дума за мъж...

— А! — възкликна Грейс. — Сериозно ли е?

— Не зная. И затова съм под такова напрежение. — Джош бе заминал на обучение във Фалън, Невада, и се очакваше да се върне по-късно днес. Лорън бе шокирана от факта, че той ѝ липсва толкова много. Дори и едно толкова кратко отсъствие се превръщаше в мъчение за нея. Тогава как би могла да се надява, че ще се справи с продължаващото месеци наред плаване, на което той, рано или късно, щеше да замине?

Грейс се огледа в огледалото и се намръщи.

— Точно пък на мен хич не ми прилича да обсъждам дрехите на другите хора — отбеляза тя и подръпна надолу тениската си с цвят на тиква. — Освен това май трябва да последвам примера на Ема и да направя нещо с косата си.

Точно в този момент се появи и Ема. Нахлузи една бейзболна шапка на главата си и закопча ципа на раницата си.

— Не беше чак толкова трудно, мамо.

— Знам един страхотен салон за красота в Сиатъл — отбеляза Лорън. Отвори едно чекмедже и извади отвътре визитна картичка. — Ето телефонния им номер.

— Иванка от салона на Джийн Хуарез — прочете Грейс.

— Нейната специалност е тоталното преобразяване на клиентката — обясни Лорън. — Не че ти имаш нужда от нещо такова — побърза да добави веднага след това.

— О, имам, и още как! — възрази Грейс.

Лорън се поколеба за момент, след което бръкна отново в чекмеджетото, извади една снимка и я подаде на Грейс.

— Не, аз бях тази, която се нуждаеше от тотална промяна.

— Коя е тази жена? — Грейс показа снимката на Ема, която само сви рамене в отговор.

— Така, мили мои, изглеждаше вашата инструкторка преди пет години.

Ема и Грейс отново се вторачиха в снимката. Лорън избухна в смях, зърнала изумените им изражения.

— Уха! — промърмори Ема.

— Изумена съм — подхвърли Грейс. — Тази Иванка, да не би да е хирург?

— Не е, но аз я смятам за магьосница. Страхотна е. След като свалих излишните килограми, тя ме посъветва да подстрижа косата си къса и да я боядисам червена. Запозна ме и с някои тънкости в гримирането, с което ме превърна в своя заклетата почитателка.

— Лорън, впечатлена съм. Изобщо не предполагах. — Грейс ѝ върна снимката, но задържа визитната картичка на Иванка.

— Не обичам да говоря за отслабването си в това студио — обясни Лорън. — Клиентите ми идват тук, за да поддържат силата и здравето си, а не за да отслабват.

— По дяволите! А пък аз все се надявах да отслабна.

— При теб може и да се получи. Дори съм готова да се обзаложа, че вече си поотслабнала. Има обаче жени, които са едри и винаги ще си останат такива, каквото и да правят. Не бих искала да им говоря за отслабване и да им създавам комплекси. Целта ми е те да са здрави и да се чувстват добре в собствената си кожа. — Лорън прибра снимката в чекмеджето. — Аз обаче не бях от този тип дебели момичета. Бях дебела поради други причини и излишните килограми започнаха да застрашават здравето ми.

— Мисля, че изглеждаш фантастично — обади се Ема. — Успяла си тотално да се преобразиш. — Премести раницата си от едното рамо на другото.

— Ние с теб май вече трябва да си вървим — рече Грейс и взе якето си от закачалката.

Докато я наблюдаваше, Лорън си помисли, че ще е добре, ако Грейс наистина отиде да се консултира с Иванка. Беше привлекателна жена, но не обръщаше достатъчно внимание на външния си вид.

Приближи се до вратата на студиото и обърна знака с работното време, за да покаже на клиентите, че вече е затворено. Някакво движение отвън привлече погледа ѝ. Сърцето ѝ започна бясно да блъска в гърдите ѝ. Джош беше отвън на улицата и вървеше право към студиото.

Лорън се огледа като обезумяла. Вече бе твърде късно да пусне щорите и да се скрие. Твърде късно бе да обърне тениската си. Беше като хваната в капан.

Също като Грейс и Ема, които все още не подозираха нищо.

17.

Грейс чу Лорън да издава някакъв странен звук — нещо средно между кашлица и ужасено възклицание — и престана да рови в чантата си за ключовете на колата. Вдигна глава и я погледна. Лицето на Лорън бе яркочервено и тя като че ли имаше проблеми с дишането.

В този момент Грейс зърна посетителя, застанал пред входната врата, и мигновено бе поразена от същото заболяване. Замръзна неподвижно на мястото си, стиснала в ръка сребърната верижка с ключовете си.

Отвън стоеше Джошуа Ламонт. Униформата стоеше като изляна на стройното му и силно тяло. Толкова много приличаше на Стив, че Грейс буквално се вледени. Всички сякаш едновременно престанаха да дишат в мига, в който той влезе в помещението. Джош погледна първо Лорън, после Ема и Грейс и отново Лорън.

Прави му чест, че не възкликна: „О, мамка му!“, макар Грейс да бе сигурна, че това бе първото нещо, което мина през ума му.

— Джош! — задъхано го поздрави Лорън. — Каква изненада! Очаквах да те видя чак вечерта.

— Бях в квартала и не можах да се въздържа да не те видя. — Ухили се малко глуповато, но и с разкаяние. Също като Стив. После се наведе и целуна Лорън по бузата.

— Ами, предполагам, че вие вече се познавате. — С пламнало от смущение лице тя отстъпи непохватно встрани. Погледът ѝ непрекъснато се местеше между Джош, Ема и Грейс.

Грейс хвърли поглед към Ема, която прехласнато наблюдаваше сцената.

Той кимна възпитано на Грейс.

— Приятно ми е да ви видя, мадам. — После се обърна към Ема. — Здравей, Ема — додаде.

— Здравсти. — Неутрален, но доста фамилиарен поздрав. Грейс едва преодоля поредния шок. Джош и Ема се познаваха? И откога? Кога точно се бе случило това, по дяволите?

— Е — успя все пак да промълви тя, преди да побегне към колата си, — предполагам, че днешният ден е предопределен за изненади. — Идеше ѝ да извие врата на Ема, която бе пропуснала да ѝ каже, че се познава с Джош.

— Познавате ли и другите ми деца? — попита, опитвайки се да не дава воля на гнева си.

— Не, мадам — отвърна той.

— Би трябвало да дойдеш на вечеря — изведнъж заяви Ема. — У дома.

Всички рязко се извърнаха към нея и я зяпнаха с изумление. Тя отвърна на погледите им с хладна и спокойна учтивост, която накара Грейс да се гордее с нея.

— Майка ми готви фантастично. Нали нямаш нищо против, мамо?

Грейс прекрасно разбираше какво прави Ема. Момичето искаше да представи на Джош собственото си семейство и на Грейс сърце не ѝ даде да ѝ се противопостави. Ема беше твърде потисната напоследък.

От няколко седмици насам за пръв път проявяваше интерес към нещо. Може би виждаше образа на баща си в Джош...

— Аз... ами добре. И двамата сте добре дошли. — Не можеше да повярва, че успя да отпрати поканата, без да се задави.

Джош неловко се изкашля.

— Не бих искал да се натрапвам...

— Не! — наложи си да възрази Грейс. — Ние с вас определено трябва да се опознаем. — Почувства как Ема се отпуска до нея.

— Ще ни бъде много приятно — обяви Лорън. — Е, поне на мен ще ми бъде.

— Чудесно. Ще приготвя любимата си лазаня — обеща им Грейс.

Последва кратък разговор, по време на който уточниха деня и часа на гостуването. През цялото време Грейс отчаяно се бореше да запази самообладание. Вътрешно обаче бавно умираше. Стоеше пред момчето, облечена със старата си и раздърпана тениска, с лъснало от потта лице и разрошена коса. Чувстваше се като Далила, докато предлагаше лазаня на първородния син на Стив.

Впрегнала цялата си воля, за да задържи усмивката още малко на лицето си, Грейс напусна студиото, следвана по петите от Ема. Не

продума докато не стигнаха до колата. Бързо се настани зад волана и затръшна вратата след себе си. Едва тогава се обърна към дъщеря си.

— Е, от колко време познаваш този мъж и защо не си ми казала?

Ема гледаше право пред себе си докато с Грейс пътуваха обратно към дома им.

— Не зная точно. Струва ми се, че се запознахме през есента. Той... ами Джош работи с някои от съучениците ми, които кандидатстват във военноморската академия.

Грейс бавно осмисли информацията.

— Сега вече всичко ми е ясно. Ето защо Брайън не пожела дори да се докосне до документите за кандидатстване.

— Така е. Това е част от причината. Ти обаче прекрасно знаеш, че той никога не е искал да учи там.

— А ти, междувременно, си станала толкова близка с Джошуа Ламонт, че вече си общувате на малко име.

— И какво от това? — рязко отвърна Ема. — Цялата тази ситуация е абсолютно откачена. Двамата с него имаме един и същ баща. И аз проявих известно любопитство. Не ти казах нищо, защото не исках да те разстройвам. Защото... ами виж се сега! Виж колко си разстроена. А аз се опитвах да избегна именно това.

Стив беше невероятен късметлия, защото точно в този момент се намираше на другия край на света. Ако беше тук, Грейс сигурно щеше да го убие.

— И какво ти стана, че реши да го поканиш на вечеря?

— Не зная. Каквото и да правим от тук насетне, все ще се чувстваме неловко. Затова си помислих, че може би ще е най-разумно да приключим с това веднъж завинаги.

Грейс въздъхна дълбоко.

— Добре. Виж какво, не съм ядосана. Не съм дори разстроена. Просто съм изненадана. И ти си абсолютно права, че цялото положение е много неловко. Затова ще изясним с него всички неясни въпроси и ще продължим с живота си.

— Добър план — тихичко се съгласи Ема.

Известно време пътуваха в мълчание. Пролетта настъпваше с пълна сила към остров Уидбей. От двете страни на пътя поклащаха цветчета разцъфнали нарциси, а дворовете белееха от прекрасните

цветове на ябълковите дървета. Грейс се опита да се съсредоточи върху великолепната природа, но накрая се предаде и попита:

— Е, какъв е той?

— Лейтенант... искам да кажа Джош. Не го познавам много добре. Но не е лош. Искам да кажа, че съм напълно сигурна, че няма никакво желание да се намесва в семейството ни. Той много прилича на татко, нали?

— Да.

— Мислиш ли си понякога за... нали се сещаш... за нея?

— Имаш предвид майката на Джош? — Първата любов на Стив. Първата жена, за която се е оженил. — Ами... разбира се, че понякога си мисля за нея.

— И?

Грейс продължи да гледа право напред.

— Не виждам какво бих могла да ти кажа по въпроса. Била е млада и е допуснала ужасна грешка.

— Също като татко.

— Да. Също като баща ти.

— Значи можеш да простиш на нея, но не и на него?

— Не съм аз човекът, който да ѝ прощава каквото и да било. Изобщо не я познавам и съм повече от сигурна, че жената въобще не се интересува от мнението ми.

— Ще му простиш ли някога?

— Ема, ти просто не разбираш. Спорът между мен и баща ти няма нищо общо с вината и прошката. Ние... ние не можем да се разберем относно някои решения за бъдещето.

— Може би опитите ви да се разберете щяха да бъдат по-успешни, ако му позволяваше да разговаря с теб повече от пет минути по телефона.

— Хайде да оставим тази тема, Ема. Та ти току-що покани сина му на вечеря. — Грейс видимо потрепери.

— Искаш ли да му се обадя и да му кажа да не идва?

— Не, не влошавай положението още повече.

Ема потъна в мълчание. После изведнъж погледна Грейс и попита:

— Наистина ли смяташ, че е абсолютно неетично да имаш тайни от близките си?

— Скъпа, не мога да абсолютизирам нещата по този начин. Защо питаш?

Последва продължително колебание. Ято канадски гъски прелетя над тях и кацна на моравата край пътя. Ема извърна лице към прозореца.

— Просто питам — промърмори тя.

18.

— Тренираше ли нещо в гимназията? — попита Кати, насочила към Джош пълния си с обожание поглед. Бе започнала да го бомбардира с въпроси от мига, в който двамата с Лорън прекрачиха прага на къщата.

— А как иначе? — отвърна той. — Лакрос и баскетбол.

— Уха! Татко също е тренирал баскетбол в гимназията. Брайън пък тренира бейзбол и лека атлетика. И хареса ли ти в Анаполис?

— Академията промени живота ми — заяви Джош.

Грейс все още се опитваше да се пребори с мисълта, че е поканила на вечеря първородния син на съпруга си. Струваше ѝ се невероятно, че Джош бе живял на този свят цели двадесет и шест години без баща му изобщо да научи за него. Въпреки това Стив присъстваше в живота на сина си — в неговата усмивка, в начина му на държание.

Срещата с техния половин брат сигурно беше също толкова неестествено преживяване и за децата. Чувстваше тяхното любопитство, но не можеше да не долови и опасенията им, че Джош представлява някаква смътна заплаха. Ема изненадващо застана нащрек веднага след появата на Джош и продължи да се държи отбранително през цялото време. Кати очевидно беше във възторг, докато Брайън дори не направи опит да прикрие неприязънта си. Седеше намръщен на масата, ровеше из храната си и отговаряше едносрично, ако някой решеше да го попита нещо.

— Аз трябва да вървя — обяви той и това бе най-дългото му изречение през цялата вечер. — Обещах на господин Клуни да го замествам в магазина тази вечер.

— За десерт има малинов шербет — напомни му Кати.

— Нямам време. Трябва да тръгвам — повтори Брайън и дори не си направи труда да прикрие нетърпението си да се махне час по-скоро от къщата. Стана от масата, взе чинията си и я отнесе в кухнята.

Грейс се извини, грабна една кана от масата — уж за да я напълни отново — и последва сина си.

— Не знаех, че магазинът за велосипеди работи тази вечер — промърмори тя.

— Отворен е. — Брайън навлече един анцуг през главата си.

Грейс буквално усещаше недоволството, което струеше от него.

— И до колко часа ще работи?

— Зависи. Те до кога ще останат? — Завъртя глава по посока на трапезарията.

Той се чувства *изместен*, осъзна Грейс и сърцето я заболя за Брайън. Вече не беше най-големият и *единствен* син. Имаше по-голям *брат*. И то не какъв да е, а възпитаник на военноморската академия, офицер от флота. Пилот. Мъж, който беше всичко онова, което Стив би искал от сина си.

Въпреки това моментът не беше подходящ да повдига този въпрос. Нямаше представа какво трябва да направи, за да свали напрежението — от децата, а и от самата себе си. Подобно на много от другите проблеми, пред които се е изправяло семейство Бенет, и този се бе стоварил единствено върху нейните плещи по време на продължителното отсъствие на Стив. От нея зависеше да го разреши. Само дето тя изобщо не знаеше откъде да започне.

— Ами до скоро, тогава — рече тя.

Той бързо излетя през задната врата, като пътъом извика едно не особено учтиво „Беше ми приятно да се запознаем“.

Грейс се върна на масата, понесла каната с вода.

— Това е най-вкусната лазаня, която съм яла през живота си — обяви Лорън.

— Благодаря. Всъщност, това е нискокалоричната версия. Използвала съм соено сирене, така че можете да ядете до насита.

— Вкусно е. Ще трябва да ми дадеш рецептата.

Кати се обърна към Лорън.

— На теб вероятно не ти се налага да внимаваш какво ядеш.

Грейс си припомни снимката на дебелия млада жена, която Лорън държеше в бюрото си.

— Ема — обади се тя, изпреварвайки отговора на Лорън, — ще бъдеш ли така добра да ми помогнеш да разчистим масата?

Ема мигновено скочи от мястото си и с неприсъщ за нея ентузиазъм се зае да събира мръсните чинии.

— Госпожо, това беше най-вкусната храна, която съм хапвал от много време насам.

— Радвам се, че ти хареса. — Грейс подаде на Ема цяла купчина чинии.

Джош се загледа в снимките, подредени по вградените в стената рафтове. По средата стоеше снимка на Стив и децата, правена на остров Мустанг миналото лято. Стив и Брайън бяха голи до кръста, силни и загорели. Двамата държаха двата края на една дъска за сърфинг, а момичетата седяха на дъската между тях. Грейс винаги бе харесвала тази снимка, защото от нея струеше искрената радост на Стив, че е заедно с децата си. Строгийт офицер не се виждаше никъде на тази снимка — на нея Стив беше просто най-обикновен, преизпълнен с щастие, семеен мъж.

Запита се какви ли чувства предизвиква у Джош тази снимка. Съжаление, че е пораснал, без да познава Стив? Негодувание? Или облекчение, че е живял напълно отделен и различен живот?

— Искаш ли да ти покажа още снимки? — попита Кати. — Имаме цели купища. Ето, ще ти ги покажа.

Преди Грейс да успее да прецени дали идеята е добра, най-малката ѝ дъщеря измъкна купчина албуми от шкафа. На лицето на Джош за миг се изписа неподправено любопитство. Той копнее да научи нещо повече за биологичния си баща, осъзна тя. И за брата и сестрите си.

Кати се справи забележително добре и доказа за пореден път, че познава отлично историята на семейството и знае неща, случили се още преди да е била родена.

— Оженил ги един капелан от флота. Обърни внимание на роклята на мама. Била е на баба ти, нали, мамо?

— Да. Така беше. — Спомените ѝ за онзи ден все още бяха кристално ясни. Изпитваше толкова дълбока любов към съпруга си, че изобщо не се притесняваше от неодобрението на родителите си. Стив бе успял да я покори напълно и тя тръпнеше от вълнение и трепетно очакване на съвместния им живот.

— След като се оженили, заминали за Сигонела. Това е в Сицилия — продължи да обяснява Кати, докато разлистваше албума и му показваше снимки на фона на прекрасната средиземноморска природа в разгара на лятото. Показа му една снимка на Грейс и Стив,

яхнали мотоциклет — най-доброто превозно средство за обикаляне на многобройните хълмове с маслинови дървета, сред които необезпокоявани пасяха стада кози.

— А това е Пенсакола — не млъкваше Кати. Лъскавите албуми и нейният идеализиран разказ създаваха представата за едно изключително щастливо семейство.

Грейс се питаше дали и останалите виждаха онова, което виждаше тя. Дали разбираха, че Стив е един изключително сложен мъж, разкъсан често между дълга и желанието. Дали проумяваха, че целият им брак бе съпътстван от чести и, понякога, драматични промени. Снимките събудиха в душата ѝ много спомени, но повдигнаха и много въпроси.

Дали усмихнатата млада булка е имала и най-малка представа за това, че ѝ предстои да загърби собствените си мечти, за да осъществи тези на съпруга си? Не се ли забелязваше тихо отчаяние, скрито зад широката усмивка на младата жена, застанала на кея с близнаците на ръце? А на коледната снимка, правена в Гуам по времето, когато децата бяха съвсем малки, тя бе толкова погълната от усилията да се грижи за семейството си, че едва ли е имала време да си даде сметка за истинските си чувства. Ами Стив? Дали някога се бе замислял за живота, който си бе избрал?

Докато разказваха на Джош историята на семейството, Грейс за пореден път се замисли за връзката си със Стив. Чувствата ѝ към съпруга ѝ бяха по-дълбоки и по-сложни от всякога. Неговата кариера и чувство за дълг, както и дългогодишната измама, си бяха казали думата, но щетите не можеха да бъдат оценени преди той да се завърне у дома.

Снимките ѝ напомниха и още нещо. Независимо от негодуванието, което изпитваше в момента, въпреки мъчителната агония на безкрайно дългите отсъствия на Стив и напрежението от постоянните премествания и опити да устрои семейството си, Грейс съзнаваше, че не би заменила последните двадесет години от живота си за нищо на света. Водила бе интересен и съдържателен живот, посетила бе екзотични места, сблъскала се бе с култури, позволили ѝ да види самата себе си в друга светлина. Видяла бе произведения на изкуството, опитала бе храни, присъствала бе на фестивали и политически промени, които средностатистическата американска жена

не би могла дори да си представи. Всяко парти, всяка церемония, всяка среща с представителите на местната власт се бяха превърнали в част от личността ѝ. И въпреки това, колкото и иронично да ѝ изглеждаше всичко в момента, тя искаше да избяга именно от нещата, превърнали я в това, което беше в момента.

— Какъв приказен живот! — възкликна Лорън, след като Кати им показа и последния албум, посветен на преместването им тук през миналото лято.

— Радвам се, че го възприемаш по този начин. — Джош потупа ръката на Лорън.

Още един жест, който много напомняше за Стив. Безмълвен, но изпълнен с обич. Лорън успя да се усмихне — изглеждаше очарована, но и изпълнена с неподправен ужас.

— Аз трябва да отида да се поупражнявам на кларинета — обяви Кати и бутна стола си назад.

— Може ли да послушам? — искрено попита Джош.

Кати се изчерви.

— Предполагам. Макар че още не съм много добра.

— Напротив, невероятна е — обади се Ема, защитавайки лоялно сестра си.

Двете с Кати го поведоха към кабинета, оставяйки Грейс и Лорън да довършат почистването на масата.

Няколко минути по-късно музиката на Гершуин изпълни смълчаната къща. Двете жени мълчаливо се заеха с почистването, работейки в необичаен синхрон — Лорън забърсваше чиниите и ги подреждаше в машината, а Грейс прибираше останалата храна и почистваше плотовете.

— Е, как ти се струва животът във флота? — попита Грейс, забелязала замисленото изражение на Лорън. — Това е един съвсем различен свят, нали?

Лорън като че ли се почувства неловко.

— Покойният ми съпруг работеше като цивилен предприемач във флота.

— Покойният ти съпруг? — Грейс беше ужасена. Лорън беше твърде млада, за да е вдовица.

— Бях омъжена. Съпругът ми почина преди три години.

— Не знаех, Лорън. Ужасно съжалявам.

— Благодаря ти. Много е... много е тъжно. Но откакто срещнах Джош, започнах да се избавям от усещането, че над живота ми е надвиснал черен облак.

— В такъв случай се радвам, че си го срещнала.

Продължиха да работят ръка до ръка, потънали в приятелско мълчание. От кларинета на Кати продължаваха да се леят носталгични звуци.

— Тя наистина е добра — отбеляза Лорън.

Грейс кимна.

— Ние много се гордеем с децата си. — Голяма работа е навикът, помисли си тя. Продължавам да говоря в множествено число, все едно че знам какво мисли Стив по всеки въпрос. Макар че, когато ставаше дума за децата, тя наистина знаеше.

— Джош е израснал като единствено дете — информира я Лорън. — Сподели с мен, че винаги си е мечтал да има братя и сестри. — Срещна погледа на Грейс и побърза да добави: — Той не очаква да стане част от това семейство, повярвай ми. Напълно е отдаден на майка си и на паметта на баща си.

— Осъзнавам това — отвърна Грейс. — Моите деца все още не са свикнали напълно с мисълта, че имат брат. — Истината бе, че тя също харесваше Джош. Присъствието му обаче ѝ напомняше постоянно, че бракът ѝ бе започнал да куца.

Забеляза, че Лорън се опитва да напъха каната с форма на пиле в съдомиялната машина.

— Тази кана вероятно няма да се побере в машината — рече Грейс. — Много е стара и не съм убедена дали някъде съществува друга като нея.

— Няма проблем. — Лорън внимателно изплакна каната на мивката. — Семейна антика ли е?

Грейс се усмихна.

— Не, но за мен има сантиментална стойност. Купих я от една гаражна разпродажба непосредствено след сватбата ни.

Лорън взе една мека кърпа и започна да бърше каната с почтително благоговееене.

— В твоите уста всичко изглежда толкова лесно.

— Така ли?

— Абсолютно.

— Предполагам, че това е така, защото много отдавна съм осъзнала, че това е единствената ми алтернатива. Съпругата на флотския офицер трябва да се научи да живее пълноценно дори и по време на продължителните отсъствия на половинката си. В противен случай рискува да изживее половината си живот, потънала в разочарования и самосъжаление.

Лорън кимна.

— През последните три години живях сама и не се самосъжалявах. Но... истината е, че и не живеех пълноценно. — Обърна се към прозореца и се загледа в притъмнялото небе. — Чудя се дали щеше да ти е много по-трудно да понасяш дългите отсъствия на съпруга си, ако нямаште деца.

— Никога не съм се замисляла за това. Как изобщо ти хрумна?

— Това е въпрос, който непрекъснато си задавам напоследък. — Лорън прехапа устни. — Може ли да бъде напълно откровена?

— Разбира се.

— Ами, трябва да призная, че бях силно шокирана от разказа на Джош. Не можех да повярвам, че майката на Джош е предпочела да не казва на Стив за сина му.

Не си единствената, помисли си Грейс.

— Понякога обаче ми се струва, че мога да я разбера. Била е много млада и самотна. И тогава Грант — осиновителят на Джош — се появява в живота ѝ и поема контрол върху нещата. Не казвам, че е постъпила правилно, но мога да разбера защо си е позволила да допусне толкова ужасна грешка. Но както и да е... просто се питах дали това мое схващане ме характеризира като ужасен човек. И ме прави... неподходяща за съпруга на флотски офицер.

Грейс се усмихна.

— Джош помоли ли те вече да се омъжиш за него?

— Не.

— А искаш ли да го направи?

— Не знам. Сменям мнението си на всеки няколко минути. Има моменти, в които съм абсолютно сигурна, че бих могла да се справя като теб и да живея сама по време на продължителните му отсъствия. В следващия миг обаче си представям, че съм сама, а той ужасно ми липсва и решавам, че няма да издържа.

— Този живот не е за всеки — съгласи се Грейс. — Той е твърде противоречив, макар и блажен. Когато Стив е на плаване, целият свят е мой. Аз определям как точно ще изживеем всеки божи ден. И така и трябва да бъде. Но след време той се връща и всичко се променя. Понякога и на мен ми се случва да лежа будна нощем и да разсъждавам върху избора, пред който съм изправена. Годиците минават, а аз все по-често и по-често се питам кой живот ми подхожда повече.

Лорън изглеждаше изумена.

— Сигурно се шегуваш.

Грейс включи миялната машина.

— Понякога, невинаги. Но ти си тази, която трябва да решиш дали би могла да съвместиш тези две страни от живота си.

Лорън погледна Грейс право в очите.

— Непрекъснато се питам дали бих могла да се справя с този начин на живот, но истината е, че се страхувам.

— И от какво точно се страхуваш? — попита Грейс.

— Че може да се разочаровам. Или пък... да получа онова, което истински желая.

— И защо трябва да се страхуваш от това?

— Защото зная колко много ще ме боли ако го загубя.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

СЛУЖЕБЕН СТАТУС:

МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ НЕИЗВЕСТНО

„Служебен статус — местонахождение неизвестно: Преходен статус при злополука, приложим единствено към военния персонал, който се използва в случаите, при които съответният командир предполага, че отсъстващият войник е претърпял злополука, но не разполага с достатъчни доказателства, за да определи точно дали става дума за изчезнал или загинал член на персонала.“

1.

Лорън се събуди в прегръдките на Джош, но продължи да лежи съвършено неподвижна, заслушана в ударите на сърцето му и в равномерното му дишане. Не ѝ беше трудно да нагоди собственото си дишане според неговото и това, кой знае защо, я накара да се отпусне и да се почувства още по-близо до него. Утринната светлина струеше през прозореца. Отвън на верандата се виждаше Рейнджър, бездомният котарак, решил да остане при нея, който, прибрал се у дома след нощните си подвизи, нетърпеливо крачеше напред-назад.

Лорън отмести поглед към дрехите, струпани върху страничната облегалка на близкия фотьойл. Униформената му куртка почти напълно скриваше жълтия ѝ памучен пуловер, а ботушите му се извисяваха над черните ѝ сандали. Униформената му шапка бе закачена в единия ъгъл на леглото ѝ. Джош се бе нанесъл при нея, нахлул бе в живота ѝ, а тя не бе направила нищо, за да му попречи.

Годините след смъртта на Джил бе изживяла като дълбоко замразен робот. Джош ѝ бе помогнал да стопи ледената си обвивка, научил я бе да се смее отново, да прегръща живота и да изпитва чувства, от които се бе отказала доброволно преди години — радост, страст и дълбоко и всепоглъщащо доволство и наслада. Даваше си сметка, че заради Джош нарушава всичките си изстрадани правила, но бе живяла без любов твърде дълго. Позволила си бе да съществува години наред, без да изпитва истински и дълбоки чувства, в резултат на което се бе почувствала куха и празна. И сега отново искаше в живота ѝ да има смях и радост. Искаше го благодарение на Джош.

Безсмислено беше да се опитва да му устои. Безсмислено беше да се опитва да му обясни, че тя може и да не е човекът, който може да му даде онова, за което толкова копнееше — съпруга и пълна къща с деца.

— Отново си се отдаде на размишления. — В ухото ѝ отекна сънният му глас.

— И какво точно трябва да означава това? — Прегърна го през голите гърди и го погледна в очите.

— Ами означава, че допреди малко спеше дълбоко, но след това се събуди и веднага се замисли за нещо — отвърна той.

— Щом си толкова умен, защо не ми кажеш за какво си мисля?

Хвана я за раменете, придърпа я към себе си и целуна шията ѝ. Наболата му брада одраска кожата ѝ, изпълвайки душата ѝ с чувствена наслада.

— Ами мислеше за това, че връзката ни трябва да си остане необвързваща.

Тя премигна от изненада. Той беше твърде близо до истината. Докато лежеше в прегръдките му Лорън бе достигнала до тревожното прозрение, че е готова за нещо повече от страстта, която двамата с Джош споделяха. Готова е да обича отново, макар любовта да я плашеше до смърт.

— И какво лошо има в това? — попита тя и плъзна ръце надолу по тялото му. Джош имаше невероятно тяло — младо и силно, вълнуващо и всеотдайно.

— Няма нищо лошо — отвърна той, повдигна я леко и я сложи върху себе си. — Само че нашите отношения вече минаха отвъд този етап. Не е нужно да ти го казвам, Лорън, защото и сама прекрасно го знаеш. *Знаеш го.*

Тя затаи дъх. Съмненията и мечтите ѝ губеха значението си, когато се намираше толкова близо до него. Въздухът в стаята буквално пращеше от електричеството, протичащо помежду им. Джош изглеждаше готов да я погълне цялата, а тя му се отдаваше доброволно.

— Цяла нощ сънувах, че се любим, а преди малко се събудих с мисълта за това — промълви Лорън, възбудена до краен предел. Чувстваше, че и неговият климакс приближава. Наведе се и прошепна в ухото му: — Имаш ли да кажеш нещо по въпроса, лейтенант?

Той се поколеба за момент, но веднага се остави на страстта, гърлено простена и се залюля дълбоко в нея. След това потрепери и прошепна в отговор:

— Катапултирам, катапултирам, катапултирам...

— Колко романтично! — промърмори Лорън, но, както ставаше всеки път, когато беше с него, тя сякаш забрави всичко друго около себе си и се отдаде изцяло на насладата. Отпусна се изтощено върху

голите му гърди и, за кой ли път, се запита как е могла да живее толкова дълго без любов.

И се зачуди какво ще се случи с нея, когато той замине.

Струваше ѝ се странно, но наистина не можеше да си спомни какво бе правила преди Джош да запълни всеки миг от живота ѝ. Не си спомняше как бе прекарвала безумно дългите и самотни часове. Прегърна го с неизразима нежност, опитвайки се да му благодари за това, че я бе върнал отново към живота. Лежеше отгоре му, притискаше го с все сила към себе си и не му позволяваше да стане от леглото.

— Хайде, стига, скъпа — промърмори той и погали косата ѝ. — Рано или късно ще трябва да се надигна от това легло.

— Предпочитам да е късно. — Сгуши се до него. Чувстваше се ленива и доволна като любимия си котарак.

Той се размърда, но Лорън надигна глава, хвана ръцете му и ги притисна към матрака.

— Говоря сериозно, Джош. Остани при мен.

— Така ли? — с усмивка попита той. — Това е първото ти признание, че се отнасяш сериозно към мен.

— Не исках да кажа...

— Шшт... — Освободи едната си ръка и допря пръсти до устните ѝ. — Разбира се, че искаше, скъпа. Няма да ти позволя да промениш решението си. Обичам те, Лорън! Настина те обичам и съвсем сериозно искам двамата с теб да си изградим общо бъдеще.

Изявлението му я изплаши и я принуди да се размърда. Тя рязко се отдръпна назад и се опита да скочи от леглото, но той се оказа побърз от нея.

— Не бягай още, Лорън. Не съм свършил.

— Напротив, свърши.

— Не, не съм. Смятах да проведем този разговор довечера, но не мога да чакам повече. И, в случай че още не си го разбрала, Лорън Линет Стантън, аз повдигам въпроса сега. В този момент.

— Мили боже, Джош...

— Просто ме изслушай, става ли? — Изведнъж стана изключително сериозен. — Виж, за пръв път ми се случва да обичам, Лорън. Зная, че съм новак, но се кълна, че ще се науча. Искам само да ми дадеш шанс. И да разбереш, че не ми е лесно.

Гърлото ѝ се сви от болка. Ще се разплаче. Знаеше, че ще го направи.

— Добре — съгласи се тя. — Слушам те, но...

— Добре. Защото аз почти не спях през тази нощ, опитвайки се да измисля как да ти кажа това. Никога не съм си представял, че ще дойде ден, в който ще се почувствам така разпънат в различни посоки. Обичам те, Лорън, и искам да прекарам всяка минута от живота си заедно с теб.

Въпреки вълнението, което изпита, когато го чу да изрича това обяснение в любов, Лорън почувства, че следващата изречена от него думичка ще бъде „но“...

— Продължавай — подкани го тя. Болката в гърлото ѝ стана още по-силна.

И той наистина продължи.

— Едновременно с това зная, че трябва да те напусна.

— Кога? — едва успя да попита тя.

— Утре в шест сутринта. Ще ме откарат на борда на „Доминиън“.

Тя кимна. От доста време очакваха това назначение. Такъв беше животът на флотския офицер. Докато беше на сушата всеки ден очаква новото си назначение, след което отплаваше надалеч.

Въпреки отчаяните си усилия да се овладее, Лорън почувства сълзата, която безмълвно се плъзна по лицето ѝ. Почувства и яростта, породила се в дълбините на душата ѝ. Тя сама бе позволила това да се случи, макар че през цялото време знаеше какво предстои. А той я бе накарал да се влюби в него и сега я изоставяше. И очевидно очакваше тя да приеме това.

— Разбирам. — Това бе най-неутралния отговор, който можеше да измисли в момента. И после, преди да е имала време да реши каква да бъде следващата ѝ реплика, сърцето ѝ я изпревари и заговори: — Джош, в момента искам единствено да се хвърля на вратата ти и да започна да те умолявам да не заминаваш. Но няма да го направя. Никога не бих го направила. Никога не бих поискала от теб да се откажеш от мечтата на живота си.

— О, Лорън! — Обви ръце около нея и я притисна в мечешката си прегръдка. После се отдръпна и се вгледа в очите ѝ. — Ще се омъжиш ли за мен, Лорън?

Тя захлупи лице върху рамото му.

— Не мога.

Той я притисна още по-силно към себе си.

— Зная, че искам твърде много от теб като те моля да ме чакаш, но, кълна се, че ще ти пиша всеки ден и ще ти се обаждам по телефона при всяка възможност. А когато се прибера при теб, сама ще разбереш, че си е заслужавало да ме чакаш. Обещавам ти, миличка.

— Зная, че ще изпълниш обещанието си. Но не е необходимо. Двамата с теб няма да сме щастливи заедно, Джош.

— Ние сме щастливи заедно. Всичко между нас е толкова прекрасно. А от тук насетне ще става още по-хубаво. Лорън, никога преди не съм изпитвал подобни чувства. Зная, че за теб няма да бъда първият съпруг, но мога...

— Ти това ли си мислиш? — невярващо възкликна тя. — Че те сравнявам с Джил.

— Подобна възможност ми мина през ума.

Сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне от мъка. Хвана лицето му с двете си ръце и нежно го целуна по устните.

— Аз също никога преди не съм изпитвала такива чувства — призна тя. — Никого не съм обичала така. Дори и Джил.

— Наистина ли?

— Всичко, което се случва между нас, е съвсем ново за мен, Джош. Ново, опияняващо и прекрасно. В момента обаче искам да ти дам възможност да се отдръпнеш и да ме забравиш.

— И защо смяташ, че бих искал да го направя, по дяволите?

— Защото аз ще те разочаровам. Няма да мога да ти дам онова, което желаш.

— Но ти вече ми го даваш — възрази той. — Вече ми го даваш. Всеки божи ден.

Лорън дълбоко си пое дъх.

— Джош, аз не мога да забременея. Ако се оженим, няма да мога да ти родя деца.

Дълбокото разочарование, изписало се, макар и само за миг, върху шокираното му лице, я нарани до дъното на душата ѝ. Джош се овладя с рекордна бързина, но за този кратък миг тя видя оголената му душа.

Не каза нищо повече. Стана от леглото, облече робата си и влезе в кухнята, за да включи кафемашината. Чу го да влиза в банята и да пуска водата в тоалетната. Само миг по-късно се появи при нея в кухнята, облечен единствено с чифт сини дънки.

— Не зная какво си мислиш, но искам да те уверя, че нямам намерение да оттеглям предложението си — заяви той.

— А би трябвало, Джош. Говоря сериозно. От мига на първата ни среща те слушам да говориш, че искаш голямо семейство. Аз обаче не мога да ти го дам.

— Как може да си толкова сигурна? Двамата с Джил сте били женени само няколко години. Може вината да е била у него. Ти... опитвала ли си с някой друг?

— Разбира се, че не съм.

Джош я хвана за ръката и двамата седнаха на масата.

— Разкажи ми всичко, Лорън. Заслужавам да узная истината.

Тя затвори очи.

— Така е. Заслужаващ. — Оказа се много по-лесно, отколкото се бе опасявала. Разказа му за първата година от брака им, когато неспособността ѝ да забременее не бе нищо повече от смътно притеснение. После и за втората година, през която лекарят ѝ обърна внимание върху факта, че не се грижи за здравето си и тя най-сетне направи нещо по отношение на излишните си килограми. При все това обаче така и не можа да забременее. — Тогава си взехме час за посещение при един специалист по въпросите на безплодието, но Джил почина, преди да успеем да се срещнем с него.

— Причината да нямате деца е била у него — убедено заяви Джош. — Не у теб.

— Не мога да съм сигурна в това.

— В такъв случай нека да проверим и да разберем веднъж завинаги.

— Ти какво? Не искаш ли да прегледаш и зъбите ми? За да се увериш, че не те лъжа за възрастта си?

Той се разсмя! Разсмя се! *Как се осмелява!*

— О, скъпа, но ти не разбираш! Изобщо нямах предвид, че трябва да отидеш на лекар и да се подложиш на цял куп изследвания. Нищо подобно! Хайде да се оженим и да открием истината по старомодния, но изпитан начин.

— И какво ще стане, ако установим, че наистина не мога да имам деца?

— Ние с теб *ще* имаме деца! — Непоколемимата му увереност я изуми. — Е? Кога искаш да го направим?

— Да направим какво? Не бързай толкова, Джош.

— Налага се да бързам, защото не разполагам с време. Трябва да замина, Лорън. Просто нямам избор.

— Именно. Нямаме време. И затова смятам, че моментът не е подходящ да говорим за брак.

— Но това е единствения момент, с който разполагам.

Тя хвана ръката му.

— Хайде да сключим сделка.

Поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Аз имам по-добра идея. Хайде да се оженим.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне от копнежа да го погледне и да каже едно простичко „да“. Само че не можеше да го направи.

— Ти заминаваш на плаване, а аз през това време ще се подложя на преглед при специалист.

— По дяволите, Лорън! В момента ти правя предложение за женитба. На теб! Не на репродуктивната ти система!

— Трябва да помисля за още много други неща. Изобщо не съм сигурна, че притежавам качествата, необходими, за да стана съпруга на мъж, който ще присъства само от време на време в живота ми.

— Но аз съм сигурен! Повярвай ми, Лорън. Не, повярвай на себе си!

Ето какъв би бил животът ѝ с мъж от флота, изведнъж си помисли тя. Бясно препускане със скоростното влакче. Само че тя винаги бе предпочитала въртележките.

Лорън изпадна в истински шок, когато на следващата сутрин трябваше да се сбогува с него в дъжда. Макар че го прегръщаше, притискаше лице към гърдите му и му шептеше, че го обича, тя буквално бе загубила сетивата си и се чувстваше като човек, блъснат от тежкотоварен камион.

— Всичко ще бъде наред, миличка — обеща ѝ той и вдиша дълбоко аромата на косата ѝ, сякаш се опитваше да го запечати

завинаги в съзнанието си.

„Но той все още ли не го знае?“ — мислено се запита Лорън. Тя вече му принадлежеше. Напълно. Затвори очи и се опита да запомни аромата му, вкуса му, допира на кожата му, мекотата на косата му.

— И да се върнеш при мен, чу ли? — напрегнато промълви тя. — Закълни се, Джош!

— Кълна се, скъпа! А ти трябва да се закълнеш, че ще се оженим...

— Не сега, Джош. Хайде да караме нещата едно по едно. — Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от мъка. Пред нея стоеше мъжът на мечтите ѝ и се канеше да замине надалеч. Освен това искаше от нея нещо, което не би могла да му даде.

Лорън му повярва, когато ѝ каза, че иска нея и само нея! С деца или без деца. Той обаче не разбираше колко тъжен е животът без деца. Не знаеше как болезненият копнеж ден след ден разяжда сърцето и душата. Беше го виждала сред деца и знаеше, че от него би излязъл страхотен баща. Нямаше по-голямо щастие от това да отгледаш деца, да преживееш заедно с тях всички радости и скърби, които животът може да ти сервира. Лорън знаеше как се чувства човек, който, наблюдавайки чуждите деца, непрекъснато копнее за свои. Познаваше непоносимата болка и огромната мъка. И не би пожелала подобна съдба на никого.

— Само не забравяй, че те обичам — каза му тя. — И се пази. — Сама се удиви на лекотата, с които изрече тези думи. Може би точно така постъпваха флотските съпруги. Уверяваха мъжете си в любовта си и им пожелаваха късмет.

— Винаги се пазя. Грижи се за себе си, Лорън. И помни колко много те обичам.

Тя, разбира се, се разплака. Знаеше си, че няма да успее да се съдържи. Само че не беше подготвена за неговите сълзи. И когато усмивката му помръкна, а очите му се напълниха със сълзи, тя поднесе устни към неговите и го целуна. И сърцето ѝ сякаш се разби на безброй парченца.

А после той тръгна. Гумите на колата му изсвириха по мокрия асфалт. В продължение на няколко минути Лорън остана съвършено неподвижна. Нямаше сила да помръдне. Огледа градината си и видя, че глициниите са напъпили, че форзициите са отрупани с цветове, а от

двете страни на мократа от дъжда пътека весело поклащат главици
нацъфтели зюмбюли.

2.

„Мили татко, трябва да ти разкажа за нещо, което се случи с мен...“

Ема се загледа в премигващия върху монитора курсор. Гледа го толкова дълго, че зрението ѝ се замъгли. След това направи онова, което правеше всеки път, когато почувстваше желание да излее душата си. Изтри написаното.

Ако само можеше да изтрие по същия начин и спомените си. Беше опитала всичко — преструваше се, че изнасилването не се е случило в действителност, фантазираше си, че отива в полицията, мечтаеше си за отмъщение. И така — ден след ден, седмица след седмица, месец след месец. Само че нищо не помагаше. Всичко около нея ѝ напомняше за изнасилването. И тя просто не можеше да забрави. Главата ѝ буквално се пръскаше от мисли и разсъждения. Понякога ѝ се струваше, че бушуващият в мислите ѝ вулкан ще изригне и истината ще изскочи наяве.

Но макар че цялото ѝ същество копнееше да напише съобщение на баща си и да му разкаже за болката, срама и преживения ужас, тя си даваше сметка, че не може да го направи. Писмото до баща ѝ само щеше допълнително да влоши положението. Ако не ставаше дума за Кори, тя може би щеше да има някакъв избор. Но Ема познаваше баща си. Той щеше да направи каквото е нужно, за да я защити, без дори да се замисли за последиците за кариерата си.

Не, тя никога не би му причинила това. Не би му позволила да загуби всичко, което бе градил през по-голямата част от съзнателния си живот. След това плаване той очакваше да получи най-висока длъжност в кариерата си. И само една нейна думичка бе достатъчна, за да опропасти шансовете му.

Веднъж вече бе видяла как става това. През първата си година в гимназията бе започнала да излиза със сина на един контраадмирал. След време хванаха момчето да краде от магазина на базата. Много

скоро след това бащата на момчето бе преместен на някаква административна работа и препратен в трета група.

Понякога срещаше Кори в училище и ѝ бе трудно да повярва, че изнасилването наистина се бе случило. Той се държеше толкова... нормално. Започваше да разбира, че дори и да се бе осмелила да се оплаче, той щеше да намери начин да накара хората да повярват в неговата версия за случилото се. И вероятно отдавна вече бе измислил какво ще каже, за да се защити, в случай че тя не издържи и се разприказва.

Имаше моменти, в които Ема започваше дори да се съмнява в себе си. Дали не беше реагирала твърде емоционално? Може би точно така изглеждаше първия полов контакт между две хлапета без опит? Може би Кори се бе подвел от сигналите, които самата тя му бе изпратила? Та нали и тя изпитваше привличане към него? Нали отвърщаше на ласките и целувките му? В крайна сметка бе възможно... *само възможно...* тя да се заблуждава по отношение на случилото се през онази нощ.

Само дето не се заблуждаваше. Преживяваният ужас и последвалото унижение си бяха съвсем истински. И тя все още не можеше да се отърси от чувството, че е била насилена и използвана. Нощем се будеше обляна в пот и уплашена до смърт, след което веднага си спомняше какво точно се бе случило с нея.

Дейзи влезе в стаята като потропваше с ноктите си по дървения под. Приблужи се до бюрото и с трогателна настойчивост започна да бута с муцунка ръката на Ема.

Ема я погали разсеяно, неспособна да се справи с мислите, които продължаваха да не ѝ дават мира. Нямахше представа как да преодолее случилото се. Едно нещо обаче знаеше със сигурност — никога нямаше да разкаже на когото и да било за изнасилването. Вече бе взела решение и смяташе да се придържа към него.

Затова, вместо да товари баща си с проблемите си и да му дава повод да пожертва кариерата си, тя му написа едно забавно и напълно безопасно писъмце за Дейзи. Не ѝ беше никак трудно да пише за голямото и дружелюбно куче — кръстоска между лабрадор и овчарка. Благодарение на Дейзи Ема най-после разбра значението на безусловната и безкористна любов. От мига, в който майка им я донесе

в дома им, Дейзи намери мястото си в сърцата им и си остана там, обичана и закриляна от всички тях.

Имаше дни, през които кучето беше единствената причина Ема да продължи да се усмихва.

Наведе се и почеса Дейзи зад ушите. Съучениците ѝ в гимназията смятаха, че Ема напълно си е изгубила ума: най-напред се раздели с Кори — тя изобщо не се опита да му противоречи, когато го чу да разправя наляво и надясно, че той я е изоставил — а след това взе, че отрязва косата си.

Само че тя изобщо не си бе изгубила ума. Тъкмо обратното — полагаше отчаяни усилия да съхрани здравия си разум. И не ѝ беше никак лесно. Всяка изречена от майка ѝ дума я плашеше до смърт. И най-невинните въпроси я караха да се притеснява, че тя някак си е узнала истината. Винаги беше нащрек, когато майка ѝ беше наблизо. Защото понякога едва сдържаше желанието си да се хвърли в прегръдките ѝ и да изплаче душата си.

Стана от стола и се качи на горния етаж, за да си вземе един душ. Отново. През месеците, последвали изнасилването Ема се къпеше постоянно. Но колкото и шампоан и сапун да изливаше отгоре си, колкото и силно да търкаше пламналата си кожа, тя все не можеше да се почувства достатъчно чиста.

Пусна горещата вода с ясното съзнание, че прекалява. Но тази мания за чистота бе по-силна от нея. Усещаше почти врялата вода върху главата, шията и врата си и ѝ се искаше да можеше да измие с шампоан и мозъка си. Копнееше да поглези сърцето си с балсам за сплетена и сплъстена коса, а след това да го срещне с лекота, за да прогони лошите спомени и да го остави в гладката прегръдка на забравата.

Стив се почувства неизразимо самотен докато четеше имейла на по-голямата си дъщеря. Ема винаги намираше начин да го развесели, да му разкаже някой анекдот или пък любопитна историйка. Днешното ѝ писъмце бе посветено на кучето. Беше му изпратила и негова снимка. Проклетото нещо бе станало голямо като кон.

В ушите му отекваше постоянното бумтене на корабния генератор. На всеки няколко минути чуваше силен удар, последван от

тласък — все едно, че голям автобус се блъскаше челно в стена, намираща се непосредствено до него — и Стив разбираше, че катапултът е освободил поредния самолет, излял за изпълнение на възложените упражнения. Ударите и тласъците му напомняха, че сега това беше неговият свят. Един огромен стоманен пашкул. Препрочете отново писъмцето на Ема и му се стори, че поне за няколко минути можа да се пренесе у дома.

Всеки ден благодареше на Бога за електронната поща. Въпреки всички филтри и ограничения, тя си оставаше основното средство за комуникация. А Ема инстинктивно усещаше какво трябва да каже и направи, за да повдигне духа му. Това бе забележително качество, характерно за добрите лидери. Качество, което трудно се намираще и още по-трудно се оценяваше. И той намери за нужно да ѝ го каже в отговора си до нея. „Твоето писъмце се получи точно в момента, в който имах нужда от нещо подобно. Да знаеш какво да кажеш и кога да го кажеш, е истински талант“, написа ѝ той. „И едно от онези качества, които ще ти помогнат да постигнеш онова, към което се стремиш.“

Натисна бутона за изпращане на съобщението, а след това прегледа останалите съобщения, получили се в пощата му. Ежедневното преглеждане на пощата се бе превърнало в истинско изпитание, съпроводено от лоши предчувствия и тревожно очакване. Никога не знаеше какво ще намери сред съобщенията — договор за закупуване на къща, информация, че синът му е кандидатствал в колеж по изкуствата, новина, че семейството вече си има куче...

Развод.

Това, последното съобщение, все още не бе пристигнало, но призракът му постоянно витаеше около Стив. Той отчаяно се стремеше да забрави миналото и изобщо не предполагаше, че то би могло да бъде от такова голямо значение за Грейс. Студенината, настанила се в отношенията им, нямаше да им помогне да разрешат проблемите си, но, така или иначе, нищо не можеше да се направи преди края на назначението му. Освен това, дълбоко в душата си той все още не ѝ бе простил за къщата. Не се бе примирил с решенията, които бе взела, без да се съобрази с мнението му. И с факта, че бе готова да устрои живот за себе си, в който нямаше място за него.

— Лейтенант Ламонт се явява по ваша заповед, сър — съобщи лейтенант Килигрю.

— Да влезе. — Преди няколко дни Стив научи, че най-кошмарното назначение в цялата му кариера се очакваше да стане още по-ужасно. Не само че удължаваха плаването с още осем седмици, ами и лейтенант Джошуа Ламонт се очакваше да пристигне на борда на самолетоносача. Първоначално, но само за част от секундата, Стив си помисли, че може би ще му се размине, ако се държи с Ламонт като с поредния новак в авиационния отряд. В оставащата част от секундата обаче мълвата се разнесе из целия кораб със скоростта на кълбовидна мълния.

Стана ясно, че двамата с Ламонт ще трябва да намерят начин да работят заедно. Двама непознати, между които съществува близко кръвно родство. Но нищо повече. При все това самото съществуване на Ламонт бе разпердушило целия свят на Стив и нямаше смисъл той да продължава да се преструва, че не е така.

Ламонт влезе в кабинета и отдаде чест.

— Искал сте да ме видите, сър?

„Да. Още преди около двадесет и шест години“, помисли си Стив.

— Свободно, лейтенант. Искях да разбера как се приспособяваш към живота на борда. — Стив можеше да поиска подробен доклад от командира на ескадрилата, но този път предпочете да разговаря директно с Ламонт.

— Добре, сър. Ескадрилата е всичко онова, което винаги съм искал, сър. И полети по два пъти на ден! Та това е сбъдната мечта!

И в този момент Стив разбра, че го познава. Осъзна, че познава този непознат, който толкова много прилича на него. Лицето на Ламонт светеше със заразителния ентузиазъм на млад пилот, влюбен в летенето. Стив веднага го разпозна, защото самият той изпитваше същото навремето.

Въпреки това се почувства задължен да изиграе докрай ролята си на старши офицер.

— Страстта към летенето винаги е била на почит във флота, но аз повече се интересувам от оценките ти при кацане. — Всяко приземяване на младите пилоти се оценяваше от дежурния офицер, контролиращ кацанията на борда на самолетоносача. Най-добрата оценка, на която се надяваше всеки млад пилот, беше „ОК“. Всички те се стремяха да постигнат добри резултати, защото оценката при кацане

съставляваше важен елемент от окончателната оценка в края на обучението им.

Погледът на Ламонт леко помръкна.

— Тренирам упорито, сър. До момента има няколко оценки „ОК“. Все още не съм получил петица. Вероятно имам и твърде много опити, които са оценени като слаби.

Неизбежните слаби оценки бяха нещо обичайно за младите пилоти.

— Разкажи ми за вчерашния полет.

— Сър, трябваше да се издигна, следвайки въздушните течения, но се забавих повече от необходимото и се озовах зад друг самолет, който летеше твърде ниско и се наложи да съкратя собствения си интервал.

— Ако не спазваме установените стандарти, целият авиационен отряд ще получи лоша оценка за представянето си — изтъкна Стив. Виждаше, че Ламонт се гърчи под погледа му, но смяташе, че разговорът си е напълно в реда на нещата. Всеки старши офицер имаше право да преглежда и обсъжда полетите на подчинените му пилоти.

— Разбирам, сър.

Поговориха още малко по служба. В края на разговора Стив го погледна и рече:

— Какво, по дяволите, те тормози, Ламонт?

— Сър?

— Не ми се прави на глупав! Не си напълно съсредоточен в работата си и това не е добре за човек, който лети по два пъти на ден. Какво ти пречи да се фокусираш върху непосредствените си задачи? Аз ли?

— Абсолютно не, сър. Давам си сметка, че... обстоятелствата между нас двамата са твърде необичайни, но това по никакъв начин не се отразява на работата ми.

— И нещо все пак ти пречи. — Стив обичаше да си мисли, че наблюдава всички пилоти с еднакво внимание, но истината бе, че се вглежда малко по-задълбочено в резултатите на Ламонт. Просто не можеше да го избегне. Всеки път, когато погледнеше към Ламонт, в душата му се надигнаха противоречиви чувства — безсилие и съжаление, както и мрачна ярост, която не бе насочена към никого

конкретно. Беше пропуснал раждането на сина си, пропуснал бе детството и възмъжаването му. Тази мисъл винаги му напомняше за другите му деца. Съзнаваше, че бе пропуснал половината и от техния живот и напоследък все по-често се питаше дали ги е подкрепял и закрилял достатъчно.

— Кажи ми какво те тормози — настоя той.

— Преди да дойда тук, помолих едно момиче да се омъжи за мен — изтърси Ламонт.

Последвалата тишина бе нарушавана единствено от бумтенето на корабния генератор. Стив се облегна назад. Ето какво било значи. *Момиче.*

— Не си първият, който постъпва по този начин.

— Не, сър. Но... тя не ми даде отговор. И това направо ме побърква.

— Кое по точно? Това, че тя още не е взела решение? Или това, че ти не си напълно убеден какво точно искаш?

Ламонт премигна.

— Но аз съм...

— Ако беше сто процента сигурен, щеше да я накараш да ти даде отговор, преди да тръгнеш. Но ти не си сигурен, защото знаеш каква е работата ти. Даваш си сметка какво искаш от тази жена. Искаш от нея да удържа домашния фронт докато ти отсъстваш с месеци. Ако имате и деца, това означава, че през повечето време тя ще трябва да живее като самотна майка. Схващаш ли картинката, Ламонт?

Момчето очевидно се чувстваше неловко.

— Може би.

— Поради дългите ни назначения, ние с теб живеем в два отделни свята. Това е благословия, но и проклятие. Дали съм пропуснал рождените дни на някое от децата си? Да, и то неведнъж. Но пък съм бил надалеч, когато съпругата ми сама е сменяла изгорелия електрически бойлер. Отсъствал съм, когато е карала колата на ремонт. Не съм бил там, когато е влачела пищящо от ужас дете към кабинета на зъболекаря. Да, пропуснал съм всички тези моменти от живота на семейството си. И за някои от тях не съжалявам. Всеки, който отказва да признае това пред себе си, е лъжец.

Стив бе шокиран от искреността, с която произнесе последните думи. Чувстваше обаче, че е длъжен да бъде напълно откровен с

Ламонт. Не можеше да отрече, че дълбоко в душата си харесва продължителните си отсъствия. Можеше да си позволи лукса да стовари всичко върху раменете на Грейс с ясното съзнание, че тя ще се справи блестящо. Подобно признание не беше особено ласкаво, но пък си беше самата истина.

— Извинете ме, сър, но щом бракът се оказва такова изпитание, защо повечето от мъжете на борда на този самолетоносач са семейни? Както и жените, всъщност.

„Защото човешкото сърце никога не спира да се надява“, помисли си Стив.

Но не изрече думите на глас. Джош Ламонт беше влюбен. И сам щеше да достигне до това прозрение. Затова Стив продължи да се прави на адвокат на дявола.

— Може би по-правилният въпрос в случая е защо има толкова много разводи. Процентът на разводите на служещите на борда на самолетоносача е два пъти по-голям от средния за страната. — Стив не можеше да отрече, че тази мисли от доста време насам се въртяха в главата му. — Съпругата на флотския офицер трябва да бъде изключително силна и независима, защото, в противен случай, не би могла да се справи по време на продължителните отсъствия на съпруга си. Само дете, когато една такава жена организира сам-самичка живота на семейството си години наред, тя придобива самоувереност и издръжливост и в един прекрасен ден разбира, че може да си тръгне и да си изгради нов живот. Съвсем сама.

— Така както е направила майка ми.

Стив отново изпита стария гняв, породен от предателството на Сиси.

— Когато си на плаване, трябва да имаш абсолютно доверие на съпругата си. В противен случай ще се побъркаш. А когато се прибереш у дома, се налага да започнеш от самото начало и да се учиш отново как да съжителстваш с друг човек.

Това не беше най-добрият бащин съвет, който би могъл да му даде. Но пък Стив не беше баща на този млад мъж.

— Както и да е — заключи той. — Ако искаш да си върнеш концентрацията и да се съсредоточиш изцяло върху задълженията си на този кораб, най-добре е да се опиташ да бъдеш напълно искрен със самия себе си. В съмненията няма нищо лошо. Приеми ги и се

фокусирай върху работата си. Защото ако не подобриш оценките при кацанията си, ще ти се наложи да приемеш някои промени, независимо дали това ти харесва, или не.

Ламонт изглеждаше доста стреснат, когато отново отдаде чест и излезе от кабината.

Стив по навик потърси с ръка медальона със свети Кристофър, който винаги висеше на шията му. Не го намери. Бръкна по-надълбоко под яката си, опитвайки се да напипа тънката верижка. Нямаше я. Намръщи се и внимателно огледа пода под и около бюрото. Опита се да си спомни кога за последен път бе видял, че медальонът не си е на мястото, но не можа. По дяволите!

Изпълни се с лоши предчувствия. Носеше този медальон откакто бе постъпил във флота. Той беше неговият талисман. През всичките тези години бе вярвал, че медальонът му носи късмет. Съзнаваше, че това е глупаво суеверие, но това бе първото му плаване без медальона. Освен това бе първото плаване, през което отношенията му с Грейс не бяха добри. Първото плаване, по време на което командваше собствения си син, макар че съвсем до скоро дори не бе чувал за съществуването му. Много неща, които му се налагаше да прави за пръв път. И нито едно от тях не беше добро.

Съдбата обаче имаше странно чувство за хумор. Сиси му бе подарила въпросния медальон. Той бе единственото нещо, което бе запазил от връзката си с нея. Сега медальонът вече го нямаше, но в живота му се появи нещо далеч по-важно и значимо, което да му напомня за нея. Появи се Джошуа Ламонт.

Стив извади визитната картичка, която бе прибрал в портфейла си вечерта преди отплаването. Беше му я дал Джо Лорд, бивш негов колега, който бе напуснал флота и бе започнал работа в частния сектор. Стив влезе в електронната си поща и започна да пише.

3.

Грейс се загледа невярващо в календара, поставен върху тоалетната ѝ масичка. Незнайно как тази година бе успяла да се абстрахира напълно от собствения си рожден ден. Днешната дата обаче ѝ подежда като стрелба от засада.

Четиридесет години. Днес тя ставаше на четиридесет.

Прииска ѝ се да избяга и да се скрие някъде. Вместо това навлече анцуг и върза косата си на конска опашка. Имаше предостатъчно работа и нямаше време за размотаване. Само че ѝ беше трудно. Все ѝ беше трудно напоследък. Сърцето ѝ постоянно тегнеше от мъка. Придружена от Дейзи, Грейс се затича надолу по стълбите, влезе в кухнята и сложи един банан и малко соево мляко в блендера, за да си приготви сок. Бръмченето на миксера я накара да премигне и вероятно събуди децата, но пък те и без друго вече трябваше да стават.

Брайън пристигна пръв. Очите му тази сутрин блестяха малко по-особено. Стори ѝ се невероятно възмъжал. И изключително красив. Имаше пясъчноруса коса, силно и изразително лице като баща си и невероятно чувство за хумор. Може би ѝ бе подготвил някаква изненада за рождения ден. Все пак става дума за Брайън, напомни си Грейс. Той никога не си спомняше рождения ѝ ден. Опита се да прикрие подозренията си и да се държи като всяка друга сутрин.

— Днес си станал рано — отбеляза Грейс.

Той изсипа половин кутия мюсли в една голяма жълта купа.

— Аха. Ей, мамо?

— Да?

— Имам изненада за теб.

Разбира се, че ще има. Момчето, което все забравяше рождения ден на майка си, вече бе станало мъж. Може би това, само по себе си, беше знак за неговото възмъжаване.

— Каква изненада? — попита Грейс, неспособна повече да сдържи усмивката си.

Той се изправи и откачи раницата си от закачалката зад вратата. Отвори я и измъкна отвътре един голям и дебел плик.

— Това пристигна с вчерашната поща.

Напълно озадачена, Грейс протегна ръка и го взе от него. Пликът беше прекалено голям, за да съдържа обикновена картичка с поздравления за рождения ѝ ден. Отдалечи го от себе си — поредната от радостите на остаряването бе отслабеното ѝ зрение — и прочете адреса на подателя. „Висше училище по дизайн на Роуд Айлънд“, прочете на глас тя. И тогава най-накрая разбра — това писмо не беше за нея и за глупавия ѝ четиридесети рожден ден. То беше за Брайън. За неговите мечти и за бъдещето му.

— О, Бри! — възкликна Грейс. — Нали е това, за което си мисля?

Той се ухили от ухо до ухо. Изглеждаше по същия начин и когато удари първата си спасяема бейзболна топка.

— Защо не ми каза още вчера?

— Когато се прибрах от училище ти не си беше у дома. После аз отидох на работа, а когато се прибрах, ти вече спеше. Но това няма значение, мамо. Ти си първият човек, на когото казвам.

Тя се усмихна щастливо.

— Ти успя, Брайън. Знаех си, че ще успееш. — Почувства се пълна глупачка заради очакванията, свързани с рождения ѝ ден. — Сине, не можеш да си представиш колко много се гордея с теб — рече му тя. — Хайде, ела да видим какво пише тук.

Седнаха един до друг на масата в кухнята и прегледаха всички материали, изпратени заедно с писмото, с което информираха Брайън, че е приет в колежа. Формуляри за попълване, карти на кампуса, списъци със задачи, които трябваше да бъдат свършени. Всички документи изглеждаха твърде официални. И невероятно важни.

Добрата новина бе, че по-голямата част от таксата за обучение можеше да бъде покрита със стипендии и заеми. И въпреки това, дори и докато поздравяваше Брайън за успеха, Грейс с мъка успяваше да сподави болката, пронизала сърцето ѝ. Това тук беше неговото бъдеще. Той съвсем скоро щеше да направи първата си самостоятелна стъпка. Голяма и съдбоносна стъпка, която щеше да го отдалечи от нея.

— Какво? — попита Брайън, почувствал изпитателния ѝ поглед върху себе си.

— Ще ми липсваш, синко.

— Той още не е заминал, за да ти липсва — изтъкна Кати и се приближи до масата, за да закуси. Веднага забеляза документите. — Уха! Приет си. Ей, Ема, Брайън е приет. — После се обърна към брат си: — В крайна сметка все пак успя да намериш колеж, в който са готови да те вземат.

— Много смешно! — отвърна той, но в думите му този път нямаше никакво раздражение.

Ема разлисти брошурата с информация за кампуса.

— Поздравления, Брайън.

Грейс се опита да разгадае настроението на Ема. Тя самата като че ли не кроеше никакви планове, макар вече да бе получила потвърждение, че е приета в университета на Вашингтон. Грейс се среща с училищния съветник на дъщеря си и сподели с нея тревогите си.

— Това е съвсем нормално — увери я госпожа Снайдър. — На много от децата им е трудно да вземат окончателно решение. Това, че не говори по въпроса, не означава, че той не я интересува. Допускам дори, че постоянно размишлява и се опитва да реши къде да продължи образованието си.

Децата закусиха и скоро след това тръгнаха за училище, споделяйки с нея плановете си за деня.

— Мен не ме брой за вечеря — рече ѝ Кати. — Тази вечер двете с Брук трябва да довършим проекта си по американска история.

— Аз ще работя в басейна до осем — напомни ѝ Ема.

— Аз също — обади се Брайън. — Ще работя в магазина за велосипеди до затварянето му.

Грейс застана на входната врата заедно с кучето и им махна с ръка за довиждане. И какво като забравиха рождения ѝ ден? Той се повтаряше всяка година, независимо дали на нея ѝ харесваше или не. Децата, всъщност, ѝ бяха направили услуга. На кого пък му е притрябвало да отбелязва факта, че става на четиридесет?

Брайън спря колата в самия край на алеята. Ема свали стъклото на прозореца и извика:

— Ей, мамо?

Грейс се приближи да види какво става. Ема ѝ подаде пакет, увит в лъскава розова хартия. Кати подаде глава през задния прозорец.

— Не се прави на толкова изненадана!

— Да не би да си мислиш, че татко ще ни остави да забравим? — възкликна Брайън. — За бога, мамо, знаеш, че подобно нещо е невъзможно.

Сърцето на Грейс подскочи от радост. Тя бръкна в пакетчето и извади отвътре някаква карта и лист хартия, на който бе напечатано нещо.

— Това е програмата ти за полудневно посещение в салона за красота на Джийн Хуарез — обясни Ема. — Запазили сме ти часове за маникюр, педикюр, грим и прическа. Утре в десет сутринта.

— Момичетата казаха, че ще ти хареса — смотолеви Брайън.

— Прекрасно е — отвърна Грейс. — Благодаря ви.

— Подаръкът е и от татко — напомни ѝ Кати. — Не забравяй да благодариш и на него.

Грейс влезе в кабинета и се залови за работа. Както обикновено електронната ѝ поща се оказва претъпкана със съобщения от агенции за продажба на недвижими имоти, превозвачи, партньори и консултанти. В момента Грейс работеше върху четири проекта, които ѝ осигуряваха целодневна заетост. Но на нея това ѝ харесваше. Много при това. Харесваше ѝ да бъде заета, да провежда телефонни разговори, да уговаря срещи, да спазва разписание. Изобщо не можеше да си спомни как бе запълвала времето си, преди да започне работа.

От време на време обаче се намираще кой да ѝ го припомни. И това обикновено беше Алисън Краудър, която ѝ се обаждаше по телефона, или пък ѝ изпращаше електронни съобщения. Съвсем скоро Грейс щеше да придобие статута на съпруга на командир на въздушен отряд и, като такава, щеше да бъде засипана с безброй задължения, за изпълнението на които нямаше да получи нито признание, нито компенсация от флота.

Когато се омъжи за Стив Грейс се зае да изпълнява задълженията си на съпруга на офицер от флота без дори да се замисля върху съществуващите алтернативи. Напоследък обаче мислеше предимно за алтернативите.

Работи, без да спира в продължение на няколко часа, изгубила напълно представа за времето. Стресна я входният звънец. Дейзи

мигновено скочи и залая толкова силно, че стъклата на прозорците потрепераха.

— Тихо, тихо! — предупреди я Грейс.

Часовникът на монитора пред нея показваше четири след обяд. Грейс стана от бюрото, отвори входната врата и се озова пред огромен букет. Дейзи се промуши край нея и започна да души, изпълнена с подозрения.

Една млада жена надникна иззад гората от розови рози, уханни карамфили и сочна папрат.

— Доставка за Грейс Бенет — рече тя.

— Уха! — отвърна Грейс и нагласи голямата стъклена ваза върху масичката в антрето. — Благодаря... това е напълно неочаквано. — Подписа се, че е получила цветята, сбогува се с момичето и се прибра в къщата. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Най-накрая, помисли си Грейс. Стив, в края на краищата, бе решил да сложи край на студената война. Едно беше да даде на децата номера на кредитната си карта, за да платят за разкрасяването ѝ в салона, но това тук бе нещо съвършено различно. Цветята бяха лично от него. Нещо като маслинова клонка.

От гърлото ѝ се отрони смях, който повече приличаше на ридание. Грейс се затича към кабинета, за да му изпрати имейл. Най-малкото, което можеше да направи в момента, бе да му съобщи, че цветята са пристигнали. А след това той може би щеше да ѝ отговори, или пък да звънне по телефона по-късно.

Кликна върху иконката за нови съобщения. После се поколеба. Стана отново и бавно се върна във файето. Приблужи се до букета и се огледа за някаква картичка. Откри я закрепена върху тънка пластмасова подложка. Моля те, нека да бъде от Стив, примоли се тя и отвори малкия плик.

Проклетият шрифт беше твърде ситен, за да го прочете без очила. Извади от чекмеджето очилата си за четене и обърна картичката.

„Честит рожден ден, Грейс.
И благодаря за всичко.

Рос Камерън.“

Грейс подскочи виновно и скри картичката между две книги на рафта. Веднага след това я извади я и прочете още веднъж. И отново я скри. Само че нямаше как да премахне уханието на розите и карамфилите. Ароматът им изпълваше цялата къща и буквално я опияняваше.

— Откъде мислиш, че е научил? — попита тя Дейзи.

Кучето тупна с опашка по пода.

— Но той ме попита! — Грейс щракна с пръсти и кучето мигновено застана нащрек. — В един от разговорите започнах да хленча, че ставам на четиридесет и той ме попита кога точно. „Ще отбележа датата на календара си, за да не забравя кога ще настъпи краят на света“, беше се пошегувал тогава той.

Напоследък все по-често ѝ се случваше да мисли за него и този факт я смущаваше. Той беше нейният пръв и най-важен клиент. Беше рискувал с нея и ѝ бе възложил изпълнението на огромен проект. Макар че го познаваше единствено от телефонните разговори и имейлите, които си разменяха, Грейс го чувстваше необяснимо близък. Благодарение на естеството на работата си тя познаваше вкусовете и предпочитанията му и знаеше, че би искал новият му дом да има изглед към океана. Знаеше още колко тежат вещите му и какъв вид кафе предпочита. Научила бе, че е изключително щедър с подчинените си и че е бейзбол фен.

Смяташе, че Рос живее много романтичен живот. Беше вносител и разпространител на вина и работата му му позволяваше да пътува по целия свят. И то не къде да е, а в Бордо и Модена, Напа и Чили. Приказни места, на които се срещаше с важни хора и сключваше изгодни сделки. Ако се съдеше по бюджета, който Рос бе отделил за преместването на компанията си, бизнесът му очевидно се развиваше повече от успешно.

Грейс все по-често се питаше как ли изглежда и дали лицето му съответства на непосредствения му смях. Чудеше се дали наистина е толкова внимателен и грижовен, колкото изглеждаше по телефона.

Той като че ли също се интересуваше от нея. Винаги намираще време да изслуша разказите ѝ за децата и приятелите ѝ, за новата къща и за негодите, свързани с отглеждането на малко кученце. Разговорите им никога не бяха насилени, неискрени или прибързани. Напротив, винаги бяха интересни и дори трогателни на моменти. Напоследък

обаче Грейс все по-често и по-често възприемаше това странно приятелство като нещо забранено. Понякога в разговорите им се прокрадваха и завоалирани опити за интимност и флиртуване, но те бяха напълно безопасни. В края на краищата, двамата с Рос не се познаваха дори.

Само че всеки път, когато доловеше аромата на розите, Грейс си спомняше за него.

Десетина пъти вдига телефонната слушалка и избира номера му, но така и не се осмели да проведе разговор. Написа му имейл, в който му благодари за цветята. После го изтри, без да го изпрати. Изгуби половин час да се рови из чекмеджетата на бюрото си, опитвайки се да открие най-подходящата хартия, за да му изпрати написано на ръка писъмце, но не написа нищо, защото просто не я свърташе на едно място.

В пощата ѝ я очакваше съобщение от Стив. Беше съвсем простичко: „Честит рожден ден, Грейс. Получи ли подаръка си от децата? Ще се опитам да се ти се обадя по-късно. Стив“.

Ледена тръпка пробяга по цялото ѝ тяло. Ами ако двамата със Стив не успеят да изгладят противоречията си? Ами ако досадата, настанила се в живота им през последните няколко години, в комбинация с неговата измама и собствената ѝ новопридобита независимост са успели да причинят непоправими вреди на брака им? Грейс най-накрая успя да назове с име онова, което витаеше като тъмен облак около тях през последните години. Много преди и двамата да научат за съществуването на Джош.

Развод.

Стана ѝ още по-студено. Скочи и трескаво се зае да почисти къщата. След като изтърка до блясък цялата кухня, Грейс най-накрая спря и си позволи да помисли за немислимото. Как би изглеждал животът ѝ, ако Стив не е част от него?

Спомни си колко бързо и силно се бе влюбила в него, но изведнъж се улови, че се пита каква част от съпруга си бе имала през всичките тези години. Дори и в деня на първата им среща той съвсем ясно бе дал да се разбере, че е изцяло отдаден на флота. Флотът беше неговата мечта, а Грейс, като негова съпруга, трябваше да я приеме и за своя. Години наред и двамата вярваха, че работата му е далеч по-важна от всички трудности, несгоди и лични копнежи.

Нещата обаче се промениха и Грейс бе изцяло погълната от своите мечти, своите копнежи и своите надежди. Тази нощ си легна обгърната от аромата на рози и измъчвана от неприятното чувство, че макар и вече на четиридесет, тя си остава все така невидима и незабележима.

4.

Грейс се качи на щатския ферибот в Клинтън, който свързваше остров Уидбей с континента. Веднага щом паркира колата тя се качи в кафенето на горния етаж и си поръча силно капучино с много сметана.

— Грейс! Здравей, страннице — извика някой зад нея.

Грейс едва не припадна от изненада. Но веднага се овладя.

— Здравсти, Стан. Трудно ми е да те позная без жълтата ти тениска за фитнес.

Двамата се настаниха в едно от сепаретата и отпиха от кафетата си.

— Много рано си излязла от къщи днес — подхвърли Стан.

Той работеше в завода на „Боинг“ в Еверет и пътуваше до там с ферибота. Изглеждаше много елегантен и издокаран с шития си по поръчка кафяв костюм, а в едната си ръка носеше малко куфарче за документи.

Грейс погледна обикновения си плетен пуловер и старите дънки. Помисли си, че на връщане към къщи вече нямаше да е облечена с тях. Дните ѝ на повлекана бяха преброени. Това бе едно от многото обещания, които си бе дала предишната нощ.

— Как е Шърли? — попита Грейс.

— Прекрасно, както винаги. Двете с дъщеря ми изглеждат малко стресирани заради предстоящата сватба, но пък от друга страна ми се струва, че искрено се забавляват с приготовленията. А ти накъде си тръгнала толкова рано, Грейс?

— Отивам до града — отвърна тя. Не можеше, естествено, да признае всичко пред Стан, но би могла да сподели с него част от плановете си. — Женски работи... Най-напред смятам да напазарувам, а след това ще се погледея малко в салона на Джейн Хуарез. А след това имам среща... с клиент за обяд. — Стомахът ѝ се сви само при мисълта за това. Само че вече нямаше връщане назад. Това му беше хубавото на ферибота. Носеше се напред със скорост от осемнадесет възела и не спираше докато не стигне на другия бряг.

— Страхотно — възкликна той със съпричастността и разбирането на истински приятел. — Много се радвам за теб и за бизнеса ти, който се развива толкова добре. Шърли също все повтаря, че иска да се захване с нещо. Тя е много талантива майсторка на ръчно ушитите пъстроцветни юргани, но все не се решава да започне да се занимава с производството им на по-професионално ниво.

— Мислиш ли, че сега, след сватбата на дъщеря ви, би могла да се заеме с това?

— Не. Дватама вече разговаряхме по този въпрос, но Шърли е напълно доволна от живота си такъв, какъвто е.

Грейс разбърка кафето си.

— Сигурен ли си в това?

— Абсолютно.

— И как може да си толкова сигурен?

— Много лесно — отвърна Стан. — Непрекъснато я питам и тя ми отговаря. Дватама с нея често говорим за това как се чувстваме — поотделно и заедно, като семейство.

На устните на Грейс се появи замислена усмивка.

— Браво на вас! — подхвърли тя.

Фериботът се насочи към пристана в Мукилтео и те станаха, за да се качат в колите си.

— Приятно прекарване в града, Грейс — пожела ѝ Стан.

Влезе в магазина „Нордстром“ малко след отварянето му. Отмина старомодните плетени експонати и буквално премигна при вида на елегантните костюми в синьо и бяло със златни копчета и еполети, комбинирани с консервативни и елегантни обувки с ниски токове. Идеални за официални случаи. Някои от приятелките ѝ вече я питаха какво възнамерява да облече на церемонията по производството на Стив.

Почувства се не на мястото си докато разглеждаше неестествено тесните рокли, изработени от абсолютно непрактични материи и обагрени в ярки пролетни цветове. Въпреки това продължи да търси, твърдо решена да промени външния си вид. Твърде дълго бе живяла като невидима и невзрачна повлекана.

— Може ли да ви помогна? — Една от продавачките се приближи до нея с неизменния въпрос. Жената, макар и вече на възраст, беше изключително привлекателна и елегантна.

Грейс се постара да не изпитва чувство на малоценност заради широките дънки и ниските, но пък иначе много удобни обувки.

— Да — отвърна тя. — Търся нещо по-специално, подходящо за... делови обяд.

Продължаваше да го нарича по този начин, макар да знаеше, че *не е*. От известно време насам Рос Камерън все я молеше да се срещне с него. Беше пристигнал за две седмици в Сиатъл, за да организира настаняването на компанията си. И искаше да я покани на обяд.

Въпросът обаче не беше в обяда. Грейс чувстваше, че и той е силно заинтригуван от нея. Мисълта, че Камерън проявява интерес към нея като към жена ѝ носеше необяснимо удовлетворение.

Снощи, малко след десет вечерта, тя събра достатъчно смелост и му позвъни у дома. Дали поканата за обяд все още е в сила?

Ама разбира се, че е в сила!

Очакваше да изпита чувство на вина докато пробваше скъпите дрехи и преценяваше всеки тоалет със сериозността и задълбочеността на съдия от конституционния съд. Когато обаче стигна до третия костюм — права, тъмночервена пола и блейзър от черен габардин, Грейс изведнъж осъзна колко много се забавлява.

Огледа се от всеки възможен ъгъл в трикрилното огледало в пробната и този път не изпита ужас. Защото изглеждаше... *добре*. Жената, която я обслужваше, вероятно почувства промяната в настроението ѝ, защото мигновено я засипа с още предложения — електриковосиня копринена рокля, лимоненожълта блуза, спортен панталон в графитеносиво. Донесе и съответните аксесоари — шалове, брошки, колани и гривни. В крайна сметка Грейс се спря на тъмночервената пола и черния блейзър, в комбинация с блуза по врата и копринен шал на геометрични фигури с лъскава закопчалка.

— Много красив тоалет — увери я продавачката. — И ви стои чудесно.

— Благодаря, ще го взема. Струва ми се обаче, че етикетът му е сбъркан — заяви тя и показа на продавачката висящия етикет. — Тук пише, че е номер десет.

— Не, няма никаква грешка.

— Но аз не нося десети номер от години.

— Е, вече носите.

Грейс се почувства почти безразсъдна, когато прибави към покупките си бельо и сутиен, чорапи, обувки и чанта. Днес всичко трябваше да е ново.

В приповдигнато настроение тръгна към следващия си ангажимент. Жената с име Иванка се спусна отгоре ѝ като екзотична птица и я поведе от място на място — маникюр, подстригване, грим. Грейс изпита тревога, забелязала влажните кичури, които се трупаха в краката ѝ, но не каза нищо. Нали искаше промяна? Е, точно това щеше да получи. Съгласи се да ѝ направят златисти и почти руси кичури. Най-накрая, точно в един след обяд, Иванка завъртя стола ѝ към огледалото.

— Вижте се — подкани я тя. — Какво мислите?

Да мисли? Та как би могла да мисли? Взираше се в непозната, която я гледаше от огледалото, и не можеше да формулира и най-простичкото изречение. Кое беше това създание? Тази интересна жена с лъскава руса коса и безупречен грим?

— Да не се разплачете! — предупреди я Иванка. — Не бих искала да си съсипете грима.

— Не се тревожете, няма такава опасност — увери я Грейс. — Добре съм. Просто се... ами изненадах се, нищо повече.

— Красива сте — увери я Иванка. — Съпругът ви ще остане очарован от вас.

Грейс не знаеше как да отговори на това, затова само се усмихна и тръгна към съблекалнята, за да свали престилката, която бе получила при пристигането си в салона. После облече новите си придобивки и когато свърши се почувства като нова. Самоуверена и дръзка. Натъпка старите си дрехи, обувките и глупавата дамска чанта, купена от разпродажба, в една от торбите, които бе получила в магазина и я връчи на момчето, което обслужваше асансьора.

— Ще можете ли да я изхвърлите вместо мен? Няма да ми трябва повече.

Вдигнала високо глава, Грейс забързано тръгна надолу по „Пайн стрийт“. Постоянно се оглеждаше във витрините, покрай които минаваше и всеки пък се изненадваше от външния си вид. Изглеждаше

елегантна и изтънчена. Истинска делова жена, която отива на обяд с клиент.

Или на среща с непознат мъж.

Грейс рязко забави крачка. Самоувереността ѝ се разколеба. Това, което правеше, беше истинска лудост. Не ѝ беше мястото в този изискан ресторант в центъра на града. А къде ѝ беше мястото? У дома? Да приготвя вечеря на децата, които щяха да закъснеят, защото двамата работеха, а Кати имаше репетиция на духовия оркестър? Да седи затворена в кабинета си, да се занимава с кореспонденцията и да се губи в догадки за бъдещето на брака си?

Изправи рамене и продължи напред, опитвайки се да се освободи от съмненията си. Опитваше се да преосмисли живота си. Процесът беше доста плашещ, така е. Освен това не беше лесно. Всъщност, беше далеч по-трудно отколкото някой би могъл да си представи. Но това не означаваше, че не си струва усилията.

Помисли си, че кризата в брака е най-силният импулс, който би могъл да вдъхне на коя да е жена куража да реализира мечтите си. Не, това схващане бе твърде цинично. Не трябваше да разсъждава по този начин, а да се гордее с положителните промени, които бе внесла в живота си. Беше създала успешно развиваща се компания от нулата, купила беше къща, подобрила бе здравето и кондицията си. Днес пък се бе погрижила за външния си вид. А това са все положителни промени, каза си тя. Всичките до една.

Опитвайки се да поддържа смелостта си, тя продължи към „Пайк плейс“. По тротоарите бяха наредени будки, отрупани с красиви цветя и най-различни плодове. Жонгльор изнасяше представлението си пред групичка ученици, а един сляп клоун предлагаше на минувачите балони под формата на животни. Туристите се тълпяха около едно прасе от месинг с естествени размери и наблюдаваха работниците на рибния пазар, които обработваха уловената риба.

— Глави надясно! Блондинка! — провикна се един от работниците, препасан с мръсна гумена престилка.

Грейс го погледна и едва тогава осъзна, че той имаше предвид нея. Мъжът се ухили и подхвърли една съомга към колегата си.

Грейс вдиша дълбоко аромата на цветя и риба, на отработени автомобилни газове и прясно изпечен хляб. Движеше се сред тълпата на пазара подобно на лист, повлечен от течението на река. Стигна

средното ниво на пазара и зави по една тясна алея, която водеше към бистрото.

Застана пред вратата и отново изпита колебание. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Ами ако той се окажеше някакъв ужасен човек? Сваляч и перверзник?

Пое дълбоко въздух и влезе. Заведението бе препълнено с хора, които обядваха около маси, застлани с бели ленени покривки и отрупани с бял порцелан.

Осмели се да потърси с поглед самотен мъж, но никой от присъстващите не отговаряше на това описание.

Салонната управителка се приближи към нея и я поздрави.

— Аз... имам среща за обяд — обясни Грейс.

Съмненията я връхлетяха още докато говореше. „Какво правя тук? Това наистина е лудост!“ Трябваше да си тръгне веднага. По-късно щеше да му се обади и да се извини.

Усмихна се с неудобство на управителката и рече:

— Всъщност, се боя, че трябва да тръ...

— Грейс?

Един мъж с тъмен костюм се отдели от бара и тръгна право към нея.

О, боже! Мили боже!

— Ти си Грейс, нали? — попита я мъжът и Грейс мигновено разпозна гласа, който бе чувала толкова често по телефона. — Уха! Страхотно е, че най-последно имам възможността да се запозная с теб. — Той протегна ръка. — Рос Камерън.

Мили боже, изведи ме от тук.

Успя някак си да стисне ръката му и да се усмихне.

— И аз се радвам да се запозная с теб. Благодаря ти, че се съгласи да се срещнем.

Управителката ги заведе до една ъглова маса до прозореца. Грейс седна, остави новата си чанта под стола и се загледа в менюто. Трябваша ѝ тридесет секунди, за да разбере, че е обърнато на обратно.

Рос Камерън изглеждаше напълно спокоен и овладян. Разгледа обстойно менюто, след което го остави на масата.

— Съжалявам — заяви той. — Нямам и най-малка представа какво искам да ям. Все още не мога да преодолея шока от срещата с теб.

Обезоръжаващото му признание стопи леда и тя се разсмя.

— Господи, толкова се притеснявах за тази среща.

Той се облегна назад и я погледна изпитателно. В очите му имаше доброта и смях.

— И защо така?

— Ами не бях сигурна какво да очаквам. Знаех само, че си страхотен по телефона.

— Боеше се, че може да приличам на Сирано дьо Бержерак, а?

Тя отпи от водата си.

— Не съвсем. — После отново се разсмя. — Добре де, може би малко. Но ти имаш хубав нос. — Той целият беше хубав. Очи с цвят на скъпо и отлежало уиски. Закачлива усмивка. Забележителен вкус по отношение на дрехите.

— И ти не си точно такава, каквато си те представях — призна той.

Охо-о! Не беше сигурна как да разбира това.

— Продължавай.

— Ами децата ти са вече големи хора и аз все си те представях малко по... зряла. Само че ти не изглеждаш достатъчно възрастна, за да имаш толкова големи деца, Грейс. — Взе чашата си с вода и я чукна в нейната. — Радвам се, че се запознах с теб.

— Добре дошъл в Сиатъл — рече тя и посочи с ръка към трескавата дейност, която кипеше в залива Елиот, по пристаните и по кейовете навътре в океана. В далечината се виждаха забулените от мъгла острови, кораби и параходи пореха водите на океана.

Сервитьорът застана до масата им, за да вземе поръчката им. Единственото нещо, което Грейс все още не бе подменила, бяха очилата ѝ за четене, но тя в никакъв случай не възнамеряваше да ги вади точно днес.

— Аз ще си поръчам специалитета.

— Супа или салатата?

— Салата, ако обичате. Заливката нека бъде отделно.

— Каква да бъде заливката?

— С майонезен сос. И чаша мерло, ако обичате.

— Аз ще си поръчам същото — заяви Рос. — Включително и виното.

Когато сервитьорът се отдалечи, Рос я попита:

— Имаш ли някаква представа какъв точно е специалитетът?

Тя се ухили.

— Никаква.

— И аз.

Донесоха им виното и те отново чукнаха чаши.

— Да не би да е някоя от твоите марки? — попита Грейс.

— За съжаление не е. Но предлагат и някои от моите вина. Сега, когато вече съм тук, ще се постарая нашите етикети да започнат да се срещат по-често в района.

Специалитетът се оказа сандвич с печена на жар риба тон и пикантен студен сос от майонеза, каперси и аншоа.

— Какво облекчение! — възкликна Грейс, когато опита сандвича. — Можеше да се окаже сепия или пък някоя от онези противни миди.

— Противни миди? — повтори той.

— Местен специалитет. Ако имаш малко свободно време, след като се наобядваме ще ти покажа рибния пазар и въпросните миди. Видиш ли ги веднъж живи, никога няма да си ги поръчаш за обяд.

Той се усмихна. Убийствена усмивка! Просто убийствена.

— Разполагам с достатъчно време. Освободих си целия ден. До вечерта.

— Наистина ли? Защо?

— Защото умирах да се запозная с теб, Грейс. И исках да прекарам колкото е възможно повече време с теб.

„Ха!“ — мислено възкликна тя и почувства как се разтапя от удоволствие. И вълнение.

Разговаряха за работата ѝ и Рос ѝ зададе толкова много въпроси за „Грейс под пара“, че накрая тя се разсмя и поклати глава.

— Не ми казвай, че наистина се интересуваш от компанията ми!

— Шегуваш ли се? Аз съм възхитен от нея.

Той определено излъчваше изключителен магнетизъм. Проявяваше интерес към всеки един аспект от живота ѝ. Искаше да разбере какво харесва, да узнае мнението ѝ за най-различни неща, да сподели целите и мечтите ѝ. И през ум не му минаваше, че тя може да не е добра в работата си. Изобщо не допускаше възможността да не успее. Непоколемимата му вяра в способностите ѝ запълни огромна празнота вътре в душата ѝ.

— Компанията е съвсем малка и аз я ръководя от дома си. Какво толкова интересно намираш в нея?

— Интересувам се от всичко, свързано с теб — увери я той.

— Не съм свикнала хората да ме намират за интересна — най-неочаквано заяви Грейс. Самата тя остана толкова изумена от това признание, че грабна чашата си с вино и бързо отпи, поглеждайки крадешком към Рос. От доста време не бе разговаряла с човек, който толкова твърдо да вярва в нея. Питаше се дали си дава сметка, че е надминал всичките ѝ очаквания. До едно.

Част от нея се надяваше, че приказният принц в крайна сметка ще се превърне в крастава жаба, защото тогава ще може да се прибере у дома със съзнанието, че химията помежду им е била породена единствено от деловите им интереси.

Само че тук вече късметът не ѝ се усмихна. Той се оказа точно толкова прекрасен, колкото се бе опасявала, че ще бъде. Красив, внимателен, искрено заинтригуван от нея. Почтен, контактен и очевидно силно привлечен от нея. Изобщо не беше зле като за първа среща.

Рос беше първият мъж, изправил се пред *новата* Грейс, и тя се опияняваше от мисълта, че я намира красива.

Позволи му да я убеди да си поръча крем брюле за десерт. Сервираха ѝ го украсен с малки листенца от теменужка.

— И те се ядат — увери я сервитьорът.

Грейс погледна Рос и се усмихна.

— Никога преди не съм яла цветя.

Поспориха приятелски за това кой ще плати сметката и, в крайна сметка, се наложи Грейс, тъй като той все пак беше неин клиент. Плати с кредитната си карта, издадена на името на компанията, и остави щедър бакшиш. Спази обещанието си и го поведе на разходка из рибния пазар, като се спираше пред любимите си будки, за да му покаже стряскащите на вид сурови местни миди.

— Разбирам какво имаш предвид — призна той, загледан в дебелата, месеста тръба, която се показваше от единия край на голяма колкото ръката му мида. — Изглежда твърде... ами познато на вид, за да си го поръчаш за обяд.

Грейс му показва една сергия, на която продаваха дванадесет различни вида пчелен мед.

— Трудно ми е да повярвам, че има разлика между полския и горския мед — отбеляза той, приемайки от продавача малка пластмасова лъжичка с мед за проба. Докато осъзнае какво точно става, той я поднесе към устните ѝ. — Ти какво мислиш по въпроса?

Имаше чувството, че почувства сладкия мед чак с петите си.

— Вкусен е — отвърна тя. — Неустоим. Опитай и ти — предложи Грейс, опиянявайки се от собствената си дързост и безразсъдност.

— Ммм... — промърмори той. — Май ще си взема за вкъщи.

Навлязоха в малкия парк в единия край на пазара. Рос бе натоварен с покупки. Докато се разхождаха по алеите, той бръкна в джоба си и подаде долар на опърпания просяк, който вървеше срещу тях.

Седнаха на една пейка, която гледаше към океана. Рос се облегна назад и изпъна ръце върху облегалката. Технически погледнато, той не ме прегръща, помисли си Грейс. Ръката му все пак лежи върху пейката.

— Моят нов град — подхвърли той, загледан към сапфиренозелените води на океана и безкрайната синева на небето над него. — Тук ще ми хареса. Благодаря ти, че направи това възможно, Грейс.

Тя вдигна глава и го погледна.

— Аз ти благодаря, че пое този риск и ми повери преместването на компанията си.

— Чувствам се някак по-особен. Все пак съм първият ти клиент.

— Напълно съм съгласна с теб. И ако парите не ми трябваха толкова много, сигурно щях да поставя в рамка първия чек, който получих от теб.

— Трябваше да ти изпратя нещо по-специално, с което да отбележим началото на нашето сътрудничество.

— Но ти го направи. Цветята, които ми изпрати, бяха великолепни.

— Не, имам предвид нещо, което да задържиш. Нещо, което да ти напомня за мен.

Грейс се улови, че внимателно изучава устните му.

— Не ме карай да се разчувствам толкова. В края на краищата, ние с теб поддържаме само делови отношения.

Той премести ръка от пейката и я сложи върху раменете на Грейс.

— Не мисля, че е толкова просто.

Беше разбрала какво ще се случи в мига, в който го зърна в ресторанта. Само за част от секундата образите, които си бе изградила за него, а и за себе си, претърпяха промяна. Заслушана в крясъците на чайките, Грейс осъзна, че той се премести малко по-близо до нея.

— Имам страхотна идея! — изведнъж възкликна Рос. — Защо не те заведе да разгледаш новия ми мезонет?

— Аз вече го разгледах в интернет. Наистина е страхотен.

— На живо е още по-хубав. Съвсем близо е. Малко по-нагоре по улицата. В Белтаун.

Грейс много добре знаеше къде се намира апартаментът му. Нали точно тя му бе изпратила списък с жилища, от които да избира. Това тук е само бизнес, не спираше да си повтаря тя. В края на краищата, тя бе извършила преместването на компанията му. Нямахше нищо лошо в това да пожелае да види резултата от усилията си.

— Добре — съгласи се тя, замаяна от собствената си дързост. Светът около нея изведнъж сякаш се отдръпна назад, забулен от лека мъгла.

Изправиха се едновременно. Грейс беше толкова нервна, че неволно изпусна чантата си. Съдържанието ѝ се разпиля в краката им. Тя се притесни още повече — не си спомняше какво точно бе напъхала в нея.

— Аз ще я вдигна. — Рос се наведе и ѝ подаде пакетчето с гримове, които си бе купила от салона на Джийн Хуарез. Опаковка аспирина. Телефонът и портфейла ѝ. Тефтерче, в което записваше ангажиментите си — все още не бе дорасла за електронен органайзер. Няколко билета за ферибота.

— Благодаря — промърмори Грейс и ги прибра обратно в чантата си.

Той се наведе отново и погледна под пейката.

— Щяхме да пропуснем това — рече и се изправи. После пусна в ръката ѝ тежка връзка ключове. — Нямахше да стигнеш далеч без тях.

Вместо да ги прибере в чантата си, Грейс прикова поглед във верижката, на която висяха ключовете. Не си спомняше вече от колко

години я има. В края ѝ беше закрепена малка сребърна котва. Стив ѝ я беше подарил за първата им Коледа заедно.

Не се бе разделяла с нея вече почти двадесет години. Винаги я носеше със себе си, за да ѝ напомня, че където и да се намираще по света Стив, той винаги се връща при нея, защото тя беше неговата котва.

Стисна верижката в ръка и с благодарност почувства как студеният метал се врязва в плътта ѝ. Светът отново придоби реалните си очертания. Грейс вдигна глава и се усмихна на Рос Камерън. Ветрецьт си играеше с дългата му чуплива коса, а слънцето танцуваше в очите му. Грейс не можеше да отрече, че ѝ харесваше възхищението, което се четеше в красивите му очи. И желанието, зародило се в душата ѝ. Обаче само за един кратък миг бе проумяла, че иска всички тези неща от Стив. И от никой друг.

— Боя се, че няма да мога да дойда с теб — рече му тя.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се боеше да не изхвъркне от гърдите ѝ. — Надявам се, че и сам разбираш, че не мога.

Той не изглеждаше нито шокиран, нито наранен. Може би само малко разочарован.

— Ще те изпратя до колата ти.

— Няма нужда. Бих предпочела да се поразходя сама.

— Добре. До скоро, Грейс. Благодаря ти за обяда. А и за всичко останало.

— Не, аз ти благодаря. — Вероятно никога нямаше да разбере колко много му е благодарна в действителност.

Бързо пресече улицата. Обърна се и му махна с ръка, преди да тръгне към покрития паркинг, на който бе оставила колата си. Той обаче дори не забеляза, че му маха. Вече се бе обърнал и вървеше по пътя си, къпейки се във възхищението, което струеше от погледа на всяка жена, с която се разминаваше.

5.

Стив не можеше да бъде заблуден от откритото възхищение, с което репортерката Франсин Атуотър оглеждаше кабинета му. Жената беше професионалистка. Беше тук само защото искаше да напише добър материал.

— Кариерата ви във флота е изумителна — подхвърли тя, преглеждайки за пореден път биографията му. После натисна бутона на портативния касетофон, който държеше в ръката си. — Аз обаче се интересувам повече от истинския Стив Бенет и искам да узная онова, което можете да ми кажете, а не нещата, които пресцентърът на флота публикува за вас.

— Мадам, не мисля, че бих могъл да ви кажа нещо повече.

— Тук се казва, че сте роден и отрасъл в Тексас. Близките ви все още ли живеят там?

— Покойници са. — За майка си беше сигурен. А за баща си просто предполагаше.

— Съжалявам. Тази загуба вероятно прави собственото ви семейство още по-важно за вас.

— Вярно е. — Стив започваше да се дразни от въпросите ѝ. Дяволски добре разбираше, че това приятно на вид момиче, което го засипва с внимателно подбрани въпроси за семейството му, ще се превърне в истинска баракуда в мига, в който седне да обобщи събрания материал, за да напише статията си. И най-невинната забележка, извадена от контекста, в който е била изречена, можеше да го представи в очите на хората като хунския вожд Атила.

— По колко време приблизително прекарвате далеч от тях? — попита тя, загледана в поставената в рамка снимка на Грейс и децата.

— Дяволски много — неволно отвърна той. Думите се изплъзнаха от устата му, преди да е имал време да помисли. По принцип разговаряше много по-внимателно с представителите на пресата. — Отсъствам от къщи приблизително по половин година — поясни Стив.

— Значи през другата половина от годината принадлежите на флота, така ли?

— Точно така, мадам.

— Каква роля играе съпругата ви за професионалното ви израстване в кариерата?

Въпросът го свари неподготвен.

— Не бих казал, че играе роля. Така поставен, въпросът принизява истинската ѝ значимост и мястото ѝ в живота ми. Всеки офицер е като видимата част на айсберг. Съпругата му обаче съставлява седемдесет и пет процента от онази част, която е скрита под водата, и върху която се крепи целият айсберг. Вероятно ще попаднете на колеги, които да оспорят това мое твърдение, но аз лично виждам нещата по този начин.

— Какво е оправданието ви за продължителните ви отсъствия от дома.

Стив знаеше дежурния отговор на този въпрос. Положил бе клетва да служи на страната си. Поел бе задължението да работи за каузи и цели, далеч по-важни и значими от собственото му благополучие. Въпреки това, когато заговори, се чу да казва нещо съвършено различно:

— Няма оправдание за това, мадам. Никой и нищо не може да компенсира времето, прекарано далеч от хората, които обичаш. А продължителните отсъствия от дома могат да окажат пагубно влияние върху кое да е семейство.

За негова изненада репортерката посрещна думите му спокойно. Само очите ѝ леко се разшириха от изненада.

— Сър, може ли да цитирам думите ви?

Знаеше, че може да я помоли да изтрие от записа последното му изказване. Началниците във флота обикновено не гледаха с добро око на офицерите, които си задават въпроси по отношение на собствените си приоритети.

— Вашата работа е да публикувате истината. А истината е, че и ние, офицерите, сме хора. Не искам да говоря от името на другите, но аз лично мога да ви кажа следното: По всяка вероятност аз ще бъда следващият командир на авиационния отряд. Това е назначението, заради което съм работил през всичките тези години. Като командир на Въздушен отряд 16 на този самолетносач ще поема задачи и

отговорности, с каквито винаги съм вярвал, че мога да се справя. Но ще ви излъжа, ако не ви кажа, че не спирам да се питам как това повишение ще се отрази на личния ми живот.

Репортерката притисна малкия касетофон към гърдите си. Стискаше го така, все едно държеше в ръцете си светия граал. Стив не съжаляваше за откровеността си. Все още. Съзнаваше, че с това изявление рискува да провали мечтата на живота си, но наистина не съжаляваше. Дори изпитваше някакво странно чувство на свобода, след като най-сетне бе изрекъл на глас нещата, които не му даваха мира от дълго време. Оказа се, че не е толкова трудно да признае, че не можеше да има и място за сравнение между работата и първата среща с новородените му деца или пък с грейналото от щастие лице на съпругата му при завръщането у дома.

Младата журналистка се оказа доста пробивна и амбициозна. На повечето цивилни лица се отказваше достъп до летателната палуба, но тя бе получила разрешение от висшето командване да наблюдава нощни полети. Отблизо.

Стив ѝ помогна да облече изискваната от правилника униформа за излизане на палубата — ботуши, шлемофон, очила и бяла спасителна жилетка, върху която пишеше ВИП. След това я заведе на кулата, запозна я с дежурните офицери и ѝ показа най-удобното място, от което да наблюдава летателната палуба. Момичето буквално трепереше от вълнение и, въпреки мрачното си настроение, Стив се улови, че си спомня вълнението, което самият той бе изпитал, когато се бе сблъскал за пръв път с поразителните гледки, шумове и миризми на летателната палуба.

В последната фаза на провежданото учение, изстребителите се връщаха на самолетоносача един след друг. Всяка една от стоманените птички се прибираше с оглушителен грохот у дома, а наземният екипаж я посрещаше и веднага започваше трескава подготовка за приземяването на следващата. Стив и госпожа Атуотър се срещнаха на палубата с останалите членове от екипа ѝ — фотограф, оператор и асистент — придружавани от един от офицерите за връзки с обществеността. Докато се запознаваха и си разменяха любезности, към тях се приближи матросът от военноморската артилерия Майкъл Ривера и докладва за някакъв незначителен проблем със сигналните ракети.

Стив и офицерът за връзки с обществеността позволиха на Атуотър да разговаря с Ривера. Той беше млад войник, преливащ от ентузиазъм и напълно отдаден на работата си на самолетоносача. Стив се отдръпна встрани и се загледа през тясното прозорче за наблюдения.

Не търсеше нищо конкретно — просто се взираше в колегите си и се опитваше да насочи вниманието си към нещо извън собствените си размишления и съмнения. Въпреки това забеляза... нещо. Някакво необяснимо вълнение сред членовете на екипа, които трябваше да приземят следващия самолет. Не личеше да има сериозен проблем, но Стив все пак реши да се върне на мостика. Бъд Фостър, началникът на звеното за контрол на полетите, заговори тихо в микрофона на шлемофона си.

— „Праулър“ шест-две-три — повтаряше той, а изражението на лицето му накара стомахът на Стив да се свие от страх.

Ламонт пилотираше този „Праулър“. И сигурно беше загазил, щом кацането се ръководеше от Фостър, а не от офицера за контрол на полетите на ескадрилата. Мислите на Стив се насочиха към Ламонт — пилот с огромен потенциал, но недостатъчен опит. След последния им разговор оценките му при кацане бяха станали значително по-добри. Но дали щеше да се справи с този проблем? Дали щеше да се сети как да реагира?

Ламонт беше непознат, но беше и негов син и сърцето на Стив се сви от страх. Цялото му същество копнееше да се спусне към мостика и да направи нещо, за да помогне. В този момент обаче Джош се нуждаеше от Стив точно толкова, колкото и през изминалите двадесет и шест години. Единственото, от което се нуждаеше пилотът сега, бяха напътствията на началника на контрола на полетите. И упованието в собствените му знания и умения. Плаването вече беше към края си и самолетите бяха доста амортизирани. Въпреки усилията на техниците да ги поддържат в безупречно състояние, често се случваше да възникне проблем с разхлабен болт или скъсан кабел. Особено пък самолетите от типа „Праулър“, които летяха най-често.

Стив забеляза Франсин Атуотър и спътниците ѝ да вървят към бомбения отсек на самолетоносача. Предвид възникналите усложнения във въздуха, това щеше да бъде и краят на обиколката им, макар те да не го знаеха все още. Щеше да му се наложи да ги пресрещне и да ги накара да се приберат вътре. За съжаление не можеше да го направи,

викайки от мостика, защото просто нямаше да го чуят. Изруга тихичко и изтича навън. Негова щеше да е вината ако нещо се случи с цивилната репортерка. Тя беше негова отговорност.

Шумът на летателната палуба беше оглушителен. От двете страни на пистите светеха ярки светлини. Зад Ривера и цивилните лица имаше цилиндър за изстрелване на сигнални ракети. Стив се загледа нататък и му се стори, че от цилиндъра излизат искри. Цялото му тяло се вледени от промъкналия се в душата му ужасен страх. Можеше да им извика, за да ги предупреди, но те изобщо нямаше да го чуят от това разстояние. При все това изкрещя с пълно гърло.

Първоначално Ривера сякаш изобщо не забеляза проблема. След това изведнъж се обърна, грабна горящия цилиндър и се затича. Чу се силен гръм, който за миг заглуши другите шумове на палубата. Фонтан от искри и гъсти облаци дим погълнаха Ривера. Миг по-късно димът се разсея и пред погледите им се появи залитащият Ривера. Единият му ръкав гореше като огромна факла и хвърляше призрачни отблясъци върху лицата на ужасените цивилни. Стив пръв стигна до него. Вече бе свалил спасителната си жилетка. Хвърли се върху Ривера и затисна пламъците с дебелия и непромокаема тъкан. Огънят изгасна, но тялото на Ривера продължи да се мята по палубата.

С периферното си зрение Стив зърна цилиндъра за изстрелване на сигналните ракети. Продължаваше да дими.

Моряците от пожарната команда трябваше всеки момент да пристигнат с пожарогасителите, но вътрешността на цилиндъра вече гореше.

„Щом продължава да дими, отърви се от него.“

Дръжката на цилиндъра бе толкова гореща, че ръкавицата на Стив пламна веднага. Той изрева от непоносимата болка, но не го пусна. Цилиндърът беше твърде тежък, но той успя някак си да го вдигне и да го замъкне до самия край на палубата. Замахна силно с надеждата, че ще успее да го изхвърли далеч от кораба. Изведнъж притъмнялото небе бе осветено от силен пламък, последван от гъсти облаци дим.

Блъсна го силна въздушна струя и Стив изгуби почва под краката си. От навигационния мостик се чу пронизителния писък на сирената.

Искрите, разхвърчали се от горния край на цилиндъра, опърлиха лицето му и осветиха огромния корпус на самолетоносача, който мина

край него, понесъл се с пълна скорост сред тъмните води на океана.

6.

Грейс измина разстоянието до ферибота със скорост малко по-висока от позволената. После, допряла лице до стъклото на колата, се загледа в блисналия изведнъж дъжд. Сърцето ѝ беше пълно. Слезе от ферибота и подкара към къщи. Чувстваше се изтощена, но и опиянена от дълбочината на чувствата си.

Вятърът и дъждът постепенно намаляха още докато пътуваше по главния път. Грейс отби от мокрия асфалт, за да прибере пощата си, и забеляза първите неуверени слънчеви лъчи, които надничаха колебливо иззад облаците. Зави по алеята и остана известно време в колата, загледана към къщата си. Живяла бе къде ли не, но това бе единственото място, което обичаше. И единственото, което *притежаваше*.

Толкова много неща се бяха променили след заминаването на Стив. Най-голямата промяна обаче вероятно бе настъпила в самата нея.

Взе чантата си и купчината поща, която бе оставила на седалката до себе си, и слезе от колата. Наведе глава, за да се предпази от дъждовните капки, които падаха от листата на вековния кедр, разперил клони над алеята, тръгна по пътеката като заобикаляше локвите, за да не съсипе новите си обувки, и си отвори входната врата.

Като подрънкваше с пощата, чантата и ключовете, тя влезе в къщата. Дейзи се размърда, задраска с лапи и се изправи, като душеше и въртеше голямата си опашка. Цветята от Рос все още стояха върху масата и във фоайето се носеше силното им ухание.

Тръгна към кухнята, като пътъом зърна отражението си в огледалото. За пореден път се изуми от вида си. Преживяла бе един изключително важен ден. Срещата ѝ с Рос Камерън се оказа точно такава, каквато се бе надявала да бъде.

Пусна Дейзи навън, остави ключовете си на кухненския плот и в продължение на цяла минута остана неподвижна, загледана в малката верижка със сребърната котва в единия ѝ край. След това погледна към часовника. Децата скоро щяха да се приберат. Зачуди се дали щяха да обърнат внимание на новата ѝ рокля, прическата и умело положения

грим. Запита се дали Стив щеше да забележи, след като се прибере у дома.

За миг ѝ се стори, че не може да диша. Дори и сега, помисли си тя, изумена от начина, по който сърцето ѝ продължаваше да реагира на мисълта за него. Дори и сега. Независимо от решението, което бе взела днес, Грейс продължаваше да се измъчва от съмнения, изпълзели от пукнатините, появили се в основата на живота ѝ.

Нищо нямаше да се реши, докато Стив не се върне у дома.

Грейс тръгна към кабинета, за да прослуша съобщенията си. Преди това обаче спря до компютъра и изпрати един простичък имейл на Стив: „Трябва да поговорим. С обич: Грейс“.

Върху екранчето на телефонния секретар премигваше застрашителното число 13. Тя натисна бутона за прослушване на съобщенията и взе един химикал.

Първите няколко съобщения бяха служебни и се отнасяха до различни срокове за доставка, приблизително тегло на контейнерите, договори за превоз. След това прозвуча гласът на Кати:

— Мамо, тази вечер ще отида у Мелани. Нали може?

Следващото съобщение беше от Патриша, а след това в стаята отекна гласът на Стив:

— Здравейте, всички. — Грейс с все сила стисна химикалката. — Обажда се вашият старец от другия край на света. И знаете ли какво правя в момента? Развеждам из кораба една репортерка от „Нюзуик“...

Грейс масажираше здраво стиснатите си челюсти, опитвайки се да се успокои и отпусне докато прослушваше останалите съобщения. Поредната криза с превозвана през океана пратка. Обаждане от Лорън Стантън, която звучеше доста разстроена и предупреждаваше, че смята да отложи тазвечерното занятие по аеробика. Момичето очевидно преживяваше доста трудно отсъствието на Джош. Последното съобщение беше от адвоката на Грейс, който я информираше, че документите за създаването на компанията ѝ са готови за подпис. Съвсем скоро „Грейс под пара“ ЕТ щеше да стане факт.

Хвърли поглед към монитора и видя, че сървърът не е могъл да препрати съобщението до Стив. Странно, помисли си тя, но вниманието ѝ бе привлечено от някаква кола, която спря пред къщата. Затръшна се врата. После още една. Стори ѝ се странно, защото не очакваше никого. Изправи се и отиде да види какво става.

Един черен военен седан бе спрял отпред. Двама мъже се появиха сред градинския плет и избуялите нависоко рози.

Грейс ги видя и за миг ѝ се стори, че вътрешностите и костите на тялото ѝ се разтапят от обхваналия я ужас. Въпреки това, кой знае как, успяваше да остане права. Значи все пак я бе застигнал... Най-големият кошмар на всяка съпруга на офицер от флота.

По алеята към къщата ѝ вървяха флотският капелан и офицерът, чиято задача бе да информира семействата в случай на нещастие с техен близък.

Ако не отворя вратата и не ги пусна вътре, те ще си отидат, помисли си тя. И тогава ще може да се престори, че това не е истина. Че не се случва в действителност. Грейс обаче знаеше, че трябва да отвори.

Помисли си, че целият ѝ живот е разделен на две. Срязан с прецизността на хирургически скалпел. А този ужасен момент беше разделителната линия между двете части. Всичко от нейната страна на вратата принадлежеше към онази част, която можеше да се опише като „Преди“. От другата страна на вратата се намираше другата част... „След“...

В този момент ѝ се искаше да бе обичала повече частта „Преди“. Искеше ѝ се да не бе чакала да се стигне до „След“, за да научи скъпоценните уроци, които ѝ предлагаше животът. *Преди и след. Живот и смърт. Любов и загуба.*

Кой знае как успя да отвори вратата и да излезе отвън. Застана на верандата, притиснала гръб към стъклото на входната врата.

И офицерът, и капеланът бяха с униформи. Лицата им бяха бели като ръкавиците на ръцете им. В мига, в който изкачиха и последното стъпало към верандата, те свалиха шапките си и ги пъхнаха под мишница.

— Госпожа Бенет?

Тя кимна. Коя друга би могла да бъде? Тя беше госпожа Бенет. Госпожа Стивън Кайл Бенет. Никога не бе искала да бъде нищо друго. Не си и представяше, че би могла да бъде нещо друго. Мили боже, помисли си Грейс. Какво направих?

Мечтала бе да бъде много други неща, но сега разбираше, че е лъгала сама себе си. Дълбоко в себе си, с цялото си сърце и душа, тя беше съпругата на Стив и нищо друго.

— Мадам — обади се капеланът. — Може ли да влезем вътре.
Не... Не... *Не!*

Искаше ѝ се да запуши ушите си с ръце, да избяга и да се скрие някъде, да върне времето назад. Вместо това отвори вратата на дома си и ги пусна да влязат.

7.

В авиационното училище се бяха постарали да набият в главата на Джош всички критерии за катапултиране, но в реална ситуация като тази един-единствен фактор имаше значение — преценката на пилота. Най-важното съображение беше неговата лична безопасност и тази на екипажа, но въпреки това не беше никак лесно да запрати в океана този толкова скъп и модерен самолет, заплатен от американските данъкоплатци. Самолетът обаче продължаваше да губи височина и да пада със скорост от тридесет метра в секунда, което означаваше, че няма място за повече размишления и колебания. Само че и най-доброто обучение на света не би могло да го подготви за това толкова важно и съдбоносно решение.

Ето че се бе сблъскал с най-големия кошмар на всеки пилот. Изгубил бе контрол върху самолета. Той беше изгубил контрол. Съвсем тънка и почти недоловима разлика в нюанса, която обаче го подтикна към неизбежното решение. Всички те щяха да оцелеят само при условие, че реагират достатъчно бързо и успеят да дръпнат ръчките на катапулта, преди да е станало твърде късно. Чувстваше, че Нюман, Търнбул и Хетч очакват командата му. Стори му се, че долавя миризмата на адреналина им.

Той и останалите бяха закопчани за катапултиращи седалки с тегло 60 килограма плюс 10-килограмов ракетен катапулт. Налагаше се да приемат на доверие уверенията на екипажа по поддръжката, че преди полета са били закопчани така, че да не изпаднат от седалките в случай на катапултиране. Трябваше още да се доверят и на уменията на хората, които бяха нагънали парашутите. Защото в ситуация като тази, една-единствена грешка бе достатъчна, за да определи разликата между оцеляването и смъртта.

Докато мислено си припомняше списъка с инструкции при катапултиране, понятието му за време сякаш се промени. То се сведе до неща като премигване с очи, един оборот на ротора, или пък вибрирането на кормилото, което не се поддаваше на контрола му. И до най-мимолетния образ от всички — мисълта за Лорън. Беше му

изпратила имейл с молба да ѝ се обади. А той не го бе направил. Като пълен идиот бе решил да отложи разговора за след края на мисията. Едва сега разбираше, че когато човек е влюбен, не може да си позволи да отлага толкова важни неща.

„Обичам те, Лорън...“

Вложи цялото си сърце в тази едничка мисъл. Представи си пръстена, скрит в закопчания джоб на летателния му костюм. След това зае нужната поза, притисна гръб към облегалката, наведе глава и сви крака към гърдите си. Най-накрая издаде командата:

— Катапултирай! Катапултирай! Катапултирай!

В мига, в който с все сила дръпна ръчката, Джош задейства цяла поредица от събития. Четирите седалки бяха настроени така, че да се изстрелят през определени интервали от време, за да се избегне възможността от сблъсък във въздуха. Една, две, три... Чу, че седалките на екипажа бяха изстреляни в бърза последователност. Горният остър ръб на първата седалка бе разбил прозрачния купол на пилотската кабина. Натрошеното предпазно стъкло се посипа като дъжд върху Джош. В кабината се завихри истински ураган и разпиля надалеч авиационните му карти. И последният ракетен двигател изригна, след което последва неземна тишина.

Седалката на Джош изобщо не се помръдна. Силна паника сграбчи сърцето му и той отново протегна ръка към жълтата дръжка. В следващия миг седалката полетя във въздуха. Все едно че се возеше на увеселително влакче, тласкано по релсите от мощния ракетен двигател. Джош изхвърча от кабината и седалката го отнесе надалеч от самолета, за да се избегне възможността за сблъсък със стабилизатора на опашката. Имаше чувството, че очите му ще изхвъркнат от орбитите си. Кръвта шумеше в ушите му, а вътрешностите му сякаш всеки момент щяха да се сплескат от ускорението, което беше четиринадесет пъти по-голямо от земното притегляне. Леденият вятър го пронизваше до кости. Оглушителният шум отекваше в ушите му. После почувства някакъв тласък. Подобно на ято птици зад него зашумоля парашутът. „Моля те, Господи, нека проработи...“

Последва втори тласък, целящ този път да изстреля седалката надалеч, след като парашутът се отвори. Нещо го удари толкова силно, че дъхът му спря, притиснат от пояса около кръста му. А след това някаква гигантска ръка го повдигна нагоре в нощното небе, понесе го

към тихи и спокойни места, които не бе виждал никога преди. А след това... *нищо*. Последва абсолютна тишина, студена и черна като вакуум. Няколко секунди по-късно Джош се осмели да погледне и видя, че се рее във въздуха под парашута.

Вдигна ръце и вплете пръсти във въжетата на парашута. Наистина ли бяха минали само няколко минути от момента, в който видя две падащи звезди и каза на Лорън, че я обича?

Опита се да прогони излишните мисли от главата си и да се съсредоточи върху оцеляването си. Цялото му тяло беше като изтръпнало след травмата, на която го бе подложил след катапултирането. Очите му, макар и скрити зад предпазните очила, сълзяха. В устата си усети вкус на кръв — очевидно по някое време бе прехапал езика си. Предпазните въжета на парашута се впиваха безмилостно в слабините му. Изпитваше силна болка във врата, но въпреки това не мислеше, че е счупен. Вероятно е бил изваден от позата за катапултиране под въздействието на високото ускорение.

Никъде около себе си не виждаше парашутите на останалите членове от екипажа. За момента поне. Знаеше, че има поне хиляда неща, които можеха да се объркат — незавършено катапултиране, зле сгънат парашут, повредени ракети. „Моля те, Господи...“

Осмели се да погледне надолу, но така и не можа да види къде се разби самолетът му. Ниско долу, във водата, зърна проблясващи светлинки. „Моля те, Господи, нека да са на корабите от бойната формация!“ Опита се да насочи парашута към тях, но вятърът духаше в обратната посока. Помисли си колко студена ще бъде водата — около десет градуса според последната информация, получена от метеоролозите на кораба. Ръцете му, макар и скрити в кожените ръкавици, вече бяха студени като лед.

Джош освободи комплекта за оцеляване и от горната част на парашута се спусна малка спасителна лодка, която мигновено се напълни с въздух. Краката му се потопиха във водата, после парашутът го издигна за миг и отново го топна във водата.

— Време е за шоу! — процеди Джош, едва успявайки да изрече думите през тракащите си от студ зъби.

Постара се възможно най-бързо да се освободи от парашута, защото съществуваше риска да бъде завлечен под водата от тежестта на мократа материя. В същия момент спасителната му жилетка се

напълни с въздух, задействана от контакта му с водата. Метеоролозите бяха предсказали и умерено вълнение.

— Умерено друг път! — изруга той и едва не се задави, когато една огромна вълна се стовари отгоре му.

Изруга отново и устата му се напълни с вода. *Мамка му, какъв студ!* Летателният му костюм беше непромокаем и Джош се надяваше да запази тялото му сухо. Докато се бореше с вълните в тъмната нощ обаче почувства как студената вода се просмуква на места, които трябваше да си останат сухи и топли. Първоначално бе решил, че шансовете му за оцеляване са добри, но постепенно започна да ревизира мнението си.

— Хайде, давай, кучи син такъв! — изруга отново и ритна с крак нагоре. Спасителната му лодка бе твърде мека и постоянно се пълнеше с вода. Джош не спираше да ругае. Не можеше да прецени дали лодката се е повредила или продължава да се напмпва и в момента. — Хайде, хайде! — повтори той, хвана се с леденостудените си ръце за единия ѝ край и се прехвърли вътре. В продължение на цяла минута остана да лежи по гръб с отметната назад глава и очи, вперени в небето.

Не си спомняше в колко занятия по оцеляване бе участвал до момента. Всички те обаче се провеждаха в плувен басейн. Ема бе присъствала на едно от тях и бе положила неимоверни усилия да съдържи смеха си при вида на пилотите, които, в пълно бойно снаряжение, се опитваха да се задържат на повърхността на водата. Ема, неговата сестра. И приятелка. Беше я насърчил да поеме по неговия път. Сега обаче се питаше дали не бе допуснал грешка. На никого не би пожелал това, което трябваше да преживее тази вечер.

Само дето заслугата не беше негова. Ема сама бе взела това решение. Дори и бе започнала да се изживява като войник с ниско орязаната коса и постоянния пламък в очите.

Джош смъкна шлемофона от главата си и надяна гумената шапка, която извади от комплекта за оцеляване. Смени и безполезните кожени ръкавици с гумени и се опита да определи местоположението си чрез вградения джипис локатор. След това намери онова, което му трябваше най-много — радиопредавателя. Изпрати съобщение на международната военна честота за пилоти в беда. Не последва отговор. Или не го чуваха, или проклетото радио не работеше. Реши да

изстреля сигнална ракета — заслепяващ и ярък зелено-бял пламък, последван от гъст облак дим.

Лодката продължаваше да се пълни с вода. Налагаше се непрекъснато да изгребва. Зъбите му вече тракаха неудържимо. Това е добър знак, каза си той. Признак, че тялото му все още реагира на студа. Питаше се колко дълго можеше да издържи така. Непрекъснато изпращаше съобщения по радиото и се оглеждаше за останалите, но без резултат. Около него имаше само студ, мрак и безкрайната шир на океана.

Миг по-късно някакво ритмично бръмчене наруши тишината. Джош мигновено застана нащрек, разпознал звука на приближаващ хеликоптер. Мощни светлинни лъчи се плъзнаха по повърхността на океана и осветиха бурните вълни. Джош се загледа в пулсиращите на небето звезди, обхванат от някакво странно чувство на смирение и благоговение. И сам не разбираше на кого точно говори, когато изрече почтително:

— Благодаря ти. Благодаря ти.

Спасителите му пристигнаха сред силен вихър, предизвикан от въртящите се витла на хеликоптера. Силните им ръце измъкнаха Джош от лодката, а той използва последните останали му сили, за да изкрещи:

— Екипажът ми... Нюман, Хетч и Търнбул... Добре ли са?

— Да, сър. Всички вече са на борда на кораба.

Добрата новина му подежда като банка топъл физиологичен разтвор.

— Ранени ли са?

— Нищо сериозно, сър.

Едва тогава Джош се предаде. Тялото му омекна, а хората от спасителния екип дадоха знак, че вече могат да го издърпат нагоре към хеликоптера. Очите му се замъглиха от солената вода и от сълзи на благодарност. А след това изгуби съзнание. Не помнеше как са го издърпали на хеликоптера, но дойде на себе си в мига, в който почувства твърда опора под гърба си и чу припукването на радиостанциите.

Някой сложи кислородна маска върху носа и устата му. Боднаха му и някаква инжекция. Джош повдигна свободната си ръка и разкопча ципа на малкото джобче на летателния си костюм, опипвайки

вътрешността му с безчувствените си пръсти. Успокои се едва когато
напипа онова, което търсеше — нежния годежен пръстен с диамант.
Не го бе изгубил.

8.

Грейс остана дълго на верандата, след като официалните представители на флота си тръгнаха. Стискаше визитната картичка на офицера в ръката си, но не поглеждаше към нея. Те, естествено, ѝ бяха предложили да останат с нея или поне да се обадят на някой близък или приятел. Тя обаче ги бе погледнала и ги бе излъгала в очите.

— Добре съм.

Те ѝ обещаха да поддържат постоянна връзка с нея и си тръгнаха.

Децата всеки момент трябваше да се приберат от училище. Щеше да се наложи да им каже.

От флота наричаха случилото се злополука. *Злополука*.

Само че нейните деца може би бяха изгубили баща си. Как би могла Грейс да им каже това?

„Бъди откровена с тях. Не се опитвай да скриеш истината. Обяснявай с простички думи и избягвай разсъжденията и обещанията.“ Беше научила тези неща в курса за оказване на подкрепа на близките на загинали военни.

Тогава изобщо не бе предполагала, че ще дойде ден, в който тя ще стои на верандата пред къщата си, ще усеща топлите лъчи на слънцето по лицето си и ще чува песента на гнездящите птици, докато Стив ще се води за изчезнал някъде на другия край на света.

Знаеше, че съвсем скоро телефонът ѝ ще започне да звъни. И няма да спре часове, а може би дори дни наред. Когато се случеше нещо лошо, всички в базата научаваха веднага, въпреки усилията на командването да контролира изтичането на информация.

Лекият ветрец, който духаше през празния двор, ухаеше на пролет — на люляци и млада трева — и носеше обещанието за настъпващото топло лято. Чу се някакво изскърцване, което привлече вниманието ѝ. Портичката, скрита под арката от пълзящи рози, внезапно се отвори и се залюля на вятъра. Грейс проследи с поглед ленивото ѝ движение и почувства как обхваналото вцепенение бавно я напуска. Злополуката, за която я бяха информирали току-що, не беше

някаква абстракция. Тя най-после сякаш осъзна това и сърцето ѝ сякаш спря за миг, разкъсано от спираща дъха ѝ болка на неизразим ужас.

— Стив... — Изрече името му, прошепна го веднъж. Питаше се дали в момента не страда някъде, дали не му е студено. В главата ѝ се въртяха всевъзможни ужасяващи картини на онова, което би могло да се е случило с него. Едва не се преви на две, разкъсвана от агонизираща болка, но си наложи да остане изправена. Трябваше да се съсредоточи върху децата. Трябваше да остане силна заради тях.

Продължи да стои сама на верандата и да чака. Дейзи започна да драска по вратата и Грейс я пусна навън. Кучето сигурно бе усетило, че става нещо, защото застана до Грейс и нито за миг не се отдели от нея. Някои от по-старите къщи в квартала имаха вдовишка площадка. Едва днес Грейс можа напълно да проумее, че по своята същност тази площадка не е само декоративен елемент. Почувства болката на всяка жена, която, застанала на площадката, се взира в океана и напразно очаква завръщането на своя съпруг, проумя безпокойството, което не ѝ даваше мира и я принуждаваше да крачи неуморно напред-назад, изпълнена със спомени и лоши предчувствия.

Трябваше само да затвори очи и можеше да си представи целия си брак като колаж от образи — сватбата им в параклиса на базата в Пенсакола, нейният прекрасен и горд съпруг, облечен във военната си униформа. Първият им дом — скромно бунгало само на една пряка от плажа, в което се любеха като ненаситни тийнейджъри. Начинът, по който ѝ се усмихваше, когато сутрин отвореше очи. Страданията, които ѝ причиняваше всеки спор с него. Радостта от сдобряването. Вълнението, което изпитваха на непознатите места, които посещаваха заедно — Италия, Тексас, Сан Диего, Гуам. Техните прекрасни, забавни, трудни деца, които бяха най-важното нещо на света и за двамата.

„А аз едва не се отказах от всичко това.“

Задъха се при тази мисъл, но си наложи да поеме дълбоко въздух и да сдържи писъка, който напираше в гърлото ѝ. Едва успяваше да се контролира, когато видя колата им да завива по алеята пред къщата. От стереото гърмеше „Боядисай го в черно“ — една от песните, включена в дисковете, които Стив бе направил, преди да отплава. Брайън седеше зад волана. Кати скочи от задната врата още преди колата да е спряла напълно.

— Уха! — възкликна тя, а очите ѝ едва не изхвъркнаха от изненада. — Какво се е случило?

Грейс дълбоко си пое дъх.

— Ами аз...

— Изглеждаш страхотно, мамо — заяви Ема.

— Фантастично! — додаде Кати. — Толкова си... руса.

— Изглеждаш напълно променена — обади се и Брайън. — Никога не съм те виждал с толкова къса коса.

На Грейс ѝ бе нужно малко време, за да си наложи да си припомни как точно бе започнал днешният ден. Разсеяно огледа новия си тоалет и промърмори:

— Благодаря. Елате да влезем вътре, деца. Трябва да ви кажа нещо. На кораба на татко ви е имало злополука.

Те бяха деца на флота. И знаеха прекрасно значението на думата „злополука“. За цивилните тя означаваше просто лош късмет. За семействата от флота означаваше, че нещата никога вече няма да са както преди. Децата обаче не изпаднаха в истерия. Не я прекъснаха, не я засипаха с въпроси. Просто седнаха на канапето пред прозореца, от който се разкриваше великолепна гледка към океана, за да изслушат всичко, което имаше да им каже. Сълзите мълчаливо се стичаха по преbledнелите им лица.

— Татко добре ли е? — попита Ема.

— Точно това очакваме да разберем.

— Какво се е случило?

— Експлозия и пожар на летателната палуба. Запалила се е някаква сигнална ракета. Татко ви видял, че ще избухне пожар и решил да изхвърли цилиндъра с ракетите зад борда, за да предотврати верижна експлозия в бомбения отсек. Една такава експлозия на борда би означавала огромен брой жертви. — Погледна скъпите им, преbledнели лица и продължи: — Той... ами... о, господи! Той паднал — или бил изхвърлен от силата на експлозията — зад борда.

Кати закри лицето си с ръце и прошепна:

— Татко...

— Предпазната мрежа не е ли могла да го улови? — попита Брайън.

— Боя се, че не.

— Но спасителната му жилетка ще го задържи на повърхността на водата — сети се Кати и вдигна глава. — Ще го открият по спасителния му предавател.

— Според доклада той не е бил със спасителна жилетка.

— Няма начин! — рязко възрази Ема. — Никога не би излязъл на летателната палуба без нея.

— Казаха ми, че я съблякъл и я използвал, за да потуши пожара. — Главата на Грейс вече пулсираше от болка. — Един от матросите на палубата се бил запалил.

— Кой? — попита Ема.

— Не зная. Но съм сигурна, че семейството му, също като нас, очаква новини за състоянието му.

— Кога ще научим нещо? — попита Брайън. — Кога?

— Никой не знае. Ситуацията е доста сложна. Злополуката се е случила по време на нощни тренировъчни полети. Експлозията предизвикала силна въздушна вълна, в резултат на което един от екипажите изгубил контрол над самолета и четиримата пилоти катапултирали. В момента пет човека се водят в неизвестност — баща ви и четирима летци от екипажа на един „Праулър“. За момента е заповядано пълно информационно затъмнение по случая.

— Но къде е той? — настоя Брайън. — Защо не са го намерили?

— Защото е тъмно. Спасителните екипи го издирват и в момента. Ще ни се обадят веднага щом го намерят.

— Ако го намерят — промълви Кати.

— Млъквай, глупаче! — скара ѝ се Ема. После прикова върху Грейс гневния си поглед. — Това нямаше да се случи, ако вие с татко не се бяхте скарали.

Грейс почувства как кръвта се оттегля от лицето ѝ.

— Какво?

— Може би татко е започнал да поема ненужни рискове, защото ти го заряза.

— Не мога да повярвам, че наистина каза това, Ема.

— Млъквай веднага! — изкрещя Кати. — Ти си се побъркала напълно, Ема. — Вдигна ръка и замахна да удари сестра си.

Брайън се намеси и ѝ попречи.

Грейс го погледна с благодарност.

— Чуйте се само! — рече им тя. — Татко ви би искал от нас да се подкрепяме и да бъдем добри помежду си. — Погледна Ема в очите. — Така ли е?

Ема кимна.

— Да. Добре.

Не им оставаше нищо друго, освен да чакат. Грейс седна до децата, прегърна ги и ги привлече към себе си.

Алисън Краудър беше тази, която научи имената на останалите. За Стив все още нямаше никаква друга информация. Гласът ѝ, натезжал от ужас, звучеше ужасно по телефона. Изчезнал е целият екипаж на един от самолетите „Праулър“. Четиричленен екипаж.

Грейс затвори очи и си представи мемориала във военноморската база. Видя всичките онези черни плочи, които чакаха да бъдат изписани с имената на загиналите.

След това Алисън прочете имената на четиримата пилоти, както и името на матроса, пострадал при пожара. След това покани Грейс да присъства на бдението, което организираше със семействата на останалите членове от ескадрилата.

— Благодаря ти, Алисън. Преди това обаче трябва да се погрижа за нещо. — Затвори телефона. Откри децата, залепени пред телевизора.

— Все още няма информация за случилото се — докладва Ема.

— Трябва да отида при Патриша — рече Грейс.

Ема мигновено разбра и лицето ѝ се сви от болка.

— О, мамо...

— След това ще отида да видя Лорън — довърши Грейс.

— Джош — промълви Кати. Лицето ѝ мигновено пребледня. —

Но ние току-що го намерихме.

Грейс помоли децата да вдигат телефона и да следят електронната поща, грабна клетъчния си телефон и тръгна към вратата. Преди да излезе се спря, обърна се и ги изгледа един по един.

— Всичко е наред, мамо. Ще ти се обадим веднага щом научим нещо — увери я Брайън.

— Обещаваме — додаде Ема.

Кати само кимна.

Сърцето на Грейс се изпълни с гордост. Децата ѝ бяха вече зрели хора и тя се почувства засрамена от техния кураж и твърдост.

— Обичам ви — каза им тя. — Скоро ще се върна.

Тръгна направо към дома на Патриша, където завари капелана, придружен от съпругата на командира на Ривера. Патриша лежеше на канапето, погълната от ужас и скръб. Върху огромния ѝ корем лежеше слушалката на безжичен телефон.

Майката и сестрите на Патриша, които мърмореха нещо на испански, се суетяха около нея като ангели на милосърдието. Бяха пристигнали за раждането на детето, но се оказа, че тя ще има нужда от подкрепата им по далеч по-ужасен повод.

— Момче е — с безжизнен глас рече Патриша и погледна Грейс. — Разбрах го тази сутрин.

Грейс се отпусна на пода до приятелката си.

— О, Патриша...

— Майкъл не е оцелял — съобщи Патриша и остави слушалката да падне на пода.

Грейс почувства, че започва да ѝ се гади, но остана на мястото си, твърдо решена да издържи. Обърна се и погледна капитан Прудхоум.

— Той отдаде живота си, за да спаси другарите си — обясни капеланът. — Сметнал, че е негов дълг да изхвърли възпламенилата се сигнална ракета. Капитан Бенет му се притекъл на помощ, но матросът от военноморската артилерия Ривера получил много сериозни и фатални наранявания. Медиците направили всичко възможно, за да го спасят, но той починал от раните си.

Грейс взе Патриша в прегръдките си. От гърлото на младата жена се откъснаха протяжни, сърцераздирателни ридания. Грейс бе чувала този звук само няколко пъти през живота си, но той щеше да я съпътства до края на дните ѝ. Запита се дали Стив е научил, че матроса, когото се е опитал да спаси, вече е мъртъв. *О, Стив...*

— Тази сутрин изпратих на Майкъл имейл и му съобщих за бебето — промълви Патриша. — Само че никога няма да разбере дали го е получил.

— Той ви обичаше много. Теб и бебето... — Грейс се почувства напълно безпомощна. Патриша не беше първата млада жена, която се опитваше да утеши, но Грейс знаеше, че никога, никога няма да свикне

с това. Всяка осиротяла жена страдаше по свой начин. — Той знае, че ти и бебето винаги ще бъдете заедно и ще си носите радост и утеха.

След известно време стисна ръцете на Патриша и я погледна.

— А сега трябва да отида да видя Лорън.

Патриша се прекръсти. Не беше във флота от дълго време, но знаеше какво би могло да означава това посещение.

— Ще ти се обадя утре.

Грейс бързо изхвърча от къщата. Влезе в колата си и се разрида, сломена от страх, гняв и тъга. Може би Стив също вече бе мъртъв. Не можеше да спре да мисли за това. Може би той беше мъртъв, а тя все още не го знаеше.

Заля я вълна от съжаления и самообвинения. Защо ѝ трябваше да бъде толкова сдържана и некомуникативна по време на това плаване? Защо тя първа се отдръпна от прегръдката им в деня на заминаването им? В момента държанието ѝ се струваше ужасно дребнаво.

— Съжалявам. Съжалявам — не спираше да повтаря.

Само че това не променяше нищо. Без значение бе колко много съжалява и се разкайва. Никакво значение нямаше и решението да се отдръпне от Рос Камерън и от всичко онова, което той представляваше, за да намери обратния път към Стив. Само че вече не можеше да е сигурна дали изобщо ще има тази възможност.

Измъчвана от мислите си, тя се обади на децата докато пътуваше към дома на Лорън. Още няма новини, докладва ѝ Ема.

Спря пред къщата на Лорън и си наложи да се стегне. Сигурна бе, че Лорън все още не знае за случилото се. Тя може и да беше най-голямата любов в живота на Джош, но не му беше най-близък роднина. Затова щеше да научи ужасната новина от Грейс. Почука на вратата и изчака малко. После забеляза, че все още стиска клетъчния телефон във влажната си от пот ръка. Звънни, примоли се тя. Кажи ми, че Стив е добре.

Грейс остана шокирана от вида на Лорън. Момичето изглеждаше ужасно. Бледа, с подпухнали от плач очи и силно депресирана. Мили боже, нима вече бе научила?

— Може ли да вляза? — попита Грейс.

Лорън кимна и отстъпи встрани. Един охранен жълтеникав котарак веднага се възползва от отворената врата и се измъкна навън. Къщата беше малка и безукорно чиста и подредена. От прозорците ѝ се

разкриваше великолепна гледка към залива Пен. Последните лъчи на слънцето къпеха водната повърхност, превръщайки я в огледало от бледорозови и златисти отблясъци. Грейс си припомни съобщението, което очевидно разстроената Лорън бе оставила на телефонния ѝ секретар. Стори ѝ се, че бяха минали поне сто години от онзи миг, в който се бе прибрала у дома си и, в щастливо неведение, се бе заела да прослуша записаните съобщения.

И гласът на Стив бе записан редом с другите.

Грейс докосна рамото на Лорън.

— Не изглеждаш много добре.

— Днес ми се обади лекарят — информира я тя. — Новината е... ужасна. Най-лошата възможна. — Отпусна се на един стол и притисна една възглавничка към гърдите си.

Не, помисли си Грейс. Не е най-лошата.

9.

— Лейтенант? Лейтенант, чувате ли ме?

Непознатият глас отекна като гръмотевица в ушите на Джош. Към очите му бе насочена ярка синьо-бяла светлина, която се забиваше като иглички в мозъка му. Замижа и извърна глава.

— Исусе! — промърмори той. — Добре съм. Просто бях заспал за няколко минути. — После погледна доктора и с известен страх попита. — Колко е часът, сър?

Докторът прибра фенерчето, с което светеше в очите му, и погледна часовника си.

— Пет.

— По дяволите! — Беше спал по-дълго отколкото предполагаше.

Лекарят започна да пише нещо по картоната му.

— Смятам да назнача пълен преглед, рентген и толкова много кръвни изследвания, че да ви се доплаче от убожданията. — Щракна химикалката си и я прибра. — Как е вратът ви?

Джош завъртя предпазливо глава. Почувства пареща болка, но успя да не реагира.

— Добре. Сър.

Джош зърна лейтенант Мартин Търнбул, който седеше през едно легло и нагъваше пържени яйца. Двамата вдигнаха палци в мълчалив поздрав. Хетч и Нюман спяха. Джош почувства, че чак му се вие свят от облекчение. Целият екипаж бе оцелял след катапултирането. Хората сигурно щяха да кажат, че са извадили късмет, но Джош знаеше, че не е само това. Бяха оцелели благодарение на надеждните изпитания на катапултиращата седалка, както и на изключителната си подготовка и дисциплина.

Освен това бе молил искрено Господ да им помогне. Джош просто не можеше да пренебрегне тази подробност.

— Трябва да се обадя по телефона — заяви той и погледна доктора.

— И сами се досетихме за това. Вече се разпоредих да ти донесат.

Бул му подхвърли една кифличка от пълнозърнесто брашно и Джош отхапа с благодарност. Последният му спомен бе свързан с кацането на спасителния хеликоптер на палубата. Спомни си, че сирените виеха оглушително, непрекъснато отекваха съобщения по оповестителната система на самолетоносача, матросите и офицерите загрижено тичаха напред-назад.

— Какво точно се случи снощи? — попита Джош. — Защо не ни позволиха да кацнем, а трябваше да се издигнем отново?

— Възникнала е злополука на борда.

— Това вече ми е ясно, тъпанар такъв. Питам какво точно се е случило. — Джош усещаше, че Бул крие нещо от него. — Бул...

— Добре де. — Той бутна настрана подноса със закуската си. — Чух, че имало експлозия. Матрос Ривера починал.

Бул отново отмести поглед встрани и нежеланието му да продължи накара Джош да спре да се храни.

— И какво още?

— Капитан Бенет бил на палубата по време на инцидента. Забелязал цилиндър с горящи сигнални ракети и го грабнал, за да го изхвърли зад борда. Последвала нова експлозия и... той паднал зад борда. Съжалявам, Лам. За момента се води в неизвестност.

Джош отпусна глава на възглавниците. Имаше чувството, че някой току-що го бе халосал по главата с тежък ковашки чук. Бул, както и всички останали на самолетоносача, знаеше за кръвната му връзка с Бенет. До преди малко смяташе, че тя е без значение. В момента обаче не мислеше така.

— Как така в неизвестност? Не са ли могли да го намерят?

— Доколкото знам, не. Той... ами... той нямал спасителна жилетка.

Джош затвори очи. Бенет беше там някъде, в ледените води на Тихи океан и нямаше дори спасителна жилетка. Точно в този момент може би се носеше в мрака — абсолютно незабележим сред огромните вълни.

— Добре де, защо не са го намерили? — отново попита той.

— По едно и също време петима от нас се оказаха на различни места в океана. Може да не са разполагали с достатъчно персонал и оборудване, за да издирят и приберат всички.

— Глупости! Нали точно за ситуации като тази се подготвят всеки шибан ден!

— Да, само дето реалните ситуации са по-различни от учебните. И една с една не си приличат. Вярно, че тренираме как да реагираме при пожар и при катапултиране, но дали знаем какво да правим, когато възникнат едновременно? — Бул поклати глава. — Цялата бойна единица е вдигната по тревога. Японците са изпратили хеликоптери от базата си в Хокайдо. Може и да са го намерили вече, но ние все още да не знаем.

Джош затвори очи. Опита се да не мисли за ледената вода и за бурните води, които го бяха подхвърляли като коркова тапа.

— Искаш ли да чуеш нещо наистина смахнато? — обади се отново Бул. — Всичко е заснето на филм.

— Какво?

— Злополуката е заснета. Нали си спомняш, че на борда се качиха някакви репортери? Ами те са присъствали по време на злополуката и са заснели всичко. Има видеофилм и много снимки.

— Заснели са горящия на палубата матрос?

— И Бенет, който угасил моряка, а след това понесъл цилиндъра с горящите ракети, за да го хвърли зад борда. Обзалагам се, че този запис е нещо изумително.

— Най-изумително ще бъде, когато го извадят от водата — възрази Джош. — Ето това искам да видя.

В стаята се появи капитан Бъд Фостър. Не разполагаше с допълнителна информация за Бенет, но имаше телефон. Фостър застана до Джош и го погледна право в очите.

— Докторът ме информира, че след няколко дни ще си вече на крака.

— С нетърпение очаквам да се върна към летенето, сър.

Лицето на Фостър беше като издялано от камък.

— Предстои разследване относно причините за инцидента. И заседание на комисията по безопасност. Никакво летене за теб докато не приключат.

— Да, сър. — Джош прекрасно разбираше какво означава това. Лошо му се пишеше, ако се окажеше, че самолетът е бил в изправност и инцидентът е възникнал вследствие на пилотска грешка. Една грешка и край с мечтата му!

Продиктува на Фостър номера, на който искаше да се обади, след което взе слушалката и я притисна към ухото си. По дяволите! Майка му не си беше у дома. Синът ѝ беше потопил цял самолет и бе оцелял, а тя дори не си беше вкъщи, за да изслуша разказа му. Съобщи на телефонния ѝ секретар, че е добре и ще ѝ се обади по-късно. После, без колебание набра следващия номер. Тя вдигна веднага. Чу гласа ѝ и за пръв път откакто бе дръпнал дръжката за катапултиране, се усмихна.

— Лорън? — промълви той. — Здравей, скъпа...

Нещо събуди Джош от спокойната му дрямка. В болницата не можеше да се спи кой знае колко. Първата му мисъл беше за Лорън. Тя едва не бе пукнала тъпанчето му с писъците си, когато чу гласа му по телефона. Оказа се, че вече била научила от Грейс Бенет за катапултирането и стояла като на тръни в очакване да научи нещо повече за инцидента. Заяви му, че неговото обаждане отново направило света прекрасна място за живеене.

— Какво става със Стив Бенет? — попита го тя.

— Все още е в неизвестност. Кълна се, че това е всичко, което мога да ти кажа за момента.

Беше щастлив, че можа отново да чуе гласа ѝ, но не можеше да спре да се тревожи за Бенет. Извърна глава и забеляза трескавата суетня в интензивния сектор. В ярко осветеното помещение влязоха няколко човека със спасителни екипи, следвани от парамедиците, които бутаха носилка.

Джош стана от леглото, без да обръща внимание на болката в шията. Погледна към интензивното. Стив Бенет лежеше безжизнено на носилката. Приличаше на мъртъв. Лицето му, което поразително напомняше на онова, което Джош виждаше в огледалото всеки ден, беше неподвижно и жълто като восък.

— Жив ли е? — попита той един от медиците.

— Отдръпнете се, сър, и ни оставете да си свършим работата.

Джош отстъпи, но не отмести поглед от медицинския екип. Лекарят крещеше разпорежданията и назначенията си на висок глас, многобройните монитори пиукаха и пицяха, респираторният апарат пухтеше като локомотив. Джош бе прекарал едва деветдесет минути в

спасителната лодка и когато го намериха беше полумъртъв от студ и изтощение. Бенет бе прекаран във водата цялата нощ.

Джош не беше съвсем на ясно какво точно става. Разговорът между лекарите бе изпъстрен с медицински думи, които не разбираше съвсем, но въпреки това схващаше, че положението не е розово. Изпратиха един от санитарите за сателитен телефон, а Бенет продължаваше да лежи все така неподвижно върху масата.

10.

Грейс се опита да сключи сделка с господ. Ако Стив оцелее, тя ще се откаже завинаги от новия живот, който бе създала за себе си. Ще закрие „Грейс под пара“, ще продаде новата къща и ще си върне всеки килограм, който бе свалила през последните месеци. Ще стане най-добрата съпруга във флота... нека само да звънне телефонът и тя да чуе гласа му. Въпреки това си даваше сметка, че онова, което предлага в замяна на живота на Стив, бе твърде дребно, нищожно, незначително... Знаеше, че в момент като този се нуждае от много по-голямо чудо.

Часовете се нижеха един по един, а за Стив все още не се знаеше нищо. Клетъчният телефон се бе превърнал в неин придатък. Държеше го в джоба си и го носеше навсякъде със себе си — в градината, за да откъсне една красива разцъфнала роза, в банята, в колата. Изпра огромен куп дрехи, изпече курабийки за Патриша, а малко преди залез-слънце изми предната веранда. Реши, че улиците може би се нуждаят от почистване. С колата щеше да се занимае по-късно.

Но макар и запълнила до крайност всяка секунда от времето си, Грейс така и не успяваше да се пребори с ужаса, сграбчил душата ѝ, и с горчивото разкаяние. Стив бе отплавал в момент, в който бракът им куцаше. А ето че можеше и да не го види никога повече.

— Мамо! — От кабинета долетя гласът на Брайън. — Мамо, ела да видиш какво дават по телевизията! — Стоеше там от часове, превключваше телевизионните канали и се ровеше в интернет, опитвайки се отчаяно да открие някакви новини за баща си.

В същото време звънна и телефонът. Сърцето на Грейс сякаш изведнъж се качи в гърлото ѝ, но тя остави на момичетата да вдигнат. Само че и това обаждане не беше онова, на което Грейс се надяваше и за което се молеше с цялото си сърце и душа.

Ема каза няколко думи, след което хукна с телефон в ръка към кабинета. Кати тичаше по петите ѝ.

— Дарлийн се обади и ми каза да пусна Си Ен Ен.

Брайън вече бе превключил на този канал. Малкият телевизор в кухнята беше на „Фокс нюз“.

— Предстои да излъчат репортаж за злополуката на „Доминиън“ — съобщи Брайън. — Ексклузивен материал.

Водещият съобщи, че материалът е дело на екип журналисти от „Нюзуик“ и че гласът зад кадър е на журналистката Франсин Атуотър. Филмът започна и Грейс изведнъж се пренесе там — на палубата, около която цареше непрогледна тъмнина.

— През нощта, в която се провеждаха учебни нощни полети на борда на „Доминиън“, офицерите, матросите и пилотите свършиха всичко както трябва — заяви жената, след което направи драматична пауза. — Само че нещо се обърка. Обърка се ужасно.

Мили боже! Грейс протегна ръка към дистанционното. Децата не трябваше да гледат това. Брайън обаче я изпревари.

— Остави го, мамо.

Не възрази, защото изведнъж, подобно на милиони други телевизионни зрители, тя бе хипнотизирана от образите на екрана. Един матрос в червена риза жестикулираше оживено. Шлемът и предпазните очила не можеха да скрият широката му и красива усмивка.

— ... Майкъл Ривера, който пръв забеляза горящите сигнални ракети — говореше репортерката.

Нещо сигурно бе блъснало оператора, защото камерата изведнъж се килна и на екрана се заредиха криви и размазани образи. После операторът коригира ъгъла и те видяха Ривера, който тичаше, стиснал голям метален цилиндър, от горния край на който се виеше дим. Последва експлозия и още дим, който сякаш погълна Ривера. Камерата се завъртя, чу се вой на сирена, който удави коментара на оператора. В следващия миг в обсега на камерата се появи мъж с бяла риза.

— Това е татко — възкликна Брайън. — Това е татко!

— Татко — промълви Кати и притисна ръце към устата си.

Беше толкова истински, силен и жизнен... Затича се към Ривера и потуши пламъците с предпазната си жилетка. Гласът зад кадър бе замълчал. Нямаше нужда да обяснява нещо, което всички виждаха с очите си. Чуваше се обаче оглушителният шум, съпътстващ летателните упражнения на палубата. Сирените продължаваха да вият. Стив се извърна и грабна големия метален цилиндър.

Камерата го бе заснела как тича към тъмнината. След това операторът изглежда бе отпуснал ръка, защото известно време бе снимал единствено мрак.

— Капитан Бенет прояви безпримерен героизъм и себеотрицание и успя да изхвърли горящите сигнални ракети...

Телефонът извънтя и сърцето на Грейс подскочи. Кати се спусна към телефона и го вдигна на секундата.

— Домът на семейство Бенет.

Беше с гръб към тях, но всички забелязаха как изведнъж се скова и изпъна рамене. О, не, помисли си Грейс. Брайън и Ема застанаха от двете страни на сестра си и се притиснаха към нея.

По телевизията вече излъчваха кадри, заснети през деня.

— Само преди няколко минути...

Грейс затвори очи. *Не. Моля те, не!*

Кати ахна високо, а след това изпищя:

— Татко-о-о-о!

11.

Стив разговаря със семейството си само няколко минути, но гласовете им го заредиха с енергия. Прекрасно знаеше, че всичките сложни и модерни медицински интервенции нямаше да го накарат да се почувства по-добре. Този телефонен разговор с близките му бе всичко, от което се нуждаеше. От деня на първата им срещата Грейс се бе превърнала в неговото най-важно пристанище. И никога не му измени.

Той затвори очи. На устните му се появи слаба усмивка. *Грейс*. Нейната преданост през всичките тези години му вдъхваше сила и кураж; сигурен бе, че благодарение на нея бе оцелял толкова дълго във водата. Независимо от хаоса в останалата част на света, Грейс винаги успяваше да възцари мир и да сложи нещата по местата им. Искаше му се да ѝ го каже, да изглади недоразуменията между тях, но разбираше, че това ще трябва да почака. При това първо обаждане разполагаше с време само за най-важните неща: „Добре съм. Обичам ви. Прибирам се у дома“.

Преживяната травма си казваше думата. Заспа дълбоко, въпреки че лекарите и сестрите продължаваха да се суетят около него. Събуди се часове по-късно и непохватно, като си служеше само с едната ръка, изяде три порции една след друга. Дясната му ръка, която бе сериозно обгорена, бе обездвижена и покрита с тефлонова превръзка. След като се нахрани, Стив продиктува изявление за пресата. Представи своята гледна точка за злополуката. За да потуши пламъците, погълнали Ривера, той свалил спасителната си жилетка, заедно с радиопредавателя, комплекта за оцеляване, флуоресциращия оцветител и навигационните устройства. Счел за свой дълг да предотврати неизбежната експлозия и паднал зад борда докато се опитвал да изхвърли ракетата. Благодарение на професионалните действия на спасителните отряди на бойната единица той бил открит сред океана, качен на хеликоптер и транспортиран до „Доминиън“.

Най-ужасните моменти от премеждието на Стив щяха да останат скрити за широката публика — болезненото изгаряне, което бе

получил дори и през ръкавицата, разтърсващата тялото му болка, когато се вряза във водата, безкрайните часове, които прекара в ледения океан на границата между живота и смъртта. Смъртоносният цилиндър едва не го завлече към дъното, но той все пак успя да освободи ръката си. После събу ботушите си. И през цялото време не спираше да се моли. Но не за себе си. А за Грейс и за децата, които бяха много по-важни от него. Молеше се те да са добре, надяваше се животът им да бъде изпълнен с любов, призоваваше Господ да им помогне да преодолеят загубата му.

Спомняше си как се бе взирал в леденобелия лъч светлина, който кръстосваше бурния океан. Знаеше, че спасителните екипи го търсят усилено. Само че той не можеше да им помогне по никакъв начин, защото бе паднал в океана без каквото и да било оборудване. Използва ризата си, за да си направи нещо като въздушен балон, който го държеше на повърхността и не му позволяваше да потъне. Големите вълни го заливаха безжалостно и пълнеха с вода гърлото и носа му. Изведнъж в мислите му проблесна споменът за онази нощ, в която Ема бе спасила от удавяне една от приятелките си, а след това бе заловена от полицаите с цяла торба бира. Искаше му се да я бе похвалил повече за героичната постъпка и да не ѝ бе крещял толкова много заради бирата.

„Спаси ме...“ Думите на песента отекваха безспирно в главата му.

В тренировъчните упражнения по оцеляване той бе изучил из основи всички аспекти на хипотермията и риска от удавяне. Наложил си да остане в съзнание, проследявайки неизбежното влошаване на собственото си състояние.

А то се влошаваше бързо. Водата беше студена, вълните — високи, течението — силно. Все по-често потъваше под повърхността и всеки път си мислеше, че няма да успее да изплува отново. И тогава се намеси съдбата — металният цилиндър, станал причина за злополуката, изплува на повърхността и започна да подскача като коркова тапа по вълните. Стив успя да преметне едната си ръка през него и остана да лежи във водата, полумъртъв от изтощение, заслушан в ритмичното въртене на витлата на хеликоптерите и бръмченето на двигателите. Знаеше, че няма да спрат да го търсят, но беше наясно, че

от един момент нататък спасителната операция щеше да премине в операция по издирване на останките му.

Струваше му се, че си спомня утрото, но предполагаше, че това може да е било просто проблясък в мозъка му, който постепенно отказваше да функционира. Осъзна, че краят приближава, когато единственият образ, останал в съзнанието му, беше образът на Грейс... на неговата красива Грейс, която в продължение на две десетилетия му даваше най-доброто от себе си. Единствената топлина в онзи миг дойде от сълзите, които се стичаха по лицето му. А Грейс никога не го бе виждала да плаче. Толкова много неща бе скрил от нея.

След това мозъкът му отново се пробуди за кратко и той изведнъж се озадачи от странното усещане за топлина, която сякаш идваше от металния цилиндър.

В главата му проблесна отчаяна надежда и тя го върна към живота. Хрумна му, че ако все още има някоя неизгоряла ракета, той би могъл да я използва. Или щеше да изгори заедно с нея, или щеше да укаже местоположението си, за да помогне на спасителните екипи. Ракетите вече не бяха годни за употреба, но от някои се стелеше дим, а този дим щеше да бъде забелязан от екипите веднага щом се съмне. Няколко минути по-късно един хеликоптер „UH-60J“ се спусна над Стив и витлата му завихриха истински водовъртеж около него. Двама от спасителите скочиха от хеликоптера и доплуваха до Стив. Струваше му се, че си спомня транспортирането, но всичко останало бе потопено в пълен мрак. Осъзна се отново едва когато почувства силна светлина в очите си, долови миризмата на антисептични материали, чу как някъде около него дрънчат инструменти, а някакъв лекар изстрелва нарежданията си с висок и властен глас. След това почувства топлия физиологичен разтвор, който потече по вените му.

Всички повтаряха, че оцеляването му е истинско чудо. И сигурно щяха да го обсъдят с най-големи подробности на заседанието на комисията по безопасност. Стив обаче знаеше, че не става дума за чудо. Той имаше недовършена работа с Грейс и нищо на този свят не би могло да му попречи да я види отново.

— Капитан Бенет? — Лейтенант Ламонт стоеше до леглото на Стив. Беше с униформа, гладко избръснат и идеално сресан. Около

шията му имаше гипсова яка. Стоеше неподвижно и държеше шапката си в ръка. — Съжалявам, че ви събудих.

Стив очевидно бе заспал отново. И нямаше никаква представа дали е ден или нощ.

— Лейтенант. — Подаде му здравата си ръка, взе пластмасовата бутилка и отпи през сламката голяма глътка вода. — Какво има?

— Исках да ви благодаря, сър. Зная, че ще получите медал за извършения подвиг, но аз исках да ви благодаря лично. Сър.

Сърцето на Стив се сви от болка. Искаше му се да бе опознал по-добре този млад мъж... да бе имал възможността да го наблюдава как расте.

— Високо ценя това, лейтенант.

— А сега трябва да тръгвам, сър. Исках само да се отбия преди... просто исках да ви видя.

— Какво се е случило с врата ти? — попита Стив.

— Сър, наложи ни се да катапултираме.

— Исусе! Наред ли е всичко?

— Да, сър. Само една счупена ръка на един от офицерите за електронно заглушаване. И моята лека травма на врата. Сега трябва да се явя на предварителното изслушване, целящо да изясни причините за инцидента.

Стив смътно си спомняше за някакви проблеми със самолета на Ламонт. Момчето изглеждаше уплашено. Стив го знаеше, защото бе виждал изражението, изписано на лицето му и преди. В огледалото.

— Изоставих самолета. И го оставих да падне в океана — невярващо промърмори Ламонт. — Исусе!

— Самолетите са заменяеми. Но хората не са.

— Да, сър.

Стив виждаше объркването и безсилието на Ламонт, макар че младежът полагаше усилия да ги прикрие. И го разбираше — и като пилот, и може би, като негов баща. Ламонт бе преживял травмиращо изпитание, но там, на границата между живота и смъртта, сигурно бе погледнал на себе си по нов начин. Може би най-сетне бе проумял какъв човек иска да бъде. А може и да бе харесал онова, което бе открил у себе си. И сега, ако се окажеше, че е допуснал грешка, всичко това можеше да му бъде отнето.

Стив си припомни какво означаваше флотът за него самия, когато беше на възрастта на Ламонт. Ако някой в онези години му бе отнел възможността да лети, той сигурно щеше да възприеме това като края на света.

— Каква е причината за катапултирането, Ламонт? — попита той.

— Повреда в оборудването, сър. След като не ми позволиха да кацна и трябваше отново да издигна самолета, системата за стабилизиране на машината буквално полудя. Предполагам, че започна да отчита нереални отклонения и височини, както и да ги коригира. Навигационният компютър отменяше всичките ми команди.

— Системата не трябва да се включва, преди да си издигнал самолета на триста метра — изтъкна Стив.

— Зная това, сър, но в дадения случай изгорял бушон стана причина за задействане на колесника. Лейтенант Хетч започна да вади бушоните един по един, за да провери кой е изгорял. — Ламонт толкова силно мачкаше шапката си, че едва не пречупи козирката ѝ. — Сър, тази ескадрила може да се похвали с възможно най-добрата координация между членовете на екипажа. Подготовката преди полета извърших съвместно с капитана, като внимателно отбелязахме всяка задача и процедура. Вече няколко пъти преглеждам всички документи и списъци с процедури. И не виждам да сме пропуснали нещо.

Стив насочи погледа си към ръката на Джош, която продължаваше да стиска с все сила шапката.

— Щом си толкова сигурен, няма от какво да се притесняваш.

— Освен от възможността комисията да заключи, че инцидентът е бил причинен от грешка, допусната от пилота. — Той направи крачка назад. — Позволете да вървя, сър.

— Свободен си.

Ламонт се обърна и напусна отделението с премерена и тържествена походка. Стив познаваше и нея. Така ходеха хората, които изпитват болка и са уплашени до смърт. Стив веднага извика Килигрю.

— Кажете на Франсин Атуотър, че искам да изгледам заснетия от нея инструктаж и подготовка на машината преди полета на аварирания „Праулър“. И, за бога, измъкни ме от тук!

Независимо от възраженията на лекаря, Стив се облече и отиде да чака пред конферентната зала, в която се провеждаше предварителното изслушване. Изгорената ръка го болеше неопишимо, а краката му трепереха от слабост, но той не позволи на Килигрю да му донесе стол. Вратата се отвори и отвътре започнаха да излизат хора. Джош Ламонт го забеляза веднага и бързо се приближи.

— Било е оборудването, сър — обяви той, неспособен да сдържи вълнението си. — Грешката се видя на видеозаписа. По време на подготовката на самолета някой е подменил бушона. Сложили са ни бушон за „ЕС-2“, не за „Праулър“. Това е причината, поради която постоянно даваше на късо. — Джош рязко млъкна, полагайки очевиден опит да се овладее.

Стив се ухили.

— Поздравления, лейтенант!

— Благодаря, сър — отвърна Джош.

— Всичко си беше запечатано на лентата. — Когато нареди да се проучи внимателно заснетия материал, Стив го направи с ясното съзнание, че е длъжен да помогне на офицер от авиационния отряд, който ръководи. За негова огромна изненада обаче той почувства и още нещо — пламенното желание да защити *своя син*, своята плът и кръв. Усмихна се, щастлив, че Ламонт вече е част от живота му. И че е изключителен офицер и добър човек.

Най-накрая го каза, разкривайки сърцето си, доколкото бе способен на това, пред този млад човек.

— Много се гордея с теб, моряко.

Джош протегна ръка. В откритото му, искрено изражение Стив разпозна нещата, които синът му нямаше да каже. Поне не сега. А може би никога. Радостта му обаче изригна в тържествуваща усмивка, когато момчето му заяви:

— Радвам се, че ви намерих, сър.

ЧАСТ ПЕТА

АКТИВНО НАСОЧВАНЕ

„Активно насочване: Метод на насочване (придвижване), при който ракетата осигурява трансмитирането на собствен сигнал (обикновено радарен или сонарен) и се насочва към енергията, отразена от мишената.“

1.

Грейс се чувстваше като булка в деня на сватбата си. Не, беше още по-лошо. Булката поне можеше да се надява на щастлив край. Очакванията на Грейс, нейните надежди и страхове бяха далеч по-сложни. Не можеше обаче да отрече, че имаше и известни прилики — мъчителното очакване, развълнуваните гости, фотоапаратите и камерите, червения килим. Само че този път килимът отвеждаше не до олтара, а до малко летище с ограничен достъп.

Децата стояха близо до нея в района за посетители, отделен с дебели въжета. Отвън край пистата постоянно прииждаха журналистически коли, от които слизаха хора, натоварени с всевъзможно оборудване, а репортерите се блъскаха безмилостно, за да си осигурят място на първия ред, непосредствено зад опънатата предпазна верига. Грейс знаеше, че всичко, което предстоеше да се случи на пистата след малко, щеше да бъде заснето на филм и излъчено от всички национални канали по света.

Все се питаше как да постъпи в тази ситуация, чудеше се как да изрази дълбоката благодарност, с която бе посрещнала новината за чудодейното спасение на съпруга ѝ. Съмняваше се, че би могла да излъчва достойнството и спокойствието на съпругите във филмите и във внимателно оркестрираните светски събития. Оцеляването на Стив я изпълваше с безкрайна радост и тя възнамеряваше да покаже точно това.

В джоба си стискаше брачната му халка. Преди всяко плаване той я сваляше от ръката си и я оставяше у дома. При всяко завръщане у дома Грейс му организираше цяла церемония и тържествено поставяше халката на пръста му. Така нощта след всяко негово завръщане се превръщаше в нещо като меден месец за тях.

Този път обаче не знаеше какво им носи идващата нощ.

Един от служителите на летището се приближи и обясни, че самолетът ще закъснее с още час. Извини им се и ги насочи към чакалнята, предназначена само за семействата. В чакалнята бе сервирана дълга маса, върху която имаше купа с пунш и огромна

торта, украсена с името на ескадрилата. В помещението беше съвсем тихо и Грейс се опита да си наложи да се успокои и да прояви търпение. Един от основните уроци, които бе научила във флота, бе, че големите събития и церемонии отнемат време.

Децата изглеждаха прекрасно. И тримата бяха облекли най-официалните си дрехи. Ема обличаше пола за пръв път от месеци насам. Нейната Ема, която до скоро беше най-суетният член от семейството им, бе зарязала хубавите дрехи точно по времето, когато майка ѝ започна да ги открива отново. Брайън не го свърташе на едно място; кръстосваше помещението от единия до другия край, спираше за малко пред прозорците и отново тръгваше да обикаля. Кати сама бе ремонтирала очилата си с една малка златна безопасна игла. Дъщеря ѝ държеше в ръце букет жълти рози, а усмивката ѝ би могла да засенчи дори слънцето.

Грейс я погледна и не можа да сдържи собствената си усмивка. Най-малкото ѝ дете бе преживяло успешно първата си година в гимназията и буквално разцъфваше пред очите ѝ. Тялото ѝ започваше да се заобля на нужните места, а лицето ѝ бе придобило онова загадъчно изражение, което обикновено излъчваха повечето момичета на тази възраст. Напоследък самата Кати буквално се разкъсваше от противоречия. В един момент пишеше сериозни и дълбоко философски стихове в дневника си, а в следващия момент вадеше куклите си Барби, за да си поиграе с тях. Грейс леко докосна блестящата ѝ коса.

— Всеки момент вече трябва да пристигнат.

— Слава богу! — Отмести за миг поглед от пистата и се обърна към Грейс. — Това завръщане е по-различно от останалите, нали?

— Всъщност, не е. Обикновено баща ти се прибира у дома с кораба, или поне с офицерите от неговата ескадрила.

— Нямах предвид това.

Грейс, естествено, знаеше това. И си даваше сметка, че в момента стъпва по много тънък лед. Искаше този ден да се превърне в празник, озадачуващ оцеляването на Стив и неговото завръщане у дома, неговия героизъм и мъжество. В същото време никак не ѝ се искаше да заблуждава децата и да им дава основание да си мислят, че животът им от тук насетне ще продължи както и преди.

— Днешният ден е на татко ти — рече тя.

— А утрешния?

— За него ще мислим като се събудим сутринта.

— Мамо...

— Уха! — тихичко възкликна Брайън и всички се извърнаха, за да проследят погледа му.

Лорън беше пристигнала току-що — сияйна и нетърпелива и изключително елегантна в костюма си с цвят на зряла череша. Момичето вече бе придобило напрегнатото и вежливо изражение, характерно за всяка съпруга на флотски офицер, но не това привлече вниманието на Брайън. Той бе приковал поглед върху жената, която вървеше до нея.

— Уха и още как! — прошепна Кати.

Всички прекрасно знаеха коя е тя; всички бяха очаквали напрегнато пристигането ѝ. Грейс обаче не бе очаквала, че жената ще изглежда като Ким Бейсингър. Улови се, че не диша докато Лорън и жената вървяха към тях, разминавайки се по пътя със семействата на останалите офицери от екипажа на аварирания „Праулър“.

— Сиси Ламонт — рече Ким Бейсингър. — За мен е огромно удоволствие най-после да се запозная с вас.

Говореше с провлечения и леещ се като сладък гъст мед акцент, характерен за южните щати. Тоалетът ѝ бе съвършен — костюм на „Шанел“, обувки на „Прада“ и... безупречен маникюр.

Грейс храбро подаде ръка на великолепната блондинка.

— Аз съм Грейс. А това са децата ми — Ема, Кати и Брайън.

Грейс почувства, че ръката на Сиси Ламонт силно трепери в нейната.

— Мили боже — промълви тя. — За мен е чест да се запозная с всички вас.

Грейс се чувстваше като Квазимодо, застанала редом с дребничката и красива като филмова звезда първа съпруга на Стив. Сиси нямаше нищо общо с образа на простоватата и незряла жена, който Грейс си бе изградила за нея. Когато мислеше за нея, Грейс си я представяше като Ана Никол Смит, която, облечена в тесни и крещящи дрехи, се опитва да се представи като член на местния кънтри клуб. Само дето Сиси беше изключително красива жена, която очевидно притежаваше стил и все още скърбеше за покойния си съпруг. Приличаше на героиня, слязла от страниците на роман на Даниел

Стийл. Но най-лошото от всичко бе, че Сиси заемаше важно място в живота на Стив. Място, за което Грейс не би могла да претендира, защото Сиси беше първата му любов. Сиси бе изпитала необузданата страст на ранните му младежки години. По онова време Стив сигурно е бил изключително дързък и самоуверен, изпълнен с надежди, очаквания и мечти.

Когато Грейс се запозна с него, той вече беше офицер от флота и пилот, мъж, поел на плещите си сериозни задължения и отговорности. Изобщо не се съмняваше, че нейният Стив беше по-добър човек от момчето, за което се бе омъжила Сиси, но Грейс не можеше да отрече, че и на нея ѝ се искаше да бе познавала онова момче.

— Съжалявам, че се срещаме при такива ужасни обстоятелства — рече Сиси. — Но съм изключително щастлива, че Джош и Стивън се прибират у дома цели и невредими.

Стивън. Никой тук не го наричаше *Стивън*.

В последвалата неловка тишина Сиси започна нервно да отваря и затваря закопчалката на ръчната си чанта. На пръв поглед изглеждаше спокойна, но Грейс веднага забеляза силно пулсиращата вена на слепоочието ѝ.

— Сигурна съм, че всички вие смятате, че съм постъпила ужасно — заяви тя.

Лорън хвана ръката ѝ.

— Сиси...

— Не, трябва да кажа това. Кой знае дали ще имам друга възможност.

Брайън запристъпва нервно от крак на крак и погледна с копнеж към пистата отвън. Грейс също обърна поглед нататък.

— Не се опитвам да се оправдавам — продължи Сиси. — Истината е обаче, че не бях премислила нещата както трябва, преди да се реша да се омъжа. Никой не ми бе обяснил какъв е животът във флота. После, в един прекрасен ден, мъжът, за когото се бях омъжила току-що, замина и ме остави съвсем сама. Не можех да го виждам, не можех да говоря с него... не можех да го докосвам. Имах чувството, че е умрял. — Бързо погледна Лорън. — Нямах семейство и не очаквах подкрепа от никого. Можех да разчитам единствено на няколко други съпруги от флота, които бяха също толкова млади и уплашени колкото мен.

— И тогава просто реши да си тръгнеш — рязко подхвърли Кати. Сиси кимна.

— Плаках седмици наред. Но тогава наистина вярвах, че най-доброто и почтено нещо, което можех да направя в създалата се ситуация, бе да прекъсна всякакви връзки с баща ти и да не му кажа за Джош. Не твърдя, че това е било правилното решение, но по онова време се боях, че ако научи, че има дете, той ще се почувства разкъсан между нас и новия живот, който би си изградил. Просто не можех да му причиня това.

Грейс с изумление установи, че изпитва състрадание към Сиси. И може би дори неохотно уважение. Онази младата Сиси бе осъзнала, че иска за себе си нещо повече от съпруг, който да е при нея само през част от времето. И си бе тръгнала в мига, в който бе проумяла изискванията, които кариерата на Стив поставя пред нея и семейството ѝ. Добре, само дете никога нямаше да има възможността да разбере какво е пропуснала, помисли си Грейс.

— Не мога да кажа, че не съжалявам и не изпитвам угризения — призна Сиси. — Даже и когато Грант бе още жив, понякога се улавях, че се питам какъв ли би бил животът ми, ако не се бях отказала от онзи брак. — Вдигна глава и погледна Грейс право в очите. — Но сега, след като се запознах с вас, не съжалявам за нищо. Вашето семейство е прекрасно. И съм сигурна, че е било писано нещата да се подредят по този начин. — Отвори чантата си и извади отвътре един брой на „Нюзуик“. — Току-що излезе новият брой. Купих всички списания, които можах да намеря на летището.

— Ние все още не сме го разгледали — рече Ема, приковала поглед върху корицата.

Репортерката, някаква жена с акцент от източното крайбрежие, бе телефонирала на Грейс, за да я помоли за коментар, но Грейс така и не бе отговорила на обаждането ѝ. Погледна лицето на съпруга си, което я гледаше от корицата на разпространяваното в цялата страна списание. Беше от онези снимки, които наистина разкриваха много. Направена бе само няколко часа след изваждането му от ледените води на океана и показваше един мъж, който едва се държи на краката си след преживените травми, нечовешката умора и триумфа от избавлението. Към списанието имаше специална притурка със снимки на екипажа на аварирания „Праулър“. Имаше и снимка на Ривера,

който изглеждаше толкова млад, че очите на Грейс мигновено се напълниха със сълзи. Заглавието на материала гласеше: „Героите на Флота: Само един работен ден от многото“.

Докато децата се тълпяха около Сиси, за да разгледат списанието, Грейс се приближи до Лорън и стисна ръката ѝ. Пръстите на младата жена бяха леденостудени. Изглеждаше изключително крехка — сякаш самата тя бе претърпяла тежка злополука. За пръв път в живота си бе изпратила любим човек на плаване, а сега го очакваше да се прибере след тежко изпитание. Преживените страхове и напрежението все още личаха в малките бръчици, появили се по челото и около устата ѝ.

— Добре ли си?

— Държа се. Толкова ми е трудно, Грейс. Не мога да проумея как си издържала през всичките тези години.

— Когато отново видиш Джош, ще разбереш.

Един офицер от протокола се приближи, за да ги информира, че се очаква самолетът да кацне всеки момент и вълнението им мигновено нарасна. Посрещането на героите щеше да бъде съпроводено от тържествен ритуал и всеки един от тях имаше своето място и роля в него. Като се започне от главнокомандващия флота, който трябваше да излезе от бронираната лимузина в мига, в който транспортният самолет докосне земята и се стигне до строения наблизо духов оркестър, всички присъстващи бяха тук, за да отдадат дължимото на мъжа, спасил самолетоносача от взривяване.

Огромният „Гренхаунд АС-2“ се появи в небето над тях и всички се спуснаха навън. Бяха получили строги инструкции относно реда на подреждане край пистата. Грейс и децата ѝ трябваше да застанат най-отпред. Тя усети нетърпеливото очакване, изпълнило цялото фоайе. Един матрос стоеше до вратата в очакване на заповеди от началниците си.

Грейс също чакаше. За миг зърна отражението си в стъклената врата на залата. Облякла беше един тъмносин костюм, в който не можеше да се пъхне от години. Сега ѝ стоеше просто съвършено. Предишната вечер Алисън се бе отбила, за да ѝ заеме своя шал с марката „Хермес“, защото, както бе изтъкнала Алисън, все пак щяха да я дават по националната телевизия.

Подобно на повечето флотски съпруги, Алисън беше изключително ефективна в моменти на криза. Тя нито за миг не изостави съпругите на момчетата от аварирания „Праулър“, подкрепяйки ги по всеки възможен начин.

— Как е Ема напоследък? — беше я попитала Алисън.

— Добре е.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. Всички бяхме ужасени от случилото се, но сега, когато Стив се прибира у дома, се чувстваме далеч по-добре.

— Ами... радвам се, че е добре.

За щастие Ема не си беше у дома. Сигурно щеше да се почувства неловко от срещата с майката на бившето си гадже.

Самолетът стигна до терминала и спря. До него се приближи камион със специална стълба и я доближи до вратата. Група моряци се спуснаха напред, постлаха червената пътека и опънаха предпазните въжета.

Грейс излезе от сградата заедно с децата в мига, в който вратата на самолета се отвори. Един адютант излезе през нея и застана мирно отстрана. И тогава се появи Стив, висок и прав като дъб. Примижа за момент, заслепен от слънцето. Униформата му изглеждаше по-широка отпреди, а едната му ръка беше превързана. За Грейс обаче той изглеждаше така както и в деня на сватбата им и тя се закле да го обича докато е жива.

Тя и децата бяха получили инструкции да изчакат докато не им разрешат да се доближат до него.

Търсещият поглед на Стив я откри и за миг двамата се вгледаха един в друг, изпълнени с ужас.

Грейс не можеше да чака ничии позволения. Измъкна се от групата и се втурна към самолета. Едва не се блъсна в него в мига, в който краката му стъпиха на пистата. Стив я прегърна със здравата си ръка и двамата се целунаха, абстрахирани се напълно от вълнението и шума, които ги заобикаляха.

— Ти се прибра — прошепна тя и целуна лицето му. — Слава богу, ти си дойде у дома... — Беше отслабнал, кожата му гореше, а около него се носеше миризмата на болница и медикаменти. Но най-

накрая се бе прибрал у дома и на Грейс ѝ се искаше да се разтопи, да го погълне в себе си, да направи от двама им едно ненарушимо цяло.

Отдръпна се точно навреме, за да може Кати да прегърне баща си, а след нея и Брайън, и Ема. Децата се смееха и плачеха едновременно и крещяха с пълно гърло, опитвайки се да надвигат шума на пистата. Грейс наблюдаваше как децата се притискат към него и не спираше да се пита как изобщо е могла да застраши по някакъв начин това семейство.

Камерите и фотоапаратите на журналистите заснеха щастливото семейство. Грейс подозираше, че снимката на Стив, заобиколен от ликуващите си деца, ще обиколи страната до края на деня и ще се превърне в емблема на събитието. Стив ѝ се усмихна над главата на Брайън, след което се вгледа по-внимателно в нея. Колко ли променена му се струва в този момент! Като непозната.

— Сър! — Адютантът се приближи до него. — Трябва да минем от тук.

Стив неохотно се отдръпна от децата и тръгна към шпалира от официални лица, начело с главнокомандващия флота. След него вървяха пилотите от екипажа на авариралия „Праулър“. Стив размени няколко думи с главнокомандващия флота, но от разстоянието, на което се намираше, Грейс не чу нищо.

Бръкна в джоба си и опипа с пръсти брачната му халка. След това погледна превързаната му ръка. Гордееше се със съпруга си както никога преди, но не можеше да не си даде сметка за нещата, които продължават да ги разделят. Напомни си, че днешният ден принадлежи изцяло на Стив. И трябва да бъде изпълнен единствено с радост и ликуване.

Той огледа тълпата посрещачи, като едва сдържаше напрежението си. После изведнъж рязко изпъна рамене и сякаш се вкамени за миг. Беше забелязал Сиси.

Двамата преплетоха погледи. Лицето му не трепна, когато тя разкайно сложи ръка на сърцето си. Беше много красива жена, която искрено се разкайва. Сиси бе стигнала до кръстопът в живота си — макар и вдовица, тя все още бе достатъчно млада и привлекателна, за да започне живота си отначало. Беше жена с минало, която не криеше своето разкайние и която очевидно бе изпълнена с любопитство по отношение на първата си и отдавна изгубена любов.

Връзката между двамата прекъсна, когато Джошуа Ламонт се приближи и прегърна майка си. После сграбчи Лорън, притисна я към себе си и започна да я целува дълго и страстно. Всички фотоапарати и камери се насочиха към тях и от тълпата се изтръгна замечтана колективна въздишка. Когато най-после се освободи от прегръдката му, Лорън изглеждаше замаяна и готова да се разплаче.

Застанал на официалната трибуна, главнокомандващият флота благодари с няколко думи на всички, след което даде думата на Стив и на екипажа на аварирания „Праулър“, за да отговорят на въпросите на пресата. Стив веднага изрече простичката истина: Той не се смята за герой. Беше офицер от флота, а преживяното изпитание беше просто част от работата му. Оцелял бе благодарение на доброто си обучение и подготовка, и на уменията да не допуска отчаянието да вземе връх.

— Смъртта просто не беше сред възможните изходи от положението — заяви той в отговор на зададен му въпрос. Усмихна се широко и посочи Грейс и децата. — Само вижте какво ме очаква у дома.

2.

— Ето, това е новата ни къща, тате — развълнувано обяви Кати.
— Как ти се струва?

Стив се чувстваше като турист, попаднал на непознато място. Разпозна къщата и градината пред нея от брошурата, която Грейс му бе показала преди време. Брошурата, която той бе оставил настрана и ѝ бе казал, че идеята за собствен дом не е добра. Сега, когато я видя в действителност, изпита странно чувство.

— Страхотна е — отвърна той, когато Брайън спря пред гаража за две коли.

— Наистина е страхотна — радостно се съгласи Кати. — От прозорците ни се вижда ферибота, както и планинските върхове и виещите се над тях орли. Най-хубава е гледката, която се разкрива от спалнята — твоята и на мама.

Бедното дете... Очевидно се чувстваше задължена да запълни всяка неудобна пауза и неловко мълчание. Искаше му се да ѝ каже да забави темпото, да го остави да възприеме сам онова, което го заобикаляше. Слезе от колата и тръгна по алеята към къщата.

Грейс хвана здравата му ръка. Изглеждаше необяснимо колеблива и несигурна. Главата му бучеше, завиваше му се свят само при мисълта за тази толкова различна Грейс. Винаги я бе смятал за красива, но едва сега си даваше сметка, че това е било така, защото я обичаше. Новият ѝ стил на обличане, както и новата ѝ прическа подчертаваха хубостта ѝ и я правеха привлекателна в очите на всички останали.

Искаше му се да я сграбчи и да я притисне към сърцето си. *Сега*. Веднага. Въпреки това си наложи да изчака. Твърде много от чувствата, които бушуваха в душата ѝ — а също и в неговата — ще трябва да почакаат докато отmine възбудата от завръщането му у дома и двамата най-сетне останат насаме. Имаше да ѝ каже поне милион неща, но нямаше и най-малка представа откъде да започне.

Ема избърза напред, за да отключи вратата. От трите деца тя му се стори най-променена и това го изненада. От деня на раждането си тя

беше най-слънчевото и лъчезарно дете на света. Сега му се стори по-мълчалива и затворена. *По-зряла*. Предположи, че на това се дължи и промяната в прическата ѝ. Предстоеше ѝ съвсем скоро да се впусне сама по широкия свят, за да открие собствения си живот и съдба. И вероятно това обясняваше всичко. Дъщеря му бе започнала да проумява, че светът около нея е съвсем истински.

Тя отвори входната врата и отвътре изхвърча огромно куче. Дейзи. Приблужи се до него с наведена глава и неподвижна опашка, след което внимателно го огледа и подуши. Стив се наведе и я погали по главата. Тя мигновено се приближи до него и размаха доверчиво опашка. Преди време Стив беше убеден, че домашният любимец също не е добра идея. Той самият никога не бе имал куче.

— Прекрасна е — рече Грейс. — Вече не мога да си представя живота си без нея. — Хвърли един бърз поглед към Стив. — От деня, в който я осинових, тя спи на специална кучешка постелка в спалнята. Нощем хърка, но не ми пречи. Когато тя е край мен, имам чувството, че не се въртя по цяла нощ в леглото. — Изчерви се и погледна встрани.

Стив стисна ръката ѝ.

— В такъв случай няма да пречи и на мен.

— Виж това, тате! — Кати накара Дейзи да изпълни няколко команди — „Седни! Стани! Лай!“. — Тя е най-умното куче на света.

— Сигурен съм в това. — Ръката го болеше ужасно, но той продължи да се усмихва.

— Хайде да влезем вътре — подкани ги Грейс.

Стив престъпи през прага и прозрението го връхлетя с пълна сила. Докато бе плавал далеч от нея, Грейс си би изградила свой собствен свят. Преди да замине ѝ бе казал, че не одобрява идеята за нова къща, собствена кариера и домашен любимец. А ето че тя вече имаше и трите неща.

На масичката във входното антре зърна голям плик, върху който бе изписан адресът на някаква правна кантора. Искаше му се да я попита за какво става дума, но останалата част от деня бе изпълнена с ангажменти, които запълниха времето му и не му позволиха да остане насаме с нея.

Приключиха с вечерята и Грейс забеляза, че децата побързаха да се изнижат от стаята и да ги оставят сами. Момичетата си пузнаха телевизора и надуха музиката от Ем Ти Ви канала до краен предел. Брайън седна зад компютъра, погълнат изцяло от някаква абсолютно неразбираема за нея игра. Грейс, изнервена като невеста преди първата брачна нощ, хвана Стив за ръката.

— Хайде да се качим горе.

Той бавно се усмихна в отговор. Изглеждаше уморен, но усмивката му беше повече от красноречива.

— Да, добре.

Грейс го поведе нагоре по стълбите. Стомахът ѝ се свиваше от притеснение.

— Какво мислиш за спалнята?

— Ами има легло. И ти също си тук. Не ми трябва нищо повече. — Свали вратовръзката си със здравата си ръка, наведе се и я целуна. Цялото ѝ тяло изтръпна от желанието, зародило се в душата ѝ. Позволи си да забрави за всички въпроси, които трябваше да бъдат обсъдени, и в продължение на няколко кратки мига се отдаде напълно на удоволствието да се сгуши в прегръдката му и да почувства допира на силното му тяло.

Многобройните емоции на изминалия ден я караха да се чувства уязвима. Отдръпна се, вдигна глава и го погледна.

— Толкова се радвам, че си добре — прошепна тя. — Докато те нямаше се помолих на Господ за чудо. И го получих.

— Грейс...

— Стив...

Разсмяха се, но това не ѝ помогна да се успокои. Изпитваше тревога и безпокойство и, доколкото можеше да прецени, Стив също бе твърде нервен. Стояха един срещу друг и едва се владееха. Дошъл бе моментът, в който трябваше да намерят обратния път един към друг.

Грейс продължаваше да си мисли за чудото, за което се бе спазарила с господ. Поискаше да го спаси съпруга ѝ, а в замяна му бе обещала да стане пак предишната Грейс. Но дали искаше да го направи? И можеше ли?

— Първо ти — рече му тя.

— Скъпа, аз също се молах за чудо. Защото знаех, че трябва да се върна при теб. Лекарите така и не можах да проумеят как съм оцелял

толкова дълго във водата, но за мен всичко е повече от ясно.

Стив леко се олюля. Тя плъзна ръце около него, за да го задържи и зарови лице на гърдите му, за да прикрие тревогата си.

— Трябва да полегнеш.

— Да, добре.

За нейна изненада той не се и опита да се преструва и да се прави на мъж. Тя му помогна да седне на леглото, а след това внимателно разкопча копчетата на ризата му.

— Ето, сега вече се движим в правилната посока — промърмори той.

Грейс докосна бузата му и бързо отдръпна ръка.

— Но ти целият горещ.

— Това е от ръката. Не е заразно, Грейси. Кълна се.

— О, за бога! Веднага ще се обадя на лекаря.

— Недей. — Хвана ръката ѝ, когато посегна към телефона. — Пропуснах да взема антибиотиците си — обясни той. — Затова съм вдигнал температура.

Тя бързо отиде до банята и се върна с чаша вода и несесера с тоалетните му принадлежности.

— И въпреки това искам да се обадим на лекаря.

— Стига, Грейс! Няма начин да прекарам тази нощ в болницата.

В несесера му Грейс намери няколко кафяви шишенца с лекарства.

— Ти си имаш цяла аптека тук. — Почувства, че цялата настръхва. — Стив, ти не си добре. Защо не ми каза?

— Добре съм — увери я той. — Просто ми помогни с тези лекарства.

Грейс му помогна да изпие антибиотика и противовъзпалителните хапчета, последвани от мощно обезболяващо.

— Тази превръзка не трябва ли да се смени?

— Не се безпокой за това, Грейс.

Тя нежно докосна бузата му.

— Не е нужно да се правиш на герой пред мен.

— Защо, защото ти си достатъчно смела и издръжлива и за двама ни ли? — Очите му сякаш леко се замъглиха. Хапчетата очевидно вече действаха.

— Винаги съм била такава. — Помогна му да свали ризата си. Дебелата превръзка скриваше раната на ръката му, но тя въпреки това премигна, когато видя колко големи са пораженията. Разрови се в чантата му, опитвайки се да открие някаква пижама, но попадна на някакъв напечатан формуляр.

— Предстои ти пътуване? — попита тя.

— Трябва да отида до Вашингтон. — Замълча за миг, затвори очи, но веднага след това ги отвори отново. — Утре, след като се видя с госпожа Ривера. Опитах се да ги накарам да отложат пътуването, но се оказа невъзможно. След срещата с ръководството на флота ще се видя и с президента, Грейс. Можеш ли да си представиш това?

Изпита толкова голяма гордост, че буквално ѝ се зави свят, но едновременно с това осъзна, че отново трябва да се разделят и това разби сърцето ѝ.

— Ти винаги си бил моят герой — изрече тя и му подаде пижама, опитвайки се отчаяно да се пребори със сълзите, които напиреха в очите ѝ. — А ето че стана герой на цяла Америка.

Той докосна ръката ѝ.

— Много ми е неприятно, че трябва да замина толкова скоро.

Конфликтът между силната ѝ любов и не по-малко силната гордост ѝ причини почти физическа болка. Знаеше, че е проява на егоизъм от нейна страна да го иска само за себе си. А и как би могла да му попречи да бъде мъжът, когото обича?

— Не се безпокой. Не се случва всеки ден да имаш среща с президента.

Той се облегна на възглавниците. Усмивката му стана леко разфокусирана — сигурно доказателство, че обезболяващите вече действат. Грейс отново погали лицето му. Макар че го познаваше от двадесет години, тя не можеше да се избави от усещането, че току-що е започнала да го разбира наистина. И не само него. Едва сега започваше да разбира и самата себе си.

— Струва ми се, че това си е твое — рече тя и извади брачната му халка от джоба на самото си.

— Струва ми се, че имаш право. — Все още не можеше да повдигне лявата си ръка. Изпод превръзката се подаваха върховете на пръстите му — отекли и леко обезцветени. — Ще се наложи известно време да я нося на другата ръка.

Тя сложи пръстена на дясната му ръка.

— И така става.

Той вдигна ръка и погледна пръстена.

— Значи всичко между нас е наред.

Това не беше въпрос. И Грейс изпита облекчение, защото просто не знаеше как да отговори, ако беше въпрос. Мълчаливо се излегна до него и се помоли температурата му да спадне.

— Тази вечер трябваше да те любя — промърмори той.

— Шшт... — прошепна в отговор Грейс и го погали по лицето.
— Нали точно това правиш.

На следващия ден Стив трябваше да направи официално посещение на един човек и Грейс реши да го придружи. Стъпките им глухо отекваха по излъскания до блясък под на военноморската болница. Изобщо не разговаряха, но Стив долавяше тъгата ѝ докато вървяха към чакалнята, в която трябваше да се срещнат с Патриша Ривера. Стив беше в униформа, а в облечените си в ръкавици ръце носеше товар, който му се струваше хиляди пъти по-тежък от действителното му тегло. В закопчания с цип пакет бяха събрани най-ценните вещи на Ривера — джобен албум със снимки на жена му, сребърен кръст, портфейла му и един тефтер, в който бе записвал мислите си по най-различни поводи — включително имена за бебета и онова, което Ривера очакваше от себе си като баща.

Когато Грейс и Стив пристигнаха на уреченото място, чакалнята вече бе претъпкана с хора. Повечето от тях вероятно бяха роднини. В мига, в който забелязаха Стив, всички млъкнаха и се отдръпнаха встрани. На едно зелено канапе седеше дребничка и много красива жена. Облечена беше с обикновена памучна нощница и чехли, а на китката на едната ѝ ръка имаше болнична гривна. Стив застана мирно и отдаде чест.

— Мадам, аз съм капитан Стив Бенет.

— Зная — отвърна Патриша. — Вие сте човекът, опитал се да спаси съпруга ми. И аз съм ви много благодарна за това.

— Ужасно съжалявам, че не успях, мадам. Матрос Ривера беше сред най-добрите матроси, които съм имал привилегията да познавам. Той изпълняваше задълженията си с изключителен професионализъм,

чест и смелост. — Стив преглътна, трогнат от тъгата в очите на младата жена. Беше ѝ донесъл вещите на Ривера, казал ѝ бе онова, което обикновено се казваше в подобни случаи, но му се искаше някак си — моля те, Господи, помогни ми! — да ѝ даде нещо повече.

— Мадам, искам само да знаете, че Майкъл беше изключително горд с вас. Същия ден бе получил съобщението ви, че бебето е момче и беше толкова щастлив, че просто не можеше да спре да се усмихва.

Тя го погледна стреснато и за миг Стив си помисли, че бе казал нещо неподходящо и я бе обидил по някакъв начин. Но след това тя се усмихна и скръбта сякаш изведнъж бе изместена от дълбоко спокойствие. Една самотна сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Не бях сигурна дати изобщо е получил съобщението — промълви тя.

— Можете да сте сигурна, че го бе получил, мадам. И беше на седмото небе от щастие. — Стив ѝ подаде пакета. — Това са част от вещите му — рече ѝ той. — Съдържанието на гардеробчето му ще ви бъде изпратено по-късно.

— Благодаря ви. — Патриша за пръв път се опита да се усмихне. — Искате ли да видите малкото ми момче?

— За мен ще бъде чест, мадам.

Една сестра докара малкото креватче. Роднините се струпаха около него, кудкудякайки като квачки. Момченцето беше завито в синьо одеялце, а на главичката си имаше плетена на ръка шапчица, която много напомняше знамето на страната. Майкъл Едуардо Ривера бе дошъл на този свят след смъртта на баща си. Стив изпита непоносима болка при вида на малкото тъмнокосо вързопче. Патриша Ривера изживяваше най-страшния кошмар на всеки човек, свързан по някакъв начин с флота.

Стив погледна към Грейс, застанала редом с госпожа Ривера. Безмълвните им сълзи късаха душата му. Всички щяха да твърдят, че Ривера бе отдал живота си в служба на страната си. Само че на никого не би му хрумвало да каже същото за съпругата и сина му. Стив обаче знаеше, че те също плащаха изключително висока цена.

Тези мисли буквално го разпъваха на кръст. Той вече бе отклонил предложението за двадесетдневен отпуск. Просто нямаше време за това. Само след месец щеше да се извърши смяна на командването на въздушния отряд.

Това беше следващата стъпка; възходящата пътека му беше кристално ясна. Беше изградил целия си живот около изпълнението на амбициозните цели, които си поставяше. Имаше задължения към мъжете и жените, които служеха под негова команда, а този пост щеше да е най-важният в цялата му кариера.

Напоследък обаче служебните му амбиции и очаквания влизаха в постоянен конфликт с копнежите на сърцето му и с нуждите на най-важните хора в живота му. Стив едва не бе умрял в океана. И не можеше да се надява, че преживяното премеждие няма да окаже никакво влияние върху живота му от тук насетне.

Приятелката на Джош, Лорън, пристигна придружена от Сиси. Стив погледна към бившата си съпруга и отново изпита познатото усещане за провал. Тя също го видя. Усмивката ѝ мигновено помръкна и тя погледна встрани. Ето такава си е Сиси, реши той. И никога няма да се промени.

Последваха още сълзи и прехласвания около бебето. Патриша като че ли почерпи малко сила и смелост от жените около себе си. Бебето обаче не повлия на Лорън особено добре. Тя се взря за миг в малкото човече, а след това се извърна настрана, опитвайки се да прикрие сълзите, окъпали лицето ѝ.

Грейс прегърна Патриша за последно.

— Трябва да тръгваме — каза ѝ тя. — Стив заминава за Вашингтон. Но аз съм тук и утре ще дойда да те видя отново.

Слава богу, помисли си Стив. Спящите новородени и плачещите жени не бяха най-приятната компания. Двамата тръгнаха заедно към колата. Той почувства погледа ѝ върху себе си.

— Как се справих? — попита.

— С Патриша? Добре. — Очите ѝ видимо омекнаха. — Беше много мило от твоя страна да ѝ кажеш, че Майкъл е получил съобщението ѝ за бебето.

— Но това е самата истина. А той беше добър човек. — Прекосиха заедно паркинга. Стив се вгледа изпитателно в лицето ѝ, опитвайки да отгатне какво я измъчва.

— Какво? — попита го тя и го изгледа подозрително.

— Разстроена си за нещо — осмели се накрая той.

Тя вирна предизвикателно брадичка.

— Не съм. Но... не мога да не се запитам как се почувства, когато отново видя Сиси.

— Странно.

— Просто странно?

— Не зная, Грейси. Трудно ми е да го опиша. За мен тя е като човек, когото съм познавал далеч в миналото и на когото съм престанал да изпращам дори коледни картички. Човек, на когото не съм държал достатъчно, за да го издиря и възобновя отношенията ни. — Забави крачка, защото му се искаше да приключат този разговор, преди да са стигнали до черния седан, който ги очакваше. Беше достатъчно умен и не можеше да си позволи да обсъжда лични проблеми в присъствието на непознат шофьор. Не се наложи да обяснява мотивите си пред Грейс — тя вървеше по-бавно и от него.

— Но знаеш ли какво? — продължи той. — Напоследък се питам дали това ми отношение към нея не ми е отнело възможността да опозная Джош.

— Какво?

— Ако си бях направил труда да издиря Сиси, щях да науча за съществуването на Джош.

Грейс не можа да сподави въздишката си.

— Значи изпитваш съжаления?

— А как иначе? — отвърна той, неспособен да прикрива повече чувствата си. — Той е моя плът и кръв. Нямах възможност да го наблюдавам как расте... как става мъж. Отнето ми бе правото да участвам в живота му.

Грейс се спря и го погледна.

— И какво си мислиш, че би могъл да направиш, за да промениш това?

— Нищо! Абсолютно нищо, по дяволите! — Чувството за безсилие сякаш късаше сърцето му.

— Виж какво, в твой интерес е да намериш начин да се примириш със случилото се, защото наистина не си в състояние да промениш каквото и да било. — Обърна се и продължи по пътя си. — Мисля обаче, че трябва да разговаряш с Джош.

— Какво?

— Чу ме.

— И ти нямаш нищо против?

Тя се обърна и го погледна. Коприненият ѝ шал леко се ветрееше на вятъра.

— Разбира се, че нямам.

— Но той няма нужда от баща — изтъкна Стив.

— Нито пък от още един командващ офицер — възрази тя. —
Защо просто не му бъдеш приятел? Смяташ ли, че би могъл да се справиш с това?

Стив я погледна и се усмихна широко. Искаше му се да я грабне и да я вдигне във въздуха, но превръзката на ръката му пречеше. Пък и шофьорът вече стоеше до отворената врата на колата и чакаше, за да ги откара на летището.

3.

Преди да слезе във фоайето на болницата, където трябваше да се срещне с Джош, Лорън се отби в тоалетната, за да измие следите от сълзи по лицето си. Посещението ѝ при Патриша и нейното бебе ѝ причини радост, но и огромна тъга. С цялото си същество скърбеше за Патриша, която вече трябваше да се справя с живота сама. Без Майкъл. Бебето ѝ обаче напомни на Лорън по възможно най-жестокия начин, че тя самата никога няма да бъде майка.

Лекарят я бе посъветвал да не бъде твърде жестока със себе си, но тя продължаваше да се упреква и самосъжалява. Не спираше да си повтаря, че е неплодна. И непълноценна като жена. Освен това нямаше и най-малка представа как точно да съобщи новината на Джош.

Все още бе твърде разстроена и готова да се разплаче, когато го видя да я чака в остъкленото фоайе.

— Къде е майка ти?

— Прибра се у дома. — Джош я изгледа изпитателно. — Казах ѝ, че искам да остана насаме с теб. Не искам да чакам повече.

Сърцето ѝ се изпълни с нежност и топлина и тя си наложи да съдържи сълзите си. Ето това е ролята, за която Грейс я бе предупредила. Истинската флотска съпруга не може да посреща със сълзи и хленч един мъж, направил и невъзможното, за да изпълни дълга си.

Хванаха се за ръце и тръгнаха към вана му.

— И как се разбирате двете с мама? — попита Джош.

— Добре — твърде бързо отвърна тя. Само дето тази единствена дума в никакъв случай не би могла да опише сложните и напрегнати взаимоотношения между нея и Сиси. Лорън обаче се бе зарекла да ѝ направи добро впечатление. — Истината е, че изобщо не се притесних от срещата с нея — додаде тя.

— Радвам се. — Джош бавно потегли от паркинга. — Изгризала си ноктите си до кръв — отбеляза той.

— Ама че си гаден! Изобщо не трябваше да ги забелязваш! — Лорън отвори прозореца и изложи лицето си на чистия въздух. — *Притеснение* е доста слаба дума, която изобщо не може да изрази състоянието, в което бях, преди да се срещна с нея — призна тя. — Бях ужасена. Тази среща е изключително важна, Джош. Тя означава всичко за мен. — Преглътна мъчително и продължи. — Защото *ти* означаваш всичко за мен.

— О, скъпа! Изобщо не е трябвало да се притесняваш. Тя вече те обича. Сигурен съм в това.

Лорън се облегна назад. Джош подкара към базата и спря за момент на пропускателна линия. След това обаче, вместо да тръгне към общежитието, в което живееше, той продължи направо и спря край един самолет „Праулър“, паркиран завинаги на малка затревена поляна.

— Какво правиш? — попита тя.

Той заобиколи колата и отвори вратата от нейната страна. Беше й необходим само миг, за да разбере, че се намира пред мемориал.

— О, боже! — Приблечи се до възпоменателните плочи с почит и благоговение, макар душата й да бе замръзнала от ужас. Имената бяха изписани едно след друго върху редицата от гранитни възпоменателни плочи, която й се струваше безкрайна.

— Доведох те тук, защото не бих искал да те лъжа. Това, което приятелката ти Патриша преживява в момента, наистина се случва в живота. Само че не толкова често, колкото си мислиш. Тук, на този мемориал има само петдесет имена, защото злополуките са рядкост. Ние правим всичко възможно, за да ги избегнем, но те си остават част от службата ни във флота.

Лорън се загледа в излъсканите плочи, които блестяха на слънцето. Всяка една от тях символизираше един човешки живот, отдаден на кауза, която тя едва сега започваше да проумява. Пое си дълбоко въздух.

— Разбирам какво се опитваш да ми кажеш — рече тя.

— И?

— И... аз не се боя от това, Джош. През целия си досегашен живот все съм се страхувала от нещо, а това не води до никъде.

— Радвам се, че го каза. Това тук е свещено място за мен, Лорън. И аз също не се боя. — По горната му устна избиха ситни капчици пот.

Той я погледна и коленичи пред нея.

В първия момент Лорън си помисли, че може да му е прилошало. После го видя да бърка в джоба си.

— Носих това до сърцето си по време на всеки полет. А сега искам да го дам на теб и да ти обещавам, че ще те обичам до края на живота си. — Замълча за момент и в очите му проблеснаха закачливи пламъчета. — Как се справям? По-добре от последния път, нали? — Докато говореше постави пръстена на мястото му и целуна ръката ѝ. После се изправи. — Е?

— Аз също те обичам — задавено прошепна тя. — Но...

— Приемам, че това означава „да“.

— Джош! Не е толкова просто. — Остра болка проряза душата ѝ. Знаеше, че ще трябва да го разочарова. — Отчаяно копнея да ти отговоря с „да“.

— Ами направи го тогава! Кажу го. Д-А...

— Изслушай ме. — Преплете пръсти с неговите и го погледна. — В първите дни след заминаването ти имах чувството, че ще се побъркам. Чувствах се изгубена и изоставена. Грейс ме убеждава, че това е нормално и все ми повтаря, че човек свиква с това чувство и се научава да се справя. Трябва само да попитам себе си дали бих могла да се науча да се справям, дали бих могла отново да преживея онова, през което преминахме току-що, дали бих могла да живея постоянно в очакване на поредната лоша новина. И ти казвам, Джош, струва ми се, че искаш твърде много от мен.

— Зная, че е така. Но пък аз мога да ти дам толкова много, Лорън... И ще направя всичко по силите си, за да си щастлива.

— Зная го. И поради това, дълбоко в сърцето си знам, че бих могла да бъда съпруга на офицер от флота. И ще бъда добра съпруга, Джош. Ще се науча да обичам този начин на живот така, както го обичаш ти.

— Слава богу...

— Не съм свършила.

— За бога, Лорън, никак не е лесно човек да ти направи предложение.

— Защото искам и двамата да сме на ясно какво предприемаме. Аз бях много заета по време на отсъствието ти, Джош. Подложих се на

толкова много тестове за безплодие, че в един момент започнах да се чувствам като лабораторна мишка.

— По дяволите, казах ти, че това няма значение за мен.

— В момента може и наистина да мислиш така, но проблемът е огромен. Винаги си искал да имаш голямо семейство. И сигурно си единственият пилот в историята на военноморския флот, който кара миниван. — Опитваше се да запази спокойствие, но гласът ѝ започна издайнически да трепери. — Аз обаче не мога да ти дам това. Моето безплодие с времето ще забие клин помежду ни. Ако се ожениш за мен, ти няма да получиш онова, за което винаги си мечтал. А аз не мога да искам от теб да се откажеш от мечтите си.

— Но точно това ще направя, ако ти позволя да се отдръпнеш. Осъзнах го, когато се носех сред нощното небе под купола на парашута. Катапултирането е изключително травмиращо събитие, което обаче ти позволява да погледнеш на нещата в истинската им перспектива. И аз съм напълно наясно какво точно искам от връзката с теб.

— Но ти искаш и семейство. Каза ми го в деня, в който се срещнахме за пръв път.

— Разбира се, че искам деца. Можем да имаме деца и без да си ги раждала ти. Винаги можем да си осиновим. И съм сигурен, че ти ще им отдадеш цялата си любов и сърце. Няма нищо трудно в това. Грант Ламонт едва ли би ме обичал повече, дори и да беше истинският ми баща. Скъпа, двамата с теб ще бъдем страхотни родители.

Тя затвори очи и съвсем ясно си ги представи тях двамата. Заедно. Заобиколени от деца.

— Зная — съгласи се Лорън.

Той я прегърна, притисна я към себе си и снижи глас.

— Скъпа, любовта и загубата са част от живота. И двамата прекрасно знаем това. Не можем да искаме гаранции, защото докато се опитваме да се подсигурием отвсякъде, можем да пропуснем шанса си за щастие. Няма гаранции в летенето. Няма ги и в живота. Но ти си моят шанс за щастие, Лорън. Най-добрият ми шанс. А аз съм твоят.

Тя погледна през сълзи към мемориала зад гърба му.

— Така е.

— Е, успех ли най-сетне да те убедя да кажеш „да“?

Тя отметна глава назад и се разсмя през сълзи.

— О, Джош, нямам търпение да стана твоя жена.

4.

— Мисля, че наистина се налага да поговорим за плановете ти за колежа. — Майка ѝ сложи пет чинии на масата.

Ема се съсредоточи върху подреждането на чиниите, като с военна точност поставяше всяка една по средата на подложката за хранене. Баща ѝ току-що се бе върнал от Вашингтон и майка ѝ бе приготвила любимото му ядене — печено телешко и задушен зелен боб, и смачкани на пюре картофи с чесън. Това поне беше добър знак.

— Не искам да прибързвам — отвърна Ема.

— Но не бива да пропускаш добрите възможности — изтъкна майка ѝ. — Вече получи съобщения, че си приета в Западния университет и в университета на Вашингтон. Не разбирам какво още чакаш.

Ема знаеше какво чака, но не искаше да каже. И без друго съвсем скоро щяха да разберат. Мълчанието ѝ бе нещо като предпазен пашкул. Беше научила, че ако споделя мечтите си с хората, ги излага на показ и им дава възможност да ги обсъждат и критикуват. Анаполис беше нейната мечта и тя не желаше да я застрашава по какъвто и да било начин. Затова отказваше да сподели намеренията си. За нейна изненада Брайън, който единствен от всички знаеше какво е намислила, не бе казал нито думичка за плановете ѝ.

— Все още обмислям решението си — заяви Ема. — Ще ти кажа веднага щом реша нещо.

— Добре, няма да те притискам. Но се съмнявам, че баща ти ще прояви същото търпение, Ем.

Ема мигновено се възползва от предоставилата ѝ се възможност да смени темата.

— Той беше страхотен, когато Брайън му съобщи, че ще се запише в колежа по изкуствата.

— Да — съгласи се майка ѝ. — Наистина беше страхотен.

— Какво става между теб и татко? — Ема внимателно сгъна салфетката и приглади с нокът ръба ѝ.

Майка ѝ като че ли се смути. И вероятно дори не осъзна как неволно притисна ръка към сърцето си.

— Откакто се е върнал не сме оставали насаме и за пет минути — подхвърли тя. — Трудно е да си жена на герой. Когато цялото това вълнение се уталожил, двамата с него ще се справим с онова, което предстои.

Е, това поне не беше трудно. Всички знаеха какво ще е следващото назначение на баща ѝ.

— Той ще бъде новият командващ на авиационния отряд.

— Точно така. Но ще трябва да помислим за онова, което предстои в по-дългосрочен план. След предстоящите осемнадесет месеца. Човек получава само една възможност да изживее живота си, Ем. Мисля, че след случилото се с баща ти това е по-очевидно от всякога.

— Значи... когато следващото му назначение го отведе в Пентагона...?

— Сигурна съм, че въпросът ще бъде поставен на обсъждане.

— Говориш ми като изпечен служител за връзки с обществеността — недоволно отбеляза Ема. — И не ми казваш абсолютно нищо.

— Но пък го правя изключително добре! — Майка ѝ сложи и последната вилица на мястото ѝ. — Хайде. Ела да сипем вечерята.

Ема забеляза, че баща ѝ не беше в обичайното си добро настроение. Беше ходил до Вашингтон, срещнал се бе с президента, но все още не се чувстваше добре в собствения си дом. Беше свръхчувствителен и постоянно държеше майка ѝ под око. Отнасяше се към нея като към гърне, което може да кипне всеки момент.

А майка ѝ изглеждаше наистина добре. Бе успяла напълно да промени външния си вид. Но не това бе причината, поради която всичко в дома им ѝ се струваше по-различно. Причината беше далеч по-комплексна. Ето че всички те живееха в къщата, която бе купила майка им. Баща им бе преживял страховито премеждие. Но в момента и двамата очевидно се опитаха да разберат дали ще могат да продължат да живеят заедно.

— Кати, ще вечеряме — извика майка ѝ.

— Идвам — отвърна Кати и затрополи надолу по стълбите.

Ема едва не изпадна в шок, когато я видя.

— Какво си облякла, по дяволите? — рязко попита тя.

— Тя каза „по дяволите“. Мамо, тя каза „по дяволите“. — В следващия момент Кати осъзна, че никой не се вълнува от тази простъпка на сестра ѝ и мигновено зае отбранителна поза. — Намерих я смачкана в дъното на гардероба ти и я дадох на химическо чистете — обясни тя. — Не мислех, че ще имаш нещо против.

Ема почувства, че започва да ѝ се гади само при вида на роклята от синьо кадифе, която бе носила на бала.

— Не би искала да се премениш точно с нея.

— Напротив, точно това искам. — Тя се завъртя из трапезарията. — Стои ми идеално. Тази вечер имам среща. Ще ходим на танци.

— Джими Бейтс? — попита майка ѝ.

— Хмм? С него излизах вчера.

— Тогава с кого ще излизаш тази вечер? — попита Грейс.

Кати седна на един стол и изправи рамене. Толкова е красива, с болка осъзна Ема. И толкова щастлива. Остани си такава, Кати, мислено ѝ пожела тя. Никога не се променяй.

— Е? — попита баща им.

— Кори Краудър ме покани на среща — обяви Кати, неспособна да прикрие собственото си изумление.

Ема сякаш се вледени.

— О, не! Не можеш да излезеш с него.

— Той ме покани и аз приех. Обещавам, че ще се придържам към правилата. В единадесет часа ще си бъда у дома.

— Той е с три години по-голям от теб — изтъкна баща ѝ.

— И сама мога да смятам.

— Няма да излизаш с него. — Ема се опитваше да диша през носа си, но се боеше, че всеки момент може да повърне.

— Ти още преди няколко месеца съобщи, че си скъсала напълно с него. Защо тогава те притеснява фактът, че ще излизам с него?

— Притеснява ме и още как! Няма да те пусна да се приближиш до него, Кати. Кълна се, че няма да го допусна.

— Яд те е, защото роклята ти ми стои толкова добре.

— Не става дума за роклята. Не ѝ позволявай да излезе с него, татко. — Щеше ѝ се баща ѝ да си спомни колко много се бе ядосал на

Кори миналото лято. Искаше ѝ се самата тя да бе разбрала още тогава що за човек е Кори. Искаше ѝ се да бе скъсала всякакви отношения с него още през онази нощ.

Баща ѝ разпери ръце с дланите нагоре.

— Ако зависеше от мен, аз не бих позволил на нито едно момче на света да излезе с някоя от вас.

— Добре де, защо не помислите и за мен? — рязко попита Кати. — През цялата година имам само шестици в училище. И заслужавам да ми бъде предоставена възможността да си създам собствени приятели. Кори завършва съвсем скоро и едва ли ще го видя повече. Тази вечер искам просто да се позабавлявам. Нищо повече.

— Няма да стане. — Ема вече кипеше от гняв. Започна да си дава сметка, че още тогава трябваше да разкаже за случилото се и да обвини Кори. Цената на нейното мълчание щеше да бъде заплатена от други момичета. Невинни момичета като Кати. Ема бе отказала да поеме отговорност за онова, което бе допуснала да се случи, и сега Кори беше напълно свободен да нападне следващата си жертва. А може и вече да го е направил.

— Не, ти наистина си ужасно завистлива! — с раздражение възкликна Кати. — Наистина не разбирам защо превръщаш една невинна покана за танци в толкова голям проблем.

— Защото той ме изнасили — изведнъж изтърси Ема.

Последва шокирана тишина. Ема не бе имала намерение да казва каквото и да било и да замесва семейството си в този проблем, но едва сега бе започнала да проумява, че изнасилването, макар и случило се с нея, засягаше всички хора, които обича. Погледна изуменото лице на Кати, а след това ги изгледа един по един — майка си, баща си, Брайън. После избухна в сълзи.

— Миличка... о, бедното ми малко момиченце... — Майка ѝ се приближи до нея, прегърна я и я залюля като малко бебе.

Ема заплака още по-силно.

— О, мамо, толкова силно ми се искаше да ти кажа — ридаше тя. — Беше ужасно, но се боях да кажа на когото и да било.

— Трябваше да го направиш, Ем — прошепна майка ѝ. — Моля те, разкажи ни всичко. Ние трябва да знаем. Нарани ли те? Наложил ли се да ходиш на лекар?

Ема бе обхваната от необяснимо спокойствие.

— Не. Не стана така. Беше ужасно... но без насилие. Не стана така както си мислиш. — Пое дълбоко въздух. И най-накрая свали от плещите си тежкия товар и им разказа за събитията от онази нощ. Не скри нищо, защото искаше Кати да чуе всичко. Разказа им за неочакваната му поява в съблекалнята, за начина, по който я бе нападнал, сподели с тях за объркването, болката и унижението, които бе изпитала. После им разказа как Кори бе настоял, че не е имало насилие от негова страна; как я бе заплашил с ужасни последици, ако се разприказва пред някого; как тя се бе заклела да си мълчи; как от онзи ден насам не можеше да прогони от душата си ужаса, унижението и срама.

— Затова реши да отрежеш косата си, нали? — уплашено попита Кати.

— Да, предполагам. — Ема избърса лицето си със салфетка.

— И се отказа от курса по физическо и взе да се обличаш като мъжкарана?

— Не трябваше да го правя — призна Ема. — Не трябваше да му позволявам да влияе върху живота му, но го направих. И допуснах глупава грешка. Но вече край на това. Не желая да продължавам да живея в страх. — Ема си помисли, че отново започва да прилича на самата себе си. Стори ѝ се изумително. Най-после бе успяла да си върне живота.

Брайън скочи от масата и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита баща им.

— Знаеш къде.

— Почакай. Това е моя работа. И аз съм тази, която ще я свърши — заяви Ема, притисна се за последен път към майка си, след което се отдръпна. Не можеше да повярва колко лесно и просто се оказа всичко. Изумена бе от дълбокото облекчение, което почувства, след като най-накрая изплака болката и срама си пред близките си. Почувства се пречистена. Почтена, силна и решителна.

Майка ѝ хвана ръката ѝ.

— Брайън, ти оставаш тук с Кати. Ние с татко ти ще придружим Ема.

Стив буквално кипеше от гняв. Бяха му казали, че сигналните ракети, които бе изхвърлил зад борда, горели при 800 градуса, но в момента той пламтеше от далеч по-висока температура, която го изгаряше чак до костите. При все това не каза нищо. Опитваше се да запази самообладание пред Ема. О, боже. *Ема!*

Продължиха разговора с нея в колата. Грейс шофираше, защото той все още не можеше да използва изгорената си ръка.

— Миличка, трябва да зная. Защо не ни каза? — попита я Грейс.

Стив долови нечовешката болка, прокраднала се в гласа ѝ.

— Бях объркана. Кори не смяташе, че е направил нещо лошо. Ние двамата се целувахме и... бяхме близки. — Брадичката ѝ потрепери, но тя не заплака отново. — Той ми заяви, че сигурно съм побъркана щом правя от нещо толкова безобидно такъв голям въпрос. И тъй като баща му ти е командир, знаех, че ако се разприказвам, ще ти причиня проблеми, татко.

Стив ядно стисна зъби и едва не ги счупи от усилието да овладее гнева и тъгата, предизвикани от жертвата, която дъщеря му бе направила заради него. Даваше си сметка, че отчасти носи вина за решението да си замълчи и да не каже ни никого за изнасилването. През годините неведнъж бе ставала свидетел как той решава да си затрае и да премълчи някои неща, за да избегне усложнения, които биха могли да се отразят неблагоприятно на работата и кариерата му.

— О, Ема! — тихичко възкликна той, обърна се и я прегърна със здравата си ръка. — Флотът е моята работа. Но ти... о, миличка, ти си моето сърце.

Тя го възнагради с усмивка, която му подейства като благословия.

— Вече ми е ясно, татко.

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това? — попита я Грейс. — Можем да се обадим на шериф Хоули и да оставим на него да се заеме със случая.

— Само в случай, че той откаже да приеме плана на татко.

Стив искаше да принуди малкото копеленце да постъпи в R.E.S.P.E.C.T.^[1] — доброволна рехабилитационна програма, предназначена за лечение на насилници от армията. През изминалите години Стив бе изпратил неколцина от подчинените си в този изправителен център в Монтана.

От дома на семейство Краудър се разкриваше гледка към океана, а градината пред къщата беше много добре поддържана. Стив позвъни на вратата и се обърна да погледне Грейс и Ема. Остана стъписан от приликата, която забеляза в сериозните им и решителни лица.

— Обичам те — рече той.

— Зная — простичко отвърна Ема.

Алисън Краудър отвори вратата и на лицето ѝ се появи усмивката на свършената домакиня.

— Стив и Грейс! — възкликна тя. — Каква приятна изненада. Моля, заповядайте. — После се поколеба за момент и очите ѝ се разшириха от изненада. — Здравей, Ема.

Стив изпита известно съжаление към нея. Мейсън Краудър все още беше на самолетоносача и на съпругата му щеше да ѝ се наложи да се справи сам-самичка с това ужасно положение.

— Здравей, Алисън. Тук сме, за да поговорим със сина ти. Той вкъщи ли е?

— Разбира се. Заповядайте. — Тя излезе на задната веранда и извика сина си. След малко се появи и Кори, стиснал градинарска ножица в едната си ръка.

Момчето забеляза Ема и замръзна на мястото си.

В този момент Стив проумя, че Ема се лъже за едно — Кори дяволски добре съзнаваше, че е направил нещо нередно. Вината беше изписана на лицето му.

— Алисън, боя се, че сме изправени пред проблем — заяви Стив.

— Всъщност — додаде Грейс — мисля, че Кори има да ти съобщи някои лоши новини.

— Трябва да ти разкаже нещо за нощта, в която се проведе зимния бал.

— О, я стига! — намеси се Кори. После се обърна към майка си. — Ема все още е бясна загдето скъсах с нея.

Очите на Ема пламнаха от гняв.

— Ти ме изнасили през онази нощ, Кори. Можеш да разправяш на майка си каквото си искаш, но това е истината за онази нощ. Ти ме изнасили.

Алисън се олюля и се хвана за рамката на вратата, за да не падне.

— Това са глупости, мамо — заяви Кори. — Не мога да повярвам, че тези хора са дошли да те занимават с лъжите си докато

татко е още на плаване. — Извърна се и ядосано изгледа Стив. — С дъщеря ви имахме среща, сър. Тя сама пожела да излезе с мен. Не ми се налага да принуждавам момичетата да излизат с мен.

— Ти си преминал линията на позволеното, Краудър — възрази Стив. — Имаш нужда от помощ и ако откажеш да я получиш, ще трябва да предам случая на шерифа.

Очите на Кори се присвиха от омраза.

— Това може и да не ти хареса, но искам да ти кажа, че не е престъпление едно момче да се чука с разпуснатата ти дъщеря.

Стив сви изгорената си ръка в юмрук. След преживяното изпитание бе решил, че е загубил част от борбеността и непримиримостта си и се е превърнал в миролюбив и отстъпчив човек. Сега обаче осъзна, че има неща, заради които никога няма да престане да се бори. Дори и ако това означава да пребие сина на прекия си командир.

Грейс обаче го изпревари. Вероятно защото беше наясно на какво е способен Стив в състоянието, в което се намира. Тя рязко замахна и ръката ѝ изплющя като камшик върху бузата на момчето. Ударът беше толкова силен, че всичките премигнаха от изненада. Градинарските ножици паднаха с трясък на пода. За момент всички замръзнаха неподвижно, неспособни да проговорят дори след преживения шок.

— Исусе! — Кори отстъпи назад и притисна ръка към ударената си буза.

Грейс го изгледа с високомерието и надменността на кралица. А Ема погледна майка си с изумление и обожание.

— Не се опитвай да провокираш съпруга ми. Няма да се получи — обяви Грейс.

Дори и кипнал от ярост, Стив не можеше да не изпита огромно възхищение от съпругата си. Макар новостите във външния ѝ вид да бяха повече от очевидни, те изобщо не можеха да се сравняват с драматичните промени, настъпили в характера и душата ѝ. Новата Грейс, леденостудена и застрашителна, се обърна към Алисън.

— Стив е готов да предложи план за рехабилитацията на Кори — информира я тя. — Ако приемете, той ще има възможност да поеме отговорността за случилото се и инцидентът може... да не се разгласява извън двете семейства.

Алисън заплака, обърна се към Ема и я изгледа с неприкрита омраза.

— Никога не съм те харесвала. Никога не съм била съгласна да излизаш със сина ми.

Ема, като истинска дъщеря на майка си, не ѝ остана длъжна:

— Госпожо Краудър, вашето мнение за мен не е важно в случая. В момента говорим за това, че Кори постъпи неправилно. Извърши перверзно, криминално деяние. Аз също допуснах грешка. Не трябваше да си мълча за случилото се...

— Нараних ли те по някакъв начин? — прекъсна я Кори. — Ударих ли те? Не съм! Ти не можеше да се отделиш от мен. Всички те видяха как се натискаш...

— Не и когато ме издебна в съблекалнята. Казах ти да спреш. Умолявах те да спреш. И ако мълчах досега, то беше само защото ме заплаши, че баща ти ще съсипе кариерата на моя баща.

— И ще го направи! Можеш да си сигурна в това. Правил го е преди... — Кори рязко млъкна.

Алисън ахна и притисна ръка към устата си.

Грейс се обърна към нея. Очевидно едва сдържаше желанието да удари и нея.

— Ти си знаела. Онзи ден, когато ме попита как е Ема, ти си знаела!

Алисън поклати глава.

— Кълна се, че нямах представа... Искам да кажа, че подозирах, че нещо се е случило през онази нощ, но...

— Това са глупости, мамо! — Кори скръсти ръце пред гърдите си. — Няма да се съглася да ме тикнете в някакъв шибан...

— Млъквай, Кори — остро го прекъсна Алисън. Тя се изправи и го прониза с гневния си поглед. Стив веднага забеляза стоманената твърдост, характерна за всяка съпруга от флота, и реши, че тя ще продължи като истинска вълчица да брани сина си. И остана искрено шокиран, когато тя проговори отново: — Вие не сте първите родители, които идват при мен, за да разговаряме за дъщеря им — рече тя. — Искам да чуя този план.

[1] Така изписана думата очевидно представлява акроним, но иначе, като отделна дума, означава „уважение“. — Б.пр. ↑

5.

Грейс стана първа. Както винаги. Направи си кафе и отнесе чашата си в кабинета, за да довърши подаръците за децата в чест на дипломирането им. Електронната ѝ поща бе претърпена като гарата „Гранд Сентръл“, но имейлите можеха да почакат. Главното сега беше Ема да се почувства по-добре. Всичко останало можеше да почака.

Болката и чувството за вина, причинени от онова, което скъпоценната ѝ дъщеря е трябвало да преживее съвсем сама, преследваха Грейс безмилостно. Стив също се измъчваше от силно чувство на вина. Двамата шепнешком обсъждаха случилото се в мрака: Защо не им бе разказала веднага? Дали самите те по някакъв начин не я бяха накарали да повярва, че е по-добре да не говори за изнасилването?

И, естествено, нямаха отговори за нито един от тези въпроси.

Ема се бе съгласила да започне интензивна терапия, но Грейс разбираше, че нейното изцеление и възстановяване започна в мига, в който им призна тайната си. Когато си тръгнаха от дома на семейство Краудър, тя вече бе започнала малко по малко да се връща към предишната си същност. Въпреки това дъщеря ѝ също бе променена. Момичето притежаваше твърдост и дълбочина на прозренията, които съпътстваха оцеляването след жестоко изпитание. Може би сега най-накрая щеше да е в състояние да реши какво иска да прави с живота си. Грейс подозираше, че досегашната ѝ нерешителност по някакъв начин бе свързана с изнасилването.

Надяваше се, че сега нещата най-после щяха да се уталожат.

А може би не. В кабинета имаше две огромни купчини с писма — една за нея и една за Стив.

Грейс взе значката, която децата ѝ бяха подарили за деня на майката. Върху нея бяха гравирани „Грейс М. Бенет, главен изпълнителен директор“. От деня, в който я получи, значката се превърна в едно от най-скъпите ѝ притежания. Беше обяснила на Стив, че е създала собствена корпорация. Гордееше се с постижението си, но

той не споделяше ентузиазма ѝ. И изглеждаше твърде объркан и разсеян напоследък.

Един от военните психолози в базата им бе назначил групови и индивидуални занятия, за да им помогне да преодолеят шока от инцидента със Стив. Той самият бе застрашен от проявление на симптоми, свързани с обичайния за подобни случаи посттравматичен стрес. Стрес, който би могъл да засегне цялото им семейство. Разсеяността и отчуждението бяха част от проявлението на този синдром.

Грейс потрепери, осъзнала, че никога няма да разбере напълно истината за травмата, която съпругът ѝ бе получил в океана. Нито пък някога ще узнае всички подробности от изпитанието на Ема. Тя самата се опитваше да приеме факта, че не е длъжна да поема върху себе си всяка неудача, несполука, изпитание и проблем на хората, които обича. Оцеляването е пътека, която всеки един трябва да измине сам. А тя, вършейки собствената си работа, прави най-доброто за собственото си изцеление.

Насочи поглед към познатия до болка дебел плик, поставен най-отгоре върху купчината с кореспонденция на Стив. Беше се получил предишния ден. През изминалите години Грейс бе виждала не един такъв плик. „Скъпа, получихме новите назначения.“

Грейс сложи чашата с кафето отгоре му. После насочи вниманието си към подаръците за децата. Беше изработила по един фотоколаж за всеки от близнаците. Фотографиите бяха подредени в хронологичен ред и започваха със снимката на две свършени бебенца — едното завито в розово, а другото — в синьо одеяло. Две деца, които веднага, още с появата си на този свят, утвърдиха своята ярка индивидуалност. Общителният Брайън, който възприемаше живота като едно голямо приключение. Брайън, който се спуска с лодка по бързи планински потоци, строи снежни крепости в Аляска и пясъчни замъци на Хаваите. И Ема, тяхната изтънчена красавица, която блести на чаени церемонии и рождени дни, танцови забави и новогодишни балове.

Грейс се изправи на пръсти и прибра двата албума на най-високия рафт на библиотеката. Без да иска закачи някаква книга, която падна на пода. Заедно с нея падна и малка картичка. Онази, която бе получила заедно с цветята, изпратени ѝ от Рос Камерън. Грейс я

погледна, а след това затвори очи и се освободи завинаги от спомена за онези дни. После се наведе, взе картичката и я изхвърли в кошчето за боклук. И отново се залови за работа.

Прегледа пак снимките, които бе отделила, и, загледана в скъпите ѝ образи, внезапно заплака. Какво се случи с нейното малко момиченце? С малката Ема, която обичаше света с цялото си сърце и душа? Сега тя се бе превърнала в млада жена, която се бори, за да се възстанови след омерзението и срама, изживени в мълчание и самота. Къде е вечно засмяното, синеоко момченце, което едва дочакваше края на деня, за да се сгуши в скута ѝ? Брайън вече бе голям мъж и преследваше собствените си планове и мечти.

„Радвах ли се достатъчно на годините, които те ми принадлежах изцяло?“ — запита се Грейс. „Успях ли наистина да разбера тези деца?“

Избърса сълзите от лицето си с предницата на ризата, която носеше. Кутиите със снимки тежаха цял тон. Ако съдеше по броя на снимките, които им бе направила през годините, и по неизмеримо поголемия брой на спомените, които носеше в сърцето си, Грейс реши, че отговорът на тези въпроси е „да“.

Грейс и Стив седнаха един до друг на пейките, които гледаха към футболното игрище. Времето беше необичайно горещо и Грейс бе облякла нова ленена рокля без ръкави. Стив едва успя да прикрие изумлението си, когато я видя.

Искрящата смарагдовозелена трева и ослепителната синева на небето представляваха прекрасен и достоен фон за празнично украсения подиум, върху който бяха подредени триста сгъваеми стола. Долу на игрището бе строен духовият оркестър и всички музиканти стояха мирно, приковали погледи върху палката на диригента. Дори и от разстоянието, на което се намираше, Грейс виждаше как Кати нервно облиза мундщука на своя кларинет. Не след дълго тя щеше да остане единственото дете в семейството.

Въоръжени с фотоапарати и камери родителите на останалите абитуриенти очакваха започването на церемонията, изпитвайки гордостта и умилението, които изпълваха гърдите на Грейс. От време на време Грейс усещаше любопитните погледи на присъстващите

върху себе си. Откакто бяха публикували снимката на Стив върху корицата на „Нюзуик“, той се бе превърнал в нещо като местна знаменитост.

Грейс обаче съзнаваше, че любопитството на хората се дължи в известна степен и заради случилото се с Кори Краудър. Новината се разпространи сред малката им общност със скоростта на светлината — Кори, футболният герой, няма да може да се дипломира със съучениците си.

Грейс посегна и хвана ръката на Стив, когато духовият оркестър засвири тържествен марш и откри церемонията по дипломирането на випуска. След това се появиха и самите абитуриенти, облечени в сини тоги, и Грейс и Стив мигновено забелязаха близнаците. Брайън веднага се набиваше на очи с артистичния начин, по който бе украсил академичната квадратна шапка на главата си. Ема вървеше до него като кралица, вперила поглед право пред себе си. Около врата ѝ проблясваше златният почетен знак на Националната асоциация на честта. Грейс се усмихна. Ема беше забележителна и талантлива млада жена. Тя щеше да се пребори и надживее гнусното издевателство на Кори. Но не само това. Дъщеря ѝ щеше да се развива и да върши велики дела.

— Това е най-доброто отмъщение, което бих могла да измисля — каза на Грейс тя по-рано сутринта докато се обличаше за церемонията.

Появиха се учителите и официалните лица, които заеха местата си на издигната платформа до подиума. Грейс сръчка Стив.

— Какво прави Джошуа Ламонт там?

Лейтенант Ламонт изглеждаше изумително в парадната си униформа. Седна в самия край на редицата учители и насочи цялото си внимание към председателя на училищното настоятелство, който се изправи, за да представи първия оратор.

— Той е съветник по приема за военноморската академия — прошепна в отговор Стив. — Ще обяви официално имената на приетите кандидати.

— Но аз чух, че Краудър бил единственият кандидат. Може лейтенант Ламонт да не е разбрал, че Кори вече не се състезава за прием в академията.

— Може пък да е имало и други кандидати — предположи Стив.

Докато слушаха словото на абитуриента, представляващ випуска, Грейс внимателно се вгледа в съпруга си. Винаги бяха приемали за дадено, че Брайън ще постъпи в Анаполис. Дори и след като Брайън им заяви, че не желае да служи във флота, Стив продължаваше да се надява, че ще промени решението си. Грейс предполагаше, че след завръщането си у дома съпругът ѝ нямаше да се сдържи да направи някоя унищожителна забележка по отношение на артистичните заложи на момчето. Този път обаче Стив ги изненада. И дори не премигна, когато Брайън го информира, че в колежа по изкуствата нямат бейзболен отбор.

— Някое друго семейство ще изпрати момчето си в Анаполис вместо нас — беше ѝ казал снощи.

Абитуриентите се приближаваха до подиума един по един, за да получат дипломата си и да стисната ръката на директора. Директор Елик произнасяше всяко едно име с подобаваща тържественост: Сара Мери Адамис. Следваха оглушителни аплодисменти от семейството и приятелите ѝ. Стефан Амундсен. Лоурънс Ейвъри Бейкър. Някои от абитуриентите получаваха допълнителни отличия — награди от местния общински колеж, специални стипендии или призове. Брайън Джеймс Бенет.

Грейс се изправи и започна да вика и ръкопляска. Стив правеше снимки.

— Ема Джийн Бенет.

Още аплодисменти и снимки.

— Госпожица Бенет получава специално отличие — обяви директорът. — Лейтенант Джош Ламонт е тук, за да ѝ го връчи.

Джош се приближи до подиума.

— От името на Военноморския флот на Съединените американски щати с тази заповед присъждам на госпожица Ема Джийн Бенет званието флотски курсант четвърти ранг във военноморската академия на Съединените американски щати.

Думите му предизвикаха неопикуема гордост и несравним с нищо шок в душата на Грейс и прогониха всяка разумна мисъл от главата ѝ.

— Това наистина ли се случва? — попита тя и потърси ръката на Стив.

— Да — отвърна той, макар да изглеждаше леко замаян. — Наистина се случва.

Останалата част от церемонията мина като насън. След това оркестърът отново засвири, а от редиците на абитуриентите се изтръгна силен вик. Стотици шапки полетяха към синьото небе. Стив и Грейс слязоха от трибуните и си проправиха път до ликуващите абитуриенти, заобиколени от горди и развълнувани родители. Грейс прегърна Брайън и го поздрави с дипломирането. После се обърна към Ема. Никога преди дъщеря ѝ не бе изглеждала толкова горда. И толкова уязвима.

— Не мога да повярвам, че си го направила — възкликна Грейс.

— Искан да ви изненадам.

Грейс и Стив се спогледаха.

— Е, успя.

— И как се справи без ничия помощ? — попита Грейс.

— След като станях на осемнадесет години вече нямаш нужда от подписите на родителите си. — Погледна първо Грейс, а след това Стив. — Но винаги ще имам нужда от вас.

Флотът ми отнема дъщерята, помисли си Грейс. И може само да се гордее с нея.

Кати дотича при тях, помъкнала Джош след себе си.

— Беше страхотно! — възкликна тя.

Джош протегна ръка на Брайън.

— Поздравления.

Брайън се поколеба за миг, присвил подозрително очи. След това се ухили и стисна ръката му.

— Благодаря.

— Днес след обяд организираме барбекю у дома — обяви Кати. — Трябва да дойдеш и ти.

Грейс мигновено преодоля изненадата си. Погледна го и рече:

— Непременно! Ще ни бъде много приятно.

— Благодаря, мадам. Но вече имаме планове с Лорън и...

— Ами доведи и нея тогава.

Той леко се изкашля:

— ... и майка ми.

— И тя е добре дошла — чу се да казва Грейс. — Заповядайте и тримата. Настоявам. — Тази седмица беше посветена на нещата, които

вършеше за пръв път в живота си: за пръв път бе зашлевила момче през лицето, за пръв път канеше бившата жена на съпруга си в дома си.

6.

— Къде са децата? — попита Грейс и закопча предпазния си колан.

— Тръгнаха с Джош, за да вземат Сиси и Лорън. — Стив запали колата. — Сигурна ли си, че нямаш нищо против присъствието на Сиси Ламонт у дома?

Тя се обърна и го погледна мълчаливо. Имаше време, когато мисълта, че бившата съпруга и синът на Стив биха могли да дойдат на празненство в собствената ѝ къща, сигурно щеше да я извади от равновесие. Днес обаче Грейс вече разбираше по-добре миналото — знаеше какво е и какво не е.

— Сигурна съм.

Той се усмихна.

— Ти си изумителна. Изумителната Грейс.

Тя му се усмихна в отговор, но с част от съзнанието си продължаваше да се пита как, всъщност, да тълкува отношението му към нея. Дали това бе неговият начин да реагира на промяната във външността ѝ или бе само поредното напомняне за провала, който Сиси бе причинила в живота му преди толкова много години? Ами ако съпругът ѝ бе решил да остане при нея, само защото не можеше да допусне втори такъв провал?

„Не сега!“ — мислено се сгълча тя.

Не можеше да отрече радостта и облекчението, които бе изпитала след завръщането му у дома, но в главата ѝ продължаваха да се лутат твърде много въпроси, на които все още нямаше отговор.

Верандата вече бе украсена за празненството. Имаше транспаранти, специални салфетки с изрисувани по тях академични тоги и шапки, балони, завързани за парапета, и голям надпис на предния прозорец: „Честито, Брайън и Ема!“. Барбекюто бе пълно с дървени въглища, които само чакаха да бъдат запалени, а в хладилните чанти се изстудяваха безалкохолни напитки. Хладилникът бе претъпкан с пастети, Маринована съомга и огромна купа с картофена салата. Във фризера имаше пет вида сладолед. Още сутринта от

местната сладкарница бяха доставили и огромна торта, украсена с направена от шоколад академична шапка.

Грейс веднага тръгна към кухнята, за да довърши приготвленията за празника. Тръсна дамската си чанта и програмата за дипломирането на плота, но Стив се приближи и я хвана за ръката.

— Не бързай толкова — промърмори той и се наведе да я целуне.

Душата ѝ трепна от мигновено събудилото се желание, но тя побърза да го отблъсне.

— Ръката ти...

— От няколко дни се упражнявам да правя лицеви опори с една ръка.

Грейс прехапа устни. Изкушението беше голямо.

— Имам работа. Съвсем скоро къщата ще се препълни с хора.

— Значи ще трябва да побързаме. — Не ѝ остави повече време за възражения. Целуна я отново и, както си беше с гръб към вратата, я изведе от кухнята. — Изглеждаш страхотно в тази рокля, Грейс — промърмори той. — Нова ли е?

— Аз... да... — Стив я притисна към стената в подножието на стълбите и душата ѝ пламна от непреодолимо желание.

— Цял ден се питам — продължи да мърмори Стив и плъзна ръка под роклята — дали носиш нещо под нея...

Едва успяха да изкачат стълбите и да съблекат дрехите си, преди да се стоварят на леглото, преплели тела. Ръцете му откриха местенца, които никой не бе докосвал месеци наред и Грейс неволно проплака.

— Няма начин децата да не ни заварят тук — промърмори Грейс, леко шокирана от лекомислието си, но и неспособна да сдържа повече страстта си.

— Няма — увери я той. — Дадох на Брайън двадесет долара, за да минат по дългия път.

— В такъв случай, предполагам, че трябва наистина да побързаме — прошепна тя и обви ръце около шията му. Сърцето ѝ се разтвори като цвете и тя се остави на опиянението да чувства вкуса на устните и допира на тялото му. Силна страст — позната, но и неизпитвана преди — възпламени тялото ѝ. Устремиха се един към друг, тласкани от неотложна нужда и от стремежа да заличат безкрайните месеци на самота, гняв и страх, месеци на несигурност и

съмнения, които тегнеха като тъмни сенки, спотаени в ъглите на стаята.

Стив легна по гръб. Грейс го възседна, отбелязвайки мимоходом, че съпругът ѝ е отслабнал и пребледнял по време на последното си назначение. Наведе се напред и го целуна с неизразима нежност. Той плъзна ръце по тялото ѝ, обсипвайки я с ласки и милувки, които постепенно я доведоха до състояние на трескаво очакване и болезнено нетърпение. За момент светът сякаш се отдръпна далеч от тях и остана само Стив. И опияняващата радост, породена от единението на телата им. Кожата ѝ пламтеше от страст, цялото ѝ тяло трепереше неудържимо и дори и най-познатите ласки и целувки ѝ се струваха екзотични и вълнуващи. Затвори очи и се предаде — така както винаги го бе правила през годините — на ослепяващата и изпепеляваща сила на страстта.

Отпусна се изтощена върху него и си помисли, че понякога двамата се любеха и просто задоволяваха страстта си. Не че не беше достатъчно, разбира се. Но имаше моменти, като този например, когато любовният им акт беше истинско откровение. Откровение, по време на което те си върнаха любовта такава, каквато беше преди, и Грейс започна да си припомня прекрасните им мигове заедно. Това, което се бе случило току-що, не беше зараждането на нова любов, нито пък всепоглъщащо и омайно първо влюбване. Това тук беше голямата страст на живота ѝ. Стив, нейният съпруг. В този момент ѝ се струваше невероятно, че е могла да се усъмни, пък било и само за миг, че мястото ѝ е именно тук. Независимо на каква цена.

Останаха да лежат един до друг, заслушани в дишането си, в сирените на корабите, които се разминаваха в залива, и в лекия ветрец, който шумолеше в клоните на дърветата. Грейс го прегърна с ръка. Искеше ѝ се да можеха да останат така вечно.

— Нямах намерение да те разплаквам — прошепна Стив и целуна самотната сълза, която потече по лицето ѝ.

— Бях толкова изплашена — призна тя. — За момент двамата сякаш се изгубихме, Стив. Изгубихме се един друг.

— Това са глупости.

— Не, истина е. Години наред вярвах, че нищо подобно не би могло да ни се случи. Двамата с теб не сме лоши хора. И имаме страхотен брак. Само че всичко това изведнъж започна да се разпада

пред очите ми и аз изведнъж си дадох сметка, че никое семейство не е застраховано. Независимо колко се обичаме, ние просто не можем да сме застраховани срещу злополуки. Как беше флотската дефиниция за злополука?

— Непланирано или неочаквано събитие, причинило нараняване, професионално заболяване, смърт, материални загуби или повреди.

— Можеш ли искрено да заявиш, че не си бил разтревожен за нас и за брака ни?

— Добре. Тревожех се. Цялата тази история със Сиси... Толкова съжалявам за случилото се, Грейс. Винаги съм искал да бъда... съвършен в очите ти, и онова, което ни свързва, да е също съвършено. Тогава защо ни бяха необходими всичките тези промени?

Тя докосна устните му с пръсти.

— Това беше нещо, което трябваше да направя. В деня, в който за пръв път влязох в тази къща, я пожелах толкова силно, че изпитах физическа болка. Не защото къщата е кой знае колко красива, а заради онова, което представлява и символизира. Придобих смелост и се реших да я купя едва когато нещата помежду ни тръгнаха на зле. Бракът ни куцаше все повече и повече и аз се почувствах... длъжна да го направя. Бях твърдо решена да успея. Мразех да съм разделена от теб, но времето, през което бях сама, ме принуди да се вгледам в себе си и да предприема някои промени.

Той избърса сълзите от лицето ѝ.

— Не трябваше да заставам на пътя ти. Психологът, с когото разговарях след инцидента, смята, че едно от обясненията за нежеланието ми да имаш свой собствен живот произтича от страха ми, че това би означавало, че аз не съм ти *достатъчен*. И вероятно има известно основание. Та само погледни какво постигна в мое отсъствие! — Замахна с ръка, обхващайки с жеста стаята и новата им къща. — Ти дори нямаш нужда от мен.

Тя се надигна на лакът и го погледна в очите.

— Идиот!

— И психиатърът ми каза същото.

Грейс го възнагради с продължителна, страстна целувка, изпълнена с намеци и обещания. После се измъкна от леглото.

— Мисля, че е крайно време да се облечем. Децата и гостите ще започнат да пристигат всеки момент.

Стив изръмжа в знак на протест, но все пак стана и започна да се облича.

— Грейси, комисията по назначенията и повишенията...

Тя закопча сутиена си и облече роклята.

— Какво за нея?

— Излиза, че заплахите на хлапето на Краудър са били безпочвени. — Замълча за момент, а очите му заблестяха. — Грейс, предложиха ми мястото на командир на отряда.

— О, Стив! — Сърцето ѝ се изпълни с радост, но и с тъга. Гордееше се с него. А и как иначе? Въпреки това сърцето ѝ се сви от болка и тя се опита да се подготви психически за момента, в който той щеше да ѝ каже, че съвсем скоро ще трябва да напусне дома си, да премести Кати отново... — Толкова години се труди упорито, за да постигнеш това назначение. Чака го твърде дълго.

Той погледна превързаната си ръка.

— Все още сънувам кошмари за инцидента, Грейс. Ако не бях на палубата в онзи момент и ако не бях направил онова, което направих, щяха да загинат много хора. Твърде много. — Говореше съвсем спокойно, без апломб и гордост. — Когато нещата опират до спасяването на човешки живот, флотът все още се нуждае от мен. В определени ситуации. Но ти... ти и децата имате нужда от мен всеки ден.

Тя замръзна, закопчала ципа на роклята само наполовина.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Получих предложение за работа от „Боинг“. Предлагат ми постоянна работа като консултант.

В продължение на няколко секунди Грейс спря дори да диша. Тя самата прекрасно знаеше какво иска. Искала го бе през всичките тези години — да прекара остатъка от живота си с мъжа, когото обича. Бедата беше в това, че животът се оказа твърде сложен. Да не говорим за живота на хората от флота. На тях постоянно им се налагаше да избират.

— И кога се случи това?

— Направих някои запитвания още докато бях на кораба. А преди два дни получих предложението им. От тогава насам изчаквам удобен момент, за да ти кажа. — Замълча за момент. — Предстои ми да взема много трудно решение.

Грейс си го представи като служител в частния сектор, който взима ферибота, за да отиде на работа и всеки божи ден се прибира у дома за вечеря. Това обаче би означавало да се откаже от мечтата, която бе преследвал през целия си съзнателен живот.

— Не мога да го взема вместо теб...

— Аз и не искам това от теб.

— ... но знам, че не можеш да се откажеш от флота. Та това е целият ти живот. — Беше шокирана от собствените си думи. Още шокирана бе да осъзнае, че говори напълно сериозно. И искрено. Ето че съпругът ѝ ѝ предлагаше да се откаже от всичко заради нея, а тя просто не можеше да му позволи да го направи.

— Чуваш ли се какво говориш? Та миналата есен ти буквално ме умоляваше да напусна!

— Твърде много неща се случиха от тогава насам. А ти просто не можеше да пожертваш всичко, за което си работил цял живот.

— Ти само гледай. — Застана зад нея и вдигна докрай ципа на роклята ѝ. Постави здравата си ръка върху рамото ѝ, за да не ѝ позволи да се отдръпне.

— Стив, твърде висока е цената, която човек плаща, когато се отказва от мечтите си. Повярвай ми, знам за какво говоря. Не го прави, само защото смяташ, че аз го искам.

— Но аз едва не умрях в океана, Грейс. И през цялото време мислех единствено за теб и децата. Оцелях в океана и сега имам втори шанс. — Хвана я за двете рамене и я обърна към себе си. — Прекарах по-голямата част от съзнателния си живот като служих на страната си. Останалата част от живота си искам да прекарам със семейството си. Искам да опозная децата по-добре, да помогна на Ема в трудния път, който ѝ предстои. Искам отново да се влюбя в теб.

Надежда изпълни душата ѝ, но тя, все пак, трябваше да попита:

— Сигурен ли си?

— Не, по дяволите! Не съм сигурен. Но няма да позволя това да ми попречи. — Засмя се, забелязал изражението ѝ. — За едно нещо обаче съм сигурен, Грейси. За нас.

— Да — отвърна тя. — Аз също. — Наведе се да оправи покривката на леглото. Беше толкова щастлива, че буквално не усещаше земята под краката си. Наистина не я усещаше.

Стив взе сватбената им снимка от нощното шкафче и я огледа изпитателно.

— Кой са тези хора? — попита. — Струва ми се, че вече не ги познавам.

Колко лъчезарна изглеждаше тя на тази стара снимка, застанала редом с красивия офицер. С какво вълнение очакваше общото им бъдеще! Грейс се усмихна на младата флотска съпруга и изпита огромна благодарност към нея. И към интересния живот, който бе водила до момента. Само че вече бе настъпил моментът за промяна. За ново начало.

— Има нещо, което не се е променило — рече тя и се обърна към него с блеснали от обич очи. — И никога няма да се промени.

Застанаха до прозореца, загледани в спокойната синя вода и надвисналите над нея вечно заснежени планински върхове. Фериботите неуморно кръстосваха залива, а в далечината се виждаше голям боен кораб, който бавно се отправяше навътре в океана. Стив я прегърна, застанал зад нея, и се наведе да я целуне по шията.

Грейс си ги представи как година след година стоят на верандата на своята къща на хълма и наблюдават преминаващите през залива кораби. Образът, който изникна в главата ѝ, я изпълни с такова искрено задоволство, че тя неволно въздъхна дълбоко.

Отдолу долетя весел смях. Изръмжа двигател, затръшнаха се няколко врати. Стив се отдръпна и оправи вратовръзката си.

— Готова ли си? — попита.

— Готова съм — отвърна тя и хвана ръката му.

Слязоха заедно долу и отвориха широко вратата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.